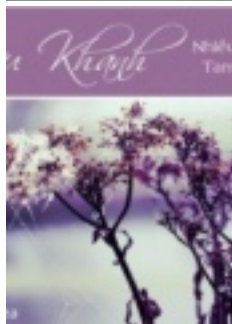

Tiểu Khanh ngọc ngêch

Contents

Tiểu Khanh ngọc ngêch	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	5
3. Chương 03	9
4. Chương 04	14
5. Chương 05	17
6. Chương 06	21
7. Chương 07	25
8. Chương 08	29
9. Chương 09	33
10. Chương 10	37
11. Chương 11	41
12. Chương 12	44
13. Chương 13	48
14. Chương 14	51
15. Chương 15	55
16. Chương 16	59
17. Chương 17	64
18. Chương 18	68
19. Chương 19	72
20. Chương 20	76
21. Chương 21	80
22. Chương 22	84
23. Chương 23	88
24. Chương 24	92
25. Chương 25	97
26. Chương 26	101
27. Chương 27	105
28. Chương 28	109
29. Chương 29	114
30. Chương 30	118
31. Chương 31	123
32. Chương 32	127
33. Chương 33	132
34. Chương 34	136
35. Chương 35	140
36. Chương 36	144
37. Chương 37	148
38. Chương 38	152
39. Chương 39	156
40. Chương 40	161
41. Chương 41	165

Tiểu Khanh ngọc ngê

Giới thiệu

Trên thế giới này có một người như vậy, Nàng ôm ấp giấc mộng, Lặng lẽ nỗ lực, Thầm mong có một

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-khanh-ngoc-nghech>

1. Chương 01

Chương 1

Thành phố C giữa trưa hè tháng tám, phố thương mại thừa thốt chìm trong ánh lửa mặt trời nóng bỏng, những người đang tản bộ trên đường đều nép vào các cửa hàng gần đó, lúc này chỉ còn từng tốp người tụm năm tụm ba bước dọc theo vỉa hè, cố gắng lẩn tránh cái nắng hè nóng như thiêu đốt.

Tọa lạc tại vị trí trung tâm của phố thương mại là tòa cao ốc Trung Hưng – trung tâm mua sắm xa hoa nhất trên thị trường hiện nay, đồng thời cũng là nơi hội tụ toàn bộ những nhãn hiệu danh tiếng và những món hàng xa xỉ phẩm cực kỳ đắt đỏ. Văng đi tiếng người mua kẻ bán và tiếng chuyện trò xôn xao như thường lệ, ngày hôm nay bỗng chốc trở nên buồn tẻ.

Quầy chuyên doanh giày nơi Cổ Tiểu Khanh đang đứng bán đối diện với cổng chính của khu trung tâm. Đến tận trưa mà vẫn không có vị khách nào ghé qua, cô buồn chán chống cằm ngồi giữa chiếc ghế dài ngay người nhìn ra cửa.

Chị Trương ngồi cạnh cô cầm tờ báo lật giở sột soạt, giọng uể oải: “Báo nói năm nay nhiệt độ thành phố C nóng nhất trong vòng 58 năm trở lại đây.”

Cổ Tiểu Khanh trả lời lơ đãng: “VẬY hả chị?”, rồi lại dán mắt vào cánh cửa khu trung tâm cứ như thể ở đó sẽ có một đóa hoa xuất hiện.

Chị Trương thoáng quay sang nhìn, rồi tiếp tục lật báo, không để ý đến cô.

Nhìn cánh cửa đăm đăm, Cổ Tiểu Khanh vẫn không thấy một đóa hoa nào, thay vào đó, cô thấy một người đàn ông có thể sánh ngang hoa đang bước vào. Chỉ có điều cách miêu tả này không hoàn toàn chính xác. Nếu như chỉ nhìn thoáng qua, người ta sẽ dễ dàng trầm trồ cho rằng người đàn ông ấy “sinh ra từ hoa”, thể nhưng vóc dáng cao gầy rắn rỏi; đường nét trên khuôn mặt đẹp dễ tinh xảo; làn da trắng trẻo xanh xao như tầng lớp quý tộc; ánh mắt sắc bén và vô cùng lạnh lẽo – tất cả những đặc điểm này, tuyệt đối không thể liên hệ với “hoa”.

Anh tiến vào giữa đại sảnh, quan sát mọi thứ xung quanh bằng cặp mắt mang đầy khí phách, thần thái của bậc quân vương. Riêng anh, đã đủ làm người khác muốn nín thở, đã vậy còn thêm những người hộ tống phía sau, cả trang phục lẫn phong cách của họ đều rất xuất sắc. Đoàn người đứng đó tựa như một lực từ trường mạnh mẽ, thu hút tất cả mọi ánh nhìn xung quanh họ.

Cố Tiểu Khanh bất giác bật người dậy, chăm chú nhìn người đàn ông đang dẫn đầu. Chị Trương bỏ tờ báo xuống, đi đến phía sau cô, thấp giọng hỏi: “Ai vậy? Quay phim truyền hình hả?”

Cố Tiểu Khanh trầm nghĩ, quả thật rất giống cảnh quay phim truyền hình cô hay thấy trên tivi, diễn viên họ vẫn thường hóa trang thế này.

Trong lúc tất cả mọi người đang ngẩn ngơ nhìn nhóm người kia, vị giám đốc khu trung tâm đã dẫn theo viên thư ký bước thoăn thoắt qua các quầy hàng, rồi vươn tay hướng về phía người đàn ông kia khi vẫn còn cách đại sảnh một khoảng khá xa. Ông ta cười vồn vã: “Ồi chào! Tổng giám đốc Âu, thật ngại quá, tôi vừa mới nhận được thông báo anh tới, xin lỗi anh vì đã tiếp đón chậm trễ thế này.”

Chị Trương và các cô đều tròn mắt kinh ngạc xen lẫn hiếu kỳ. Phải biết rằng, giám đốc của họ – người đứng đầu trung tâm thương mại – đã ở đây ngay từ những ngày đầu xây dựng thành phố C. Khu trung tâm thương mại này được người Nhật sáng lập, ông ta được cơ quan đầu não tại Nhật Bản chính thức điều sang chủ yếu để quản lý nhân viên, về cơ bản, ông ta không cần quan tâm đến những sự việc diễn ra tại nơi này. Giới thương mại ở thành phố C trong những năm gần đây ngày càng phát triển, các khu trung tâm thương mại to có nhỏ có, lần lượt mọc lên không ngừng như nấm mọc sau mưa. Trải qua bao nhiêu năm vật đổi sao dời, chiếc ghế giám đốc của ông ta vẫn không hề lung lay. Bình thường, ngay cả ông chủ tập đoàn đến từ Nhật Bản để tuần tra cũng không thấy ông ta nhiệt tình quá mức như thế. Cho nên bây giờ hầu như tất cả nhân viên đều cực kỳ tò mò về thân phận của người đàn ông trẻ tuổi và khí thế phi phàm nọ.

Người đàn ông cùng giám đốc nói vài lời khách sáo ít ỏi, sau đó được ông ta cung kính mời đi, để lại vô số ánh mắt dõi theo và những lời thì thầm to nhỏ.

Đó là lần đầu tiên Cố Tiểu Khanh nhìn thấy Âu Lâm Ngọc, năm ấy cô mười tám tuổi. Trong ký ức của cô, tất cả hiện lên như một bức tranh manga đầy màu sắc, trong bức tranh đó, xung quanh Âu Lâm Ngọc cơ hồ tỏa ra một thứ ánh sáng rực rỡ, rạng ngời. Thế cho nên nhiều năm về sau, những khi hồi tưởng lại, cô hoài nghi bản thân phải chăng vì đã xem quá nhiều tranh manga nên đã đem người này tô vẽ nên một bức tranh đẹp đến vậy.

Sau vài phút gặp mặt thoáng qua đó, Cố Tiểu Khanh bị bủa vây liên tục trong trạng thái ngẩn ngơ, hốt hoảng và mất phương hướng. May mắn là thời tiết rất nóng nực lại đang vắng khách, một đám nhân viên bèn túm tụm vụng trộm bàn tán, dò la, nghe ngóng tình huống vừa chứng kiến, thế nên không ai chú ý đến vẻ bất thường của cô.

Cố Tiểu Khanh thất thần đứng sau quầy hàng nhìn đôi giày trưng bày phía trên. Lần đầu tiên cô tự vấn bản thân một cách nghiêm túc về mục tiêu của cuộc đời mình.

Năm nay Cố Tiểu Khanh tốt nghiệp trung học, tháng sáu này cô vừa hoàn thành kỳ thi vào đại học. Không giống như những thí sinh dự thi khác đang nóng ruột nóng gan, Cố Tiểu Khanh chỉ xem thi vào đại học kiểu như làm qua loa một việc gì đó cho xong chuyện, ngay khi rời trường thi cô liền chạy một mạch đến cửa hàng. Chính vì biết rõ khả năng làm bài tới đâu nên cô không đoái hoài đến kết quả.

Thành tích học tập của Cố Tiểu Khanh ngay từ bé không có gì nổi trội. Cấp ba, cô thi đậu vào Ngũ Trung, một trường trung học hết sức bình thường ở thị trấn, điểm chuẩn để lên lớp yêu cầu không quá cao. Những năm đầu tiên học trung học, Cố Tiểu Khanh còn có thể xếp hạng trung bình trong lớp. Lên lớp mười một, cô bắt đầu say mê tranh manga, mỗi ngày đều đắm chìm trong bộ truyện tranh Slam Dunk*. Sau khi nhìn thấy hình ảnh biếm họa về những quả cầu lửa, về những ngôi sao băng lấp lánh, về những vườn hoa trong từng trang sách, cô bắt đầu tập tành tự vẽ một ít để tiêu khiển. Đến khi cô đem tất cả tinh thần và thể lực đặt hết vào tranh ảnh, việc học hành liền trở nên sa sút.

[*] Slam Dunk là một truyện tranh Nhật Bản, được sáng tác bởi tác giả Takehiko Inoue nói về đội bóng rổ của một trường cấp 3 mang tên Shohoku, bộ truyện đã bán được hơn 100 triệu bản trên đất nước này.(Wiki)

Cố Tiểu Khanh nghĩ, không học lên đại học hoàn toàn không phải chuyện hệ trọng gì, báo chí hàng năm đều đưa tin sinh viên ra trường mỗi mòn tìm việc, cô cảm thấy bây giờ vừa có công ăn việc làm vừa có thể tự nuôi sống bản thân, không cần phải ngửa tay xin tiền gia đình, như vậy cũng chẳng có gì phải xấu hổ. Thế nhưng nhớ đến cảnh tượng vừa rồi, lần đầu tiên cô tự hỏi về sự tương phản rõ rệt giữa người với người. Cô nhìn chị Trương ở bên cạnh đang rù rì to nhỏ, chị Trương năm nay vừa tròn hai mươi tám tuổi, đã có hai con, chồng chị làm kỹ thuật viên ở một nhà máy quốc doanh, đề tài trong những câu chuyện phiếm hàng ngày của chị quanh đi quẩn lại đều chỉ có chuyện chồng con.

Cô mơ hồ cảm nhận được rằng chớp mắt một cái là đã nhìn thấy phần cuối cuộc đời chị Trương, hiện tại cô có thể lập tức tưởng tượng ra hình ảnh chị Trương của mười năm, hai mươi năm sau, và cô hiểu rõ nếu không có bất ngờ gì xảy ra, đó cũng chính là hình ảnh của cô trong tương lai. Trước kia cô cảm thấy cuộc sống như thế không có gì không tốt, tuy rằng vô vị nhạt nhẽo nhưng ít ra cũng không gặp khó khăn trở ngại nào. Nhưng hiện tại, suy nghĩ đó bỗng chốc tan thành mây khói.

Giám đốc của bọn cô là người chỉ có thể đứng từ xa quan sát vào mỗi lần hội nghị nhân viên. Những khi nhìn ông ta trên bục chủ trì vẻ mặt hùng dũng, nước bọt văng tung tóe, Cố Tiểu Khanh thấy chẳng liên can gì đến mình. Trong con mắt mọi người ở đây, ông ta vẫn luôn tỏ vẻ kẻ cả, ngồi phía trên chỉ tay năm ngón. Nhưng hôm nay ông ta ở trước mặt người kia biểu lộ vẻ kính cẩn luồn cúi như thế, ấy vậy mà người kia đối với ông ta cũng chỉ lạnh lùng xa cách, ngay cả những người theo sau anh cũng lộ rõ rành rành vẻ mặt kiêu ngạo, thậm chí còn có chút khinh thường.

Cô chợt hiểu ra, khi con người ta đứng ở một vị trí rất cao thì tầm nhìn sẽ không bị hạn chế, cũng như có thêm nhiều tự do và nhiều sự lựa chọn. Cuộc sống như vậy quả thật tốt đẹp.

Trong lúc Cố Tiểu Khanh vẫn đang đứng đờ đẫn, mọi người đã thăm dò được kết quả. Chị Trương trở về cửa hàng, ra vẻ thần bí: “Tiểu Khanh, biết gì không? Trung tâm này đã bị mua lại rồi.”

“Hả?” Cố Tiểu Khanh hồi phục tinh thần, cô sững sờ nhìn chị Trương: “Trung tâm thương mại này không phải do người Nhật xây dựng sao?”

Chị Trương bĩu môi nói: “Người Nhật thì sao chứ, nước chúng ta bây giờ đã trở thành chủ nợ lớn nhất của Mỹ rồi đấy, hiện tại người Nhật còn không chống

chọi nổi nguy cơ khủng hoảng tài chính mà.”

Chị Trương tiến đến bên Cố Tiểu Khanh, tiếp tục đề tài: “Tập đoàn Dụ Long đứng ra thu mua thì không biết sau này có ảnh hưởng gì đến chúng ta không đây.” Nhắc đến chuyện sau này, vẻ mặt chị thoáng chút chán nản.

“Những người ban này là người của tập đoàn Dụ Long hả chị?” Cố Tiểu Khanh hỏi.

“Ừ thì nghe nói vậy, chỉ không biết người kia địa vị như thế nào. Nhưng mà không chừng bộ phận quản lý trên ấy đang chấn động không thua gì động đất đâu.”

Cố Tiểu Khanh không có hứng thú để hỏi đến cùng. Cô không biết tập đoàn Dụ Long danh tiếng ra sao, cô cũng không hề lo lắng tầng lớp quản lý ở trên kia có chấn động hay không. Nói cho cùng các cô chỉ là những sinh vật nhỏ bé nằm tận sâu bên dưới chân Kim Tự Tháp, cho dù phía trên có chấn động như thế nào đi nữa, thì điều các cô cần làm chỉ là chú ý đừng để đá đè trúng mình mà thôi.

□ □ □

Đối với Cố Tiểu Khanh mà nói, cảnh tượng vào buổi chiều hôm nay tựa như một hòn đá nhỏ rơi vào đáy lòng đang êm ả phẳng lặng để lại vô số những gợn sóng lăn tăn xoay tròn. Không biết thời gian đã trôi qua như thế nào, chẳng mấy chốc đã hết giờ làm việc. Ba ca làm việc hôm nay đã được thay đổi trật tự, Cố Tiểu Khanh làm ca đầu kết thúc vào năm giờ chiều. Vừa ra khỏi cổng chính khu trung tâm, một đợt gió nóng hổi thình lình kéo đến, cô chợt ngẩn ngơ rồi cất bước hòa vào biển người tan tằm.

Mùa hè năm nay thật sự nóng bức khác thường, đi bộ hai trăm mét từ trung tâm thương mại đến bến xe buýt, toàn thân Cố Tiểu Khanh ướt đầm mồ hôi. Cô tránh vào bóng râm, lấy tay quạt những giọt mồ hôi trên mặt, ngược lên nhìn bầu trời rồi quay sang nhìn những tòa nhà cao tầng, những khu thương mại mọc lên san sát xung quanh. Từ các văn phòng làm việc, những thành phần trí thức trong trang phục gọn gàng

đẹp đẽ, ồn ào náo nhiệt ủa ra, nhập vào dòng người đông đúc. Bình thường cô không mấy may để ý đến, nhưng hôm nay cô dừng chân chăm chú quan sát rất lâu. Tức thì cô ngộ ra một chân lý, thế giới này không phải không cho phép người ta thay đổi, chẳng qua quy luật của nó là: nếu muốn đạt được điều gì thì trước tiên phải học cách thỏa hiệp.

Bỏ lỡ một chuyến xe buýt, cuối cùng Cố Tiểu Khanh cũng lê được tám thân mệt mỏi đầy mồ hôi về đến nhà. Khi cô mở cửa bước vào, mẹ cô đang nấu ăn trong bếp.

Cố Tiểu Khanh gọi lớn: “Mẹ.” Bà Cố chỉ nhìn phớt ra rồi thôi. Cố Tiểu Khanh đã quen như vậy, cô vào phòng khách, uống một cốc nước lạnh cho đỡ mệt một chút rồi vào nhà vệ sinh rửa mặt. Xong xuôi, cô ra đứng tựa vào cửa nhà bếp, nhìn dáng vẻ bận rộn và có phần khắc khổ của mẹ, mở lời: “Mẹ à, con muốn đi học lại.”

Bà Cố ngoảnh đầu nhìn cô rồi đáp một tiếng “Ừ.” gọn lỏn.

Cố Tiểu Khanh bỗng chốc thấy chán nản, cô quay về phòng riêng, nằm trên giường thở dài một hơi. Không biết mẹ cô nói vậy có xem như bằng lòng hay không?

Nhà Cố Tiểu Khanh có thể xếp vào hàng trung lưu khá giả. Ông Cố là tài xế taxi, ông lái một chiếc, còn hai chiếc cho người khác thuê. Bà Cố mở một cửa hàng trong thành phố chuyên kinh doanh các mặt hàng điện tử như MP3, máy chụp hình kỹ thuật số. Gia đình có hai căn nhà, một căn dành để ở, một căn cho thuê. Cố Tiểu Khanh và mẹ hoàn toàn không gần gũi thân thiết, nhiều khi ngẫm nghĩ, cô nhận ra rằng mình chưa bao giờ được tận hưởng vòng tay ôm ấp của mẹ. Thời thơ ấu, bất luận ở trường cô phạm lỗi hay được biểu dương, về mặt mẹ khi nhìn cô luôn lạnh nhạt lãnh đạm, chưa từng biểu lộ bất cứ cảm xúc nào. Mặc dù trong chuyện ăn chuyện mặc, bà Cố không hề bạc đãi cô, song những gì bà chỉ làm như hoàn thành một loại nghĩa vụ, cho đến bây giờ thái độ của bà vẫn luôn thờ ơ, không nóng không lạnh, cơ hồ Cố Tiểu Khanh không phải đứa con bà mang nặng đẻ đau.

Sáu giờ rưỡi tối, ba Cố Tiểu Khanh đứng giờ về nhà, rửa mặt xong, ông gõ cửa phòng gọi cô ra ăn cơm.

Ông Cố là một người chồng vô cùng mẫu mực, mỗi ngày đi làm đúng giờ, về nhà đúng giờ, về đến nhà rồi thì ông chỉ ở nhà với vợ. Dù hai ông bà sống với nhau đã nhiều năm, cuộc sống vợ chồng vẫn hết sức hòa thuận. Tất cả mọi việc trong nhà đều do bà Cố định đoạt, ông Cố kiếm được đồng nào đều đưa cho vợ đồng nấy.

Ngồi vào bàn ăn, Cố Tiểu Khanh không cần nhìn cũng biết tất cả những món ăn trên bàn đều là những món ba cô yêu thích. Mẹ cô múc sẵn một bát canh đặt bên cạnh ba cô cho bớt nóng, liên tục gấp thức ăn cho ba cô, rất ra dáng hình mẫu vợ hiền tiêu biểu. Ba cô vừa ăn vừa nhìn mẹ cười trừ mếu. Mấy năm nay Cố Tiểu Khanh đã sớm tập thành thói quen, cô cúi gầm mặt khẩy khẩy những hạt cơm trong bát, vờ như không thấy.

Sau bữa cơm, ông Cố vào bếp rửa chén như thường lệ. Cố Tiểu Khanh trở về phòng nằm trên giường chìm trong suy nghĩ. Trong phòng khách vang lên những âm thanh từ vở kịch kinh điển “Một thoáng mộng mơ” của Quỳnh Dao, tiếng nói sắc bén của nữ diễn viên chính xuyên qua cánh cửa truyền đến làm Cố Tiểu Khanh trở mình buồn bực. Điện thoại di động trên bàn chợt vang lên, cô cầm lên thì thấy tin nhắn của Quả Quả, chỉ vắn vện hai từ: “Lên đây.”

Hết chương 1.

2. Chương 02

Chương 2

Đọc xong tin nhắn, Cố Tiểu Khanh đứng bật dậy khỏi giường, cầm điện thoại nhét vào trong túi quần rồi đi ra cửa trước đổi giày.

Ba mẹ cô đang vai kề vai ngồi trên sofa xem tivi trong phòng khách, Cố Tiểu Khanh vừa mở cửa chính vừa lớn tiếng nói vọng vào: “Ba, mẹ, con ra ngoài một lát!” Cửa vừa khép, tiếng của ba cô từ trong khe cửa truyền ra: “Về sớm chút nha con.”

Đóng cửa xong, Cố Tiểu Khanh bước lên tầng trên. Nơi họ sống thực chất là khu chung cư của những hộ gia đình làm việc trong nhà máy cơ khí ở thành phố C nhiều năm về trước. Khu nhà này đã dần trở nên cũ kỹ dưới sự bào mòn của thời gian, khắp các bức tường bị bao phủ bởi những mẫu quảng cáo chữa trị bệnh vẩy nến và những dấu giày xám đen loang lổ. Trên các dãy hành lang, vài ngọn đèn tỏa ra thứ ánh sáng mờ mịt u ám không đủ để thắp sáng một tầng lầu. Nhà Cố Tiểu Khanh ở tầng hai, cô lên đến tầng cao nhất, rồi lại qua một dãy cầu thang, cuối cùng dừng lại đẩy cánh cổng sắt đã cũ nát dẫn ra sân thượng.

Quả đúng như cô nghĩ, Quả Quả đang ngồi trên một băng ghế dài nứt nẻ đặt giữa tầng thượng. Quả Quả tên đầy đủ là Đường Quả, người bạn thân duy nhất suốt từ thời thơ ấu đến khi trưởng thành của Cố Tiểu Khanh. Ba Đường Quả và ba Cố Tiểu Khanh trước đây đều làm công nhân trong nhà máy, hai nhà vốn là hàng xóm láng giềng nhiều năm, nhà Cố Tiểu Khanh ở tầng hai còn nhà Đường Quả ở tầng bốn. Hai người bằng tuổi, hồi còn bé học chung nhà trẻ, rồi đến tiểu học, trung học, bây giờ cả hai đều đến tuổi vào đại học. Từ khi bắt đầu đi nhà trẻ, Cố Tiểu Khanh đã là một cô bé tính tình trầm lặng, cô ít nói chuyện, ít tiếp xúc với các bạn cùng lứa, bao nhiêu năm nay cô cũng chỉ có một người bạn thân là Đường Quả.

Cố Tiểu Khanh bước đến ngồi xuống cạnh Đường Quả, Đường Quả lấy lon bia sau lưng đưa cho cô.

Cố Tiểu Khanh cầm lấy mở nắp uống một ngụm nhỏ, rồi lui ra sau ngồi dựa thẳng lưng vào ghế, ngược mặt nhìn bầu trời đêm. Đường Quả ghé sát đến, tựa người vào vai cô, từng đợt gió đêm mát mẻ nhẹ nhàng thổi những sợi tóc của Đường Quả lướt qua khuôn mặt Cố Tiểu Khanh.

Đường Quả hớp một ngụm bia rồi nói với Cố Tiểu Khanh: “Hôm nay tớ đã gây sự với lão sếp.”

Cố Tiểu Khanh nhíu mày hỏi: “Sao vậy?”

Đường Quả nhấc đầu lên khỏi vai Cố Tiểu Khanh, ngồi nhổm dậy, kích động nói: “Hôm nay lão già Vương định giở trò đồi bại với tớ! Bị tớ lấy gót giày nện cho lão một trận. Gót giày bị đứt rồi, đôi giày đó tớ mua hết bốn mươi tệ, thật lãng phí quá đi mất.”

Cố Tiểu Khanh quay sang cau mày nhìn cô, hỏi: “Cậu không sao chứ?”

“Không, vừa đánh lão ta xong là tớ đã bỏ chạy rồi, tiền lương cũng chưa lãnh nữa, nửa tháng lương của tớ coi như đi tong rồi.” Đường Quả nói xong bĩu môi, mặt mũi chán chường ngã người ra sau.

Nghe cô bạn bảo không hề hấn gì, Cố Tiểu Khanh yên lòng tiếp tục tựa trở lại vào ghế. Cô đã sớm biết Đường Quả không thể duy trì công việc này lâu dài. Đường Quả chỉ tốt nghiệp trung học, ngay cả fax văn bản cũng không biết, thế nhưng lại nhận được lời mời đảm nhiệm vị trí thư ký ở một công ty nọ. Tuy rằng công ty quy mô nhỏ, nhưng đây chính là công việc đáng mơ ước của hầu hết sinh viên chưa tốt nghiệp, trình độ Đường Quả như vậy vẫn được ông chủ coi trọng, bên trong nhất định có nguyên nhân sâu xa. Bây giờ cô nàng không làm việc này nữa, Cố Tiểu Khanh cũng bớt lo lắng phần nào.

Sau khi uống tiếp một ngụm bia, Cố Tiểu Khanh hỏi Đường Quả: “Vậy sau này cậu có dự định gì không?”

Đường Quả quệt miệng nói: “Tìm công việc khác, trước mắt có một khách sạn đang tuyển phục vụ phòng, ngày mai tớ đi phỏng vấn. Nếu thật sự không tìm được việc gì, chắc phải tới nhà nghỉ của mẹ tớ làm thôi.”

“Vậy cũng được.” Cố Tiểu Khanh trả lời.

Cô uống một hơi hết sạch bia, cầm cái lon rỗng trong tay khẽ lắc qua lắc lại, nhìn Đường Quả chậm rãi nói: “Quả Quả, tớ định đi học lại.”

Đường Quả ngạc nhiên mở to mắt nhìn cô thật lâu, sau đó nằm xuống, gối đầu lên đùi Cố Tiểu Khanh nói: “Được đó, Tiểu Khanh, cậu đi đi, đời tớ đã học hành không ra gì, tớ cũng chẳng hy vọng vào được công trường đại học. Sau này cậu học đại học, tớ cũng có thể vào để nhìn xem đại học trông như thế nào.”

Cố Tiểu Khanh khẽ cười: “Cậu nói vớ vẩn cái gì thế? Bây giờ trường đại học nào chẳng mở rộng cửa, ai cũng có thể vào cơ mà. Mà thôi, để sau hẵng tính, tớ không chắc mình có thể thi đậu hay không.”

Đường Quả khẽ má lên đùi cô, thoáng cười hiền lành, không nói gì.

Đường Quả tin chắc, chỉ cần Cố Tiểu Khanh quyết tâm, nhất định có thể thi vào đại học. Bởi cô cảm nhận được bên trong con người Cố Tiểu Khanh luôn có một luồng nhiệt huyết chảy âm ỉ, nhìn cô nàng bình thường đối với việc gì cũng thờ ơ lãnh đạm như vậy đấy, thế nhưng với những việc cô nàng đã muốn thì sẽ trở nên vô cùng cố chấp, bất cứ ai cũng không thể ngăn cản.

Ví như thời điểm hai cô học trung học, Đường Quả vốn rất xinh xắn, khoảng thời gian ấy có những cậu con trai thầm mến cô bạn cùng lớp, lúng túng không biết bày tỏ tình cảm thế nào, trái lại suốt ngày bám theo người ta để chọc phá.

Một lần trong lớp học, có cậu bạn nghịch ngợm kéo bím tóc của Đường Quả, giữa lúc lôi lôi kéo kéo, băng vệ sinh từ trong học bàn Đường Quả rút ra ngoài, thế là một đám con trai cầm băng vệ sinh của Đường Quả vừa chuyền tay qua lại, vừa trêu chọc, bỡn cợt. Đường Quả đứng trong phòng học òa lên khóc nức nở. Lúc đó Cố Tiểu Khanh không học cùng lớp với Đường Quả, vừa lúc đi vệ sinh ngang qua thì cô chứng kiến cảnh Đường Quả tóc tai bù xù rối loạn đứng tại đó khóc đến nhoe nhoẹt nước mắt. Ngay lập tức máu nóng tràn lên não, cô nhào tới túm cái tên đang cầm băng vệ sinh, dấm mặt vào cậu ta, mạnh đến mức cậu ta chảy cả máu mũi. Có vài nam sinh muốn xông vào giúp đỡ cậu ta, Cố Tiểu Khanh không quan tâm, chỉ nhằm vào tên con trai nọ đánh đấm điên cuồng. Cuối cùng những người ở đó đều bị bộ dạng đánh người của Cố Tiểu Khanh dọa chết khiếp nên chỉ đứng một bên nhìn mà không dám ngăn cản.

Lớp trưởng thấy vậy vội ba chân bốn cẳng chạy đi gọi giáo viên, nhưng có mặt giáo viên cũng vô ích, bởi hô to gọi nhỏ như thế nào Cố Tiểu Khanh vẫn nhất quyết không buông tay. Rốt cuộc giáo viên và vài người nữa cùng hợp sức mới có thể lôi được Cố Tiểu Khanh ra. Cô bị kéo ra phía sau còn trừng mắt hung hăng nhìn nam sinh nọ, lúc ấy khuôn mặt cậu ta đã bị Cố Tiểu Khanh đánh thành cái đầu heo, máu mũi chảy ròng ròng, bộ dạng hết sức thảm hại. Sau sự việc này, mặc dù Cố Tiểu Khanh bị nhà trường xử phạt nhưng kể từ đó trong trường không còn một ai dám ức hiếp Đường Quả nữa.

Đêm hôm ấy hai người trò chuyện tán gẫu đến khuya, khi Cố Tiểu Khanh về đến nhà, ba mẹ cô đã ngủ say, cô cũng tắm rửa rồi trở về phòng lập tức lên giường ngủ để sáng sớm thức dậy đi làm.

Trong nhà Cố Tiểu Khanh tất cả mọi việc từ nhỏ đến lớn trên cơ bản đều do mẹ cô định đoạt. Đối với chuyện đi học này, cô vừa muốn làm rõ rốt cuộc mẹ cô có chấp thuận hay không vừa ngại ngần không dám. Suy cho cùng, khi ấy cô đã từng có cơ hội học hành tử tế, chỉ vì bản thân chênh mảng nên thành tích mới trượt dốc đến mức bê bết như vậy.

□ □ □

Thấy ngày khai giảng cấp ba đã gần kề, Cố Tiểu Khanh định nghỉ việc để ghé trường hỏi thăm về học phí. Mấy năm nay cô tự dành dụm được một khoản tiền lì xì và tiền tiêu vặt, cộng thêm hai tháng tiền lương, tất cả cũng được hơn bốn ngàn tệ, cô ước chừng số tiền này ắt hẳn là đủ.

Bữa sáng tại bàn ăn, Cố Tiểu Khanh ngồi một chỗ cúi đầu uống sữa đậu nành, mẹ cô ngồi đối diện gấp những chiếc quẩy giòn xốp vào trong bát của ba.

Rửa mặt xong xuôi, ông Cố cầm một gói giấy từ trong phòng đi ra đặt trước mặt Cố Tiểu Khanh nói: “Con gái, muốn đi học thì chúng ta chọn trường tốt một chút. Hai hôm nay ba hỏi được ở Nhất Trung còn chỉ tiêu cho học sinh bán chính thức. Nhưng mà bữa nay ba bận lái xe rồi, con mang tiền đi đóng trước nhé?”

Cố Tiểu Khanh sững sốt, hết nhìn ba lại quay sang nhìn mẹ, vẻ mặt mẹ cô vẫn đứng đờ như không, bà cầm bát đưa cho ông Cố rồi cúi đầu sữa đậu nành.

Ông Cố vuốt vuốt tóc Cố Tiểu Khanh: “Đừng lo gì hết, ăn đi, đồ ăn nguội rồi kia.”

Ngược với những gì Cố Tiểu Khanh lo âu, ba mẹ cô không một lời quở trách hay cản nhắc. Đối với ông bà Cố mà nói, từ trước đến giờ vẫn luôn mặc kệ, không quan tâm, cũng chưa bao giờ nuông chiều cô con gái này, cho nên Cố Tiểu Khanh vốn tưởng sự việc lần này hai người sẽ không đoái hoài đến, không ngờ lần này ba mẹ lại giúp cô vào học bán chính thức ở Nhất Trung. Nhất Trung là trường tốt nhất so với tất cả các trường trung học trong thành phố hiện nay, khả năng để tiếp tục học lên cao là 98%, nói cách khác, chỉ cần

điểm học tập không quá kém là có thể bước vào cổng trường đại học. Nhưng, cô muốn vào học trong ngôi trường trọng điểm này thì phải cần bao nhiêu tiền mới đủ?

Lúc ra cửa, Cố Tiểu Khanh mở gói giấy nhìn một chút, bên trong là năm xấp tiền loại giấy một trăm tệ còn mới nguyên, mỗi xấp phải đến một vạn tệ. Cố Tiểu Khanh không biết gia đình cô thu nhập hàng tháng cụ thể là bao nhiêu, nhưng có một điều chắc chắn, năm vạn đồng tiền này cả nhà họ khó có thể kiếm được trong thời gian một, hai năm.

Đến Nhất Trung đóng tiền xong, Cố Tiểu Khanh thở phào một hơi. Cô quay đầu nhìn về phía cổng trường nghĩ: “Đây là nơi khởi đầu của mình!”

Cố Tiểu Khanh nộp học phí trễ, khối cấp ba Nhất Trung khi đó đã khai giảng được ba ngày. Thế cho nên cô không có nhiều thời gian để thích ứng, xé chiều đến chỗ làm xin nghỉ, tối về cô sắp xếp thu dọn một số sách vở lúc còn học cấp ba đã dùng qua, ngày hôm sau thì xách cặp đi học. Thế là hai tháng sau khi rời ghế nhà trường, cô quay về làm học sinh một lần nữa.

Trường Nhất Trung chia cấp ba thành năm ban, Cố Tiểu Khanh được phân vào ban hai, trong ban này có năm học sinh bán chính thức. Kỳ thi khảo sát tháng đầu tiên, hai người đứng hạng nhất đều nằm trong số học sinh bán chính thức. Cố Tiểu Khanh đạt hạng nhất, nhưng là nhất “từ dưới đếm lên”, còn người tên gọi Tô Mục kia mới thật sự hạng nhất đúng nghĩa. Đối với hạng nhất ngược đời của Cố Tiểu Khanh, không ai cảm thấy bất thường. Trong khi đó, thành tích của Tô Mục làm mọi người kinh ngạc tột độ đến mức muốn nổ cả mắt kính.

Nói đến Tô Mục, Cố Tiểu Khanh thấy được sự khác người ẩn bên trong cậu học sinh này. Cậu ta có dáng vóc cao gầy mảnh khảnh dung hòa cùng khí phách của tuổi trẻ và nét ngây ngô của chàng trai mới lớn, từ ngũ quan có thể thấy được sau này nhất định là một anh chàng cực kỳ điển trai, rất hiếm khi cậu ta khoác lên người bộ đồng phục rộng thùng thình của Nhất Trung, mỗi ngày đều ăn mặc sạch sẽ thơm mát, với ai cũng tươi cười, cư xử hòa đồng thân thiện. Ở cái tuổi này không một nam sinh nào thích vẽ giả vờ lạnh lùng. Chỉ mới đến đây một hai ngày, cậu ta tựa như cá gặp nước, từ thầy cô giáo đến các bạn học ai gặp cũng mến. Cố Tiểu Khanh thấy có chút khó hiểu, thành tích cậu ấy tốt như vậy hà cớ gì phải đi học lại?

Điểm thi Cố Tiểu Khanh lần này xếp hạng cuối lớp, thật ra, cô không cảm thấy lo lắng. Cấp ba năm ngoái, Cố Tiểu Khanh căn bản không học hành nghiêm túc, cho nên kiến thức nền tảng tiếp thu được hoàn toàn giống con số không tròn trĩnh, hơn nữa sức học của Cố Tiểu Khanh so với những học sinh ở đây chênh lệch không phải ít.

Tính Cố Tiểu Khanh ít khi thật nghiêm túc đối với bất cứ chuyện gì, giờ đây một lần nữa cầm sách chăm chỉ học tập, cô phát hiện một điều rằng khi chuyên tâm vào một việc nào đó, cảm giác trong lòng thật sự rất tốt. Không cần phải so bì với bất kỳ ai, vì cô biết mình sẽ mau chóng tiến bộ, có điều xuất phát điểm quá thấp, muốn đuổi kịp người khác đòi hỏi phải có thời gian, việc nâng cao thứ hạng chẳng qua là vấn đề sớm muộn mà thôi.

Đến bây giờ Cố Tiểu Khanh ở Nhất Trung vẫn chỉ đơn độc một mình, bình thường cô đã ít nói, hiện tại càng tập trung tinh thần cho việc học, mỗi ngày trừ những khi đi vệ sinh, cô luôn luôn ngồi tại chỗ, thậm chí ngay cả đầu cũng không ngẩng lên nói gì đến việc chủ động giao du với người ta.

Học sinh ở đây đều tụ hợp thành từng nhóm nhỏ, ngoài vòng tròn đó là những học sinh bán chính thức – được xem như những kẻ ngoại đạo. Đại bộ phận trong số họ học tập chỉ ở mức bình thường, vào đây với mục đích tiêu tiền là chính, cho nên những người khác đều nhìn họ bằng ánh mắt ẩn chứa sự khinh thường, “cậu không chủ động nói chuyện với tôi thì tôi càng không việc gì phải đếm xỉa đến cậu”.

Năm cấp ba ở Nhất Trung, mỗi tuần ngoài hai tiết thể dục ngoại khóa thì không có khóa học phụ nào, ngay cả hai tiết thể dục này sĩ số học sinh cũng không đồng đều, đa số đều ở tại lớp tranh thủ hoàn tất bài vở trong giờ học, bởi vì đây là lớp cuối cấp nên đối với hiện tượng này giáo viên hầu hết đều mắt nhắm mắt mở không quá quan tâm.

Hôm nay học môn nhảy ngựa, đến lượt Cố Tiểu Khanh và các nữ sinh khác đến nhà kho để lấy tấm đệm. Tổ của Cố Tiểu Khanh ngoài cô ra còn hai nữ sinh khác, trong đó một người không đi học còn một người

đang đau bụng ngồi cạnh sân thể dục. Cố Tiểu Khanh nhìn nhìn nữ sinh đang ngồi ở kia rồi một mình đi về phía nhà kho.

Đặt trường hợp nếu nữ sinh khác gặp phải tình huống này, họ sẽ rủ rê bạn bè đi cùng. Thế nhưng Cố Tiểu Khanh không thích nhờ vả người khác. Cô nghĩ, dù sao thì những tấm đệm lớn đã được các bạn nam mang đến đây, chỉ còn mấy tấm nhỏ, cô chạy vài lượt là xong.

Kho chứa dụng cụ thể dục thể thao của trường nằm ở cuối hành lang lâu một, lúc Cố Tiểu Khanh đến, cửa kho đang khép nhưng không khóa, cô vừa đẩy nhẹ, cánh cửa lập tức mở ra.

Ánh sáng bên trong có phần tối tăm u ám, mùi bụi bặm xộc thẳng vào mũi. Cô lấy tay phẩy phẩy ở phía trước, đang định vào trong thì bỗng nhiên một giọng nam trong trẻo truyền đến làm cô dừng bước: “Bạn học Mạc, chúng ta vẫn còn là học sinh, bây giờ đang là thời điểm quan trọng, không nên phân tâm, được không? Tương lai chúng ta sau này rất dài, giờ không phải là lúc nghĩ đến chuyện này...”

Cố Tiểu Khanh nghe ra có người đang ở đây thổ lộ nhưng lại bị cự tuyệt. Cô vội vã chạy ra ngoài rồi dừng ở đó, ngẫm nghĩ đợi lát nữa sẽ đi vào.

Đứng trước cửa, cô thầm suy đoán không biết nam sinh này là nhân vật nào mà có thể từ chối người khác vừa thẳng thắn vừa không kém phần cao ngạo như thế.

Cố Tiểu Khanh chờ một lúc thì cánh cửa mở ra từ bên trong, cô định nhìn sẽ nhìn thấy một nữ sinh, không ngờ người đó là Tô Mục.

Tô Mục trông thấy cô ngây người một lúc, rồi liền nhoẻn miệng cười, nói: “Cố Tiểu Khanh, cậu tới lấy tấm đệm à?”

Cố Tiểu Khanh bỗng chốc ngẩn ngơ, lúng túng đáp: “Hả? Ồ, phải.”

“Đến đây, tôi giúp cậu.” Tô Mục vừa nói xong, chớp mắt đã xoay người bước đi.

Cố Tiểu Khanh vừa cất bước theo Tô Mục vào nhà kho đã thấy cô bạn Mạc Vân cùng tổ đang cầm trong tay vài tấm đệm chuẩn bị đi ra, thấy họ tiến vào vẫn nhìn họ thản nhiên nở nụ cười rồi ung dung rời đi.

Cố Tiểu Khanh tùy ý chọn vài tấm đệm sạch sẽ, gấp vào với nhau, ôm hết vào lòng. Mới xoay người, cô nghe tiếng Tô Mục hỏi phía sau: “Cố Tiểu Khanh, trước đây cậu học trường trung học nào?”

Cố Tiểu Khanh ngoảnh nhìn cậu ta: “Ngũ Trung.”

“Tôi thấy bình thường cậu học hành rất chăm chỉ, khi nào có dịp chúng ta có thể nói trao đổi nhiều một chút.”

Cố Tiểu Khanh cố ý dùng tấm đệm để che khuất khuôn mặt, trả lời ngắn gọn: “À, được.”, nói xong cũng không đợi Tô Mục đáp lại cô vội vàng hấp tấp chạy ra ngoài.

Cố Tiểu Khanh không tài nào nghĩ được có thể trao đổi gì với một người nổi tiếng, kiểu người như Tô Mục không phải là người cô có thể ứng phó bởi họ căn bản là hai đường thẳng song song, một người sành sỏi khôn ngoan, còn một người cù lùn như khúc gỗ. Cố Tiểu Khanh cảm thấy tương lai Tô Mục sẽ trở thành một nhân vật tầm cỡ, người như vậy biết mình muốn gì và biết phải làm gì để đạt được mục đích.

Hết chương 2.

3. Chương 03

Trong suốt những năm tháng Cố Tiểu Khanh học tập ở Nhất Trung, có một người không thể không nhắc đến, đó là người bạn ngồi cùng bàn với cô – Mã Nguyên Bưu – hay còn gọi là Mã Nguyên Hân. Cho dù Bưu hay Hân, đáng đáp cậu chẳng được ‘dùng mãi’ như cái tên của cậu. Cố Tiểu Khanh cao 1 mét 65, Mã

Nguyên Bưư thấp hơn cô một chút, vóc người tong teo như sợi dây gai, cặp mắt giấu dưới hai mảnh ve chai dày cộp như đáy bình. Bốn mùa xuân hạ thu đông, cậu đều chỉ mặc một bộ đồng phục bạc màu cũ kỹ.

Ngồi gần Mã Nguyên Bưư không bao lâu Cố Tiểu Khanh phát hiện ra cậu bị cận thị cực kỳ nghiêm trọng. Dù rằng đã đeo cặp mắt kính thật dày, trong giờ học cậu vẫn phải thường xuyên ghé sát nửa người vào bàn, cố gắng hết sức cúi cổ về phía trước để nhìn lên bảng, tư thế chép bài vô cùng khổ sở. Vất vả lắm cậu mới nhìn được những hàng chữ dày đặc trên bảng, tuy vậy chỉ cần chữ nhỏ một chút, cậu đã không thể thấy rõ.

Kỳ thực Mã Nguyên Bưư học hành khá tốt, mỗi lần kiểm tra sát hạch điểm của cậu đều nằm trong số mười người dẫn đầu, có lẽ vì cậu nhỏ bé gầy gò, hoàn cảnh gia đình lại nghèo nên trong lớp không mấy ai để ý đến cậu, vả lại chính cậu vẫn luôn cảm thấy tự ti. Mỗi ngày đến lớp, cậu không hề rằng nói câu nào, mắt kém – không dám tìm giáo viên xin đổi chỗ ngồi, chép bài không đầy đủ – xấu hổ không dám mượn tập vở của bạn học để bổ sung.

Cố Tiểu Khanh không phải kiểu người thích lo chuyện bao đồng, nhưng mỗi ngày nhìn thấy Mã Nguyên Bưư rướn người nhìn bản, cô không tin rằng giáo viên không hay biết gì về tình cảnh của cậu. Sự thật là chỗ ngồi ở những hàng đầu tiên đều dành cho đám học sinh con nhà giàu có thể lực. Hơn nữa những người kia hiểu rõ, Mã Nguyên Bưư luôn chịu khó học hành, nếu để cậu ghi chép bài giảng đầy đủ, thành tích chắc chắn sẽ vượt xa bọn họ.

Cuối cùng đến ngày kia Cố Tiểu Khanh không thể nhịn được nữa. Một hôm vào lúc nghỉ giữa giờ, cô đem vở của mình đưa cho cậu, nói: “Nếu cậu không chê, tôi có thể cho cậu mượn xem bài ghi chép của tôi.”

Mã Nguyên Bưư kinh ngạc nhìn cô, vẻ mặt thoáng ửng đỏ, nhận cuốn vở từ Cố Tiểu Khanh rồi lắp bắp nói: “Sao, sao lại chê, cảm ơn, cảm ơn cậu.”

Trong mắt Mã Nguyên Bưư, Cố Tiểu Khanh là một cô gái có phần lạnh nhạt, trong lớp chưa từng thấy cô chủ động bắt chuyện với ai. Ban đầu cậu cho rằng Cố Tiểu Khanh cũng như những bạn học khác, cũng khinh thường coi rẻ cậu như bọn họ. Một năm cuối cấp này đã ấn định họ sẽ là những người cả đời xa lạ, sau khi tốt nghiệp mọi người đường ai nấy đi, không bao giờ gặp lại. Ấy vậy mà hôm nay Cố Tiểu Khanh lại cho cậu mượn vở, sự quan tâm bất ngờ này khiến cậu có chút vừa mừng vừa sợ.

Từ đó về sau hai người dần dần trở nên quen thuộc. Bình thường cũng có lúc trò chuyện đôi câu, sau những lúc chép lại bài ghi của Cố Tiểu Khanh, Mã Nguyên Bưư sẽ giảng giải cho cô những đề bài cô chưa hoàn tất.

Thi thoảng Cố Tiểu Khanh sẽ mang một phần điểm tâm cho Mã Nguyên Bưư, cô không có ý gì khác, chỉ là đối với cậu có phần cảm thông. Vào buổi trưa học sinh Nhất Trung ăn cơm từ nhà mang theo hoặc ăn tại căn tin trong trường. Cố Tiểu Khanh để ý thấy rất nhiều lần đến giờ ăn trưa Mã Nguyên Bưư đều đi đâu mất, sau bữa trưa lại quay về, bộ dạng không có vẻ gì giống vừa ăn xong, cô thật sự không ngờ hoàn cảnh gia đình cậu lại khó khăn đến mức ấy.

Bình thường Cố Tiểu Khanh hay mua thêm một phần bánh bao hoặc bánh mì, cô ăn một phần còn một phần đưa cho Mã Nguyên Bưư, thản nhiên nói: “Cho cậu này, tớ mua dư một phần, ăn phụ tớ đi.”

Lúc đầu Mã Nguyên Bưư có chút xấu hổ, sau nhiều lần như vậy, cậu đã trở nên tự nhiên hơn.

Kết quả đợt thi giữa học kỳ đầu tiên, Cố Tiểu Khanh xếp hạng 151 trong tổng số 175 học sinh cả khối và 31 trong tổng số 35 học sinh trong lớp, thành tích học tập không chút tiến bộ. Mã Nguyên Bưư vừa nhìn kết quả của mình vừa nhìn Cố Tiểu Khanh an ủi: “Không sao đâu, tại cậu bị mất căn bản môn toán lý hóa, chỉ cần làm nhiều bài tập là được.”

Cố Tiểu Khanh đang hút sữa, mỉm cười nhìn cậu: “Tớ biết.” Nói xong, không đợi Mã Nguyên Bưư nhắc lần thứ hai, cô lập tức uống hết sữa rồi cầm đầu làm bài tập.

Thành tích này rất kém cỏi nhưng không làm Cố Tiểu Khanh buồn lo. Vốn dĩ khi còn học ở Ngũ Trung, cô có khả năng đạt đến hạng trung bình trong lớp, điều này chứng tỏ cô vẫn có thể tiến bộ. Cô tự nhủ, từ bây giờ đến khi tốt nghiệp còn vài tháng, đến lúc đó ắt hẳn cô sẽ đuổi kịp mọi người.

Sau kỳ thi giữa kỳ, mùa hè nóng kỷ lục trong vòng 58 năm qua ở thành phố này cuối cùng đã rời đi nhường chỗ cho những cơn gió mùa đông lạnh lẽo đang dần kéo đến.

Thời tiết trở lạnh, mỗi ngày Cố Tiểu Khanh thức dậy đi học cảm thấy dễ chịu hơn hẳn. Thật ra trong khoảng thời gian này cô học như liều mạng. Mỗi ngày tan học vào lúc bảy giờ tối, về đến nhà đồng hồ đã điểm tám giờ, cô vội vàng ăn phần cơm tối ở nhà để dành rồi lập tức chui vào phòng học bài đến hai, ba giờ sáng mới lên giường ngủ. Sáng nào cũng vậy, đúng bảy giờ rời giường, vừa rửa mặt vừa nhẩm lại bài vở.

Cố Tiểu Khanh dần dần cảm thấy tiếng tivi trong nhà không biết đã được vặn nhỏ từ bao giờ, bữa tối mỗi ngày đều có một chén canh để bồi bổ trí não, có đôi khi giữa đêm hôm khuya khoắt, ba cô sẽ bừng canh vào phòng, lo lắng khuyên bảo: “Con gái à, nghỉ ngơi một lát đi, đừng vắt kiệt sức lực như vậy, năm nay không được thì sang năm thi lại có sao đâu.” Cố Tiểu Khanh không muốn học thêm một năm nữa, cô vừa húp canh vừa nhìn ba nói: “Ba đừng lo, chỉ vì kiến thức căn bản của con còn yếu, con đang ôn tập lại từ đầu, từ từ rồi sẽ tốt thôi à ba.” Ba cô không biết làm sao, đành bất đắc dĩ nhìn cô một lúc rồi lắc đầu đi ra ngoài.

Thực ra đối với Cố Tiểu Khanh mà nói, cô không cho phép bản thân mình cảm thấy khổ cực vất vả, bởi đây mới chỉ là bước khởi đầu, sau này còn một chặng đường dài đang chờ cô phía trước.

Trong lúc Cố Tiểu Khanh siêng năng chăm chỉ học tập, ngày tháng cũng dần trôi qua. Kết quả thi cuối kỳ, Cố Tiểu Khanh đứng thứ 98 trong toàn khối, thành tích không cao không thấp. Theo đà này nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì kỳ thi khảo sát sang năm chắc chắn không thành vấn đề, nhìn bảng niêm yết hồng hồng được dán trên kia, Cố Tiểu Khanh tủm tỉm cười hài lòng.

□ □ □

Kì thi cuối kì kết thúc cũng là lúc bắt đầu kỳ nghỉ đông. Đối với học sinh cấp ba, kỳ nghỉ đông hoàn toàn không mang ý nghĩa như tên gọi của nó, mười ngày nghỉ lễ mừng năm mới ngay sau đó cũng chịu chung số phận. Trong mười ngày này tất cả học sinh cuối cấp đều bị nhốt chìm trong hàng núi bài tập do giáo viên các bộ môn giao cho.

Trong lớp Cố Tiểu Khanh hầu như không có người quen, thậm chí cũng không nhớ tên người nào. Ngày học cuối cùng trước khi bước vào kỳ nghỉ, khi lãnh phiếu điểm trở về, Cố Tiểu Khanh gặp Mã Nguyên Bưu chào một câu rồi mang cặp rời đi. Đường như Mã Nguyên Bưu có điều gì đó muốn nói với cô, đợi đến khi cậu ta lưỡng lự xong thì Cố Tiểu Khanh đã đi mất dạng.

Cố Tiểu Khanh ở nhà ngủ suốt một ngày từ sáng đến tối. Sáng hôm sau thức dậy, cô ăn bữa sáng rồi ra ngoài, chỉ còn ba ngày nữa sẽ sang năm mới, hôm nay cô có hẹn với Đường Quả đi dạo phố mua sắm đồ Tết.

Hai người gặp nhau dưới lầu rồi cùng đi đến trạm xe buýt, ngồi xe đến Phố đi bộ. Năm mới đã cận kề, hôm nay lại là cuối tuần, trên xe buýt hành khách chen chúc như nêm cối. Cố Tiểu Khanh dùng sức nắm lấy tay Đường Quả chen lên xe, Đường Quả ở phía sau cầm chặt lấy cánh tay của cô. Sau khi đã đứng vững trên xe, cô nâng vạt áo ôm lấy thắt lưng Cố Tiểu Khanh, chỉ sợ xe dừng đột ngột sẽ ngã nhào xuống sàn.

Từ nhỏ Đường Quả đã rất dựa dẫm vào Cố Tiểu Khanh, loại tình cảm này thường hay thể hiện ở ngôn ngữ cơ thể.

Cố Tiểu Khanh bám chặt tay vịn, cố gắng hết sức che chở cho Đường Quả. Nhà Cố Tiểu Khanh ở thành Tây, muốn đến Phố đi bộ ở trung tâm thành phố ít nhất cũng mất bốn mươi phút ngồi xe. Dọc đường đi người lên xe kẻ xuống trạm, trên xe vẫn chen lấn chật chội như thế.

Thời điểm quẹo vào Thiệu Sơn, xe chạy ngang qua cánh cổng quy mô đồ sộ của một tiểu khu vừa được xây dựng, bên cạnh những tòa nhà đang bán của tiểu khu là tấm biển quảng cáo đứng sừng sững dưới ánh nắng mai, hàng chữ sáng rực “Chủ đầu tư xây dựng – Tập đoàn Dụ Long” ngay lập tức thu hút ánh nhìn của Cố Tiểu Khanh.

“Tập đoàn Dụ Long còn kinh doanh cả bất động sản sao?” Cố Tiểu Khanh bất giác hỏi.

Đường Quả nhìn Cố Tiểu Khanh trả lời: “Họ còn kinh doanh khách sạn nữa, khách sạn cỡ to đang làm tập đoàn Dụ Long là cổ đông lớn nhất đấy.”

“Ừm.” Cố Tiểu Khanh khẽ đáp.

Đến Phố đi bộ, Cổ Tiểu Khanh chọn mua tùy ý một bộ casual wear hiệu Metersbonwe1, chủ yếu là đi dạo loanh quanh cùng Đường Quả suốt buổi sáng. Đi đến giữa trưa, Đường Quả tuy không nói mình kiếm được bao nhiêu tiền nhưng vẫn muốn mời Cổ Tiểu Khanh ăn cơm, Cổ Tiểu Khanh cười cười thuận theo ý cô bạn. Ăn uống xong xuôi, Đường Quả buổi chiều còn phải đi làm, Cổ Tiểu Khanh bèn đưa cô đi xe buýt đến khách sạn còn cô thì một mình về nhà.

[1] Thương hiệu thời trang lớn nhất Trung Quốc với hơn 1.800 cửa hàng trên khắp cả nước.

Trên con đường về, dòng chữ “Tập đoàn Dụ Long” cứ xuất hiện tới lui trong đầu cô hết như một đoạn phim được tua lại nhiều lần. Về đến nhà cô nằm phịch xuống giường, nằm mãi vẫn không thấy hết buồn chán, cô dứt khoát trở người đánh một giấc.

Vừa qua Tết, còn chưa đến rằm tháng giêng, đám học sinh cấp ba mặc dù vô cùng không tình nguyện vẫn phải ngoan ngoãn xách cặp quay về trường. Cổ Tiểu Khanh càng nỗ lực hơn rất nhiều so với trước đây, hiện tại việc học đối với cô đã trở thành một loại quán tính, giả sử bây giờ không được học nữa, cô thật sự không biết nên làm gì. Cô đã trải qua những ngày tháng của học kỳ cuối cùng trong nhẹ nhàng bình thản, mỗi ngày cô đều dõi theo số ngày đếm ngược đến kỳ thi vào đại học được viết trên bảng thông báo dán ở cổng trường, khoảng thời gian càng lúc càng rút ngắn, lòng cô càng ngày càng trở nên kiên định.

Điểm lần thi thử cuối cùng, Cổ Tiểu Khanh vươn lên vị trí thứ 15 trong lớp. Đối với thành tích như vậy, có thể nói cổng đại học đang mở rộng chào đón cô. Sự tiến bộ vượt bậc của cô đã thành công thu hút ánh sự chú ý của giáo viên cùng các bạn học trong lớp. Đối diện với những ánh mắt khâm phục xen lẫn ngưỡng mộ ấy, lòng Cổ Tiểu Khanh vẫn không chút gợn sóng, mỗi ngày cô vẫn lạnh nhạt một mình đi đi về về như cũ. Trong con mắt người khác, dáng vẻ của cô không còn giống như sự cô lập trơ trọi nữa, mà bỗng chốc đã hóa thành hành động đầy cá tính riêng biệt. Xem ra ở xã hội này, cho dù trong thời kì nào cũng vậy, chỉ có sức mạnh của thực lực mới thật sự đóng vai trò quan trọng.

Cách thời điểm thi đại học năm ngày, nhóm học sinh bán chính thức như Cổ Tiểu Khanh đều phải quay về trường để nhận giấy báo thi, hiện tại nhà trường đã để họ ở nhà tự ôn tập, hôm nay cũng là ngày cuối cùng Cổ Tiểu Khanh đến lớp.

Lần này đến phiên Cổ Tiểu Khanh trực nhật, các bạn học cùng tổ với cô sau khi quét tước thu dọn vệ sinh phòng học xong xuôi đều đã ra về. Cổ Tiểu Khanh đến nhà vệ sinh khệ nệ xách một thùng nước vào lớp lau chùi chỗ ngồi cùng bục giảng thật tỉ mỉ, cẩn thận, sạch bóng không còn hạt bụi. Trong trái tim cô dâng lên một sự cảm kích tràn đầy đối với ngôi trường này.

Cổ Tiểu Khanh làm xong vào nhà vệ sinh đổ nước bẩn rồi vào căn tin mua một ổ bánh mì, vừa đi vừa ăn, trong đầu thầm nghĩ về lớp học thu dọn sạch sẽ.

Cô đi xuyên qua sân thể thao, chậm rãi hướng tới dãy lầu phòng học. Dưới ánh nắng hoàng hôn dịu dàng, cô bồi hồi ngắm nhìn toàn bộ ngôi trường một lần nữa. Đây không phải trường cũ cô từng học, nhưng chính tại mái trường này cô đã bước những bước đầu tiên quan trọng để tiến đến mục tiêu cuộc đời mình. Cổ Tiểu Khanh tự nhủ sẽ mãi khắc ghi trong trí nhớ những hình ảnh đẹp để hiện tại.

Cổ Tiểu Khanh định ninh mọi người đã về hết, không ngờ khi cô bước vào trong thì nhìn thấy Mã Nguyên Bưư còn đang đứng giữa lớp. Trông thấy Cổ Tiểu Khanh, vẻ mặt cậu dường như vừa trút được một gánh nặng, xem chừng đang đợi cô.

Cổ Tiểu Khanh đi qua, vừa khom lưng lấy cặp vừa hỏi: “Cậu còn chưa đi hả?”

Cô đeo cặp trên lưng đợi một lúc lâu không thấy Mã Nguyên Bưư nói tiếng nào, bèn ngoảnh lại nghi hoặc nhìn cậu.

Mã Nguyên Bưư thấy Cổ Tiểu Khanh nhìn mình, mặt cậu lập tức đỏ ửng. Cậu mấp máy môi vài lần mới bật ra thành tiếng: “Cố, Cố Tiểu Khanh, tớ, tớ thích cậu, tớ không cần cậu đáp lại, tớ chỉ cần cậu biết tớ thích cậu. Còn nữa, cậu đừng quên tớ.”

Lúc đầu Mã Nguyên Bưư nói còn lắp bắp, càng về sau càng trôi chảy lưu loát, mặt cũng không đỏ nữa mà toát ra vẻ hết sức kiên định.

Ngay khi nghe cậu nói, Cố Tiểu Khanh trong miệng còn đang nhai dang dở miếng bánh mì, cậu vừa dứt lời, cô vừa nhai bánh mì vừa mở to hai mắt chờ người nhìn cậu, vẻ mặt Cố Tiểu Khanh trong hoàn cảnh đó trông rất buồn cười. Cô khó khăn đem chỗ bánh mì trong miệng nuốt ực xuống, đứng im xấu hổ mất một lúc.

Lời lẽ Cố Tiểu Khanh không được thẳng thừng như Tô Mộc, cô đến bên Mã Nguyên Bưư vỗ nhẹ vào vai cậu, ngưng ngưng cất lời: “Cám ơn cậu, tớ biết rồi, tớ sẽ nhớ đến cậu.”

Cố Tiểu Khanh chỉ biết càng nán nã ở đây càng thêm xấu hổ, gãi gãi đầu nói: “Này, chúc cậu thi thật tốt, ừm, sau này có cơ hội chúng ta sẽ gặp lại.”

Mã Nguyên Bưư cũng nhìn cô mỉm cười: “Tiểu Khanh, hẹn gặp lại cậu.”

Cố Tiểu Khang không nói gì thêm, xoay người về phía cánh cửa phòng học bước đi.

Mã Nguyên Bưư vẫn đứng chôn chân một chỗ lặng nhìn theo bóng hình Cố Tiểu Khanh khuất dần sau cánh cửa, cậu lắng nghe tiếng bước chân của cô gõ nhịp nhàn trên hành lang trống trải, từ từ nhỏ lại rồi mất hẳn. Bóng dáng đó đã khắc sâu trong ký ức của cậu, thậm chí đến nhiều năm về sau, cho dù gặp lại nơi bóng đêm mờ mịt hay chốn ồn ào huyền ảo, cậu vẫn nhận ra cô ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Về những lời thổ lộ của Mã Nguyên Bưư, Cố Tiểu Khanh chưa từng để ở trong lòng, cô cho rằng đó chỉ đơn thuần như sự cảm kích của chàng thiếu niên đối với người con gái đã từng giúp đỡ cậu ta, mai đây khi cậu đứng ở một vị trí cao hơn, những rung động thời thanh xuân này rồi sẽ phai nhạt theo thời gian.

Đến giữa tháng sáu, cuối cùng tất cả mọi người dân trong nước đều đón chào kỳ thi vào đại học, Cố Tiểu Khanh đương nhiên cũng gia nhập vào dòng thác thí sinh dự thi đang hùng hực ngọn lửa hăng say. Cuộc thi kéo dài ba ngày, ông Cố không lái xe nữa, mỗi ngày đều chở Cố Tiểu Khanh đến trường thi, sau đó cùng với các bậc phụ huynh khác đứng chờ ở bên ngoài. Ngày đầu tiên đưa Cố Tiểu Khanh đi thi, tại cổng trường, ông Cố vỗ vỗ bả vai cô, động viên: “Con gái à, nhà họ Cố chúng ta chưa có ai là sinh viên cả, thi tốt nhé.”

Cố Tiểu Khanh ngẩng đầu nhìn ba cô, trong ánh mắt ông không giấu nổi niềm tự hào. Cô khẽ gật đầu, nói: “Dạ.”

Ba ngày thi này, có thể nói Cố Tiểu Khanh phát huy năng lực đặc biệt tốt. Từ trường thi đi ra, ngay tức khắc cô chạy về phía ba cô cười rạng rỡ. Ông nhẹ nhàng xoa đầu cô con gái, không nói năng gì, chỉ nhoẻn miệng cười rồi khởi động xe lái về nhà.

Cố Tiểu Khanh ngắm nhìn cảnh phố phường lao vùn vụt qua cửa kính xe, 19 tuổi, lứa tuổi thanh xuân tươi đẹp với đầy ắp những điều mơ mộng lãng mạn và cảm xúc mãnh liệt, cô không khỏi thăm cầu khẩn trong lòng: “Xin anh hãy đi chậm một chút, để em có thời gian đuổi kịp bước chân anh.”

Một tuần sau khi thi đại học, Cố Tiểu Khanh về trường lấy tờ đơn nguyện vọng. Thật ra trước đây cô chỉ nghĩ nỗ lực học tập để thi đậu chứ chưa từng nghĩ tới việc học chuyên ngành gì. Cố Tiểu Khanh mở tờ đơn nguyện vọng ra rồi ngồi tại bàn học ngắm nghía nhìn nó.

Đối với việc chọn chuyên ngành này, từ trước đến giờ cô vẫn được tự mình quyết định. Trước khi có kết quả, mỗi ngày cô đều làm ố ở nhà, hết ăn lại lăn ra ngủ, chờ đợi thời gian vô tri vô giác trôi qua. Đợi đến khi cầm bảng điểm trong tay, tinh thần cô mới phần chấn phần nào.

Kết quả thi của Cố Tiểu Khanh rất tốt, việc học đại học chính quy tuyệt đối không thành vấn đề. Nhưng, lựa chọn chuyên ngành nào đây? Vấn đề này không ngừng làm cô băn khoăn trăn trở. Mãi cho đến ngày hôm sau, hạn chót để nộp đơn nguyện vọng, Cố Tiểu Khanh vẫn ngồi ở bàn học chờ đợi nhìn tờ đơn trước mặt.

Qua mười giờ cô đột nhiên đứng lên, sửa soạn qua loa đầu tóc, chạy ra cửa, vừa đổi giày vừa nhìn ba cô nói thật to: “Ba, con đi ra ngoài một chút.”, dứt lời liền chạy đi.

Hết chương 3.

4. Chương 04

Cố Tiểu Khanh chạy đến tiệm internet gần nhà, trả năm tệ, ngồi vào một máy tính còn trống, mở trang Baidu rồi lập tức gõ vào hàng chữ “Tập đoàn Dụ Long”.

Hơn bốn ngàn kết quả tìm kiếm hiện ra, gần đây tập đoàn Dụ Long có biến động đột ngột về nhân sự cấp cao nên trên mạng đăng tải vô số bản tin về họ. Cố Tiểu Khanh nhấp chuột vào trang Sina, tin tức liên quan đến tập đoàn Dụ Long xuất hiện ngay trên trang chủ kèm theo ảnh chụp của vị chủ tịch tập đoàn hiện thời.

Cô cẩn thận đọc phần tin chi tiết, nội dung đại khái như sau: Bệnh tim của nguyên chủ tịch tập đoàn Dụ Long tái phát nghiêm trọng nên ông đã nhập viện điều trị. Hiện tại, cháu trai Âu Lâm Ngọc đang thay thế vị trí chủ tịch. Sau đó là phần giới thiệu lý lịch vắn tắt: Âu Lâm Ngọc, nam, 23 tuổi, tốt nghiệp đại học tại Mỹ, chuyên ngành kiến trúc, học vị thạc sĩ, sau khi về nước đã đảm nhiệm chức vụ trợ lý chủ tịch tập đoàn Dụ Long trong hai năm. Phía dưới là một bài bình luận rất dài về tương lai phát triển và khả năng sinh tồn của các gia tộc thương nghiệp ở Trung Quốc.

Cô lướt qua phần bình luận, rê chuột đến bức ảnh kia nhìn chăm chú. Bức ảnh đó vốn là ảnh bìa trên một tờ tạp chí. Trong tấm hình, mí mắt người ấy đang rũ xuống, dù đã che lấp được vẻ nghiêm nghị sắc bén nhưng trên người vẫn toát ra khí chất lạnh lùng, nhưng vì sao đôi mắt anh lại khiến người ta có cảm giác bị thương sâu muộn đến vậy? Không hiểu vì lý do gì, Cố Tiểu Khanh cảm nhận được sự cô độc ẩn sâu trong đó.

Cô dán mắt bức ảnh suốt nửa tiếng đồng hồ, sau đó tắt máy đứng dậy ra về.

Cuối cùng Cố Tiểu Khanh điền hai nguyện vọng – cả nguyện vọng loại một và loại hai đều cùng một đại học chính quy chuyên ngành kiến trúc.

Nộp xong tờ đơn nguyện vọng vào mùa hè cuối cùng trước khi bước vào cánh cổng đại học, Cố Tiểu Khanh nhận thức rõ quyết định này có ý nghĩ rất sâu sắc đối với cuộc đời cô.

Vào tháng bảy, Cố Tiểu Khanh dự định đăng ký thi lấy bằng lái xe. Cô xác định, trong thời gian học đại học nếu làm thêm ở Mc Donald, KFC hoặc làm nhân viên tiếp thị, gia sư...những công việc này vất vả cực nhọc mà tiền lương lại chỉ ba cọc ba đồng. Nếu cô muốn làm công cho người khác thì chỉ bằng làm công cho chính gia đình mình. Trong nhà có hai chiếc taxi, mỗi năm cô có thể lái xe ba tháng vào khoảng thời gian nghỉ đông và nghỉ hè, ít nhất cũng tự kiếm được sinh hoạt phí. Sau khi nói hết những suy nghĩ này với ba, ông Cố ban đầu tuy do dự một chút nhưng cuối cùng vẫn tán thành.

Vào tháng tám, cô nhận được giấy báo trúng tuyển vào đại học F, chuyện này khiến ông Cố vui vẻ phấn chấn như ở trên mây mất mấy ngày, nói chuyện với người nào cũng ưỡn ngực thẳng lưng, mở miệng đều khoe con gái tôi như thế này, con gái tôi như thế kia!

☐ ☐ ☐

Hậu quả của việc học lái xe dưới ánh nắng tháng bảy gay gắt là, đến ngày nhập học da mặt Cố Tiểu Khanh đã đen ngang ngựa với Bao Công. Ngày ấy những bậc đàn anh trong trường đều nhiệt tình đón tiếp đám tân sinh viên, nhưng không ánh mắt nào dừng lại ở cô quá hai giây. Thật ra làn da Cố Tiểu Khanh rất trắng, với điều kiện không được phơi nắng, bởi một khi đã bị “ăn nắng” thì có dùng bao nhiêu kem chống nắng cũng không hiệu nghiệm.

Cố Tiểu Khanh một mình đi đến trường ghi danh, cô không mang theo hành lý gì, chỉ gói ghém vài bộ quần áo mặc theo mùa và cầm theo sổ tiền học cùng tiền sinh hoạt mẹ cô đưa cho. Mặc dù nhà Cố Tiểu Khanh ở Bản Thành còn trường học tận vùng ngoại ô xa xôi, cô vẫn không có ý định ở lại trường. Nhưng mà, cô mơ hồ cảm thấy mẹ cô có ý muốn cô đăng ký nội trú.

Từ nhỏ Cố Tiểu Khanh đã quen sống độc lập, từ ghi danh, đóng tiền đến việc nhận chăn đệm, chìa khóa phòng ký túc xá, tất cả chỉ mình cô xoay sở. Ngoài cổng trường, từng hàng dài xe hơi nối đuôi nhau san sát, nhìn thấy những đứa con được người thân, cha mẹ chở đến tận nơi, cô bỗng thấy chạnh lòng. Nhưng cô không có đủ thời gian lẫn sức lực để buồn bã, vì sau khi hoàn tất mọi thủ tục giấy tờ cô mệt đã lả đi, đầu tóc bết mồ hôi.

Ký túc xá Cố Tiểu Khanh ở nằm trên lầu ba, cô phải vất vả lắm mới ôm được hết mớ chăn đệm leo lên cầu thang. Lúc tìm được phòng, đẩy cửa vào trong, cô phát hiện bên trong đã có người đến. Một người con gái mặt ửng đỏ đang ngồi trên chiếc giường đã được thu dọn sạch sẽ ngăn nắp. Cố Tiểu Khanh đến giường của mình, đem đồ đạc vứt hết lên rồi ngồi ở mép giường thở hổn hển. Cô chống hai tay lên đầu gối, vừa thở gấp vừa chào hỏi “Hi! Chào cậu!”

Cô gái cũng nói “Chào cậu.” rồi đưa cho cô một ly nước.

Cố Tiểu Khanh nhận ly nước uống sạch, cuối cùng mới cảm thấy dễ chịu, hơi thở thông suốt. Cô trả ly lại, cảm kích nói: “Cảm ơn cậu”.

Cô nàng cầm lấy, trả lời bằng giọng mang âm hưởng địa phương đặc sệt: “Đừng khách sáo.”

Ngẩng mặt lên nhìn cô bạn, Cố Tiểu Khanh cảm thấy phong cách ăn mặc của cô ấy rất không hợp thời – chiếc áo sơ mi vải sợi tổng hợp thêu hoa kiểu dáng nhiều năm trước kết hợp cùng chiếc quần màu xám nhạt mờ mờ những vết bụi bẩn, nhìn không rõ kiểu dáng. Giờ cô mới nhận ra, khuôn mặt đỏ hây hây cô nhìn thấy khi nãy, chính là dấu hiệu cao nguyên hồng(1) đặc trưng của những người dân sinh sống ở vùng cao nguyên. Cái “ly” cô vừa cầm uống thật ra là một vại trà trắng men đã lâu không còn tồn tại ở thành phố này, mặt trước còn khắc dòng chữ “Đập Nước Công Xã”.

Cố Tiểu Khanh nhìn cô nàng, cười nói: “Tớ tên Cố Tiểu Khanh, nhà ở Bản Thành, tớ đi học lại một năm, mười chín tuổi, chắc lớn hơn cậu phải không?”

Cô gái cười thẹn thùng, trả lời Cố Tiểu Khanh: “Tên tớ là Trần Xuân Huy, nhà chúng tớ ở Thanh Hải, chúng tớ đi học muộn, năm nay tớ hai mươi tuổi.”

Cố Tiểu Khanh đứng dậy, nhoẻn miệng cười: “Phải không đấy? Tớ còn tưởng tớ lớn tuổi hơn cậu.”

Lúc Cố Tiểu Khanh dọn giường, Trần Xuân Huy đi qua giúp cô một tay, thái độ rất tự nhiên, Cố Tiểu Khanh cũng không từ chối, nhìn cô bạn cười thân thiện.

Dọn dẹp xong chỗ ngủ, Cố Tiểu Khanh đi dạo một vòng trong phòng để nhìn ngắm nơi ở mới, phòng trọ ở đây là phòng bốn người, có máy điều hòa, máy nước uống nóng lạnh, bên trong còn có một phòng vệ sinh. Điều kiện vật chất coi như khá tốt.

Sau khi thu xếp đầu vào đấy, Cố Tiểu Khanh cảm thấy mệt không muốn ăn gì. Cô vào phòng vệ sinh rửa mặt rồi lên giường ngủ một giấc suốt buổi trưa. Đến khi tỉnh lại, mặt trời chiều đã ngã về tây, cô mở mắt một lúc lâu mới nhớ ra là không phải đang nằm trên chiếc giường ở nhà. Quay đầu thì thấy Trần Xuân Huy đang ngồi trên giường đối diện, phía trước đặt một hũ dưa muối, tay đang cầm một ổ bánh nướng trông rất cứng và dày, xem chừng là bữa tối của cô nàng.

Cố Tiểu Khanh ngồi dậy, nhìn cô bạn hỏi: “Đang ăn hả?”

Trần Xuân Huy giật thót một cái, hệt như vừa bị hù dọa, bối rối giơ cái bánh nhìn cô. Cố Tiểu Khanh hiểu kỳ hỏi: “Ôi! Nhìn cậu ăn bánh ngon quá, cho tớ nếm thử một miếng được không?”

Trần Xuân Huy lập tức thả lỏng, tươi cười đáp: “Được chứ, cậu đợi một chút nha.” Nói xong, tức thì cô nàng bước ngay xuống giường, khom lưng kéo ra một bọc vải từ dưới gầm giường, tháo sợi dây thừng cột phía trên, lấy một cái bánh ở bên trong đưa cho Cố Tiểu Khanh: “Bánh này mẹ tớ làm cho tớ mang theo, bánh làm bằng bột mì, thơm lắm, cậu ăn thử nhé?”

Cố Tiểu Khanh cầm lấy cắn một miếng thật to, cố gắng dùng sức để nhai, liếc mắt nhìn vào bao vải, bên trong vẫn còn một xấp bánh. Cô đứng lên nói liến thoắng: “Ừ, đúng là ngon thật, tớ đói bụng quá, đến cắn tin ăn cơm đây!”, vừa dứt lời liền cất bước về phía cửa phòng. Trần Xuân Huy ở đằng sau “Ừa” một tiếng.

Từ ký túc xá đi ra, Cố Tiểu Khanh đến cửa hàng trước cổng trường mua một chai nước. Cô ngửa đầu uống ừng ực liên tục mới có thể làm trôi chỗ bánh kia. Cố hòng đã thông trở lại, cô nhìn cái bánh nướng đang cầm trong tay, quyết định tiếp tục ăn, vừa cắn một miếng vừa uống một ngụm nước, rốt cuộc cũng vất vả xử lý xong xuôi.

Đến canteen, Cố Tiểu Khanh tùy tiện ăn một phần cơm rang, sau đó theo con đường nhỏ trở lại trường tản bộ một vòng.

Màn đêm dần dần buông xuống, những ngọn đèn đường chiếu sáng khắp nơi trong sân trường. Dọc đường đi đôi khi cô thấy một đôi tình nhân đang hò hẹn, thỉnh thoảng còn có vài người chạy bộ ngang qua. Lòng chợt dâng lên những cung bậc cảm xúc khó tả, Cố Tiểu Khanh thầm nghĩ: “Đại học đúng là nơi tràn đầy sức sống tuổi trẻ.”

Đại học F rất rộng lớn, Cố Tiểu Khanh chỉ đi dạo qua loa sơ sài cũng mất hơn một giờ đồng hồ. Lúc đến sân thể thao đã thấm mệt, cô ghé đến dưới cột bóng rổ nghỉ ngơi. Cô ngồi xuống, chống hai tay ra phía sau, ngược mắt ngắm nhìn bầu trời đêm rộng lớn. Thời tiết hôm nay rất đẹp, phẳng phất có thể thấy vài ngôi sao nhỏ lung linh, nhấp nháy trên nền trời xanh thẫm.

Chợt nhớ về bức hình Âu Lâm Ngọc ở trên mạng. cô cảm thấy người kia tựa như ánh sao trên trời cách cô rất xa, không thể nào với tới. Kỳ thực trái tim non trẻ của nàng thiếu nữ vẫn mơ hồ không thể phân định rõ đó là thứ tình cảm gì, khi ấy, đơn giản chỉ là sự cố chấp.

Đến khuya, khi Cố Tiểu Khanh quay về ký túc xá, Trần Xuân Huy đã ngủ say, cô nhón chân vào nhà vệ sinh tắm rửa, sau đó lên giường nằm yên lặng, trần trọc nhìn khoảng trời qua khung cửa sổ suốt đêm dài rồi mới khó khăn ru mình vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau Cố Tiểu Khanh bị đánh thức bởi một tràng âm thanh ồn ào huyền ảo. Đang mơ mơ màng màng tỉnh dậy, cô trông thấy hai người phụ nữ trung niên lao vào phòng, cầm trong tay một đồng đủ thứ đồ vật, một cô gái cao gầy đứng ở cửa chỉ huy họ sắp xếp từng món từ Đông sang Tây.

Cố Tiểu Khanh lập tức hoảng hồn, nhanh chóng mặc vội quần áo rồi nhảy xuống giường. Cô đứng ngây ra một lúc mới hiểu được, thì ra trong phòng có người mới đến. Nhìn dáng vẻ người mới này cũng không giống một cô bé con, vậy mà vẫn dẫn theo hai bà dì giúp việc để thu xếp tất tần tật mọi thứ cho cô nàng. Sau một hồi tung hoành ngang dọc, những chiếc thùng giấy trên mặt đất chằng mấy chốc chất đầy dưới chân Cố Tiểu Khanh.

Cố Tiểu Khanh nhìn cả phòng lộn xộn bừa bãi, chạy nhanh vào nhà vệ sinh rửa mặt sạch sẽ. Sau khi đã tỉnh táo, cô vượt qua hàng lớp chướng ngại vật trên mặt đất để trốn ra bên ngoài.

Vừa thoát ra được, đứng ở cổng thở phào một hơi, cô thành linh nghe thấy tiếng thở phì phò tức giận từ phía sau. Cố Tiểu Khanh ngoảnh lại thấy một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn với kiểu tóc như cậu nhóc đang nhìn cô nhếch môi cười, phất bàn tay nhỏ bé, nói: “Hi! Tôi là Lý Triết, bạn cùng phòng của cậu.”

Cố Tiểu Khanh ngạc nhiên nhìn cô nàng: “Lúc này cậu đi từ đâu ra đây?”

Lý Triết buồn bực bĩu môi: “Cửa sau”.

Cố Tiểu Khanh thấy cô nàng cau có bèn rủ rê: “Tôi khao cậu ăn kem, đi không?”

Lý Triết cười toe toét ngay tức khắc: “Đi, đi chứ! Mau lên!”

Trên khán đài sân thể thao, Lý Triết ngồi xổm xuống bậc thang, vừa mút mút que kem, vừa hỏi Cố Tiểu Khanh: “Nè! Cậu tên là gì?”

Cố Tiểu Khanh ngồi bên cạnh, đang cắn cây kem: “Cố Tiểu Khanh.”

“Ừm, Cố Tiểu Khanh, cậu thật tốt!”

Cố Tiểu Khanh nhìn cô bạn mới quen, chỉ cười không nói gì.

“Mà này, cậu ngủ say thật đấy, tôi đã đến từ sáng sớm để sắp xếp đồ đạc, tiếng động lớn như thế mà cũng không đánh thức được cậu.”

Cố Tiểu Khanh xấu hổ nghĩ: “Thật may là đêm qua mình mặc quần ngủ.”

Hai người quán quýt suốt một ngày, Cố Tiểu Khanh biết được Lý Triết người Hải Nam, cũng tự mình đến trường ghi danh. Cô thấy tính nết Lý Triết rất giống trẻ con, chỉ cần có người tốt với mình, cô nàng sẽ không ngần ngại lập tức dựa dẫm vào người đó, điểm này tương tự như Đường Quả, nhưng tính cách hai người vẫn có sự khác biệt, nếu Đường Quả giống như thanh kẹo cao lương mềm mại thì Lý Triết chính là viên kẹo hoa quả giòn tan.

Buổi tối hai người đi tận hưởng bầu không khí trong căn-tin của đại học nổi tiếng, mỗi người ăn một phần cơm hộp rồi trở về ký túc xá. Lúc về đến nơi, họ phát hiện cô gái ban sáng đã đi mất, không khó khăn gì để nhận ra bọn họ và cô bạn ấy không cùng một thế giới.

Trần Xuân Huy đang ngồi trên giường đọc sách, thấy hai người bước vào liền nở nụ cười. Cả hai kinh ngạc phát hiện trong phòng có thêm một máy giặt, trên bồn rửa tay để đầy đồ trang điểm và những lọ sơn móng tay nhiều màu sắc. Hai cô nhìn nhau và đều đọc được suy nghĩ từ trong ánh mắt của đối phương: Về sau trong phòng có thêm một “bà hoàng”, ngày tháng sắp tới không dễ gì được yên ổn!

Cho dù mọi thứ hỗn loạn đến thế nào đi nữa, cuộc sống đại học của Cố Tiểu Khanh cứ thế bắt đầu. Vài ngày sau họ cuối cùng cũng biết được cô bạn mới chưa từng xuất hiện trong phòng một ngày nào tên Trâu Tinh, người Thâm Quyển.

Cô bạn Trâu Tinh này khá kiêu căng, trước ngày khai giảng vài ngày không một lần ở ký túc xá, ngoại trừ lúc Trần Xuân Huy hỏi, cô nàng có miễn cưỡng nói qua loa một chút về bản thân, còn thì những lúc khác không thèm nhìn họ nửa con mắt.

Hết chương 4.

[1] Trông như cô bé này:

5. Chương 05

Sau lễ khai giảng, tân sinh viên bắt đầu trải qua thời kỳ huấn luyện quân sự rầm rộ. Dưới ánh nắng mặt trời chói chang gay gắt, sân trường mênh mông được bao phủ bởi màu xanh quân phục từ hàng ngàn chàng trai, cô gái đang nghiêm túc luyện tập những bước đi đều đặn, thẳng tắp.

Cố Tiểu Khanh nhìn thấy sắc mặt của những nữ sinh mảnh mai bị nướng dưới tia lửa mặt trời dần dần trở nên tái xanh như tàu lá, gần đó còn có vài người ngã lăn ra đất, hôn mê bất tỉnh. Cô thật tình không hiểu nổi vì lý do gì họ bắt buộc phải học quân sự. Chẳng lẽ trải qua hai tuần khổ ải này, cái gọi là cuộc-sống-quân-nhân có thể phù phép khiến cho thể chất và tư tưởng của họ thay đổi một cách ngoạn mục hay sao? Tuy nhiên đây không phải là việc cô nên bận tâm lo nghĩ, bởi suy cho cùng, nếu nhà trường đã làm như vậy thì ắt hẳn có nguyên nhân.

Đang nghĩ mông lung chợt bên tai văng đến tiếng trầm đục, Cố Tiểu Khanh quay sang nhìn, ồ, một nam sinh đã ngã xuống. Bên cạnh cô, Lý Triết nhìn người được khiêng đi không khỏi thở dài cảm thán: “Haiz, chẳng trách mọi người đều nói thế hệ chúng ta thất bại hoàn toàn, xem ra không phải là lời vô căn cứ, thể chất như thế này thất bại là đúng rồi!”

Ý tứ của cô nàng sao hết như đang vui sướng khi người khác gặp họa thế nhỉ? Cố Tiểu Khanh ngoảnh đầu sang bắt gặp Lý Triết đang nháy mắt, nở nụ cười tinh nghịch. Cố Tiểu Khanh nhìn điệu bộ hăng hái, khí thế bừng bừng kia, thầm nghĩ: “Nhỏ này ăn nhiều quả không uống phí.”

Lại nói tiếp, cô nàng Lý Triết này thật “phi phàm”, Cố Tiểu Khanh chưa từng gặp qua cô gái nào có thể ăn như rồng cuốn đến thế, thậm chí ngay cả con trai cũng phải chào thua.

Lần đầu tiên đi ăn cùng nhau, sau khi mỗi người mua một phần cơm hộp, mới vừa ngồi xuống chuẩn bị ăn bỗng nhiên không thấy bóng dáng Lý Triết đâu. Cố Tiểu Khanh đảo mắt tìm kiếm xung quanh thì thấy Lý Triết đi tới, trên tay cô nàng cầm chiếc đĩa cắm xuyên qua bốn cái màn thầu lớn. Ban đầu chưa quen thân, Cố Tiểu Khanh ngại không hỏi, chỉ mắt tròn mắt dẹt nhìn cô nàng giải quyết sạch sẽ cơm hộp và bốn cái màn thầu, màn thầu kia mỗi cái giá một tệ, bình thường Cố Tiểu Khanh ăn nhiều lắm chỉ được hai cái.

Đến bữa tối Lý Triết tiếp tục thừa thắng xông lên, Cố Tiểu Khanh trở mắt xem cô nàng chiến đấu với một bát mì lớn, bốn cái bánh nhân thịt¹, bốn cái màn thầu. Cô nhìn xuống bụng Lý Triết, thật thần kỳ, vẫn bằng phẳng như thế!

Lý Triết lau miệng, gương gạo cười nói: “Hi hi, tớ ăn được từ nhỏ rồi. Lúc nhỏ ở quê, bà nội nuôi tớ, bà cũng ăn không đủ no, đến khi mẹ đem tớ về thấy tớ ăn giỏi thì dứt đồ ăn liên tục không phanh vào miệng tớ.”

Cố Tiểu Khanh nói: “Cậu chưa bị mập mà, cứ ăn thoải mái đi.”

“Tớ được di truyền thể trạng từ ba tớ, ba tớ ăn nhiều kinh khủng mà vẫn không mập đấy.”

Cố Tiểu Khanh hâm mộ xuýt xoa: “Sướng thật!”

Hai tuần học quân sự qua đi, ngoại trừ làm Cố Tiểu Khanh đen càng thêm đen, không để lại ấn tượng sâu sắc nào trí nhớ của cô. Tất cả mọi người đều vui sướng cởi bỏ bộ đồ quân sự đã ngả màu, hăm hở bước vào hành trình đại học với nhiều điều thú vị và thử thách.

Một thời gian ngắn sau khi nhập học, Cố Tiểu Khanh bắt đầu tìm việc làm thêm. Mặc dù đã bàn bạc với ba cô về việc lái taxi, cô vẫn không cho phép bản thân được nhận rồi. Bởi lẽ số tiền năm vạn kia, số tiền đã mở cánh cửa để cô học bán chính thức ở Nhất Trung luôn canh cánh trong lòng. Đây là món nợ của cô với ba mẹ, tương lai nhất định phải hoàn trả.

Cuối cùng cô tìm được công việc nhân viên tiếp thị cuối tuần ở siêu thị, còn Trần Xuân Huy thì làm gia sư. Cố Tiểu Khanh hiểu gia cảnh Trần Xuân Huy không chỉ khó khăn bình thường, tiền học phải nhờ vào khoản cho vay hỗ trợ sinh viên nghèo của nhà nước. Bình thường cô bạn ấy luôn dành dụm dè xẻn từng li từng tí, một cục xà bông vừa dùng giặt quần áo vừa tận dụng để rửa mặt, tắm rửa.

Trong ký túc xá này, Trâu Tinh chính là thần long thấy đầu không thấy đuôi, mỗi ngày khi đèn tắt mới về, buổi sáng đã lên lớp trước, về cơ bản không bao giờ xuất hiện cùng một lúc với mọi người. Về phần Trần Xuân Huy, có lẽ vì nghèo khó nên rất tự ti mặc cảm, bình thường làm bất cứ chuyện gì cũng cẩn thận dè dặt, chưa khi nào mở lòng với ai. Ngay cả Lý Triết và Cố Tiểu Khanh gần gũi với Trần Xuân Huy như vậy, khi biết Cố Tiểu Khanh đi làm thêm cô ấy cũng không đi cùng.

Nhiệm vụ của Cố Tiểu Khang là tiếp thị cà phê. Cô mặc bộ đồng phục thương hiệu, đứng trước cửa siêu thị mời khách hàng dùng thử sản phẩm mẫu. Cô bạn Lý Triết đi theo góp vui, lăng xăng giúp đỡ, hô hào kêu gọi rất khí thế. Cô nàng mặc quần áo ngày thường, chạy tới chạy lui trước quầy hàng của Cố Tiểu Khanh, nhiệt tình chào mời những người đi ngang uống thử sản phẩm, phần đông mọi người nhìn thấy dáng vẻ đáng yêu lạnh lợi đó đều không nỡ chối từ, Cố Tiểu Khanh đứng ở bên chỉ cần liên tục rót cà phê, công việc trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Bài vở những ngày đầu đi học còn ít, sau khi công việc nhân viên tiếp thị kết thúc, Cố Tiểu Khanh tiếp tục được nhận vào làm ở Mc Donalds. Thời gian bốn năm trên ghế giảng đường, vừa học vừa làm, bận rộn và phong phú, chớp mắt đã đi vào quỹ đạo. Không khí yêu đương lãng mạn lan tỏa khắp trường nhưng tuyệt nhiên không chạm vào Cố Tiểu Khanh, nguyên nhân có lẽ vì không ai có ấn tượng gì về cô gái với làn da đen như cột nhà cháy kia. Hơn nữa chính cô cũng chưa từng đoái hoài, đối với cô mà nói, bắt đầu từ buổi chiều hè năm ấy lòng cô tựa như tên đã lên nỏ, bên trong luôn tồn tại một sức mạnh vô hình thúc đẩy, bức bách, ép buộc cô phải tiến về phía trước và không được phép dừng lại.

Thoáng chốc đã gần đến ngày lễ Quốc Khánh một tháng mười, một ngày nọ, tan học trở về Cố Tiểu Khanh vui mừng kinh ngạc khi thấy Đường Quả đang đứng dưới lầu ký túc xá. Đường Quả vừa thấy cô liền chạy như bay đến tựa chim non về tổ ấm, ào ào vào lòng Cố Tiểu Khanh làm cô loạng choạng lùi về sau hai bước mới có thể đứng vững.

Cố Tiểu Khanh khẽ lay Đường Quả đang bám chặt lấy mình: “Được rồi, được rồi, nói chuyện đi, người ta đang nhìn mình kia kìa.”

Đường Quả phụng phịu, ầm ừ nói: “Tiểu Khanh, cậu nói xem, cậu đã đi bao lâu không về hả?”

Cố Tiểu Khanh lúc này mới sực nhớ, thì ra từ khi nhập học đến nay đã nhiều tháng rồi cô không về nhà. Từ nhỏ đến giờ lần đầu tiên cô và Đường Quả xa nhau lâu đến thế.

Lý Triết từ từ đi đến, đưa tay vuốt cằm, nhìn Đường Quả một lượt từ trên xuống dưới, nói: “Em gái xinh đẹp này là ai đây? Giới thiệu một chút xem nào.”

Đường Quả cũng không ngại người lạ, tươi cười nhìn Lý Triết: “Tớ là Đường Quả, bạn Cố Tiểu Khanh”.

“Tốt! Bạn của Tiểu Khanh chính là bạn của tớ, lên phòng, lên phòng đi.” Lời vừa dứt, Lý Triết lập tức kéo tay Đường Quả bước lên lầu.

Đường Quả cười tủm tỉm mặc cho cô nàng lôi kéo về phía trước. Thấy hai người trước mặt khi thì thăm to nhỏ, khi thì bật cười thành tiếng, buồn cười ở chỗ giọng cười của Lý Triết còn có phần dọa người, Cố Tiểu Khanh nhủ thầm: “Quen nhau nhanh quá nhỉ.”

Trong phòng lúc này không có ai, Trâu Tĩnh vẫn vắng mặt như mọi khi còn Trần Xuân Huy đã đi dạy kèm. Lý Triết theo thói quen, vào phòng lập tức kéo Đường Quả đến ngồi trên giường, lại còn đem đồ ăn vặt ra mời Đường Quả. Hai cô gái trẻ ghé đầu vào nhau tíu tít xì xào trò chuyện. Nội dung Cố Tiểu Khanh ngóng được chỉ là những đề tài vắn vơ linh tinh. Hai người náo nhiệt đến mức gạt hẳn Cố Tiểu Khanh sang một bên.

Cố Tiểu Khanh nhìn hai cô bạn, chợt nghĩ: “Thế giới này có những người như thế, họ lương thiện và nhiệt tình, suy nghĩ dù đơn giản như cuộc sống luôn vui vẻ thoải mái.”

Đường Quả ở chơi không được bao lâu, buổi tối ba người đến tiệm ăn trước cổng trường dùng bữa. Ăn uống xong xuôi, Cố Tiểu Khanh tiễn Lý Triết về phòng trước còn mình thì tản bộ cùng Đường Quả.

Hai người dạo một vòng quanh khuôn viên trường, khi đi ngang sân thể thao, Đường Quả cố ý dừng lại ở giữa sân im lặng ngắm nhìn xung quanh. Cố Tiểu Khanh nhận ra, đất nước Trung Quốc này có biết bao con người trẻ tuổi ôm ấp giấc mơ đại học nhưng không phải ai cũng có thể đặt chân qua ngưỡng ấy.

Đến đây lâu các giảng đường, Cố Tiểu Khanh đang định dẫn Đường Quả vào tham quan thì Đường Quả nhìn thấy từng tốp sinh viên đi ra đi vào phía trước, chân bỗng khựng lại không còn muốn bước tiếp. Cố Tiểu Khanh thấy bạn không vui nên cũng không cố gắng nài ép, tiếp tục nắm tay Đường Quả dắt ra cổng trường. Bản thân cô có thể thấu hiểu một loại cảm xúc mang tên “tự ti” đang chất chứa trong lòng cô bạn thân khi quan sát khung cảnh nơi đây.

Cố Tiểu Khanh vốn muốn Đường Quả ở lại một đêm, song Đường Quả nói rằng ban ngày còn đi làm, dù thế nào cũng phải quay về. Không còn cách nào khác, cô đành đưa Đường Quả ra cổng rồi gọi một chiếc taxi chở bạn về nhà.

Ra đến nơi, Đường Quả đột ngột xoay người nhìn Cố Tiểu Khanh nói: “Tiểu Khanh, tốt quá rồi. Hồi nhỏ cậu có gì tốt đều chia cho tớ một nửa. Bây giờ cậu học đại học cũng giống như tớ học đại học phải không?”

Cố Tiểu Khanh hiểu rõ mười mươi ý nghĩa trong câu nói của Đường Quả, từ nhỏ khi có bất cứ thứ gì hay ho họ đều san sẻ cùng nhau. Đường Quả đã biến việc học đại học thành một loại đồ vật, như vậy hai cô vẫn có thể chia đôi như từ trước đến nay họ vẫn làm.

Cố Tiểu Khanh buồn rầu trả lời Đường Quả: “Đúng rồi, cũng giống như thế.” Trên đời này có rất nhiều thứ, cho dù con người ta có ý muốn san sẻ đến thế nào chẳng nữa, vẫn chỉ đành lực bất tòng tâm. Hơn nữa, không phải tất cả những thứ có thể bẻ thành hai đều là những thứ tốt đẹp.

Đường Quả đi rồi, Cố Tiểu Khanh mang theo tâm trạng phiền muộn trở lại ký túc xá. Lý Triết đang ngồi vọc máy tính, nhìn thấy Cố Tiểu Khanh bước vào liền uể oải nói: “Tuyên truyền viên vừa đến thông báo, chủ nhật tuần sau có buổi dạ tiệc đón tân sinh viên do Khoa tổ chức, yêu cầu mỗi phòng đóng góp một tiết mục.”

Cố Tiểu Khanh đến bên cạnh bàn uống một ngụm nước, hờ hững đáp: “Ừm, tớ biết rồi.”

Lý Triết đứng lên, đi tới kế bên, vẻ mặt khó hiểu nhìn Cố Tiểu Khanh: “Thái độ của cậu như vậy là sao? Cậu là người lớn nhất phòng này, cậu xem trong mấy người chúng ta, có người nào có máu nghệ thuật không? Cậu khỏi hy vọng gì ở Trâu Tĩnh đi, cũng đừng trông mong vào tớ, tớ mà hát thì có khi lạc điệu đến tận Ngũ Hành Sơn.”

Cố Tiểu Khanh nhẹ đẩy Lý Triết ra, đi vào nhà vệ sinh: “Không phải chỉ là hát thôi sao? Tớ hát là được chứ gì.”

Lý Triết đi theo, tựa cửa tròn mắt nhìn Cố Tiểu Khanh: “Cậu hát á? Tớ nghe không lầm chứ? Sao nhìn cậu không giống người biết hát gì cả?”

Cố Tiểu Khanh bị chọc cười, cô dùng khăn lau mặt thật khô, sau đó hỏi: “Vậy cậu nói xem, người biết hát hình dạng như thế nào?”

Lý Triết cuối đầu lầm bầm: “Dù sao cũng không giống cậu.” Tiếp đó ngẩng phắt đầu lên trêu Cố Tiểu Khanh: “Đến đây nào, cô bé hát cho anh nghe một bài, hát hay anh sẽ trọng thưởng thật hậu hĩnh.”

Cố Tiểu Khanh ném khăn vào mặt cô nàng, rít lên: “Nhóc con mau biến đi cho chị!”

□ □ □

Công tác chuẩn bị cho buổi dạ tiệc chào mừng tân sinh viên đã diễn ra nhộn nhịp từ trước lễ Quốc Khánh. Một ngày trước đêm tiệc, Cố Tiểu Khanh về nhà lấy đàn ghi-ta.

Thời gian Cố Tiểu Khanh và Đường Quả học cấp ba, cô nàng Đường Quả say mê Tạ Đình Phong, báo nói Tạ Đình Phong học đàn ghi-ta ở Nhật, đàn hay thế nào, tuyệt vời thế nào, cho nên cô nàng cũng hăng hái mua đàn tự học. Nhà Đường Quả rất nghiêm nên đàn gửi lại nhà Cố Tiểu Khanh, cô nàng còn mua thêm mấy tập nhạc để tự mày mò. Một thời gian sau, Cố Tiểu Khanh thấy hay hay nên nối gót theo Đường Quả tập đàn, rốt cuộc hai người học hành tập luyện lại chẳng đâu vào đâu. Trước giờ Cố Tiểu Khanh kiên trì hơn so với Đường Quả nên có thể gắng gượng đàn được một bài có âm có điệu và chỉ duy nhất bài này. Những khi tâm tình không tốt, cô cầm cây ghita đàn hát giải khuây, rêu rao vài lần bài hát đã trở nên xuôi tai hơn. Vậy nên hiện tại cô có thể vừa đàn vừa hát bài hát quen thuộc, miễn cưỡng có thể xem như múa riều qua mắt thợ.

Mẹ Cố Tiểu Khanh thấy cô về ngạc nhiên hỏi: “Sớm vậy? Chưa đến một tháng mười mà đã về rồi à?”

“Con về lấy chút đồ, lát nữa con đi liền.” Cố Tiểu Khanh giải thích.

Mẹ cô không hỏi gì, xoay người vào nhà bếp. Điều làm Cố Tiểu Khanh bất ngờ là trên bàn cơm tối nay có nhiều món rất ngon. Dù đã ăn no, Cố Tiểu Khanh vẫn gói mang đi một ít.

Lý Triết thấy Cố Tiểu Khanh lưng đeo đàn ghi-ta, vô cùng sững sốt đuổi theo gắng hỏi: “Cậu làm thật sao? Hôm đó trong hội trường có hơn một ngàn người lận đó, lỡ bị mất mặt thì chết mất.”

Cố Tiểu Khanh giờ hộp giữ ầm lên trước mặt Lý Triết. Cô nàng vừa thấy lập tức im bặt, hai mắt phát sáng như đèn pha.

Tình hình hôm Cố Tiểu Khanh biểu diễn kỳ thực không giống như lời nói cường điệu của Lý Triết. Hội trường còn chưa đến một ngàn người, nhiều lắm cũng chỉ khoảng bảy tám trăm người tham gia. Có thể nói, những buổi tiệc mừng tân sinh viên đều diễn ra trong khung cảnh rộn rã theo một truyền thống thế này: Không cần biết tiết mục biểu diễn có cao trào hay không, làn sóng ủng hộ từ khán giả phía dưới vẫn vô cùng dạt dào, từng bừng sôi nổi. Tiết mục kế tiếp đến từ một nam sinh viên trong ký túc xá, anh chàng vừa hát hò vừa nhảy múa những động tác gây cười. Cuối cùng, đã thành công châm ngòi kích động tất cả khán giả bên dưới. Trên sân khấu, dưới hội trường, tiếng la hét, tiếng huýt sáo, tiếng vỗ tay, tất cả vỡ òa trong tạp loạn.

Sau tiết mục tấu hài đến lượt Cố Tiểu Khanh biểu diễn. Lời giới thiệu của người dẫn chương trình vừa kết thúc, cô cầm một chiếc ghế tựa đi lên sân khấu, điều chỉnh vị trí micro, thử qua âm thanh một chút rồi không chần chừ cất lời hát. Cô hát bài “Đậu đỏ”² - một bài đang rất thịnh hành của Vương Phi.

Giọng hát khàn khàn của Cố Tiểu Khanh rất khác biệt so với giọng hát trong trẻo của cô ca sĩ chuyên nghiệp. Chất giọng mộc mạc nguyên sơ ngân lên, hòa với tiếng đàn nhịp nhàng trôi chảy tựa như những hạt cát nhỏ, chảy xuống êm đềm và đều đặn từ chiếc đồng hồ cát. Khi cô vừa cất câu hát đầu tiên, âm thanh huyền ảo bỗng chốc giảm xuống. Sau đó, từng thanh âm cứ chậm rãi, nhẹ nhàng vang lên quện cùng bầu không khí tĩnh lặng lần đầu tiên xuất hiện trong buổi tối hôm nay.

Lúc này Cố Tiểu Khanh mặc quần jean màu xanh nhạt, áo T-shirt dài tay. Mái tóc vẫn để ngắn cùn cùn như kiểu đầu của nam sinh, phía trước lòa xòa che khuất một bên mắt. Cố Tiểu Khanh không phải là cô gái có vẻ ngoài xinh đẹp bắt mắt, ngoại hình của cô chỉ có thể hình dung bằng hai từ “thanh tú” mà thôi.

Gần đây cô đã chịu chăm sóc bản thân một chút, không còn ra ngoài phơi nắng như trước, nhờ vậy làn da từ màu đen ban đầu dần chuyển sang màu lúa mạch. Dưới ánh đèn mờ ảo trên sân khấu, nhan sắc ấy, vóc dáng ấy, dù không hẳn là xinh đẹp, nhưng có một hương vị rất đặc biệt, không hề nhạt nhòa trong hàng ngàn hương vị khác.

Kết thúc phần biểu diễn, Cố Tiểu Khanh khẽ cúi người chào khán giả, sau đó mang theo chiếc ghế lui vào hậu trường. Dưới sân khấu, ban đầu mọi người còn ngẩn ngơ, không phản ứng kịp theo từng động tác của cô. Rồi thì, tiếng vỗ tay vang lên, một tiếng rồi hai tiếng, từ chậm rãi thưa thớt đến ầm ầm như muốn làm nổ tung cả hội trường. Có nam sinh lúc đầu không để ý đến lời giới thiệu chương trình, hiện tại bắt đầu xoắn xít hỏi han khắp nơi về danh tính cô gái này. Trong khi đó, Cố Tiểu Khanh vì một bài hát bỗng chốc trở nên nổi tiếng mà vẫn ù ù cạc cạc không hiểu nguyên nhân.

Cố Tiểu Khanh đứng sau sân khấu một lúc thì Lý Triết nhào đến. Cô nàng chấp tay trước ngực, dáng vẻ hết sức sùng bái, nói: “Tiểu Khanh của tớ ơi, tớ ngưỡng mộ cậu như nước sông chảy cuộn cuộn liên tục không ngừng.”

Cố Tiểu Khanh cất đàn ghi-ta, nói với Lý Triết: “Cậu đã ngưỡng mộ tớ như vậy thì đêm nay mời tớ ăn khuya nhé.”

“Chuyện nhỏ, tụi mình đến Thúy Hoa Lâu kể bên gọi hai phần hủ tiếu xào³ nha?”

Cố Tiểu Khanh cười mắng yêu: “Cậu biến đi!”

Ở một góc yên tĩnh trong hậu trường, nơi đối lập hoàn toàn với không khí đang diễn ra, cô thấy một người trông khá kỳ lạ. Người này mặc một bộ lễ phục màu đen tuyền từ đầu đến chân, quan sát chất liệu vải và đường may tinh xảo có thể dễ dàng nhận ra phong cách sang trọng quý phái. Anh ta cuối đầu im lặng, khuôn mặt đẹp tinh xảo, ăn vận cầu kỳ, dáng ngồi ung dung trầm tĩnh, dáng điệu như muốn tuyên cáo với tất cả mọi người “xin đừng làm phiền”. Về an tính của con người đó đã tạo thành một hình ảnh nổi bật trong quang cảnh hỗn loạn, người đến người đi, tràn ngập các loại quần áo màu sắc và kiểu dáng kì dị.

Vì vậy, dù đã diễn xong, Cố Tiểu Khanh vẫn nán lại. Cô muốn xem anh ta sẽ biểu diễn gì trong đêm tiệc chào mừng như thế này.

Phần trình diễn ấy rơi vào cuối chương trình, còn có người giúp anh ta khiêng chiếc đàn dương cầm lên sân khấu. Anh ta bước lên bục diễn, cúi người trang trọng chào khán giả, sau đó khoan thai ngồi xuống, ngón tay bắt đầu lướt trên phím đàn. Bản Valse cung Đô thứ của Chopin (Chopin Waltz in C sharp minor) vang lên. Cố Tiểu Khanh không am hiểu về âm nhạc nhưng vẫn nghe ra ngón đàn không tốt lắm, có nhiều nốt rất vội vàng, gấp gáp và có cả loạn nhịp.

Cô cảm thấy vẻ bề ngoài và trình độ diễn tấu của người kia chẳng chút tương xứng, thế nhưng anh ta vẫn đàn rất chuyên chú, cẩn trọng. Nếu cho rằng anh ta đang trình diễn cho khán giả bên dưới thưởng thức, chỉ bằng nói rằng anh ta đang tiến hành một loại nghi thức. Từ vị trí đứng của Cố Tiểu Khanh, có thể thấy rõ biểu cảm trên khuôn mặt đó. Kể từ lúc bắt đầu đã như đắm chìm trong hồi ức, khóe môi phảng phất ý cười mơ hồ.

Cô biết, ai cũng mang theo trong lòng mình một câu chuyện cũ.

Hết chương 5.

[1] Bánh nhân thịt

[2] Bài hát Đâu Đổ () – Vương Phi:

mp3.zing.vn/bai-hat/Dau-Do-Vuong-Phi-Faye-Wong/IW6WO086.html

[3] Hủ tiếu xào:

6. Chương 06

Chương 6

Nếu hỏi Cố Tiểu Khanh công việc làm thêm gì khi học đại học khiến cô cảm thấy hạnh diện nhất, cô sẽ không ngần ngại trả lời: lái taxi. Nói thật, chuyện Cố Tiểu Khanh muốn lái taxi để trang trải tiền sinh hoạt, ông Cố trong lòng lẩn tránh không ưng. Trên thực tế đây là công việc kiếm tiền rất khổ cực, nhiều nguy hiểm rình rập, phụ nữ theo nghề này chỉ đếm trên đầu ngón tay. Có điều nói đi cũng phải nói lại, Tiểu Khanh từ lúc còn chập chững đến khi hiểu chuyện chưa từng mở miệng đòi hỏi hay yêu cầu ông điều gì. Là một người cha, tuy rằng ông không muốn nhưng trong hoàn cảnh này chỉ còn con đường miễn cưỡng thuận theo.

Ông Cố theo sát Cố Tiểu Khanh chỉ dẫn căn kẽ từng đường đi nước bước suốt một tuần trước khi cô bước vào nghề. Cố Tiểu Khanh theo chân ba đi khắp nơi học được không ít. Cụ thể là, thời điểm nào khách nhiều, dạng khách nào không thể đón, khu nào có camera. Đối với những nơi như bệnh viện, khách sạn lớn, tuyệt đối không vào trong chờ khách vì xe đưa đón khách ở đó đều giao tiền cho bảo vệ. Bến xe tốt nhất dừng nên đến, khu vực đó có rất nhiều dân bảo kê, nếu không cẩn thận làm mếch lòng, chắc chắn sẽ gặp phiền phức. Ngoài ra còn rất nhiều những bài học bổ ích khác mà ông Cố đã dốc lòng chỉ dạy bảo ban cho cô.

Cố Tiểu Khanh không ngờ, thì ra để lái một chiếc taxi cần phải trang bị nhiều kiến thức đến vậy. Cô nhất mực chăm chỉ nghiêm túc tiếp thu những lời dạy của ba. Hết một tuần, ông Cố thấy Cố Tiểu Khanh lái xe vững vàng, vì vậy yên tâm để con gái một mình ngồi sau tay lái.

Những ngày đầu chạy trên đường, vì không nắm rõ tình hình giao thông nên cô “ném qua” hóa đơn phạt vài lần. Ngoài chuyện đó ra, Cố Tiểu Khanh luôn cố gắng không để xảy ra bất kỳ sự việc hệ trọng nào khác. Đối với loại dụng cụ lao động không chỉ cần dùng tay điều khiển mà còn cần đầu óc này, cô dường như có tư chất bẩm sinh. Chỉ qua vài ngày nghỉ cô đã vững tay lái như một người tài xế lão luyện nhiều năm kinh nghiệm, dù xe cộ như mắc cửi cũng không làm cô luống cuống. Ông Cố khen nức nở, nhìn cách lái xe đoán được ngay con gái của ba tính tình trầm ổn. Thêm mấy ngày nghỉ trôi qua, bánh xe của Cố Tiểu Khanh đã lăn đến khắp phố lớn ngõ nhỏ trong thành phố C. Cố Tiểu Khanh nghĩ, bây giờ gọi cô là bản đồ sống của thành phố này cũng không ngoa.

Cố Tiểu Khanh thích nhất lái taxi đến Thành Nam – khu thương mại mới phát triển của thành phố C. Nơi đó, có những tòa nhà cao chọc trời mọc san sát và đường phố sạch sẽ ngăn nắp. Nơi đó, còn có tổng hành dinh của tập đoàn Dụ Long.

Mặt trời giữa trưa hè tiếp tục nhóm lửa nướng thành phố như mọi ngày. Cố Tiểu Khanh đón được một vị khách trong nội thành đúng lúc muốn đến tập đoàn Dụ Long ở Thành Nam, cô thầm reo hò vui vẻ trong lòng. Chỗ hành khách ngồi yên phía sau, chiếc xe nhỏ nhỏ chạy bon bon xuyên qua những ngã đường trung tâm thành phố đông đúc và chật chội, hướng thẳng về phía Thành Nam.

Cố Tiểu Khanh kín đáo quan sát vị khách đang ngồi trên ghế sau qua kính chiếu hậu. Chỉ cần nhìn sơ là có thể nhận ra anh ta thuộc thành phần lãnh đạo trí thức, buổi trưa trời nóng như vậy mà vẫn đóng bộ âu phục, đeo cà vạt, vừa lên xe liền mở laptop nhìn không chớp mắt, cúi đầu bận rộn ghi chép.

Cố Tiểu Khanh thuận thực đánh xe thẳng một mạch đến trước cao ốc của tập đoàn Dụ Long rồi dừng lại. Vị khách nọ cảm giác được chiếc xe đã đứng yên, đóng lại máy tính xách tay, lấy ra ví tiền từ trong túi quần, rút một tờ năm mươi tệ đưa cho Cố Tiểu Khanh: “Cảm ơn, không cần thối.” Miệng thì nói vậy nhưng ánh mắt trái lại không mang một chút ý định cảm ơn, bởi vì từ đầu đến cuối anh ta không hề nhìn cô. Sau khi Cố Tiểu Khanh nhận tiền, anh ta lập tức mở cửa xuống xe.

Cố Tiểu Khanh ngẩng đầu nhìn người kia thẳng lưng bước vào cao ốc, lại cúi nhìn tờ tiền trong tay, sau đó lặng lẽ cất vào túi áo.

Cô không vội lái xe đi ngay mà đứng nán lại ở ven đường, ngẩng đầu hết cỡ nhìn tòa nhà ngạo nghễ và sáng rực trong ánh nắng. Những tia phản xạ phát ra từ nhiều khung cửa kính thủy tinh trong suốt rơi vào làm mắt cô đau nhói. Cô nghĩ: “Nó cao bao nhiêu nhỉ? Có phải cách mình rất xa hay không?”

Cố Tiểu Khanh còn đang ngây người, chợt tiếng gõ cửa xe vang lên kéo cô trở về quay về với thực tại. Cô quay đầu thấy một chàng trai kéo theo vali đứng cạnh xe, ăn mặc quần quai như ca sĩ hát nhạc rock, đầu tóc vuốt keo dựng đứng.

Anh ta rõ ràng là người Trung Quốc ấy vậy mà nhìn cô tuôn một tràng tiếng Anh, vẻ mặt lo lắng sốt ruột.

Mặc dù Cố Tiểu Khanh trình độ ngoại ngữ xoàng xĩnh nhưng vẫn nghe ra được vài từ mấu chốt trong cả đoạn tiếng Anh dài và nhanh như gió: “Đến sân bay, bốn mươi phút.”

Cô cũng đáp lại bằng tiếng Anh: “Ngài muốn đến sân bay trong vòng bốn mươi phút, có đúng không?”

Người kia như bỏ được tảng đá trên lưng, thở phào nhẹ nhõm một hơi, nói: “Yes!”

“Ok, get on the car.” Cố Tiểu Khanh trả lời.

Anh ta cong môi cười, quét một tia nhìn đánh giá Cố Tiểu Khanh, đoạn xoay người mở cửa sau, ném hành lý vào. Rất nhanh, mở cửa ngồi xuống vị trí cạnh tài xế.

Cố Tiểu Khanh đưa mắt nhìn cao ốc tập đoàn Dụ Long lần cuối rồi khởi động xe chạy đi.

Cô nhận ra vị hành khách này không tin tưởng cô. Xe chạy chưa được bao lâu, anh ta ngồi bên cạnh liên tục nhấp nhể không yên, cuối cùng không nhịn được lại xoắn mặt nhìn Cố Tiểu Khanh.

Cố Tiểu Khanh căng lỗ tai lên nghe mà chỉ hiểu được hai câu: “Bốn mươi phút. Đến sân bay”. Cô có chút ngu ngơ nhìn anh ta. Người này lại tiếp tục vừa nói vừa khoa tay múa chân, mãi Cố Tiểu Khanh mới vỡ lẽ ra, anh ta muốn cô chạy nhanh một chút.

Cố Tiểu Khanh nói tiếng Anh rất kém, cô cố gắng chấp vạ vài từ đơn giản trả lời anh ta: “Nơi này là nội thành, không thể nhanh, trên đường cao tốc mới có thể nhanh.”

Nên biết, Cố Tiểu Khanh sẽ không để hành khách này lên xe, trừ phi cô đã chắc chắn có thể đưa anh ta đến sân bay trong thời gian bốn mươi phút. Đi hết khu thương mại Thành Nam là đến thị trấn Cổ Ninh, ở đó có một đoạn đường nhỏ dẫn thẳng ra đường cao tốc đi sân bay. Cố Tiểu Khanh phớt lờ người bên cạnh đang nói liên tu bất tận, nghĩ thầm: “Tôi mới là đến sớm này, anh chỉ giỏi làm tôi vướng víu thêm thôi.”

Người kia thấy cô không để ý tới mình, thở dài thất vọng, quạu quọ móc điện thoại ra tiếp tục oang oang không ngừng, phỏng chừng anh ta đang phàn nàn với người nào đó.

Ra khỏi khu thương mại, xe quẹo vào một con đường nhỏ. Con đường này không tốt lắm, mặt đường gồ ghề lồi lõm, cứ chạy một đoạn lại làm cho hành khách ngồi bên cạnh bị xóc nảy. Thỉnh thoảng anh ta lại quay sang nhìn Cố Tiểu Khanh với ánh mắt hiếu kỳ. Cô đành hứng chịu cái nhìn đó, không biết làm gì khác hơn ngoài việc đáp lại anh ta bằng ánh mắt xin lỗi.

Vừa qua trạm thu phí đường cao tốc, Cố Tiểu Khanh nhẹ nhàng thở ra, đạp ga phóng về phía trước.

Dọc đường đi, Cố Tiểu Khanh đều vượt qua mặt tất cả những chiếc xe khác xuất hiện trong tầm nhìn. Cô nắm rõ con đường này như lòng bàn tay, biết chỗ nào có đặt súng bắn tốc độ, biết khi nào cần giảm tốc, khi nào cần tăng ga. Tốc độ xe như hỏa tiễn bay ra từ bệ phóng, tay lái vô cùng xuất sắc.

Người ngồi bên cạnh mức độ hưng phấn càng lúc càng tăng theo cấp số nhân, mỗi lần vượt qua được một chiếc xe là một lần hoan hô huyết sáo, liên tiếp ra dấu với Cố Tiểu Khanh cổ vũ cô nhanh lên, nhanh nữa lên, cả người còn phối hợp xoay trái xoay phải.

Cuối cùng còn kém thời gian qui định năm phút, Cố Tiểu Khanh đã về đích tại trước đại sảnh sân bay. Sau khi dừng xe vững vàng, cô không khỏi vùng trộm thở ra hơi, lẽ ra đã không căng thẳng, chỉ tại người bên cạnh náo loạn.

Trong lúc khách lấy tiền, Cố Tiểu Khanh xuống xe giúp anh ta lấy vali. Anh ta nhận hành lý rồi trả tiền cho cô, lại đánh giá kỹ lưỡng Cố Tiểu Khanh một lượt từ trên xuống dưới, sau đó kéo hành lý hướng đến phòng chờ.

Cố Tiểu Khanh dõi mắt nhìn theo bóng lưng người kia. Khoảnh khắc chuẩn bị lên xe, mắt chưa kịp nhìn sang hướng khác, cô vô cùng ngạc nhiên phát hiện ra anh ta đã xoay người quay trở lại.

Hai người ngăn cách bởi chiếc taxi, anh ta đứng bên kia hỏi Cố Tiểu Khanh: “Tên cô là gì?”

“Hả?” Cố Tiểu Khanh sau một thoáng sững sốt mới nhận ra anh ta đang hỏi tên mình. Cô trả lời máy móc: “Cố Tiểu Khanh.”

“Cố Tiểu Khanh?” Anh ta đọc lại tên cô bằng một kiểu phát âm tiếng Trung khô cứng, gượng gạo.

“Đúng rồi.” Cổ Tiểu Khanh nhìn anh ta gật đầu.

Người kia đưa ngón trỏ chỉ vào miệng mình: “Âu, Lâm, Tỷ*. Tên, của tôi.” Anh ta trọ trọ nói, giọng điệu còn mang theo chút quái dị, Cổ Tiểu Khanh ngược lại nghe hiểu rõ ràng. Cô thử người ra trong phút chốc, cái tên ấy quen thuộc biết bao, chỉ khác một chữ.

(*) Tỷ trong ngọc tỷ, ấn vua.

Sau khi nói xong, Âu Lâm Tỷ làm điệu bộ như lái xe rồi giơ ngón tay cái lên: “Cool!”

Cổ Tiểu Khanh cười cười, ngại ngùng nói: “Cám ơn.”

Âu Lâm Tỷ nở một nụ cười rộng đến tận mang tai, vẫy vẫy tay với Cổ Tiểu Khanh. Lần này xoay người đi thật.

Khúc nhạc đệm nho nhỏ của ngày hè hôm ấy đều không lưu lại sâu trong trí nhớ của hai người. Thế nên, nhiều năm về sau khi gặp lại, cả hai đều không nhận ra nhau. Làm sao Âu Lâm Tỷ có thể ngờ rằng, người con gái lái taxi điêu luyện xuất sắc đó, sẽ khắc vào cuộc đời anh những nỗi đau khó phai mờ như vậy.

□□□

Hiện Cổ Tiểu Khanh đã là sinh viên năm hai, hơn bảy trăm ngày trên ghế giảng đường yên bình trôi qua. Thời gian đầu, vì yêu thích bài hát trong buổi dạ tiệc nên có nam sinh theo đuổi cô, đáng tiếc đều bị ngăn chặn bằng câu nói lạnh lùng: “Tôi có bạn trai rồi.”

Thời gian sau đó cô giữ khư khư thái độ thờ ơ lạnh nhạt với mọi người, cộng thêm sức học chỉ ở mức trung bình, khả năng thiết kế bình thường đến độ không thể bình thường hơn. Do vậy những cái đuôi vốn chỉ có một chút hiếu kỳ, đương nhiên dần dần lặn mất tăm.

Hai năm, Cổ Tiểu Khanh chỉ thân thiết gần bó với Lý Triết, công việc làm thêm bận rộn mỗi ngày trở thành ham mê đặc biệt của cô.

Cứ thế, đi qua từng ngày bình dị mà bận rộn, Cổ Tiểu Khanh bước sang năm thứ ba đại học.

Vào kỳ nghỉ hè năm ba, Cổ Tiểu Khanh tiếp tục “làm công” cho ba cô, mỗi ngày lái xe khắp các nẻo đường. Trung bình mỗi tháng cô kiếm được ba ngàn tệ, thu nhập cả ba tháng hè không những đủ để trang trải sinh hoạt phí mà còn dư ra một khoản để gửi ngân hàng tiết kiệm hàng năm. Phải nói rằng, Cổ Tiểu Khanh hết sức hài lòng.

Cuối tháng bảy, lại một ngày nóng rực lửa. Sau một ngày dài chạy xuôi ngược Cổ Tiểu Khanh đến địa điểm giao xe thay ca thì bất ngờ nhận được điện thoại của tài xế làm ca tối gọi đến, nói rằng con họ bị bệnh nên không thể tới.

Cổ Tiểu Khanh nghĩ, bây giờ là giờ tan tầm, dù về nhà cũng chỉ nghỉ ngơi chứ không làm gì, không bằng cô tranh thủ vài cuộc xe còn có thể kiếm thêm chút tiền.

Cổ Tiểu Khanh trời sinh có đường làm ăn buôn bán thuận lợi, mãi cho đến tám giờ tối chiếc taxi chưa lúc nào vắng khách. Tám giờ rưỡi, sau khi đưa hành khách đến cổng một tiểu khu, cô chuẩn bị quay đầu xe về nhà thì một cô gái trẻ ăn mặc hở hang chạy đến ngăn lại.

Cô gái vội vàng vàng lên xe, nói địa chỉ một địa điểm giải trí trong nội thành. Cổ Tiểu Khanh nhìn cách ăn mặc và trang điểm cũng đoán được phần nào công việc của cô ấy, hẳn là “tiểu thư” của hội quán ăn chơi về đêm nào đó đi làm muộn.

Cổ Tiểu Khanh không nói nhiều lời, bình tĩnh nhấn ga. Được một đoạn đường, ban đầu vì phép lịch sự nên cô không chú ý đến cô gái ngồi ở ghế sau, trong lúc vô ý nhìn qua kính chiếu hậu mới phát giác ra điều không ổn.

Cô từ từ tắt xe vào ven đường rồi dừng lại, ngoảnh đầu nhìn cô gái đang cúi gằm mặt, mở lời: “Trần Xuân Huy, có phải cậu không?”

Cô nàng chậm chậm ngẩng đầu lên mang theo ánh mắt sợ hãi, run rẩy nói từng tiếng đứt quãng và hoảng loạn: “Tiểu, Tiểu Khanh, xin cậu, xin cậu, đừng báo cho nhà trường, ba tớ bị ung thư xương, tớ không còn cách nào khác!” Vừa hết câu liền òa khóc nức nở.

Cố Tiểu Khanh chưa bao giờ gặp qua một Trần Xuân Huy lạ lẫm đến thế, ấn tượng của cô về Trần Xuân Huy là cô gái vùng cao chân chất, mộc mạc, quê mùa. Mấy năm nay không còn sống ở cao nguyên, khuôn mặt cô nàng luôn được giữ gìn sạch sẽ, quần áo vẫn giản dị và không hợp thời như xưa, làm chuyện gì cũng lặt vặt, dè dặt từng cử chỉ lời nói.

Dưới ánh đèn đường tờ mờ vàng vọt, Cố Tiểu Khanh trầm lặng nhìn khuôn mặt được tô so điểm phấn đậm đà của Trần Xuân Huy. Từng dòng lệ mang theo màu đen mascara chảy ngoằn ngoèo uốn lượn trên đôi gò má trắng như tuyết. Trong mắt Cố Tiểu Khanh, đó là vẻ đẹp chất chứa thê lương, buồn bã và tuyệt vọng. Có cái gì đó chặn lại ở lồng ngực làm cô khó chịu, bức bối, khó thở.

Cố Tiểu Khanh thì thầm: “Một đêm cậu có thể kiếm được bao nhiêu?” Trần Xuân Huy nghe không rõ, dần dần ngừng khóc, nghi hoặc nhìn Cố Tiểu Khanh.

Cố Tiểu Khanh lại hỏi thêm một lần: “Một đêm cậu có thể kiếm được bao nhiêu?”

Trần Xuân Huy ấp úng, nói lí nhí: “Hôm nào được, bảy, tám trăm, đến một ngàn, bình thường cũng được năm, sáu trăm.”

Cố Tiểu Khanh xoay lưng tìm ví, rút từ bên trong một tờ chi phiếu đồng thời lục lọi lấy ra toàn bộ số tiền đang mang trên người rồi đưa tất cả cho Trần Xuân Huy. Cô cố gắng giữ giọng bình tĩnh, nói: “Trần Xuân Huy, tớ không giúp được cậu, đây là tiền tớ gửi ngân hàng, trong đó có 12 vạn, mật mã là 565656. Tớ không có tư cách gì để thuyết phục cậu hay yêu cầu cậu đừng làm việc đó, cậu nói mỗi ngày kiếm được nhiều nhất 1000, vậy thì tớ chỉ mong cậu trong 10 ngày đừng làm nữa. Tớ không có khả năng giúp cậu cả đời, chỉ có chút tiền này cho cậu nghỉ 10 ngày, được không?”

Trần Xuân Huy lặng người nhìn Cố Tiểu Khanh rồi đột ngột khóc lớn, nắm tay Cố Tiểu Khanh nức từng tiếng: “Tiểu Khanh, Tiểu Khanh, tớ, tớ.” Cô ghen ngào không nói nên lời.

Đêm đó, Cố Tiểu Khanh chờ Trần Xuân Huy tâm trạng ổn định trở lại rồi chở cô bạn quay về tiểu khu. Cô ngồi trên xe dõi theo hình ảnh bạn mình lảo đảo bước đi cho đến khi biến mất trong màn đêm mới lái xe về nhà.

Buổi tối ngày kế tiếp, sau khi giao ca, Cố Tiểu Khanh một mình ngồi xe đến địa điểm khu giải trí Trần Xuân Huy nói hôm qua. Cô đứng ở ven đường, mua một chai nước, uống chậm rãi, mắt nhìn chăm chú vào cánh cổng trước mặt.

Hơn bảy giờ, quả nhiên như cô tiên đoán, Trần Xuân Huy đi vào khu giải trí. Nhìn cô gái trang điểm kỹ lưỡng, nét mặt thản nhiên, Cố Tiểu Khanh mệt mỏi và chán chường ngồi bệt xuống đất. Cô xòe bàn tay ra xem, mười ngày, dù chỉ để bạn mình có mười ngày được làm người “sạch sẽ”, cô cũng không làm được.

Cố Tiểu Khanh vùi mặt vào đầu gối, nước mắt thấm ướt ống quần.

Hết chương 6.

7. Chương 07

Lần đầu tiên Cố Tiểu Khanh cay đắng nhận ra cuộc sống quá tàn nhẫn và khắc nghiệt, nó luôn đào sẵn một cái hố để đẩy con người ta vào bước đường cùng. Mọi việc không đơn giản như thể chỉ cần tận lực gieo hạt là thu hoạch trái ngon quả ngọt. Rất nhiều con người cố gắng vất vả leo lên đến đỉnh, cứ tưởng rằng ngày mai tươi sáng đang ở trước mắt, thế rồi lại bị một bàn tay vô hình bắt ngờ lôi ngược trở về.

Có bao nhiêu người trong số họ còn có thể đứng dậy tiếp tục đi? Bao nhiêu người mãi mãi sống trong bóng tối? Đối với những người cần rằng bước tiếp cuộc hành trình điều gì đang chờ đợi họ ở đích đến – phần thưởng cho sự nỗ lực hay là một cái giá phải trả cho sự kiên cường?

Trong chuyện của Trần Xuân Huy, Cố Tiểu Khanh biết rõ mình không giúp được gì, điều duy nhất cô có thể làm là cố gắng che giấu sự việc một cách tốt nhất. May mà Trâu Tĩnh đã chuyển ra ngoài từ năm hai, còn cô nàng Lý Triết vốn lương thiện, mặc dù phát hiện ra những thay đổi nơi Trần Xuân Huy cũng chỉ giữ im lặng.

Ba Trần Xuân Huy bệnh nặng qua đời khi cô học đại học năm cuối. Mẹ cô gọi đến báo tin lúc cô đang ở trong phòng. Vừa lúc Cố Tiểu Khanh cũng có mặt, cô thấy khoảnh khắc sau khi nhận được điện thoại, Trần Xuân Huy đứng đờ đẫn một chỗ, ánh mắt xa xăm, từ đầu đến cuối chỉ nín lặng, mãi lâu sau mới nhẹ nhàng gác ống nghe.

Cố Tiểu Khanh linh cảm có chuyện chẳng lành, cô đứng dậy khỏi giường, bước nhẹ nhàng đến bên cạnh Trần Xuân Huy, thận trọng gọi: “Trần Xuân Huy?”

Trần Xuân Huy nhìn Cố Tiểu Khanh, bình tĩnh nói: “Ba tớ đi rồi!”

Cố Tiểu Khanh không biết nên an ủi ra sao, bây giờ mọi từ ngữ đều trở nên vô nghĩa. Cô lúng túng nói: “Cậu, cậu ráng nghỉ ngơi một chút.”

Trần Xuân Huy vịn bàn chậm chạp ngồi trở lại giường: “Tiểu Khanh, cậu có tin không? Tớ không cảm thấy khó chịu, chỉ thấy rốt cuộc tớ cũng được giải thoát.” Cô gắng gượng đến vừa hết câu thì hai hàng nước mắt đã chảy tràn.

Cố Tiểu Khanh vĩnh viễn không quên cảnh tượng ngày đó, Trần Xuân Huy hai tay ôm đầu gối, mắt nhìn vào khoảng không vô định, cất giọng đều đều: “Cậu biết không Tiểu Khanh, chỗ chúng tớ nước và dầu được quý như vàng còn con gái chẳng ai coi ra gì hết, nhà nào có con mới mười ba, mười bốn tuổi đã gả ra ngoài để đổi lấy lương thực cho cả nhà. Mẹ nói, từ khi tớ còn nhỏ, trong nhà ba là người thương tớ nhất, ba thấy tớ học giỏi liền cho tớ đi học. Em tớ chỉ học đến tiểu học, để đủ tiền cho tớ đến trường, mới mười lăm tuổi đầu nó đã phải cùng ba tớ đi làm ở hầm than.”

Trần Xuân Huy nói đến đây, ngẩng đầu nhìn những ánh đèn lấp lánh li ti ngoài cửa sổ, thở nhẹ một chút rồi tiếp tục: “Thành phố lớn thật tốt! Nước được xả thoải mái, đường phố trát xi măng, có mưa lớn cỡ nào vẫn sạch sẽ. Không như chỗ chúng tớ, một cơn gió thổi mà cát vàng đã bay đầy trời. Chỉ có điều, nơi này dù tốt nhưng không phải chốn dung thân của tớ.”

Nỗi xót xa và cảm giác bất lực tích tụ trong lồng ngực Cố Tiểu Khanh, đúng vậy, chốn phồn hoa đô hội này cũng đối xử với Trần Xuân Huy không ra gì. Trên đời này có rất nhiều chuyện người ta biết nó sai, nó vô lý, nó bất công nhưng chỉ có thể nhìn mà không làm gì được vì không có khả năng chống lại những thứ gọi là quy-tắc-xã-hội đã bén rễ từ đời này qua đời khác.

Tốt nghiệp đại học xong, Trần Xuân Huy tức tốc về nhà. Sau này Cố Tiểu Khanh biết cô bạn ấy làm việc tại Cục Quy hoạch trực thuộc thị xã. Một năm sau Cố Tiểu Khanh nhận được khoản tiền từ Thanh Hải chuyển đến, bên trong vừa đúng 12.354 tệ – bằng số tiền năm đó cô đã đưa.

Về phần Lý Triết, thi xong cô nàng ở thành phố C đợi ba tháng, cuối cùng không kiên trì được nữa buộc lòng phải về Hải Nam. Hôm ấy Cố Tiểu Khanh tiễn cô nàng ra nhà ga, Lý Triết đã bước chân lên tàu còn quay đầu, tay bám vào cửa, hét lớn với Cố Tiểu Khanh: “Tiểu Khanh, tớ dự định năm tới đến đây thi nghiên cứu sinh, cậu chờ tớ nha!”. Tiếp đó, cô nàng hướng sang chỗ đông người, rống lên: “Thành phố C, ta, Hồ Hán Tam* sang năm sẽ trở về!” Quả nhiên không ngại hù dọa người khác, những âm thanh vọng lại từng hồi trong nhà ga trống trải như đáp lại câu tuyên bố hùng hồn khí phách của cô nàng. Tất cả nhân viên làm việc gần đó trông thấy điệu bộ cô nàng đều không nhịn được cười ngoác miệng.

(*) Hồ Hán Tam là một tên địa chủ chuyên chế trong bộ phim “Sao đỏ lấp lánh” của Trung Quốc vào những năm 70. Khi các phong trào nông dân nổ ra mạnh mẽ, hắn liền chạy trốn lấy mạng nhưng đến khi các phong trào nông dân đi xuống, hắn lại trở về quê nhà, đàn áp nông dân. Trong lúc tự hào đã hét lên “Ta, Hồ Hán Tam đã trở lại”. (Cre: tangthuvien)

Cố Tiểu Khanh giật thót run rẩy – sao lại dọa người đến thế cơ chứ! Bầu không khí chia tay lẽ ra phải ngập tràn cảm động và nước mắt, kết cuộc lại bị cô nàng phá tan thành mây khói.

Quyển luyện một lúc rồi xe lửa cũng mang Lý Triết đi xa. Nhìn chuyến tàu từ từ lặn bánh rời khỏi sân ga,

Cố Tiểu Khanh hiểu “cuộc vui nào rồi cũng sẽ tàn, bữa tiệc nào rồi cũng tới lúc tan”. Cô thẳng lưng, xoay người ra về trong tích tắc. Dù sao đi nữa, cuộc sống vẫn phải tiếp tục, mà cô thì lại chưa tìm được việc làm sau khi ra trường.

Vừa tốt nghiệp, Cố Tiểu Khanh đã nộp đơn xin việc vào một số công ty theo đúng chuyên ngành học. Tuy nhiên vấn đề ở đây là thành tích học tập của cô không có điểm nào nổi bật, cô không tham gia đoàn thể hội nhóm, không va chạm thực tiễn. Kết quả, mấy công ty đó ngay cả cơ hội gặp mặt cũng không cho cô. Một tập đoàn lớn như Dụ Long thì không cần phải nói – mặc dù Cố Tiểu Khanh chỉ nộp đơn xin thực tập, họ vẫn thẳng thừng từ chối.

Kỳ thực nếu Cố Tiểu Khanh muốn tùy ý tìm một công việc chỉ để kiếm tiền, chuyện này hoàn toàn nằm trong tầm tay. Thế mà không biết vì lý do gì, cô cứ cố chấp tìm cho bằng được một công ty kiến trúc. Vì thế tốt nghiệp xong, cô tiếp tục làm công cho ba mình trong ba tháng.

□ □ □

Nhiệt độ thành phố vào giữa tháng mười mát mẻ và dễ chịu. Buổi sáng hôm nay, Cố Tiểu Khanh đang trên đường chở một người khách đi nhà ga. Xe chạy đến gần cầu vượt, điện thoại của cô bỗng vang lên. Cô cẩn thận giảm tốc độ, rồi ấn phím nghe. Vừa nói máy, bên trong truyền đến một giọng nam: “Xin hỏi cô là Cố Tiểu Khanh phải không?”

Cố Tiểu Khanh thấy khó hiểu, trả lời: “Đúng vậy”

“Là thế này, chúng tôi gọi đến từ công ty thiết kế kiến trúc Hưng Thành, tôi thấy đơn xin việc của cô trên mạng, cô có hứng thú đến công ty chúng tôi phỏng vấn không?”

Cố Tiểu Khanh có phần phấn khích, khẩn trương đáp: “Được ạ.”

Người ở đầu dây bên kia lại hỏi: “Vậy cô có thể đến đây ngay bây giờ không?”

“Bây giờ?” Thật kỳ lạ, không thể tưởng tượng được một công ty lại cần người gấp gáp đến vậy.

Đối phương sau khi báo địa chỉ, một lần nữa dặn dò cô nếu cảm thấy hứng thú lập tức tới ngay.

Tuy Cố Tiểu Khanh còn nhiều nghi hoặc, nhưng sau khi chở khách đi an toàn, cô vẫn lái xe đến địa điểm căn cứ theo địa chỉ được cung cấp. Tới rồi lại thất vọng, đó là một công ty nhỏ bằng lỗ mũi, cả sếp và nhân viên chỉ vờn vờn có hai người.

Văn phòng đặt tại khu phố cổ thành phố C, nằm trong một tòa nhà lâu đời, đường đi lên phía sau. Cố Tiểu Khanh đi dọc theo cầu thang cũ kỹ đến lầu hai và tìm thấy bảng hiệu công ty thiết kế kiến trúc Hưng Thành ở tận cùng hành lang âm u.

Cố Tiểu Khanh lưỡng lự – vẫn nên gõ cửa đi vào vậy. Mở cửa là một anh chàng trẻ tuổi, tóc tai bù xù, mặc áo thun tay ngắn, quần dài, bộ quần áo như treo lủng lẳng trên thân hình gầy gò. Anh ta nhìn thấy Cố Tiểu Khanh, hỏi: “Cố Tiểu Khanh?”

“À, vâng.” Cố Tiểu Khanh trả lời.

“Ồ đó.” Anh ta chỉ Cố Tiểu Khanh gian phòng bên trong.

Cố Tiểu Khanh chợt dạ bước đến đứng trước cánh cửa đang mở. Cô nhìn thấy trong phòng có một người đàn ông cao lớn đang cúi đầu trên bàn làm việc tìm kiếm thứ gì đó. Người này ăn mặc nghiêm túc hơn một chút, chẳng qua cà vạt đã tháo ra còn tay áo sơ mi xắn lên rất cao.

Cố Tiểu Khanh gõ nhẹ cửa hai tiếng, anh ta ngước mặt lên, quan sát Cố Tiểu Khanh một lượt từ trên xuống dưới.

Cô biết mấy tháng gần đây mình phơi nắng nhiều nên chắc chắn da sẽ rất đen đúa, thêm nữa lại vội vàng gấp gáp chạy ào đến, chưa kịp đổi trang phục chỉnh tề, nên khó tránh khỏi có chút ngượng ngùng.

Anh ta quan sát Cố Tiểu Khanh xong xuôi, chợt nhìn ra bên ngoài lớn tiếng nói: “Từ Hạo, đây là người cậu tìm cho tôi hả?”

Người vừa mở cửa cho Cố Tiểu Khanh lật đật chạy vào, mặt nhẵn mày nhíu than thở: “Sếp ơi! Anh tha cho tôi đi, bao nhiêu người đến đây đều chạy mất dép, có thể tìm được người cho anh là tốt lắm rồi.”

Người đàn ông đuổi lý giải đầu, phát phát tay, Từ Hạo được đại xá chạy vù ra ngoài. Sau khi Từ Hạo rời đi, anh ta quay đầu lại, ánh mắt sắc bén nhìn Cố Tiểu Khanh chăm chăm một lúc rồi mới mở miệng hỏi: “Cô biết làm gì?”

“Tôi biết vẽ thiết kế, gửi fax, đánh tài liệu, sửa văn bản, à, ngoài ra tôi còn biết lái xe!”

Anh ta cuối cùng cũng nở nụ cười: “Rất tốt. Cô là người thành phố phải không?”

“Dạ đúng ạ.”

“Ok, như vậy đi, tôi là Trương Diệu Dương, chủ ở đây, người ngoài kia tên Từ Hạo. Chỗ chúng tôi bao cơm, còn nơi ở cô tự thu xếp. Lương căn bản một ngày rưỡi, tiền thưởng trích phần trăm, trong trường hợp cô hoàn thành toàn bộ công trình thì sẽ được tính thêm. Cô xem nếu có thể thì đi làm sớm.”

Cố Tiểu Khanh vui sướng gật đầu đồng ý không do dự.

Thấy cô hồ hởi đáp ứng, Trương Diệu Dương lại nhìn cô thêm một chặp rồi nói: “Vậy đi, bây giờ cô ra ngoài giúp Từ Hạo chuẩn bị tài liệu, trước mắt cứ thế đã.”

Thế là qua bao tháng ngày cố chấp tìm kiếm, Cố Tiểu Khanh chính thức có được việc làm đầu tiên, tuy rằng tiền lương thấp, không bằng lái xe cho ba cô nửa tháng, còn dãi ngộ...thôi, quên đi. Ở đây nhìn bên ngoài sơ sài nhưng là một công ty kiến trúc đích thực, cô không đòi hỏi gì nhiều, chỉ cần đúng ngành học. Duy nhất điểm ấy đã dư sức làm cô thỏa mãn, tất cả những vấn đề khác tạm thời không cần quan tâm.

Lúc Cố Tiểu Khanh đi ra, Từ Hạo đang ngồi trước máy tính gõ lọc cọc.

Cố Tiểu Khanh tiến tới bên cạnh Từ Hạo, nói: “Anh Từ, sếp nói tôi qua đây giúp anh.”

Từ Hạo ngẩng đầu nhìn cô nhếch miệng cười: “Tốt quá, trước hết cô giúp tôi gõ lại hồ sơ dự thầu này, sau đó nhập tất cả những số liệu này vào máy tính.” Vừa dứt lời, anh ta đứng lên lấy cặp hồ sơ đưa cho Cố Tiểu Khanh rồi để cô tự xoay sở, còn mình nhanh chóng chạy đến một máy tính khác.

Cố Tiểu Khanh mở cặp hồ sơ ra xem, bên trong chứa tài liệu về các công ty bất động sản, ngoài ra nội dung tài liệu còn đề cập đến một số tiêu chuẩn và qui định liên quan, sơ sơ hơn hai mươi trang giấy. Cô nhìn đồng hồ, tình hình này không thể hoàn thành chỉ trong hôm nay. Cố Tiểu Khanh âm thầm thở dài ngồi xuống, tự động viên mình: “Chỉ mới bắt đầu thôi, không tốt lắm nhưng dù gì vẫn là bước đầu tiên.”

Cả ngày này, Cố Tiểu Khanh cắm mặt cắm đầu gõ chữ trước máy tính, giữa trưa có người đưa cơm hộp đến, cô đứng dậy ăn qua quýt vài miếng rồi quay trở về tiếp tục miệt mài làm việc. May mắn là buổi chiều cô còn nhớ gọi điện báo cho lái xe ca tới đổi địa điểm giao xe. Vì mọi ngày chỉ giao xe một chỗ cố định nên Cố Tiểu Khanh bị tài xế nọ cầu nhàu một thời một hội, cô phải xin lỗi rồi rít qua điện thoại mới có thể dàn xếp sự tình ổn thỏa.

Năm giờ chiều, Từ Hạo cầm xấp bản vẽ, nhìn gian phòng bên trong hô to: “Tôi đi đây!” Sau đó, anh ta đóng rầm cửa ra về.

Cố Tiểu Khanh ngoái đầu nhìn, không có tiếng trả lời. Cô nghe Trương Diệu Dương ở bên trong liên tục gọi điện thoại suốt từ sáng, nhưng bây giờ lại hoàn toàn im lặng. Cô nhìn xung quanh, đủ loại dụng cụ làm việc chất đầy ngổn ngang nhưng văn phòng không một bóng người, chỉ mình cô trở trọi. Cô khe khẽ thở ra rồi tiếp tục công cuộc gõ chữ.

Trời càng lúc càng tối, Cố Tiểu Khanh không để ý đến thời gian nữa, cô cố gắng tập trung tinh thần, hai tay gõ thoăn thoắt trên bàn phím.

Khi bước ra từ phòng làm việc, Trương Diệu Dương thấy Cố Tiểu Khanh hồn vía đều đặt hết vào máy tính. Anh hoàn toàn chắc chắn Cố Tiểu Khanh chưa về. Sở dĩ anh không lên tiếng là vì còn một số việc chưa làm xong, ngoài ra cũng muốn thử xem trình độ Cố Tiểu Khanh đến đâu. Kết quả, âm thanh gõ bàn phím bên ngoài vẫn vang lên đều đều, chưa giây phút nào ngưng. Đối với cô nhân viên mới này, Trương Diệu Dương thật sự rất hài lòng.

Trương Diệu Dương đi đến phía sau Cố Tiểu Khanh hỏi: “Sao cô còn chưa về?”

Cố Tiểu Khanh giật bắn người, cô ngoảnh lại nhìn Trương Diệu Dương đứng đằng sau, gãi đầu: “Anh chưa nói khi nào hết giờ làm.”

Trương Diệu Dương cười nói: “Nếu tôi không nói, chẳng lẽ cô không bao giờ về à?”

Cố Tiểu Khanh xấu hổ cười cười.

Trương Diệu Dương gõ gõ mặt bàn: “Tắt máy đi, hết giờ làm rồi.”

Cố Tiểu Khanh tắt máy tính, vội vàng dọn sơ mặt bàn rồi tắt đèn đi ra cửa. Trương Diệu Dương đứng chờ cô, hai người im lặng đi song song, xuyên qua hành lang tối tăm xuống lầu.

Đến dưới lầu, Trương Diệu Dương hỏi Cố Tiểu Khanh: “Cô định về thế nào?”

“Tôi ngồi xe buýt.” Cố Tiểu Khanh trả lời tỉnh rụi.

Trương Diệu Dương cười nói: “Sắp mười giờ rồi, làm sao còn xe buýt. Đi thôi, tôi đưa cô về.” Nói đoạn anh đi thẳng ra bãi đậu xe.

Xe của Trương Diệu Dương là một chiếc Jeep kiểu cũ, có lẽ đã chạy lâu năm, thân xe có vài vết trầy xước, cả chiếc xe thoạt nhìn bẩn bẩn, Cố Tiểu Khanh ngồi vào còn ngửi được mùi xăng nồng nặc.

Sau khi yên vị trên xe, cô nói địa chỉ nhà, Trương Diệu Dương gật đầu khởi động xe chạy đi. Hai người không nói gì suốt đoạn đường.

Về đến nhà, Cố Tiểu Khanh bước xuống rồi quay lại nói với Trương Diệu Dương bên kia xe: “Cám ơn anh.”

Trương Diệu Dương nói: “Ngày mai cô hãy đem sơ yếu lý lịch đến công ty.”

“Dạ.” Cố Tiểu Khanh trả lời.

“Được rồi, vậy cô về nghỉ ngơi sớm đi. Ngày mai nhớ đừng đến trễ.” Trương Diệu Dương dặn dò xong lập tức lái xe đi.

Nhìn chiếc xe nhỏ dần, cả vai Cố Tiểu Khanh cuối cùng cũng sụp xuống, cô chậm chạp lê từng bước vào nhà. Lúc này Trương Diệu Dương vừa lái xe vừa nghĩ: “Cô bé này không ra vẻ đạo đức giả, tốt.”

Hết chương 7.

8. Chương 08

Kể từ ngày đó, Cố Tiểu Khanh chính thức “bước ra đời”, trở thành con người mới của xã hội hiện đại. Cô làm việc trong một công ty bé bé, cầm trong tay tấm danh thiếp in chức vụ “kiến trúc sư” hân hoan nhưng có thể tự suy ra thành “nhân viên chạy việc”.

Hàng ngày Cố Tiểu Khanh tất tả như con thoi, từ gửi fax, đóng dấu, photo tài liệu, tiếp điện thoại; cho tới đi ngân hàng; đến sở thuế đóng thuế, sang tên. Gọi là “nhân viên chạy việc” vẫn còn oai, bởi quanh đi quẩn lại rất cuộc, văn phòng bụi bặm – cô quét, thuốc lá của Trương Diệu Dương hết – cô mua, thậm chí quần áo của anh cũng đích thân cô đưa đi giặt.

Cố Tiểu Khanh đi làm hơn một tháng không thấy công ty nhận vào hợp đồng nào. Trong khi đó, Từ Hạo ngày ngày đều cặm cụi vẽ vời trên máy tính, sau này cô mới biết anh ta có mối làm ăn riêng. Trước hành vi đánh lể trắng trợn này, Cố Tiểu Khanh không tài nào lý giải được. Dĩ nhiên người ta có lý do chính đáng: “Biết sao được, tôi còn phải kiếm tiền để sống nữa chứ. Trương Diệu Dương với tôi là anh em nên tôi chỉ ở đây giúp anh ấy, không lấy tiền lương.” Cố Tiểu Khanh nghe xong nín thinh, cảm thấy thật sự lo lắng cho tương lai của công ty. Cô không muốn nó bị sụp đổ chút nào, nói gì thì nói, cho dù nó có bé bằng ngón tay, có lộn xộn không quy củ đi chăng nữa, chí ít nó cũng là công việc đầu tiên của cô.

Trong lúc Cố Tiểu Khanh mỗi ngày lo sợ không biết khi nào tai họa ập đến thì một hôm Trương Diệu Dương vừa từ bên ngoài trở về đã đi thẳng đến trước mặt Cố Tiểu Khanh, hỏi: “Cố Tiểu Khanh, cô biết uống rượu không?”

Cố Tiểu Khanh đang photo tài liệu bị hỏi đột ngột không kịp phản ứng. Cô định thần một lúc mới nói: “Biết uống ạ.” Ai mà không biết uống rượu, vấn đề là uống nhiều hay ít.

“Có thể uống bao nhiêu?” Trương Diệu Dương hỏi tiếp.

“Dạ khoảng hai chai.”

Trương Diệu Dương liền cau mày, anh tần ngần một chút rồi nói: “Cũng được, cô chuẩn bị đi, ngày mai đi công tác với tôi.” Nói xong thì anh đi vào phòng làm việc.

“Dạ? Đi đâu ạ?” Cố Tiểu Khanh ở phía sau hỏi với theo.

“Sơn Đông.” Trương Diệu Dương không ngoảnh lại, vừa đi vừa đáp cụt ngủn.

Cố Tiểu Khanh cùng Trương Diệu Dương hai người trai chưa vợ gái chưa chồng lần đầu tiên đi công tác với nhau, điều này dễ gợi cho người ta ít nhiều liên tưởng đến một số tình huống lãng mạn. Họ đi bằng xe lửa, điều duy nhất an ủi Cố Tiểu Khanh chính là Trương Diệu Dương mua vé nằm, như vậy trong chuyến đi kéo dài mười tám giờ đồng hồ đằng đẵng cô ít nhất còn có chỗ ngủ.

Hôm xuất phát họ tập hợp ở công ty trước, sau đó đi chiếc Jeep của Trương Diệu Dương đến nhà ga. Trung Quốc đất chật người đông, nhà ga chưa bao giờ hết cảnh chen lấn chật chội. Điều thuận lợi là hành lý hai người không cồng kềnh, quần áo mang theo gọn nhẹ, cho nên dễ dàng lên tàu và tìm được chỗ ngồi.

Vé tàu loại giường hai tầng trên dưới, Trương Diệu Dương ném hành lý của mình lên giường dưới rồi hất cằm nói: “Chỗ của cô ở trên.” Nói rồi anh liền lấy máy tính xách tay ra làm việc, không để ý đến Cố Tiểu Khanh.

Cố Tiểu Khanh không có gì phàn nàn đối với kiểu đối đãi này của Trương Diệu Dương. Anh không bắt ngồi ghế cứng cô đã cảm ơn ông Trời lắm rồi. Cô lặng lẽ đặt hành lý lên giường rồi ngoan ngoãn trèo lên.

Rõ ràng Trương Diệu Dương đàn áp Cố Tiểu Khanh mãi đã thành thói quen, thế nhưng mỗi lần chỉ bảo cô điều gì anh vừa nghiêm khắc lại vừa hòa nhã. Điều này chứng tỏ, anh rất biết cách dùng người.

Xấp xỉ lúc lư hơn mười giờ đồng hồ, cuối cùng chuyến tàu đã cập bến tại thành phố Tân Châu trực thuộc Sơn Đông khi trời vừa rạng sáng.

Trương Diệu Dương không khỏi lo lắng vì Tân Châu chỉ có duy nhất một khách sạn bốn sao còn có phòng. Anh vẫn còn tốt bụng khi đặt một phòng hai gian. Lúc tạm biệt Trương Diệu Dương căn dặn: “Nếu giờ cô ngủ không được thì để tôi đem tài liệu cho cô đọc lại. Ngày mai chúng ta sẽ gặp khách hàng, cô nhớ chuẩn bị kỹ một chút.”

Cố Tiểu Khanh yếu ớt trả lời: “Dạ, biết rồi.” Cô nói thầm trong bụng: “Chính vì thế mới ngủ không được.”

Cố Tiểu Khanh vào gian phòng sau, quần áo chưa kịp thay đã lăn ra giường ngủ mê mết. Bình thường thần kinh của cô nhạy cực kỳ, không ngủ được giường lạ, nhưng quãng đường dài ngủ gà gật mơ mơ màng màng trên xe lửa làm cô choáng váng khó chịu. Cái giường có mặt rất đúng lúc, cô lập tức ngủ thiếp đi không còn biết gì nữa. Về chuyện tài liệu mà Trương Diệu Dương nhắc nhở, Cố Tiểu Khanh đã xem qua từ trước. Bảng báo giá cho công ty nọ chính tay cô gửi đi, lúc đó cô cho rằng giá Trương Diệu Dương đưa ra khá cao so với mặt bằng chung. Có điều lần này không biết dùng sách lược gì khiến đối phương đồng ý hẹn gặp anh đàm phán.

Cố Tiểu Khanh ngủ một giấc thật thoải mái. Kim giờ vừa chỉ con số chín, Trương Diệu Dương dựng đầu Cố Tiểu Khanh dậy. Cô rửa mặt cấp tốc, chưa kịp ăn sáng thì đã bị anh lôi đi gặp khách hàng.

Chuyến công tác đến Tân Châu lần này không thuận lợi như mong đợi của Trương Diệu Dương. Anh ở đây hai ngày vẫn chưa gặp mặt ông chủ lớn, tiếp đãi họ là người phụ tá, cũng là người ban đầu liên hệ qua điện thoại. Lúc giao Cố Tiểu Khanh báo giá, anh nghĩ Tân Châu là thành phố nhỏ, công ty Hưng Thành lại thành lập chưa được bao lâu, hiện tại khai thác xây dựng tòa nhà này là hạng mục đầu tiên của họ. Vì vậy anh ôm tâm lý cầu may, muốn liều thử một lần xem sao, không ngờ đối phương lại bằng lòng thương lượng.

Đến nơi, thông qua nhiều phương tiện để thăm dò tình hình xung quanh, Trương Diệu Dương tìm hiểu được ông chủ lớn còn sở hữu những sản nghiệp khác, bình thường ông ấy hiếm khi xuất hiện ở Tân Châu, tất cả

vấn đề lớn nhỏ trong công ty đều do người phụ tá quyết định. Tiếp xúc với người này một lúc, Trương Diệu Dương phát hiện hẳn ta rất tinh ranh, lời nào nói ra cũng cẩn thận như nước nhỏ từng giọt, không cho họ câu trả lời dứt khoát mà chỉ lấp lửng nói ông chủ đi công tác, một mình không thể quyết định, yêu cầu họ chờ hai ngày sau khi ông chủ trở lại sẽ bàn bạc thêm. Suốt hai ngày, Trương Diệu Dương dẫn hẳn ta đi ăn uống tiệc tùng, nhưng tuyệt nhiên không đề cập đến việc chính.

Ngày qua ngày, Trương Diệu Dương sốt ruột như ngồi trên đồng than, dù sao cũng không thể cứ mãi ở đây tiêu tiền hoang phí, chuyện như vậy anh thấy không cam lòng. Giữa trưa hôm nay, sau khi tiễn vị tổ tông say rượu tới nỗi mặt mày đỏ ửng đi ra từ khách sạn, anh không nhịn được nữa, liền tiết vung chân vào bậc thềm, rồi tức giận quay sang bên cạnh hỏi Cố Tiểu Khanh: “Cô nói xem, chuyện quái gì vậy?”

Hỏi vậy thôi chứ thật ra Trương Diệu Dương không mong Cố Tiểu Khanh trả lời. Hai hôm nay cô giao thiệp khá uyển chuyển, tuy không phải hiền lành khờ khạo, nhưng cũng chưa thể xem là thông minh sắc bén. Giờ phút này anh chỉ muốn tìm một người để xả bớt cơn giận.

Cố Tiểu Khanh ngập ngừng một lúc lâu cuối cùng buộc lòng phải nói ra: “Sếp này, tôi thấy mặc dù ông chủ lớn của công ty họ không ở đây nhưng người này hoàn toàn có thể tự mình quyết định. Anh ta không ngồi đâu, thời buổi bây giờ dễ kiếm thông tin, có kéo dài như vậy chắc chắn là đang dò giá chỗ khác.”

Trương Diệu Dương thoáng ngẩn người, nheo mắt nhìn Cố Tiểu Khanh.

Cố Tiểu Khanh đứng thẳng lưng, nói tiếp: “Có điều, ai chẳng muốn tư lợi. Anh ta không phải người chỉ tiền mà công ty nhỏ như vậy chế độ đãi ngộ nhất định còn thiếu sót. Đợi ký hợp đồng xong, sau khi đối phương chuyển khoản, anh có thể cho anh ta tiền hoa hồng.”

Trương Diệu Dương nhìn thẳng Cố Tiểu Khanh: “Mấy ngày nay tôi đã nói bóng nói gió, có thấy hẳn ta phản ứng gì đâu?”

“Tôi đoán anh ta sợ làm lộ liễu sẽ khó giải trình với bên kia chuyện tiền trong tài khoản. Hai hôm nay anh ta cương quyết không mở miệng ra giá là vì có ý đồ khác, tôi thấy hình như anh ta có hứng thú với di động của anh đấy.”

Anh chàng Trương Diệu Dương rất chịu chơi khi bản thân mình không dư giả gì mà vẫn xài Iphone. Lúc ấy Iphone mới ra mắt ở Mỹ, trên thị trường Trung Quốc chưa lưu thông chính thức mà chỉ có con đường buôn lậu bằng đường thủy. Thời điểm đó, một chiếc Iphone được hét giá hơn một vạn.

Trương Diệu Dương lấy điện thoại di động ra nhìn nhìn, nói: “Vậy làm sao bây giờ? Loại này chợ trời đâu có bán? Hay là tôi đưa điện thoại của tôi cho hẳn?”

Cố Tiểu Khanh cúi đầu nhỏ giọng: “Nơi này thì không có nhưng Tế Nam thì có.”

Trương Diệu Dương không nói gì, cúi xuống thấy Cố Tiểu Khanh đang dùng chân cọ cọ trên mặt đất.

Cố Tiểu Khanh không nghe thấy Trương Diệu Dương lên tiếng, ngẩng đầu nhìn anh, thấy anh chần chừ muốn nói gì đó lại thôi. Đối diện với ánh mắt trông đợi kia, cô hạ quyết tâm, nói: “Để tôi đi, nếu buổi tối có chuyến xe sớm, tôi sẽ về ngay ngày mai.”

Quả nhiên ngày hôm sau khi mặt trời vừa đứng bóng, Cố Tiểu Khanh đem một chiếc Iphone mới tinh giao cho Trương Diệu Dương. Lúc đó ở đại sảnh khách sạn, sắc mặt cô tái xanh, đôi mắt gấu trúc thâm quầng, mặt lả nhìn Trương Diệu Dương cười cười.

Cầm điện thoại trên tay, Trương Diệu Dương lặng thinh không nói nên lời, cô gái nhỏ trước mặt anh tựa như một điều kỳ bí. Trước Cố Tiểu Khanh anh đã gặp qua nhiều cô nàng trẻ tuổi, tất cả bọn họ chưa đến ba ngày đã lặn không sủi tăm. Lúc nghe Cố Tiểu Khanh nói có hộ khẩu ở thành phố, anh định ninh cô chỉ cố gắng được vài ngày là cùng. Nhưng thật bất ngờ, cô gái trẻ này dưới sự đàn áp của anh không những có thể bám trụ đến bây giờ mà còn làm được những việc ngoài sức tưởng tượng.

Anh biết Cố Tiểu Khanh ngồi ô tô đường dài đi Tế Nam. Một cô gái đêm hôm khuya khoắt đơn thân độc mã trên chuyến xe, sẽ nguy hiểm đến thế nào đây? Cô ấy nhất định cả đêm không chợp mắt, lặn lội trong thành phố xa lạ để hỏi thăm nơi bán điện thoại rồi sau đó vội vàng ngồi xe máy tiếng đồng hồ trở về. Tất cả lần lượt hiện lên trong đầu anh.

Có cái gì đó xáo trộn trong lòng anh, lần đầu tiên ánh mắt anh dừng lại nơi Cố Tiểu Khanh lâu hơn bình thường. Mái tóc ngắn ngắn, gương mặt sạch sẽ, ngũ quan không có gì đặc sắc ngoài đôi mắt nổi bật với đồng tử đen sẫm ánh lên nét kiên định. Nhìn vào đôi mắt ấy, anh chắc chắn có điều đặc biệt quý giá ẩn sâu bên trong con người cô.

Trương Diệu Dương cuối cùng đã ký xong hợp đồng với cái giá hợp lý, có điều không thu được món lãi kék sù như anh mong muốn. Tuy rằng tiéc nuối nhưng tốt xấu gì cũng là hạng mục đầu tiên của công ty nên được an ủi phần nào.

Trên chuyến tàu trở về, Trương Diệu Dương hỏi Cố Tiểu Khanh: “Cô hãy nói thật cho tôi biết đi, tại sao cô phải ở lại công ty của tôi?”

Cố Tiểu Khanh ngập ngừng nói: “Vì công ty anh phù hợp với ngành tôi học.”

Trương Diệu Dương cười hỏi lại: “Cô ở chỗ tôi có được làm việc đúng chuyên môn đâu?”

Cố Tiểu Khanh cười hiền rồi đáp: “Sớm muộn gì anh cũng giao cho tôi bản vẽ mà.”

Trương Diệu Dương bật cười ha hả. Cười đã đời, anh nghiêm túc nhìn Cố Tiểu Khanh: “Sau này chịu khó đi theo tôi, tôi cam đoan sẽ giao bản vẽ cho cô.”

Không biết có phải vì câu nói này hay không, từ đó về sau Cố Tiểu Khanh và Trương Diệu Dương thật sự đồng cam cộng khổ. Cứ thế, vất vả ba năm liên tục. Ba năm đó, có thể nói Cố Tiểu Khanh không đứng bên lề mà là cùng Trương Diệu Dương kẻ vai sát cánh một đường tiến thẳng về phía trước.

Những ngày đầu mở công ty, Trương Diệu Dương gặp vô số trở ngại. Giai đoạn khó khăn lên đến đỉnh điểm, ba tháng liền không trả lương cho Cố Tiểu Khanh. Về sau Từ Hạo chịu không thấu nên đã bỏ đi, công ty chỉ còn lại hai người bọn họ. Có khi Trương Diệu Dương không còn tiền chiêu đãi khách hàng nên đã vay Cố Tiểu Khanh. Sau lại đến Cố Tiểu Khanh rỗng túi, cô phải lái taxi cho ba, số tiền kiếm được phần lớn dùng vào việc trợ giúp Trương Diệu Dương.

Trương Diệu Dương không phải là người dễ khuất phục, cho dù lâm vào hoàn cảnh khó khăn, khái niệm “buông tay đầu hàng” chưa từng xuất hiện trong từ điển của anh. Ngay cả chuyện đưa tay mượn tiền phụ nữ anh cũng không thấy đáng sợ. Đối với Cố Tiểu Khanh, anh nghĩ nếu cô là vợ của mình, họ chính là điển hình cho đôi vợ chồng nắm tay nhau vượt qua hoạn nạn gian khổ để gây dựng sự nghiệp như những chuyện xưa tích cũ. Đáng tiếc, giữa Cố Tiểu Khanh và anh không có mối liên hệ tình cảm nào, nếu có, họa chăng chỉ là thứ tình cảm mờ nhạt giữa cấp trên và cấp dưới.

□□□

Thành phố C. Ba năm sau.

Thành phố này chưa giây phút nào thật sự yên tĩnh. Trời vừa rạng sáng, những góc quán bar đủ loại sắc màu đã hoạt động ồn ào náo nhiệt. Còn Cố Tiểu Khanh, cô đang ngủ say sưa trong căn hộ mới thuê ở Thành Nam.

Cả ngày hôm nay Cố Tiểu Khanh tắt bật từ sáng đến tối. Công ty của Trương Diệu Dương đã qua cái thời còn nằm lọt thỏm trong khu phố cũ kỹ với bộ dáng bần hàn, túng quẫn.

Bây giờ Trương Diệu Dương đã đổi tên công ty thành “Công ty Thiết kế và Kiến trúc – Hưng Thành Studio”, địa điểm dời từ phố cổ sang Thành Nam, văn phòng làm việc từ hai người nay đã phát triển lên đến hơn bốn mươi nhân viên, nghiêm nhiên trở thành một doanh nghiệp cỡ trung.

Cố Tiểu Khanh bây giờ là trưởng bộ phận thiết kế có hơn mười nhà thiết kế dưới quyền, hiện thời doanh số nghiệp vụ bộ phận cô đạt được tốt nhất trong quý này. Cô bận rộn đến khi trời tối mới về nhà, đang mê man thì điện thoại gọi đến phá vỡ giấc ngủ.

Cố Tiểu Khanh trở mình, vội đầu vào nệm, điện thoại vẫn ngoan cố vang lên. Cô miễn cưỡng ngồi dậy, lấy tay vuốt mặt rồi mở điện thoại.

Âm thanh trong điện thoại ồn ào hỗn tạp, một giọng nam dễ nghe cất lên: “Cô là Cố Tiểu Khanh phải không?”

“Tôi đây, có chuyện gì không?”

“Trương Diệu Dương ở chỗ tôi say túy lúy rồi, cô đến đón anh ta đi.”

“Anh ấy đang ở đâu?”

“Ngân Sắc Đế Quốc, đường Nghênh Tân, cô tới là thấy liền.”

“Được, tôi biết rồi, nửa tiếng nữa tôi đến.”

Kết thúc cuộc điện thoại, Cố Tiểu Khanh bình tĩnh cúp máy, thở dài xuống giường thay quần áo. Thật tình không đếm xuể đây là lần thứ mấy đi đón Trương Diệu Dương ở quán bar.

Mọi người đều nói dạo này sếp xem nhân viên nam nữ như nhau, mà nhân viên nam có khi còn bị sếp bóc lột như trâu bò. Cố Tiểu Khanh không biết Trương Diệu Dương có bóc lột nhân viên nam như trâu bò hay không, chỉ thấy anh đang vắt kiệt sức lực của chính bản thân mình. Mấy năm nay Trương Diệu Dương đã kéo về nhiều case nhỏ cho công ty nhờ vào những cơn say mềm như vậy. Những ngày công ty còn tập tễnh bước đi, đôi khi cô vẫn cùng Trương Diệu Dương đi uống rượu xã giao, thời buổi bây giờ chuyện đàm phán kinh doanh phải nằm gục trên bàn rượu mới thành công. Tôi luyện vài năm, thể giới rượu bia đã trở nên quen thuộc với cô.

Cố Tiểu Khanh tìm thấy chìa khóa xe trên tủ giày, nghĩ đến công việc ngày mai không tránh khỏi thâm thở dài. Cô cố gắng giữ tinh thần rồi mở cửa phòng rời đi.

Hết chương 8.

9. Chương 09

Hai giờ sáng, Cố Tiểu Khanh lái chiếc Buick phóng như bay trên con đường thênh thang vắng lặng. Hôm nay cô mượn chiếc xe này của Trương Diệu Dương để đi công trường. Tình hình công ty tuy đã có chút khởi sắc, nhưng khách quan mà nói, chỉ giống như căn nhà mới dựng được phần khung, để trở thành một căn nhà toàn vẹn còn cần rất nhiều thời gian và công sức. Vì thế Trương Diệu Dương chưa thể được xem như những-người-có- tiền-thật-sự.

Cô chạy xe dọc theo đường Nghênh Tân, chẳng mấy chốc “Ngân Sắc Đế Quốc” đã hiện ra trong tầm mắt. Đó là một quán bar rất quy mô, tấm bảng hiệu màu bạc hoành tráng sáng ngời trong đêm.

Ngay khi nhìn thấy bãi đậu xe vắng ngắt, Cố Tiểu Khanh đã linh cảm được chuyện chẳng lành. Cô vừa đẩy cửa bước vào, lập tức giật thót trước tình hình đang diễn ra trong quán. Cảnh tượng đó hoàn toàn xa lạ so với cuộc sống đời thường đơn giản của Cố Tiểu Khanh. Trước mắt cô là một đám đàn ông đang kéo bè kéo lũ đâm đá, vật lộn, náo loạn toàn bộ đại sảnh. Không khí đặc quánh mùi máu me và bạo lực, bình rượu và thanh sắt không ngừng đập vào nhau vang lên âm thanh loảng xoảng, nát vụn.

Cô cố trấn tĩnh, lấy điện thoại đi động bấm số của Trương Diệu Dương, kê điện thoại vào sát lỗ tai, khom người mở cửa, lách qua khe hở nhỏ ra ngoài. Cô men theo bức tường dò dẫm từng bước nường theo bóng tối nhờ nhờ. Những người bên trong hiện giờ còn đang hưng hân đánh đập đổ mặt tía tai, dù cho có người nhìn thấy cô cũng không ai rảnh rang đi kiểm chuyện với một cô gái.

Chờ đợi hơn mười hồi chuông cuối cùng đã kết nối được với điện thoại của Trương Diệu Dương. Cố Tiểu Khanh phần chần không kịp thở, nghe thấy một giọng nam trả lời: “Cô đang ở trong quán?”

Cố Tiểu Khanh thấp giọng hỏi: “Trương Diệu Dương ở đâu?”

“Quầy bar.”

Cố Tiểu Khanh nhìn quanh quất tìm vị trí. Thật may, từ chỗ cô đang đứng đi đến đó không xa lắm. Cô ngắt máy, cẩn thận đi sang bên kia. Sắp qua đến nơi, bỗng nhiên một chai bia phóng tới trước mặt, may mà cô kịp thời ngồi sụp xuống né tránh theo phản xạ, ‘hung khí’ tức thì đập thẳng vào bức tường trên đỉnh đầu cô, theo sau đó là những mảnh vỡ văng tung tóe.

Cố Tiểu Khanh ôm đầu ngồi xỏm trên mặt đất. Cô không hề kêu một tiếng mà chỉ vỗ vỗ mái tóc để rũ sạch vụn thủy tinh rồi bò tiếp chặng đường dang dở. Sau cùng cô nhìn thấy đôi chân của Trương Diệu Dương bên trong cửa vào quầy bar, gần đó là một anh chàng đang ngồi bệt dưới đất vừa vịn chần ngang lối đi.

Cố Tiểu Khanh nhìn thoáng qua người kia, không khỏi ngây người. Tướng mạo rất thu hút, khuôn mặt đẹp trai, trên người mặc bộ Âu phục đen tuyền sang trọng. Nếu ở vào một hoàn cảnh khác, có lẽ cô sẽ cho rằng anh ta đang dự yến tiệc. Người nọ dùng ánh mắt nghiền ngẫm quan sát Cố Tiểu Khanh, khóe môi cong lên thành nụ cười bốn cợt.

Cô chỉ dừng lại vài giây ở người này rồi mau chóng thu hồi ánh nhìn, bò qua hai chân anh ta hướng về phía trước.

Cố Tiểu Khanh tìm được Trương Diệu Dương đang nằm mê man, mặt đầm máu, mắt nhắm nghiền. Cô cuống cuống ào đến bên cạnh, đưa tay nâng đầu anh lên.

Người Trương Diệu Dương nồng nặc mùi rượu, máu từ vết thương trên đầu chảy xuống, may là miệng vết thương đã khô nên máu không còn rỉ ra thêm. Cố Tiểu Khanh vỗ nhẹ vào mặt anh rồi lại gọi hai lần Trương Diệu Dương.

Trương Diệu Dương không mở mắt, anh chỉ đáp lại cô bằng những tiếng rên “ừ ừ” yếu ớt thoát ra từ cổ họng. Cố Tiểu Khanh suy xét tình huống hiện tại, quyết định đưa Trương Diệu Dương đến bệnh viện. Cô kéo một cánh tay Trương Diệu Dương quàng qua bả vai mình, bàn tay vòng ngang eo anh, chắt vật vục người nằm dưới đất dậy. Mới vừa đứng được một chút, sức nặng đàn ông của anh suýt nữa đã làm cô ngã nhào.

Cô cắn răng khom lưng đẩy Trương Diệu Dương lên, nhưng anh rất cao, cả thân trên úp sấp vào lưng cô còn chân thì buông thõng, kéo lê trên mặt đất. Cố Tiểu Khanh quả thực không biết phải làm sao mới công được anh, đành cứ thế kéo ra ngoài.

Cô giữ chặt tay Trương Diệu Dương, ráng sức còng người dịch chuyển. Khi cô đến gần lối vào, người kia “hào hiệp” co chân nhường đường. Sau đó giọng nói cợt nhả vọng tới sau lưng cô: “Người đẹp, một lát đến đón tôi được không? Chân tôi bị thương.”

Cố Tiểu Khanh lặng thình bước đi. Trương Diệu Dương cao đến hơn một thước tám, trong khi Cố Tiểu Khanh vón vẹn một thước sáu mươi lăm. Lê lét dọc theo vách tường ra được đến cổng chính, cô gần như ngạt thở. Đến nước này cô không còn tâm trí để lo lắng đến việc bị người khác phát hiện, chỉ mong có thể sớm thoát khỏi đây rồi lập tức thả Trương Diệu Dương xuống.

Rốt cuộc Cố Tiểu Khanh đã vượt qua chặng đường đáng sợ, an toàn kéo Trương Diệu Dương ra bên ngoài quán bar. Cô tận dụng chút sức lực còn sót lại mở cửa xe rồi đẩy Trương Diệu Dương lên ghế sau. Thu xếp cho anh xong xuôi, cô vịn cửa xe thở hổn hển, hai đầu gối va vào nhau lập cập, bắp chân co giật run rẩy.

Cố Tiểu Khanh cố gắng ổn định hô hấp, sau đó xoay lưng trở lại quán bar. Lần này cô đã có kinh nghiệm hơn so với lần trước nên dễ dàng đến thẳng quầy bar. Anh chàng kia đang ngồi chỗ cũ thấy cô quay về không khỏi giật mình sửng sốt.

Cố Tiểu Khanh ngồi xỏm bên cạnh hỏi: “Anh còn đứng lên được không?”

Anh ta cười cười: “Được, cô đỡ tôi chút đi.”

Cố Tiểu Khanh cúi người, anh ta khoát tay lên vai cô, từ từ đứng lên. Trên đường đi, thình lình anh ta hỏi Cố Tiểu Khanh: “Cố Tiểu Khanh, sao cô trở lại vậy?”

Cô nhìn mặt đất đáp: “Bởi vì anh là bạn của sếp tôi.”

Nhìn xuống chỉ thấy đằng sau đầu với mái tóc mềm mại đen huyền, anh ta im lặng mỉm cười.

Cố Tiểu Khanh chạy tới chạy lui hai chuyển, tuy nói thì dông dài, thật ra tất cả chỉ xảy ra trong mười phút. Không bao lâu sau khi ra đến nơi, họ đi được hai bước thì một chiếc BMW vọt tới thẳng gấp với tốc độ cực nhanh, phát ra chuỗi âm thanh ma sát sắc bén.

Cố Tiểu Khanh giật mình dừng bước, người bên cạnh nói: “Không có chuyện gì, tìm tôi.”

Cửa mở, một người đàn ông cao lớn từ bên trong nhảy vọt ra ngoài. Anh ta đứng trước mặt họ, lo lắng thốt lên: “Nhị thiếu?”

Anh chàng vẫn vịn vào vai Cố Tiểu Khanh, hỏi: “Anh tôi đâu?”

“Hiện giờ tổng giám đốc Âu không có mặt ở thành phố C, anh ấy nhận được điện thoại của cậu nên bảo tôi tới giúp.” Người đàn ông cao to trả lời.

“Lục Vĩ, anh mang theo bao nhiêu người đến đây?”

“Hai mươi người, đang trên đường đi.”

“Bên kia đã báo cảnh sát, anh mau báo cho họ không cần đến. Anh cũng đi nhanh đi.”

Lục Vĩ chần chừ, nhỏ giọng hỏi: “Vậy ở đây thế nào? Nhị thiếu, cậu còn bị thương?”

Nhị thiếu cười khẩy: “Chuyện này đã âm ỉ lắm rồi, cứ chờ anh tôi về xử lý thôi. Thương thế thì không đáng lo, tôi sẽ đi bệnh viện ngay bây giờ. Cảnh sát sắp đến rồi đấy, bây giờ anh lập tức đi ngay và gọi điện báo cho những người kia, rõ chưa?”. Nói tới đây giọng anh ta đã trở nên nghiêm khắc.

Lục Vĩ nghe xong liếc nhìn Cố Tiểu Khanh, hơi tần ngần nhưng rồi vẫn lên xe. Chiếc BMW đi cũng như đến, chưa kịp chớp mắt đã mất dạng.

Cố Tiểu Khanh từ đầu đến cuối không nói lời nào. Đợi đến khi chiếc xe kia khuất bóng, cô bình tĩnh chờ người được gọi là Nhị thiếu đến xe của mình.

Ngồi vào xe, trước tiên Cố Tiểu Khanh thăm chừng Trương Diệu Dương, thấy anh hô hấp bình thường tâm trạng mới thả lỏng được một nửa. Cô vừa khởi động máy, vừa hỏi người ngồi bên cạnh: “Trương Diệu Dương bị thương như thế nào vậy?”

Anh ta ngọ nguậy người, ngượng ngập trả lời: “Anh ta bị tôi liên lụy, có kẻ muốn đánh tôi, anh ta xui xẻo đứng bên cạnh nên bị chai rượu đập trúng đầu.”

Cố Tiểu Khanh nhìn thoáng qua anh ta, không nói câu gì. Xe đang trên đường chạy đến bệnh viện Nhân Dân, Trương Diệu Dương ở phía sau đột ngột rên “hừ hừ”, thì thào: “Tiểu Khanh”. Cố Tiểu Khanh luống cuống, quay đầu lại hỏi: “Anh sao rồi?” Nhưng chỉ thấy Trương Diệu Dương cau mày, khẽ động đậy rồi không có động tĩnh gì nữa.

Cô tập trung nhìn về phía trước, chân đạp ga bắt giắc tăng thêm lực. Trời tờ mờ sáng, chiếc xe lao vút đi như gió trên con đường trống trải. Nhị thiếu ngồi bên cạnh híp mắt nhìn Cố Tiểu Khanh thuần thục đối giữa chân thắng và ga, trong ký ức chợt hiện về một cảnh quen thuộc, anh ta nhếch miệng cười.

Xe vừa dừng lại trước cổng bệnh viện, Cố Tiểu Khanh khẩn trương xuống xe, mở cửa sau đỡ người đàn ông đang nằm im lìm đây. Động tác của Cố Tiểu Khanh khiến Trương Diệu Dương lập tức mở mắt. Cô thấy anh có chút tỉnh táo, vội vàng tận dụng thời cơ để kéo anh xuống xe.

Đem được người ra xong, Cố Tiểu Khanh tiếp tục đỡ anh, toan đi vào bệnh viện. Trương Diệu Dương nheo mắt nhìn thật lâu, thấy rõ là Cố Tiểu Khanh, nhưng vẫn nghi hoặc hỏi lại: “Cố Tiểu Khanh?”

Cố Tiểu Khanh trả lời: “Ừ, em đây.”

Trương Diệu Dương bất chợt dùng sức đẩy Cố Tiểu Khanh ra, kích động nói: “Cố Tiểu Khanh! Em nói xem, em là kiểu con gái gì? Mấy năm trước anh gặp khó khăn em cũng không bỏ đi, ở bên anh đến ngày hôm nay. Em nói đi, em là người thế nào hả? Anh trông nom em ba năm, chờ đợi em ba năm, tại sao em vẫn lạnh lùng như vậy?”

Nói đến đây, anh không còn sức chống đỡ, trở về một mội ngồi vào ghế sau, cúi đầu thấp giọng nói: “Anh không thể chờ em được nữa. Mẹ anh đang hấp hối, trước khi mẹ lìa đời anh phải tìm được con dâu cho mẹ, để mẹ có cháu ăn mừng. Anh không thể cứ chờ em như vậy mãi, em biết không?”

Cố Tiểu Khanh chôn chân tại chỗ trầm mặc nhìn Trương Diệu Dương. Người chịu nhắc chân đi đến là Nhị thiếu, anh ta đưa tay định cốc vào đầu Trương Diệu Dương một cái: “Này, bây giờ là lúc nào mà còn diễn

Tình Thánh* hả?” Ai ngờ Trương Diệu Dương tóm được bàn tay anh ta, rồi thì ngã xuống bất động ngay sau đó.

(*) Một bộ phim hài của Châu Tinh Trì.

Nhị thiếu dùng ánh mắt vô tội nhìn Cố Tiểu Khanh. Cô liếc anh ta, nói: “Hai anh ở đây chờ, tôi đi gọi người.”

Cố Tiểu Khanh vào trong bệnh viện gọi y tá, y tá lấy hai chiếc xe lăn đẩy họ vào, người nào cần kiểm tra thì kiểm tra, người nào cần điều trị thì điều trị. Trong suốt thời gian Trương Diệu Dương hôn mê, Cố Tiểu Khanh luôn theo anh đi chụp X-Quang, xét nghiệm máu.

Kết quả kiểm tra cho thấy Trương Diệu Dương bị chấn thương não rất nhẹ, tình trạng bất tỉnh hiện tại thực chất không phải hôn mê mà là ngủ vì say rượu. Nghe xong, Cố Tiểu Khanh đang lo lắng không yên cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhị thiếu bị thương do bình rượu đâm vào đùi, không có gì nghiêm trọng. Bác sĩ sau khi khâu vết thương, sắp xếp cho anh ta một phòng bệnh và truyền nước muối* chống nhiễm trùng.

(*) Ở đây là Saline – nước muối dùng chống viêm, nhiễm.

Trải qua các bước kiểm tra toàn diện xong, hai người nằm hai giường bệnh liền nhau để truyền nước muối, Cố Tiểu Khanh ngồi giữa canh chừng giùm họ.

Nhị thiếu nằm trên giường nhìn Cố Tiểu Khanh ngồi tĩnh lặng giữa phòng. Anh ta nhìn cô suốt một buổi, ánh mắt cô chưa khi nào chuyển dời, một mực lặng lẽ chăm chú nhìn Trương Diệu Dương trên chiếc giường đối diện.

Nhị thiếu mở miệng hỏi: “Cô thích anh ta?”

Qua thời gian thật lâu, lâu đến mức Nhị thiếu chắc chắn cô không trả lời thì Cố Tiểu Khanh nhẹ nhàng nói: “Thích.”

Nhị thiếu ngạc nhiên, bật người ngồi dậy, lại hỏi: “Vậy sao cô lại đối với anh ta như thế?”

Cố Tiểu Khanh vẫn nhìn Trương Diệu Dương đáp: “Không phải kiểu thích giữa nam và nữ.”

“Thế thì thích kiểu gì?”

“Kiểu cấp dưới đối với cấp trên.”

Nhị thiếu nở nụ cười khinh thường, giễu cợt: “Hai thứ tình cảm này phân định trắng đen mà được à? Trước sau gì cũng là trăm sông đổ về một biển cả thôi.”

Cố Tiểu Khanh dán mắt vào Trương Diệu Dương, hai tay đặt trên đầu gối, lưng thẳng tắp. Một lúc lâu sau cô điềm nhiên nói: “Miễn trong lòng tôi hiểu rõ là được rồi.”

Nhị thiếu không nói nên lời, anh ta phát hiện trong đôi mắt Cố Tiểu Khanh ngời sáng sự kiên định cố chấp. Song, tuyệt nhiên không tìm thấy trong đó ánh nhìn say đắm của những người đang yêu.

Phòng bệnh trở về sự an tĩnh. Trong lòng Nhị thiếu như có cái gì đó phảng phất chạm vào. Anh ta nhìn bên ngoài cửa sổ, thì ra ánh rạng đông vừa ló dạng. Anh ta dùng một tay kéo thắt lưng, nói: “Cố Tiểu Khanh, tôi đói bụng, tìm cho tôi thứ gì để ăn đi.” Nói kiểu như “đây là việc đương nhiên”.

Cố Tiểu Khanh rút cuộc dời tầm mắt về phía anh ta: “Anh muốn ăn gì?”

“Gì cũng được, có thể đây bụng là được.”

Cố Tiểu Khanh đứng lên đối diện với anh ta: “Vậy anh đợi chút.” Nói đoạn xoay người đi ra ngoài.

Cố Tiểu Khanh mua hai phần cháo loãng và bánh bao. Lúc trở về Trương Diệu Dương chưa tỉnh, cô đưa một phần cho Nhị thiếu nói: “Anh ngó chừng anh ấy giúp tôi được không? Tôi đến công ty sắp xếp một chút sẽ trở lại.”

Nhị thiếu miệng nhuốm nhòam bánh bao: “Đi, đi đi. Anh ta vì tôi mới bị thương, tôi sẽ chịu trách nhiệm.”

Cố Tiểu Khanh “cảm ơn” một tiếng, nhìn thoảng qua Trương Diệu Dương rồi đi tới cửa phòng bệnh, chân sắp bước ra ngoài thì nghe Nhị thiếu gọi sau lưng: “Cố Tiểu Khanh!”

Cố Tiểu Khanh xoay người. Nhị thiếu nghiêm chỉnh nói: “Cố Tiểu Khanh, tôi tên là Âu Lâm Tỷ.”

Cố Tiểu Khanh ngẩn người, khe khẽ lẩm nhẩm: “Âu Lâm Tỷ.”

Nhị thiếu không nghe thấy tiếng Cố Tiểu Khanh, anh ta tiếp tục nói: “Nhớ kỹ đấy! Đừng quên.”

Cố Tiểu Khanh mỉm cười không nói, xoay gót bước đi.

Hết chương 9.

10. Chương 10

Rời khỏi bệnh viện, Cố Tiểu Khanh lái xe về nhà. Không khí buổi sớm đầu thu dịu nhẹ và trong lành. Cô hạ cửa kính, cơn gió giao mùa mát lạnh ùa vào vờn quanh khuôn mặt xoa dịu tinh thần mệt mỏi của cô.

Trương Diệu Dương nói anh trông nom cô ba năm, chờ đợi cô ba năm. Cô biết, biết rất rõ là đằng khác. Và cũng chính vì biết rõ nên cô không thể để anh hy vọng, dù chỉ một chút. Cô đã đi qua chặng đường tám năm bắt đầu từ buổi chiều mùa hạ đổ lửa nhiều năm trước. Hình bóng xa vời như ảo ảnh vẫn luôn ngự trị trong trái tim mười tám son trẻ, đầy ấp mơ mộng và nhiệt huyết. Cứ như thế, mãi đến tận hôm nay, khi cô đã tròn hai mươi sáu tuổi. Ảo ảnh đó chính là sợi dây chắc chắn trói chặt linh hồn cô và đẩy Trương Diệu Dương ra xa. Cô không thể ép mình trao cho anh một trái tim không toàn vẹn khi nó còn đang cố chấp một cách vô vọng.

Về đến nhà, Cố Tiểu Khanh thay đồ rồi vội vã chạy đến Hưng Thành. Đầu tiên cô giải quyết gọn gàng những việc tồn đọng đồng thời thông báo với đối phương kế hoạch đi công trường đổi sang ngày mai. Kế đến Cố Tiểu Khanh dặn dò trợ lý của Trương Diệu Dương, trường hợp có khách hàng tìm giám đốc Trương, nếu được hãy hẹn họ vào một ngày khác, còn trường hợp bất khả kháng thì mời họ gọi điện cho Trương Diệu Dương. Tay chân vừa được nghỉ ngơi, ngẩng đầu lên đã thấy kim giờ nhích qua con số mười một. Cô chào nhanh mọi người trong tổ một tiếng rồi gấp gáp chạy từ công ty đến bệnh viện.

Đến nơi đúng mười hai giờ, đẩy cửa phòng bệnh bước vào, cô thấy hai người đàn ông đang tựa vào đầu giường, miệng ngậm điều thuốc, đều kinh ngạc nhìn cô.

Thấy người đến là Cố Tiểu Khanh, họ yên tâm thở ra một hơi. Trương Diệu Dương có vẻ không nhớ gì về chuyện sáng nay, phớt tỉnh nói với Cố Tiểu Khanh: “Làm anh giật cả mình, cứ tưởng cái cô y tá hung dữ ban nãy.” Cố Tiểu Khanh tảng lờ anh, đi đến mở toang tất cả các cánh cửa sổ.

Tiếng Âu Lâm Tỷ hỏi sau lưng cô: “Cố Tiểu Khanh, cô không mang cơm trưa cho tụi tôi à?” Vẫn cái kiểu hiển nhiên hệt một cộng một bằng hai.

Cố Tiểu Khanh sực nhớ bây giờ đang giữa trưa, hơn nữa cô còn quên bằng chuyện cơm nước của họ. Cô nhìn hai người, nói: “Tôi quên mất, các anh ăn gì để tôi mua.”

Trương Diệu Dương đáp: “Gì cũng được, tôi không kén ăn.”

“Vậy được, hai anh đợi một lát, tôi đi mua đây.”

Cố Tiểu Khanh biết mẹ Trương Diệu Dương là người Ninh Ba nên bình thường anh thiên về khẩu vị ngọt. Cô có lòng chạy đến một nhà hàng chuyên bán đồ ăn Thượng Hải chính hiệu, chọn vài món đóng gói mang về.

Trên thực tế Âu Lâm Tỷ hút xong điều thuốc là có thể đi ngay nhưng không biết vì sao thấy Cố Tiểu Khanh đến, anh cố nấn ná ở bệnh viện ăn trưa cùng họ.

Hầu như cả đêm không chợp mắt nên Cố Tiểu Khanh thật sự cảm thấy nhột miệng, cô chỉ qua loa giải quyết bữa trưa. Ăn uống xong, cô dọn dẹp hộp thức ăn và còn đặt một ấm nước chín ở đầu giường Trương Diệu Dương.

Trương Diệu Dương sau khi ăn no nằm trên giường có chút buồn ngủ. Giường bên cạnh, Âu Lâm Tỷ tỉnh thần hăng hái mở di động chơi game.

Cố Tiểu Khanh đặt ấm nước xuống rồi ngồi vào chiếc ghế giữa hai giường, tức thì không nhận được ngáp một cái.

Trương Diệu Dương trông thấy, nói: “Em về trước đi, buổi chiều anh còn kiểm tra một chút, tối nay có thể xuất viện, đến lúc đó anh tự về được rồi.”

Cố Tiểu Khanh nghĩ, hiện tại Trương Diệu Dương không cần truyền nước muối nữa, cô ở đây quả thật không làm gì, ban đầu bác sĩ yêu cầu có người ở lại quan sát chỉ vì lo xa.

Cô cân nhắc một chút rồi cầm ví da đứng lên: “VẬY em về trước đây, có gì anh gọi điện cho em nhé.”

Trương Diệu Dương uể oải “ừ” một tiếng thay cho câu trả lời.

Cố Tiểu Khanh tay cầm ví, quay sang hỏi Âu Lâm Tỷ: “Anh Âu, có cần tôi tiễn anh không?”

Vốn hỏi cho có lệ, không ngờ Âu Lâm Tỷ trả lời thật tình: “Tốt quá! Làm phiền cô vậy.”

Âu Lâm Tỷ trườn chầm chậm xuống giường, đứng một chân khập khiễng trên mặt đất. Cố Tiểu Khanh thấy vậy không thể khoan tay nhìn, buộc lòng phải tiến lên đỡ anh ta. Âu Lâm Tỷ vừa đi vừa ngoái đầu nói với Trương Diệu Dương: “Diệu Dương, anh ở lại nghỉ ngơi cho khỏe, tôi đi trước!”

Trương Diệu Dương chống khuỷu tay nâng người lên nhìn theo hai người họ như muốn nói câu gì. Anh mấp máy môi vài lần nhưng rồi vẫn im lặng thả lỏng hai tay nằm xuống giường.

Cố Tiểu Khanh giúp Âu Lâm Tỷ ngồi vào ghế, cô có chút bất ngờ khi anh ta nói địa chỉ là nơi ngày hôm qua vừa xảy ra sự cố, quán bar “Ngân Sắc Đế Quốc”. Cô nhìn lướt qua anh ta rồi lặng thinh khởi động máy lái đi.

□ □ □

Đến nơi, lại một lần nữa chứng kiến cảnh Âu Lâm Tỷ nghiêng răng nhếch miệng, chạt vật với cái chân bị thương, Cố Tiểu Khanh đành bước đến dìu anh ta xuống rồi hai người cùng đi vào “Ngân Sắc Đế Quốc”. Cửa quán bar vừa mở, đập vào mắt họ là đại sảnh trống trải, tất cả những tàn tích của vụ ẩu đả ngày hôm qua đã được thu dọn sạch sẽ. Hai người mặc đồng phục bồi bàn đang lau sàn, thấy họ tức khắc ngừng việc đang làm.

Cậu phục vụ trẻ mặt mũi bầm tím, hốt hải chạy về phía Âu Lâm Tỷ: “Cậu chủ, cậu không sao chứ?”

Âu Lâm Tỷ quét mắt nhìn toàn bộ đại sảnh, hỏi: “Tôi không sao, những người khác đâu? Ngày hôm qua sau đó thế nào?”

“Mọi người đều đang ở gian phòng trên lầu và đằng sau kho hàng làm vệ sinh. Hôm qua Tiểu Dương và Đại Quân bị thương hết, sau khi cảnh sát đến đã đưa đi bệnh viện. Sáng nay anh Lục đến đồn cảnh sát nộp tiền bảo lãnh tụi em ra. Anh Lục cho tụi em về làm vệ sinh trước, nói một lát cậu sẽ đến.”

“Ừ, tôi biết rồi. Chú làm gì thì làm đi.” Âu Lâm Tỷ nhìn cậu ta chạy đi rồi quay đầu hỏi Cố Tiểu Khanh: “Phiền cô đỡ tôi lên tầng trên được không?”

Tầng hai quán bar diện tích rất lớn. Tại góc rẽ cầu thang có một tiểu sảnh nối liền với hành lang sâu hun hút, ghế lô xếp thành dãy dài hai bên. Chỉ cần nhìn từ bên ngoài người ta đã có thể dễ dàng bị choáng ngợp trước sự trang hoàng cực kỳ xa hoa, lộng lẫy tựa cung vàng điện ngọc. Cố Tiểu Khanh nghĩ họ sẽ dừng chân ở tầng hai nhưng anh ta đã tỏ ý muốn cô đi về phía trước. Cố Tiểu Khanh tiếp tục cho anh ta mượn vai băng qua tiểu sảnh, vào trong thang máy phía đối diện. Âu Lâm Tỷ lấy một tấm thẻ quẹt vào thiết bị điện tử, tiếp đó trực tiếp nhấn phím lên tầng năm. Âu Lâm Tỷ giải thích, tầng ba đến tầng năm là khu vực VIP chỉ dành riêng cho hội viên. Cố Tiểu Khanh nghe xong chỉ “ừ” một tiếng thờ ơ. Thang máy này rõ ràng thu hút sự hiếu kỳ của cô nhiều hơn so với nơi tuy là khu vực VIP nhưng chẳng đáng gì.

Thang máy dừng ở tầng năm, Cố Tiểu Khanh đỡ Âu Lâm Tỷ bước ra. Vừa nhìn lướt qua, cô ngạt thở trong tích tắc vì quang cảnh trước mắt. Đối diện thang máy là hành lang rộng lớn được “sơn son thiếp vàng” nguy nga, tráng lệ. Sàn trải thảm lông dê mềm mại, bước đi êm như ru. Không gian mang đậm nét huyền bí bởi sắc kim loại đen tuyền và sáng óng ánh tỏa ra từ những bức tường xung quanh. Chân tường làm bằng gỗ hồ đào xa xỉ, phía trên còn treo vài bức tranh sơn dầu. Cố Tiểu Khanh không hiểu gì về tranh sơn dầu, nhưng cô đoán tất cả đều là bản gốc.

Âu Lâm Tỷ vẫn vịn vào Cố Tiểu Khanh đi đến cuối hành lang rồi dừng lại trước một cánh cửa. Đang xoay chìa khóa thì nghe tiếng điện thoại bên trong vang lên từng hồi thúc giục, anh ta mở cửa thật nhanh, sau đó nhảy một chân vào bên trong. Cố Tiểu Khanh theo sau đi vào, cô nhận ra đây là phòng làm việc. Một chiếc bàn to dài đặt gần cửa sổ sát đất, tủ hồ sơ ngay bên cạnh và bộ sofa cực lớn ở phía trước. Diện tích bên trong rộng thênh thang nhưng chỉ trang trí đơn giản, thậm chí còn có phần quanh quệ và trống trải.

Cố Tiểu Khanh đi đến ngồi vào ghế sofa. Vừa ngồi xuống, cảm giác mệt mỏi cả người lập tức ập đến, hơn nữa chiếc “giường” mềm mại này xuất hiện quá đúng thời điểm khiến cô thật sự muốn đánh một giấc.

Loáng thoáng tiếng Âu Lâm Tỷ nói chuyện điện thoại. Nghe anh ta gọi “anh”, Cố Tiểu Khanh bắt giác ngẩng đầu nhìn về phía đó. Âu Lâm Tỷ cầm ống nghe nói: “Em không sao, vừa về, vụ này anh ra mặt đi, bắt Diệp Trình An bồi thường cho em cả phí tu sửa quán bar lẫn phí trị liệu cho nhân viên. Dù sao bây giờ anh và hân cũng dính dáng mấy vụ làm ăn, còn chuyện sau này, anh cứ từ từ giúp em thu xếp là được.”

Âu Lâm Tỷ tiếp tục ậm ừ đáp vài câu rồi gác máy. Ngoảnh lại thấy Cố Tiểu Khanh đang nhìn mình, anh ta áy náy cười cười: “Cô chờ chút nhé, tôi đi gọi người ép ly nước trái cây”, vừa nói xong lại nhảy lò cò ra ngoài. Bộ dạng ăn mặc sang trọng cùng kiểu đi đứng tiêu lâm của anh ta làm Cố Tiểu Khanh không nhịn được phì cười.

Có điều Cố Tiểu Khanh ngồi một mình trong căn phòng trống trải chưa đợi Âu Lâm Tỷ được bao lâu thì chợt thiếp đi lúc nào không hay. Khi cô tỉnh lại, thành phố đã lên đèn bên ngoài khung cửa. Cô mở mắt, cảm thấy cả người mình ảm áp. Lúc Cố Tiểu Khanh ngồi dậy từ trên sofa, chiếc chăn lông đắp trên người trượt xuống. Cả căn phòng tối mờ, không có gì khác ngoài một chút ánh huỳnh quang le lói hắt ra từ màn hình máy tính và tiếng gõ bàn phím lạch cạch tại chiếc bàn làm việc nơi Âu Lâm Tỷ đang ngồi.

Âu Lâm Tỷ nghe tiếng động ngược đầu lên, thấy Cố Tiểu Khanh tỉnh dậy, anh ta xoay người bật công tắc đèn lớn trong phòng.

Cố Tiểu Khanh phải nheo mắt để thích ứng với thứ ánh sáng cực đại chiếu thẳng xuống đỉnh đầu. Cô nghe tiếng bước chân Âu Lâm Tỷ nhảy đến. Anh ta đứng trước mặt Cố Tiểu Khanh hỏi: “Cô dậy rồi hả?”

“Ừ, bây giờ mấy giờ rồi?” Cố Tiểu Khanh dụi mắt hỏi lại.

“Chín giờ rưỡi.”

Cố Tiểu Khanh sững sờ, không ngờ mình cứ thế ngủ suốt mấy tiếng đồng hồ. Cô chợt dạ nhìn Âu Lâm Tỷ: “Ngại quá, quấy rầy anh lâu như vậy.”

Âu Lâm Tỷ đã thay trang phục cũ bằng bộ quần áo kết hợp hài hòa với giày Tây. Đứng từ trên cao nhìn xuống, anh ta ôn tồn đáp: “Cô khách khí gì chứ, ngày hôm qua cô cứu tôi thì sao nào?”

Cố Tiểu Khanh ngẫm nghĩ rồi nở nụ cười. Cô đứng lên nói: “Đã trễ thế này, vậy tôi về nhà trước, không làm phiền anh nữa. Ngày mai tôi còn đi công tác.”

Âu Lâm Tỷ thấy Cố Tiểu Khanh muốn về liền nhanh nhẩu nói: “Khoan đi đã, tôi chờ cô ăn tối từ nãy đến giờ.”

“Sao? Anh vẫn chưa ăn tối à?” Cố Tiểu Khanh ngạc nhiên hỏi.

“Ừ, đi thôi, tôi dặn nhà bếp để lại đồ ăn rồi, cùng ăn đi.”

Cố Tiểu Khanh đứng yên chần chừ, nhưng có lẽ vì cái tên Âu Lâm Tỷ nên cô ưng thuận theo anh ta xuống tầng dưới.

Âu Lâm Tỷ dẫn Cố Tiểu Khanh tới lầu bốn. Ở đây có một nhà ăn diện tích vừa phải, tuy sức chứa không nhiều nhưng mức độ xa hoa so với tầng trên không hề kém cạnh. Đã quá giờ ăn, ngoài họ ra bên trong không còn vị khách nào khác. Âu Lâm Tỷ đưa Cố Tiểu Khanh đến một vị trí cạnh cửa sổ. Họ ngồi chưa được bao lâu, người phục vụ đã nhanh như chớp hoàn tất dọn một bàn đồ ăn chỉnh chu. Cố Tiểu Khanh tinh ý phát hiện ra, nơi này về ngoài trông rất Tây nhưng vẫn trung thành với ẩm thực Trung Hoa.

Tác phong ăn uống của Âu Lâm Tỷ rất quy củ nề nếp, anh ta cơ bản không nói chuyện trong bữa ăn. Về phần Cố Tiểu Khanh, cô quả thật đối hoa cả mắt nên im thin thít cầm cúi “tập trung vào chuyên môn”. Sự tĩnh lặng chiếm trọn bầu không khí trên bàn ăn.

Âu Lâm Tỷ xong trước Cố Tiểu Khanh, buông đũa châm một miếng thuốc. Cố Tiểu Khanh kín đáo liếc mắt nhìn, anh chàng này thỉnh thoảng có những hành động và lời nói phóng túng đối lập hoàn toàn với vẻ ngoài lịch lãm đạo mạo của anh ta.

Cả ngày hôm nay Cố Tiểu Khanh chưa có được một bữa tử tế, vì vậy cô ăn rất nhiều, dễ dàng dứt điểm chén cơm thứ hai.

Âu Lâm Tỷ quan sát Cố Tiểu Khanh qua làn khói thuốc trắng mờ. Cô không ra vẻ tao nhã hay yếu điệu như những cô nàng thực nữ anh ta từng tiếp xúc. Những cô tiểu thư ấy chỉ khẽ mở đôi môi anh đào nhỏ nhỏ để đưa từng hạt cơm giọt canh vào miệng, mười người như một đều ăn như mèo ngủ.

Động tác của Cố Tiểu Khanh tuy thô nhưng bình dị và chân chất, không làm người nhìn cảm thấy khó chịu. Thời nay người ta ngụy trang bản chất mọi lúc mọi nơi, trong khi người con gái ngồi đối diện với anh khác xa so với họ. Anh biết, sự khác biệt của cô chính là ngọc trong đá.

Âu Lâm Tỷ thỉnh thoảng cất tiếng: “Cố Tiểu Khanh, cô có biết rằng trước kia chúng ta đã gặp mặt không?”

“Hả?” Cố Tiểu Khanh kinh ngạc. Cô đã ăn xong, đang cầm khăn lau miệng. Cố gắng lục lại trong trí nhớ, cô nghĩ, không có khả năng, người có cuộc sống đơn giản, một ngày như mọi ngày giống cô làm sao có thể từng tiếp xúc với Âu Lâm Tỷ. Nghĩ đến đây, Cố Tiểu Khanh không khỏi ngờ vực nhìn người đàn ông trước mặt.

Âu Lâm Tỷ cong môi cười, ngược mắt nhìn trần nhà hồi tưởng: “Ồ, đại loại vào năm năm trước, cô lái taxi đưa một hành khách đi sân bay, khi đó tôi không nói quốc ngữ, tôi còn khen cô chạy xe cực cool. Cô nhớ ra chưa?”

Một đoạn hình ảnh xoẹt qua trong đầu Cố Tiểu Khanh. Chàng trai chỉ ngón tay vào mình, nói với cô bằng tiếng Trung cứng nhắc: “Âu, Lâm, Tỷ, tên của tôi.” Mắt Cố Tiểu Khanh càng lúc càng mở to. Cô nhớ ra rồi. Thế nhưng, thật lòng không thể đem hình ảnh người con trai năm nào ăn mặc quần quai, đầu tóc thẳng đứng, nói liên tu bất tận và vị doanh nhân toàn thân Tây trang đĩnh đạc bây giờ ghép lại thành một.

Âu Lâm Tỷ nhìn đôi mắt không ngừng mở lớn của Cố Tiểu Khanh, cười tinh quái: “Nhớ rồi chứ gì.”

Cố Tiểu Khanh nhìn cái người đang dương dương tự đắc, cảm thán một câu: “Thế giới này thật điên loạn.”

Nghe câu nói đó, Âu Lâm Tỷ bật cười ha hả thích ý. Vì căn nguyên này, hai người nói chuyện thoải mái hơn rất nhiều. Xong bữa tối, Âu Lâm Tỷ không giữ Cố Tiểu Khanh lại, anh tiễn cô ra đến bãi đậu xe. Khi Cố Tiểu Khanh ngồi trong xe, Âu Lâm Tỷ đứng bên ngoài cửa kính gọi vào. Cố Tiểu Khanh ngoảnh lại thì thấy Âu Lâm Tỷ trang nghiêm nói: “Cố Tiểu Khanh, kết bạn nhé. Sau này em rảnh thì ghé qua chỗ tôi ngồi chơi.”

Cố Tiểu Khanh cười nói: “Được thôi, anh cho tôi số di động đi, mai mốt tôi nhất định đến quấy rầy anh.”

Âu Lâm Tỷ rất hào hứng lấy ra điện thoại trao đổi số với Cố Tiểu Khanh. Lưu số Âu Lâm Tỷ xong, Cố Tiểu Khanh vẫy vẫy tay chào rồi nổ máy chạy đi.

Âu Lâm Tỷ đứng yên dõi theo chiếc xe rời bãi đậu xe, quẹo vào đường cái rồi hòa vào dòng suối xe cộ.

Hết chương 10.

11. Chương 11

Chấn thương không nghiêm trọng nên ngày hôm sau Trương Diệu Dương đi làm như thường lệ. Đương nhiên, việc anh xuất hiện với dải băng quấn trên đầu đã lôi kéo không ít ánh mắt hiếu kỳ. Cơn sốt tò mò dễ đến dễ đi, mọi người trong công ty tự dò la tìm lời giải đáp một lúc rồi thì những tiếng bàn tán xôn xao lúc đầu cũng dần lắng xuống.

Cố Tiểu Khanh vẫn trầm lặng làm tròn phận sự của mình. Bao năm nay rất nhiều chuyện họ không cần dùng lời nói dông dài để biện giải cũng như không bao giờ chạm vào “chốt an toàn” của đối phương. Trương Diệu Dương là một người khôn ngoan và cao ngạo, Cố Tiểu Khanh không biết chuyện hôm đó anh có nhớ hay không, nhưng những năm ở gần anh nói cho cô biết, dù có, anh cũng hành động như chưa từng xảy ra việc gì.

Cứ thế, ngày bận rộn và nhạt nhòa cảm xúc thản nhiên trôi qua.

Lại một ngày đầu tuần. Buổi sáng sau khi cuộc họp thường kỳ kết thúc, Trương Diệu Dương gọi Cố Tiểu Khanh vào phòng làm việc của anh.

Vì chỉ riêng hai người với nhau, sự câu nệ giữa họ theo đó giảm đi phần nào. Cố Tiểu Khanh ngồi vào chiếc ghế trước bàn làm việc của Trương Diệu Dương. Anh trầm mặc, nghiêm túc nhìn cô không chớp mắt. Còn Cố Tiểu Khanh điềm tĩnh ngồi yên một chỗ dưới cái nhìn tưởng chừng bất tận.

Cả nửa ngày sau, Trương Diệu Dương mới rút ra một thứ màu đỏ từ trong ngăn kéo đưa cho Cố Tiểu Khanh. Cô đón lấy – là thiệp cưới. Cố Tiểu Khanh ngẩng ngẩng mở cánh thiệp ra xem, ở vị trí trang trọng cạnh tên chú rể in một cái tên xa lạ - Lan Lý Điền.

Cố Tiểu Khanh nhớ ngày đó Trương Diệu Dương nói: “Anh không thể cứ chờ em như vậy, em biết không?”

Trương Diệu Dương chậm rãi cất tiếng: “Mấy năm nay người kia trong lòng em có là thần tiên chẳng nữa thì cũng đến lúc hiện hình rồi.”

Cố Tiểu Khanh cúi đầu khẽ cười, nghĩ thầm, trong lòng cô người ấy quả thật không khác chi “thần tiên” bởi cô tôn thờ anh nhiều năm như vậy cơ mà. Cuộc sống là hiện thực, còn chuyện tình cờ gặp gỡ lãng mạn chỉ mãi mãi tồn tại trong thế giới tiểu thuyết. Tám năm qua cô chưa từng gặp Âu Lâm Ngọc, có chăng chỉ những tin tức vụn vặt về anh trên tạp chí hay internet.

Âu Lâm Ngọc, là bí mật “sống để bụng, chết mang theo”. Mà cô, tuyệt đối không để bất cứ người nào biết được sự ngốc nghếch này của mình. Ngay cả bản thân cô cũng không hiểu vì sao cô có thể kiên trì đến tận bây giờ. Nếu nói vì Cố Tiểu Khanh mười tám tuổi non nớt, khó khạo; thế thì Cố Tiểu Khanh hai mươi sáu tuổi đã trưởng thành, chín chắn tại sao vẫn không bỏ cuộc? Vì có gì? Chẳng lẽ là thói quen đã hằn sâu trong tiềm thức? Cô không nén được nụ cười tự giễu.

Trương Diệu Dương thấy Cố Tiểu Khanh không giải đáp vấn đề của anh, ngược lại hồn vía đang bay đến tận đâu đâu, anh liền ngồi thẳng lưng, gõ gõ ngón tay lên mặt bàn.

Cố Tiểu Khanh hoàn hồn ngược lên, Trương Diệu Dương đằng hắng, nói: “Bây giờ bàn chuyện chính, có người định thu mua công ty chúng ta, anh đang đàm phán với đối phương.”

Cố Tiểu Khanh kinh ngạc: “Anh định bán công ty sao?”

“Có thể nói là vậy.”

Trước vẻ ung dung của Trương Diệu Dương, cô có chút không tin: “Anh thiếu tiền à?”

Trương Diệu Dương ngắm nghía cây bút máy trong tay, ôn tồn trả lời: “Cố Tiểu Khanh, em thử nghĩ xem, công ty chúng ta hiện tại đang phát triển, không sai, nhưng còn sau này? Đừng nói mười năm hay hai mươi năm, trước mắt là năm năm sau sẽ thế nào?”

Mọi việc thành linh được sáng tỏ, Cố Tiểu Khanh trầm ngâm không nói gì.

Trương Diệu Dương nói tiếp: “Nếu anh muốn chạy theo lợi ích ngắn hạn thì hai năm đã quá đủ. Chỉ cần hai năm, anh dư sức kiếm được số tiền cho cả cuộc sống sau này. Sau đó thì sao? Công ty này sẽ đi về đâu?”

Tương lai trước mắt, với nguồn lực hiện có chúng ta có thể trở thành một studio có tiếng, vậy vùng trong nước không thành vấn đề, nhưng giả sử muốn bước lên một bậc cao hơn, em nghĩ có bao nhiêu khả năng? Nếu chúng ta được một tập đoàn lớn thu mua, dựa vào vật lực của họ và tài lực của chúng ta, chẳng phải có thể tiến xa hơn nhiều hay sao? Hơn nữa, hiện tại chúng ta lại chỉ hoạt động một lĩnh vực trong khi anh không muốn dừng chân ở đây, em cũng biết mục tiêu theo đuổi của anh không phải thế này.”

Cố Tiểu Khanh biết Trương Diệu Dương là người sống có lý tưởng. Mấy năm qua, anh dồn hết năng lượng để lèo lái công ty, nhưng chưa có một hạng mục thiết kế nào thật sự làm anh thỏa mãn. Chuyện này về cơ bản xem như đã được định đoạt, Cố Tiểu Khanh bình tĩnh hỏi: “Ai thu mua công ty chúng ta vậy anh?”

“Dụ Long!” Trương Diệu Dương nói ra hai chữ này, Cố Tiểu Khanh lập tức đứng hình. Cô tưởng mình nghe nhầm, thấp giọng hỏi lại lần nữa: “Anh vừa nói là ai?”

Thái độ của cô khiến Trương Diệu Dương phần nào khó hiểu: “Dụ Long, sao vậy?”

Cố Tiểu Khanh quả thật không biết bây giờ cô ra sao. Trời ạ, “Dụ Long”, rõ ràng là hai chữ này. Niềm hạnh phúc xen lẫn nỗi bi thương tựa cơn sóng thần cuộn cuộn ập đến bất ngờ. Không thể! Không thể đứng ở đây! Còn chần chờ một giây một phút nào nữa, nước mắt cô sẽ trào ra mất. Cô đứng phắt dậy, chiếc ghế sau lưng vì bị lực đẩy quá mạnh phát ra tiếng động lớn.

Trương Diệu Dương giật mình nhìn cô: “Em làm sao vậy?”

Cố Tiểu Khanh hít vào thật sâu: “Em không sao.” Nói xong câu đó, cô cố gắng hết sức áp chế cảm xúc, bước từng bước vững vàng đi ra ngoài, để lại Trương Diệu Dương cùng ánh mắt hoài nghi ở phía sau.

Ra khỏi văn phòng của Trương Diệu Dương, Cố Tiểu Khanh đi thẳng vào nhà vệ sinh nữ. Cô tìm một vị trí còn trống phía trong, khóa cửa lại rồi thả người ngồi xuống bệ toilet.

Tâm trạng ổn định đôi chút, cô thất thần nhìn vào chấm đen nhỏ trên ván cửa trước mặt. Tri giác biến mất khi này đã quay lại, những cảm xúc đang bị tạm giam trong lồng ngực rốt cuộc cũng được trả tự do. Cô từng vô số lần tự hỏi, mình cố chấp vì điều gì? Khoảnh khắc vội vàng năm đó, cô hiểu chỉ có bản thân mình đơn phương ngưỡng vọng, suy cho cùng vì người ấy hay là vì điều gì khác, cô không rõ. Trải qua gần ba ngàn ngày vô vô chờ đợi, ánh mặt trời dường như đang ở phía trước. Khóe mắt Cố Tiểu Khanh đã ướt đầm tự bao giờ.

Tan tầm hai ngày sau Cố Tiểu Khanh gọi điện hẹn Đường Quả đi uống rượu. Bây giờ Cố Tiểu Khanh cực kỳ vui sướng, nếu đã không thể chia sẻ điều này với bất cứ ai thì cô mong muốn có thể tự chúc mừng cho mình.

Đường Quả lên xe hoa năm ngoái, cô nàng gả cho một chàng cảnh sát, cuộc sống hôn nhân hết sức viên mãn. Tuy rằng sau khi kết hôn không được tự do bay nhảy như trước, nhưng vừa nhận được điện thoại của Cố Tiểu Khanh, cô nàng không chút do dự quãng ông xã ở nhà để chạy ra đường.

Cố Tiểu Khanh dẫn theo Đường Quả đi “Ngân Sắc Đế Quốc”. Khi đến nơi, cô không làm phiền Âu Lâm Tỷ mà để cậu phục vụ chọn cho họ một chỗ ngồi ngẫu nhiên. Tầng một “Ngân Sắc Đế Quốc” là nơi biểu diễn nghệ thuật, không gian bên trong vừa đủ lớn, thêm vào đó, tiết mục trên sân khấu sôi nổi nhưng không quá ồn ã, thế nên hai cô gái không cần phải hét vào lỗ tai mới có thể nghe thấy tiếng nói của nhau.

Cố Tiểu Khanh gọi mười hai chai bia. Cô bạn Đường Quả vẫn cười tủm tỉm suốt từ lúc bước vào tới giờ. Đường Quả hiếm khi thấy Cố Tiểu Khanh như vậy, khó kìm nén buộc miệng hỏi: “Hôm nay cậu sao thế? Có chuyện vui à?”

Cố Tiểu Khanh đưa một chai bia cho cô, nói: “Cậu đừng hỏi gì hết, được không? Cậu chỉ cần biết hôm nay tớ rất vui vẻ, thế thôi nhé?”

Đường Quả cười cười nghe theo. Hai người đang nhỏ giọng nói chuyện, chợt thấy cậu phục vụ đi tới đem một đĩa trái cây hoành tráng cùng hai ly kem cỡ lớn đặt trên bàn họ.

Cố Tiểu Khanh chuẩn bị hỏi có phải đưa nhầm bàn hay không thì cậu ta cúi người giải thích: “Cậu chủ của chúng tôi nói, hoan nghênh cô đến đây, cô Cố.”

Cố Tiểu Khanh vỡ lẽ, cười hỏi cậu ta: “Cậu chủ của các anh đâu rồi?”

Cậu phục vụ nghiêng người chỉ về phía quầy bar. Cố Tiểu Khanh nhìn theo hướng tay của cậu ta, quả nhiên thấy Âu Lâm Tỷ đang đứng bên trong vẫy vẫy tay với cô. Cố Tiểu Khanh cũng cầm chai bia hươu hươu phụ họa, tươi cười đáp lại.

Cố Tiểu Khanh vừa quay mặt lại đã bắt gặp Đường Quả nhìn cô nghi ngờ. Cô nàng lập tức chất vấn: “Ai vậy?”

“Bạn của Trương Diệu Dương.” Cố Tiểu Khanh trả lời.

Đường Quả là người đơn thuần nói một hiểu một nên chẳng buồn tra hỏi đến tận cùng, cô nàng nghe vậy liền chuyển sự chú ý sang sân khấu. Nửa đầu chương trình biểu diễn hôm nay tương đối nhẹ nhàng với những ca khúc trữ tình và các tiết mục tương thanh*. Hơn mười giờ chương trình mới chuyển sang phần trình diễn đặc biệt. Khi người đàn ông thân hình bệ vệ đứng trên sân khấu hát một bài rock'n'roll, không khí vui chơi thực thụ bắt đầu sôi sục trong toàn bộ đại sảnh quán bar.

(*) Tương thanh; tấu nói (một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần nhiều dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt).

Cố Tiểu Khanh không thích ồn ào, đang cảm thấy nhàm chán thì Âu Lâm Tỷ trong quầy bar ngoắc tay ý bảo cô qua bên đó. Cố Tiểu Khanh hỏi Đường Quả: “Quả Quả, tụi mình đến quầy bar uống tiếp được không? Người vừa này muốn mình qua đó chào hỏi.”

Đường Quả không phản đối, đứng lên đi cùng Cố Tiểu Khanh.

Âu Lâm Tỷ cười hì hì nhìn hai cô gái đi đến ngồi ở trước mặt anh. Cố Tiểu Khanh chỉ vào Đường Quả, giới thiệu: “Bạn tôi, Đường Quả”, xong lại chỉ vào Âu Lâm Tỷ nói: “Bạn tở, Âu Lâm Tỷ.”

Cách thức giới thiệu gãy gọn của cô làm hai người phì cười. Âu Lâm Tỷ vui vẻ gọi Đường Quả một tiếng “Mỹ nữ.”

Đường Quả hưởng ứng ngay: “Soái ca.” Có chút bia làm chất xúc tác, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nàng hây hây hồng, đôi mắt mở to long lanh, vẻ đáng yêu không chừa vào đâu được. Đường Quả nói tiếp: “Ôi, thật sự rất tuần tú.”, lại giơ ngón tay cái bổ sung thêm: “Cực phẩm.”

Bị cô nàng trêu ghẹo vài câu, trên tay Âu Lâm Tỷ bỗng xuất hiện một viên đường như đến từ phép biến hóa của nhà ảo thuật, anh đưa Đường Quả, nói: “Đường Quả, cho cô ăn này.”

Âu Lâm Tỷ quay sang hỏi Cố Tiểu Khanh: “Em uống gì?”

“Cho tôi ly bia đi.” Cố Tiểu Khanh đáp.

Âu Lâm Tỷ quay người vào quầy bar lấy ra hai chai rượu trái cây đặt trước mặt hai cô gái. Cố Tiểu Khanh cầm lên xem, loại này không có hàm lượng cồn. Cô im lặng thử một ngụm, hương vị ngọt ngào, rất ngon. Thường thức xong cô cười nhìn Âu Lâm Tỷ.

Âu Lâm Tỷ xáp lại gần, hỏi: “Cố Tiểu Khanh, hôm nay tâm tình em rất tốt thì phải.”

Cố Tiểu Khanh ngẩng đầu “ừ” một tiếng thừa nhận.

“Nói nghe xem, chuyện tốt gì?”

Cố Tiểu Khanh ơ hờ đáp: “Không nói được.”

Âu Lâm Tỷ nói đùa: “Con gái gì mà keo kiệt.”

Cố Tiểu Khanh vẫn chỉ cười cười không nói không rằng. Âu Lâm Tỷ cũng phớt lờ, anh nói nhỏ một câu gì đó với người phục vụ đằng sau, chỉ thị cho cậu ta ra ngoài.

Một lát sau trên sân khấu vọng đến tiếng nói rất lớn của DJ: “Các vị bạn hữu! Hôm nay bạn của ông chủ chúng tôi có chuyện vui nên Ngân Sắc Đế Quốc đặc biệt mời các vị dùng rượu miễn phí. Mong mọi người chung vui!”

Tiếng vỗ tay reo hò tức thì dồn dập bên dưới khán đài. Cả Cố Tiểu Khanh lẫn Đường Quả đều không hên mà gặp nhất thời kinh ngạc tròn mắt nhìn Âu Lâm Tỷ.

Âu Lâm Tỷ cười vô lại, nói: “Cùng nhau vui vẻ thôi.”

Cố Tiểu Khanh chưa kịp thốt ra lời bỗng thấy Âu Lâm Tỷ chuyển tầm mắt đến giữa đại sảnh, vẻ mặt đột ngột thay đổi, anh nghiêm chỉnh nói: “Đợi chút.”, sau đó xoay người nhảy thẳng từ trong quầy bar ra.

Đang lơ đãng trông theo hướng đi của anh, Cố Tiểu Khanh đột ngột sững người. Lần đầu tiên sau tám năm cô gặp lại Âu Lâm Ngọc.

Cố Tiểu Khanh cầm chai rượu trái cây nín lặng nhìn họ. Hai người đều có vẻ ngoài xuất sắc, rất nhiều phụ nữ thậm chí cả đàn ông đều vụng trộm hoặc trực tiếp dán mắt quan sát họ.

Âu Lâm Ngọc mặc bộ Âu phục trang trọng, sắc mặt ôn hòa nghe Âu Lâm Tỷ nói chuyện. Có vẻ như anh đang căn dặn Âu Lâm Tỷ điều gì, cô thấy Âu Lâm Tỷ gật gật đầu. Anh không ở lại lâu, nói vài câu với Âu Lâm Tỷ xong đã mang theo những người phía sau rời đi.

Khi Cố Tiểu Khanh thấy Âu Lâm Tỷ đi về phía mình, ánh mắt cô lập tức đổi hướng sang quầy bar. Lúc trở về, ngoài nụ cười thường trực, Âu Lâm Tỷ không giải thích một lời nào về chuyện vừa rồi.

Khoảng thời gian sau đó, Cố Tiểu Khanh vẫn tỏ ra tự nhiên, cô và Đường Quả không ở chơi lâu. Uống hết một chai rượu, cô đứng lên chào từ biệt Âu Lâm Tỷ. Anh không giữ họ lại, bảo người phục vụ gọi taxi và đưa họ ra xe. Cố Tiểu Khanh tiễn Đường Quả về trước sau đó mới ngồi taxi về Thành Nam. Tối hôm ấy về nhà mặc dù rất mệt mỏi nhưng cô mất ngủ cả đêm.

Hết chương 11.

12. Chương 12

Qua lễ Quốc Khánh*, Trương Diệu Dương tuyên bố chuyện công ty bị thu mua trước toàn thể nhân viên. Tin tức vừa truyền đi lập tức khuấy động cuồng phong bão táp. Tất cả mọi người đều hoang mang lo lắng cho tương lai chính mình. Sau cùng Trương Diệu Dương cam đoan rằng nguyên nhân việc mua bán không phải vì anh thiếu hụt tài chính, tình hình công ty thời gian tới vẫn như cũ, mọi người chắc chắn bình an vô sự, không có biến động gì đáng kể ngoại trừ xưng hô đối với anh từ “giám đốc” nay thành “trưởng phòng” và địa điểm hoạt động được chuyển sang nơi khác. Mọi người sau khi nghe được những lời này mới bình tâm trở lại.

(*) Ngày 1 tháng 10

Cố Tiểu Khanh lẳng lặng quan sát đám đông ban đầu xôn xao ồn ã rồi dần đứng im trật tự, họa may chỉ có cô nóng lòng mong chờ đến ngày “trọng đại”. Khi cô cam lòng chấp nhận hiện thực, khi niềm tin chỉ còn lại dấu chấm nhỏ nhoi, thì ông Trời bất ngờ tặng cô một món quà quý giá. Ở cuối con đường tưởng chừng như không còn hy vọng, cô đã có được cơ hội đến gần người ấy.

Trương Diệu Dương không để Cố Tiểu Khanh tham dự các bước đàm phán giữa hai bên, trái lại một mình anh đảm đương từ đầu đến cuối. Suốt quá trình thương thảo, Cố Tiểu Khanh chưa từng gặp người của Dự Long, đến thời điểm mọi việc an bài xong xuôi, cô mới thấy họ phải người đến hạch toán tài sản công ty. Căn cứ tình hình hiện tại, công ty Hưng Thành hầu như không có tài sản cố định đồng thời các khoản mục khác trên báo cáo tài chính vốn dĩ kê khai rất rõ ràng nên công tác hạch toán chỉ gói gọn một ngày làm việc.

Giữa tháng mười, toàn thể công ty của Trương Diệu Dương dời đến vị trí trung tâm của phố thương mại Thành Nam, chính thức trở thành phòng Kiến trúc thuộc tập đoàn Dự Long.

Ngày cuối cùng ở văn phòng làm việc cũ, Cố Tiểu Khanh và Trương Diệu Dương vẫn nán lại sau khi tiễn người một lần lượt ra về. Mọi thứ xung quanh bừa bộn và ngổn ngang. Trong yên lặng, họ nhìn nhau và thu vào ánh mắt khung cảnh sắp trở thành ký ức.

Trương Diệu Dương đứng phía sau nói với Cố Tiểu Khanh: “Tiểu Khanh, cảm ơn em đã theo giúp anh đến bây giờ.”

Cố Tiểu Khanh không đáp lại mà dán mắt vào vị trí từng là chỗ ngồi của mình. Những lời này cô đã nghe một năm trước khi họ vừa đến đây. Khi đó, anh hăng hái và nhiệt tình. Nay, từ ngữ không thay đổi, nhưng tựa như được nói ra từ con người đang bất lực trượt xuống từ trên đỉnh cao.

Cố Tiểu Khanh bắt giắc thở dài, thâm nhủ, có những chuyện đối với cô mãi mãi ngoài tầm với. Cố Tiểu Khanh gom góp những cảm xúc đang rong ruổi xoay người chuẩn bị về thì nhận ra Trương Diệu Dương không còn ở đó. Cô nhìn văn phòng làm việc lần cuối rồi nhẹ nhàng cất bước về phía cửa.

Ngày hôm sau Cố Tiểu Khanh đứng giờ xuất hiện bên ngoài cao ốc tập đoàn Dụ Long. Ánh nắng cuối thu đẹp dễ và ảm áp. Cô mặc một chiếc áo ấm màu vàng tươi tắn, đứng giữa ban mai rực rỡ ngẩng đầu nhìn tòa nhà sừng sững trước mặt. Tám năm, thời gian và không gian như ngừng lại, giờ phút này cô đang ở rất gần, không còn phải ngược mắt dõi theo từ khoảng cách xa xôi.

Đang giờ cao điểm, người xe qua lại tấp nập, không một ai để ý đến cô gái mãi đắm đắm vào tòa nhà kia. Thu lại ánh mắt, Cố Tiểu Khanh hòa theo dòng người tiến về phía trước. Cô dừng chân trước cổng chính vài giây ngăn ngủi rồi thẳng lưng rảo bước vào trong.

Đại sảnh cao ốc được thiết kế theo phong cách rất ấn tượng với năm thang máy. Hiện tại, bốn trong số đó đã đầy người, một thang máy còn lại hoàn toàn trống trải – thang chuyên dụng đến tầng năm mươi hai. Cố Tiểu Khanh nhìn thang máy đặc biệt này giây lát rồi chọn một trong những thang máy người người đang chen chúc, ấn phím đến tầng năm mươi.

Toàn bộ tập đoàn Dụ Long tổng cộng có năm mươi hai tầng. Một điều rất kỳ lạ là nơi làm việc của nhân viên công ty Hưng Thành được bố trí tại tầng năm mươi, trong khi đó, bộ phận đầu não gồm tổng giám đốc, các vị quản lý và thư ký văn phòng tập trung trên tầng năm mươi hai; tầng năm mươi một là lãnh địa của khối hành chính, hay còn được biết đến dưới cái tên “trái tim tập đoàn”.

Việc sắp xếp công ty mới thu mua ở tầng năm mươi thật ra có nguyên nhân sâu xa. Sau này Trương Diệu Dương cho Cố Tiểu Khanh hay, tập đoàn Dụ Long phát triển và lớn mạnh chủ yếu dựa vào mảng kinh doanh thương nghiệp, thế nhưng chính mảng bất động sản mới đặt những viên gạch đầu tiên cho cơ ngơi của họ từ những ngày đầu hoạt động. Tuy càng ngày càng bành trướng nhưng cho đến giờ họ vẫn chưa thành lập được phòng Kiến trúc riêng, hơn nữa tổng giám đốc Dụ Long vốn xuất thân là dân kiến trúc, mấy năm vừa qua luôn muốn gây dựng một ê kíp chuyên nghiệp, vì vậy Hưng Thành khá được coi trọng.

Ngày đầu tiên đặt chân đến đây Cố Tiểu Khanh và mọi người nhận được thông báo buổi chiều chủ tịch Âu Lâm Ngọc sẽ có cuộc họp cùng họ trên tầng hội nghị, yêu cầu toàn thể nhân viên tham gia. Về cơ bản là một cuộc họp ngắn, chủ yếu để hai bên chào hỏi.

Cố Tiểu Khanh ngồi cạnh Trương Diệu Dương như thường lệ. Ở vị trí trung tâm, chiếc ghế chủ tọa để trống đang chờ đợi người lãnh đạo tối cao. Cô gặm nhấm đầu cây bút trong tay, ngu ngơ nhìn ra cánh cửa phòng họp.

Đúng ba giờ, Âu Lâm Ngọc trong bộ Âu phục chỉnh tề xuất hiện tại phòng họp. Anh bước đến mang theo vẻ bình thản và lạnh lùng trên gương mặt, nhưng khách quan mà nói, thật sự rất khôi ngô tuấn tú. Cô nàng kiến trúc sư trẻ măng kẻ bên kéo kéo tay áo Cố Tiểu Khanh, khẽ thăm thì: “Chị Tiểu Khanh, quá tuyệt.”

Trương Diệu Dương đứng lên chào hỏi, đồng thời Âu Lâm Ngọc cũng bắt tay Trương Diệu Dương: “Giám đốc Trương, chào anh.” Giọng nói trầm thấp và dõng dạc từ tính. Trương Diệu Dương dĩ nhiên là một người đàn ông điển trai và nam tính, nhưng khi hai người đứng gần nhau, sự chênh lệch phong độ và đẳng cấp thể hiện rõ rệt. Không có gì phải bàn cãi, Âu Lâm Ngọc chiếm thế thượng phong.

Kế tiếp Trương Diệu Dương lần lượt giới thiệu từng thành viên cho Âu Lâm Ngọc. Đến lượt Cố Tiểu Khanh, Âu Lâm Ngọc chỉ bắt tay cô một chút rồi nói hai từ “Chào cô.” lạnh nhạt. Cố Tiểu Khanh cảm nhận bàn tay ảm áp và khô ráo, cô cố gắng để giọng mình nghe thật bình tĩnh: “Chào tổng giám đốc Âu.”

Âu Lâm Ngọc trao đổi vài câu ngắn gọn mà rõ ràng, anh nói mảng này từ nay về sau được anh trực tiếp chỉ đạo, nhưng anh sẽ không can thiệp quá nhiều vào chuyên môn vì lĩnh vực kiến trúc cần nhất sự tự do sáng tạo, do đó hy vọng mọi người có thể ở đây vui vẻ thoải mái làm việc.

Nội dung cần truyền đạt kết thúc sau năm phút. Chỗ ngồi của Cố Tiểu Khanh có thể thấy rõ khuôn mặt

nhìn nghiêng của anh, ngắm những đường nét hoàn mỹ đang cử động, mọi thứ chợt trở nên hoang đường như mộng tưởng. Rồi cô lại nhớ về một ngày cách đây rất lâu, chính con người này, phong thái này. Cảm giác mơ hồ và choáng váng đan xen khiến cô nhất thời quên cả sự xúc động lẽ ra nên có.

Sau hôm ấy Cố Tiểu Khanh không một lần gặp lại Âu Lâm Ngọc. Cô tiếp tục gìn giữ nâng niu giấc mơ bé nhỏ, tiếp tục lặng lẽ nỗ lực làm việc. Mỗi ngày cứ nghĩ đến người ấy cũng đang ở tầng trên, quyết tâm của Cố Tiểu Khanh càng thêm vững chắc. Dẫu chỉ một mình đơn phương tơ tưởng nhưng một sợi dây liên hệ mỏng manh đã đủ làm cô hài lòng.

Đến Dự Long không bao lâu, họ đã nhận được dự án thiết kế Khu Công nghiệp Tô Châu. Trương Diệu Dương vô cùng phấn khởi bởi trước đây Hưng Thành chưa từng được chạm tay vào những hạng mục có tầm vóc như thế. Không riêng gì Trương Diệu Dương, cả phòng kiến trúc đều nhất loạt khấn trương từ trên xuống dưới. Bất ngờ hơn nữa, kiến trúc sư trưởng lần này không ai phải xa lạ, chính là Âu Lâm Ngọc. Biết được tin này, Cố Tiểu Khanh vui sướng âm ỉ, bụng bảo dạ, vậy là sắp có thêm một ít cơ hội được thấy anh.

Quả thật Cố Tiểu Khanh không phải thất vọng. Do mức độ quan trọng và đồ sộ của dự án, cả phòng đều phải làm thêm giờ. Âu Lâm Ngọc là người phụ trách toàn bộ quá trình nên cần trao đổi ý tưởng cùng mọi người, thế nên xé chiều mỗi ngày anh đều ghé phòng Kiến trúc làm việc, ngay cả buổi tối vẫn thường xuyên tăng ca như họ.

Không gian cho ê kíp kiến trúc sư vẫn đang trong giai đoạn trang hoàng, do đó Âu Lâm Ngọc đã sắp xếp một phòng khác đồng thời chuẩn bị giá vẽ chuyên nghiệp cỡ lớn để mọi người tạm thời ở đây làm việc. Chuyện này suy cho cùng, những cô gái tất nhiên được “no” mất, chỉ khổ thân cánh mày râu, thử hỏi ai dám lơ là trước mặt sếp lớn!

May mắn là cả đội ngũ qua tay Trương Diệu Dương được huấn luyện cực kỳ tốt. Họ – những kiến trúc sư trẻ tuổi – mặc dù chưa có tiếng tăm nhưng sức sống và sức sáng tạo chảy tràn trong huyết mạch. Trước đây họ từng trải nghiệm những đêm trắng, những ngày tháng “ném mặt nằm gai” để đẩy nhanh tốc độ hoàn thành dự án.

Sau những lần được nhìn Âu Lâm Ngọc ở một khoảng cách gần, ấn tượng về anh trong Cố Tiểu Khanh đã trở nên chân thật hơn. Có ngày anh đến rất trễ, ngoại trừ ống tay áo sơ mi được cuộn lên, phong thái vẫn đường hoàng đĩnh đạc không hề suy suyển.

Lúc anh vẽ, vẻ mặt rất chuyên chú, xung quanh có nói cười ầm ĩ thế nào cũng không ảnh hưởng đến anh. Đa phần nhân viên phòng Kiến trúc tuổi đời còn trẻ, họ thích vừa vẽ vừa nghe nhạc, thích đùa giỡn sau giờ làm hoặc tán gẫu khi mệt mỏi. Ngày nào cũng vậy, cứ trời vừa sẩm tối là cả phòng náo nhiệt. Ban đầu họ còn có chút e dè Âu Lâm Ngọc, sau thấy anh không phản ứng gì nên cứ mặc sức “làm loạn”. Riêng với Cố Tiểu Khanh, Âu Lâm Ngọc chính là liều thuốc động viên tinh thần hữu hiệu. Những khi rã rời, chỉ cần ngắm đầu thấy anh, mọi cảm giác nhọc nhằn đều bay biến.

Âu Lâm Ngọc rất thích uống cà phê, anh mang theo cả máy pha cà phê vào phòng làm việc. Ở đây không có thư ký, không còn cách nào khác, anh phải tự tay làm lấy. Nhưng có một điều kỳ quái là, đã ba ngày liên tiếp, chiều nào anh đến trên bàn cũng đặt sẵn một ly cà phê bốc hơi nghi ngút. Đặc biệt ở chỗ, ly cà phê này không bao giờ cạn, mỗi lần anh uống gần hết, quay đi ngoảnh lại đã thấy đầy lên từ lúc nào.

Cà phê của Âu Lâm Ngọc là do Cố Tiểu Khanh giúp anh pha. Hôm đó thấy anh ôm máy pha cà phê, cô liền lên mạng tìm hướng dẫn sử dụng. Hàng ngày trước khi anh đến, cô làm sẵn một ly cà phê đặt trên bàn, mỗi lần đứng dậy rót nước cô cũng sẽ để ý châm thêm cà phê vào ly cho anh.

Cố Tiểu Khanh cảm thấy Âu Lâm Ngọc quả không phải “người phạm”. Không những kiểm soát toàn bộ quá trình, anh còn gánh vác khối lượng công việc lớn nhất. Có khi anh ngừng tay đồng hồ đã điểm hai, ba giờ sáng, nhưng vẫn về nhà, rồi đứng tám giờ rưỡi sáng hôm ấy đã có mặt tại tầng năm mươi hai. Những nhân viên khác, khi tiếp nhận dự án này, họ không cần dùng thẻ chấm công trong ngày đi làm kế tiếp sau khi tăng ca, họ chỉ cần đảm bảo tiến độ, về mặt giờ giấc được tự do hoàn toàn. Thời điểm Cố Tiểu Khanh tan tầm cơ bản không sai biệt lắm so với Âu Lâm Ngọc. Cô về nhà thế nào cũng ngủ mê mệt, buổi sáng hơn mười một giờ mới đến công ty. Những ngày này cô thường suy nghĩ, chẳng lẽ Âu Lâm Ngọc không ngủ?

Dự án này xoay họ như chong chóng suốt một tháng ròng rã, việc tăng ca diễn ra liên tục. Đến thời điểm

gần kết thúc, có vài người trong số họ xong phần việc của mình, đồng hồ sinh học mới có thể quay theo chiều bình thường. Những kiến trúc sư thì không may mắn như vậy, càng bước vào giai đoạn cuối, lượng công việc càng phức tạp và cấp bách, mấy ngày này đều phải ăn ngủ tại công ty.

Đã hai hôm nay Cố Tiểu Khanh không về nhà, tình trạng thể thảm đến nỗi cô đã ngủ được mùi hăng hăng của cơ thể, đêm khuya soi gương thấy mặt mũi bóng dầu nhờn nhờn. Cô ảo não nghĩ, mình xấu xí hơn bao giờ hết.

Cố Tiểu Khanh trộm nhìn Âu Lâm Ngọc. Hôm qua anh cũng không về, trên người vẫn mặc bộ quần áo cũ. Ở lại hai ngày nhưng anh trông thật tươi tắn, quần áo không nếp nhăn, đầu tóc gọn gàng, mặt mũi sạch sẽ, tinh thần vô cùng tốt. Trông người lại ngẫm đến ta: “Người ta là đàn ông đấy, sao giữa người với người lại khác biệt đến thế cơ chứ.”

Đang nghĩ đến đây, bỗng nhiên thấy Âu Lâm Ngọc cầm cây bút gỗ nhẹ vào mặt bàn, đứng thẳng người nhìn bản vẽ trước mặt, nhẹ thở ra một hơi, nói: “OK.”

Hoàn tất những đường nét cuối cùng trên bản vẽ thiết kế, Âu Lâm Ngọc không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Anh đứng lên quan sát bốn phía, mọi người vì tối qua tăng ca nên đều ngủ vất vương trên bàn, cả Trương Diệu Dương cũng ở phòng tiếp khách ngủ trên ghế sofa. Vừa ngoảnh đầu, anh có chút giật mình khi bắt gặp một đôi mắt trong vắt tỉnh táo, không ngờ người có thể cầm cự đến cuối cùng giống anh là một cô gái nhỏ.

Anh im lặng nhìn xung quanh tìm ly uống cà phê. Cố Tiểu Khanh thấy hành động của anh lập tức biết ngay anh muốn gì. Cô đứng dậy, cầm cái ly trên bàn đến phòng trà nước, rót một ly cà phê từ bình giữ nhiệt rồi đem trở về đưa cho Âu Lâm Ngọc, xong xuôi, cô quay lại bàn tiếp tục vẽ.

Âu Lâm Ngọc cảm thấy tình huống này rất kỳ lạ, quái gở. Cô gái kia tên gì anh thậm chí còn không biết, ấy thế mà cô ấy làm những việc này cho anh tự nhiên như quen thuộc nằm lòng. Cô ấy chưa từng nói với anh câu gì, nhưng thái độ chẳng khác nào họ đã biết nhau từ lâu lắm.

Âu Lâm Ngọc không buồn suy nghĩ sâu xa, anh thông thả ngồi một chỗ thưởng thức ly cà phê. Một lát sau một hộp đựng cơm đưa đến trước mặt anh, bên trong xếp những miếng sushi tinh xảo. Giọng nữ nhỏ nhẹ cất lên: “Anh có đói không? Muốn ăn chút gì không?”

Nếu Cố Tiểu Khanh mời Âu Lâm Ngọc bánh quy hay thứ đồ ngọt linh khác, chắc chắn sẽ bị từ chối. Có điều, sushi vào lúc hai giờ sáng? Lúc này anh vừa đói vừa mệt sau cả đêm căng thẳng đầu óc, vì thế mặc dù chuyện ăn uống anh khá kỹ tính nhưng không tài nào ngăn được cảm giác thèm ăn.

Âu Lâm Ngọc cầm một miếng sushi bỏ vào miệng, mùi vị khá được. Thấy vậy, Cố Tiểu Khanh liền để cả hộp bên cạnh Âu Lâm Ngọc, còn mình thì lại quay về chỗ ngồi. Phần việc của cô đã gần hết, hy vọng trước khi Âu Lâm Ngọc ăn xong cô có thể giải quyết dứt điểm bản vẽ này, để có thể cùng anh tan tầm, ít nhất cùng anh đi đến thang máy.

Cố Tiểu Khanh vẽ những nét cuối, ngoảnh lại phát hiện Âu Lâm Ngọc đang đứng phía sau xem bản vẽ trên bàn cô, chỉ xem chứ không có ý kiến gì. Anh đưa hộp đựng cơm cho cô, nói: “Sushi ngon lắm, cảm ơn cô.”

Cố Tiểu Khanh đón lấy: “Không có gì ạ.”

Âu Lâm Ngọc đã khoác áo vest ra ngoài, trên tay cầm túi hồ sơ. Anh nhìn những người đang ngủ, dặn Cố Tiểu Khanh: “Gọi họ dậy đi, bảo họ về nhà nghỉ ngơi. Trước mười hai giờ trưa mai sẽ tập hợp bản vẽ của mọi người.” Nói đoạn, anh nhìn về phía Cố Tiểu Khanh: “Cô cũng về sớm nghỉ ngơi nhé.”, dứt lời liền xoay người đi.

Cố Tiểu Khanh dõi theo bóng lưng biến mất ở cửa phòng làm việc, bồi hồi nghĩ: “Tám năm! Trái tim em sắp úa tàn, cuối cùng đã chờ được một tiếng cảm ơn của anh, đầu rằng chỉ vì vài miếng sushi.”

Hết chương 12.

13. Chương 13

Bảng đi một thời gian dài kể từ buổi tối hôm đó, Cố Tiểu Khanh không gặp lại Âu Lâm Ngọc. Trương Diệu Dương và cô chịu trách nhiệm tham gia đấu thầu hạng mục công trình Khu công nghiệp Tô Châu. Kết quả, sau khi gia nhập tập đoàn Dự Long, họ đã chiến thắng vẻ vang ngay trong lần đầu tiên ra trận.

Lúc Cố Tiểu Khanh trở về từ Tô Châu đã là cuối tháng mười hai. Bầu không khí Giáng Sinh rộn ràng lan tỏa trên mỗi con đường, góc phố.

Lễ Noel họ không được nghỉ, trong khi đa số là những người trẻ, nên khó trách vừa tan tầm liền lập tức ào đi như ong vỡ tổ, ngay cả Trương Diệu Dương cũng có cuộc hẹn.

Sáu giờ tối, Cố Tiểu Khanh về đến nhà ở Thành Nam. Cô mở cửa, gác túi lên tủ giày nhưng chân vẫn dừng lại nơi cửa để nhìn quanh căn phòng bé nhỏ, đơn sơ và lạnh lẽo. Trên bàn trà, bình hoa bách hợp đã tàn phai, héo rũ. mấy năm nay, đâu phải cô không cảm thấy hiu quạnh. Cô khẽ buông tiếng thở dài, rút hoa trong bình bỏ vào thùng rác rồi vào phòng ngủ lấy quần áo tắm rửa.

Tắm xong, cô làm qua loa một tờ mì, vừa ăn vừa lên mạng xem tin tức. Chín giờ, chuông điện thoại vang lên, cô với tay mở điện thoại, mắt vẫn dán vào màn hình máy tính. Tiếng nhạc âm ỉ vọng ra kèm theo một giọng nói to và rõ bằng tiếng Anh: “Cố Tiểu Khanh, Noel vui vẻ!”

Cố Tiểu Khanh để điện thoại ra xa nhìn một chút, hóa ra là Âu Lâm Tỷ. Cô kê sát điện thoại vào tai, ủ rũ trả lời: “Noel vui vẻ.”

Giọng nói đó lại truyền đến: “Cố Tiểu Khanh, em còn ở đó làm gì?”

“Lên mạng.”

“Ra ngoài đi.”

“Chi vậy?”

“Đi chơi Noel.”

“Tôi không đi đâu, Trung Quốc đâu có Noel.”

“Anh thì có, em giúp anh được không?” Giọng Âu Lâm Tỷ phảng phất lẻ loi, cô độc. Xem ra, cho dù thoát nhìn sôi nổi cỡ nào, ai trong lòng cũng có khi tịch mịch.

Âm thanh trong điện thoại đã trở nên yên tĩnh, hẳn là Âu Lâm Tỷ đang đứng chỗ khác. Cô cầm điện thoại thật lâu không hé môi nói câu gì. Người kia cũng im lặng. Cô nghe được cả tiếng hít thở nặng nề của Âu Lâm Tỷ ở đầu dây bên kia.

“Anh đang ở đâu?” Rốt cuộc, cô mở lời.

“Em đang ở đâu? Anh đến đón em.”

Cố Tiểu Khanh nói địa chỉ nhà cho Âu Lâm Tỷ rồi đứng dậy sửa soạn. Mùa đông của thành phố C rất lạnh, cô phải trang bị quần áo thật dày mới có thể chống chọi với cơn rét cắt da cắt thịt. Thầm nghĩ không phải lễ hội gì long trọng nên cô mặc hai chiếc áo lông, bên ngoài choàng thêm hai chiếc áo khoác, chẳng mấy chốc đã hóa thành quả cầu tròn vo.

Toàn thân bao bọc ấm áp, cô ngồi trong nhà mười phút rồi xuống cầu thang, đứng dưới lầu đợi thêm năm phút nữa. Trong cái lạnh của đêm len lõi hương vị tươi mát trong lành, không khí yên ắng bao trùm cả tiểu khu, đâu đó vài tia sáng nhấp nhô sau những khung cửa sổ. Cố Tiểu Khanh dậm dậm chân, trông thấy từ xa ánh đèn một chiếc xe hơi chiếu thẳng đến, âm thanh động cơ rít lên kêu ngạo, chớp mắt đã vững vàng dừng lại trước mặt cô.

Âu Lâm Tỷ nhảy ra, nhìn Cố Tiểu Khanh cười khoe cả hàm răng, đánh giá cô toàn diện một lượt, thẳng thừng phán: “Cố Tiểu Khanh, em xấu quá!”

Cố Tiểu Khanh hậm hực nghĩ: “Người gì kì vậy? Lạnh thế này mà tôi vẫn tốt bụng cùng anh hội hè, đã thế anh còn chê tôi xấu.”

Cố Tiểu Khanh không dỗi co, cô đáp trả bằng cái trừng mắt, đoạn mở cửa trước bước vào. Không được cảnh báo nên vừa ngồi xuống cô tức khắc giật bắn mình khi nhìn thấy “hành khách” trên băng ghế sau. Đó là một chú chó chăn cừu Scotland* rất lớn, hai mắt ướt át mở to đang hiền lành nhìn cô.

Âu Lâm Tỷ cười vui vẻ ngồi vào xe, nói: “Đừng sợ, nó là một quý ông, tên William.” Rồi quay sang William giới thiệu: “William, đây là cô gái xấu xí Cố Tiểu Khanh tao từng kể với mày. Đến chào người ta đi.”

Cố Tiểu Khanh bực bội, chẳng màng so đo với con người “không hiểu chuyện”, cô xoa xoa đầu William: “Chào William.”

William ngoan ngoãn thè lưỡi liếm lòng bàn tay Cố Tiểu Khanh, cái lưỡi nham nhám làm cô bị ngứa bật cười khanh khách. Âu Lâm Tỷ đang lái xe chợt quay sang nhìn cô mỉm cười.

Âu Lâm Tỷ chưa nói địa điểm đến, mà Cố Tiểu Khanh cũng không thắc mắc. Cả quãng đường, cô chỉ chơi đùa cùng William, William rất thân thiện, Cố Tiểu Khanh vừa chạm vào, nó đã ngoan ngoãn đuổi cả người ra để cô vuốt ve từ đầu đến đuôi.

Mặc dù thành phố C không phải là thành phố duyên hải, nhưng vị trí địa lý của nó tiếp giáp với vịnh Bột Hải*, thế nên đứng ở đây cũng có thể phóng tầm mắt ra đại dương mênh mông. Cuối cùng xe Âu Lâm Tỷ ngừng lại ven bờ biển. Xung quanh từng cơn sóng vỗ rì rào, Cố Tiểu Khanh ngẩng đầu nhìn qua cửa kính, giữa vùng trời u tối, biển khơi rộng lớn mờ ảo hiện ra dưới ánh đèn xe.

Âu Lâm Tỷ nhảy xuống, mở cửa hai bên, William lập tức phóng theo. Cố Tiểu Khanh từ từ bước ra, một trận gió lạnh ào đến không báo trước làm cô co ro. Âu Lâm Tỷ mới đây còn đứng đó giờ đã không thấy bóng dáng. Cô quay người tìm kiếm thì phát hiện anh chạy đến đằng sau xe, mở cốp ôm ra một bó gì đó. Cố Tiểu Khanh bèn lại gần nhìn kỹ, thì ra là pháo hoa.

Cố Tiểu Khanh đứng một bên nhìn anh lăng xăng bận rộn, còn William ngoan ngoãn quần quít dưới chân.

Cô rút cổ, ngo ngác xem Âu Lâm Tỷ loay hoay sắp xếp rất nhiều pháo hoa cỡ lớn phía trước xe. Mọi thứ chuẩn bị đâu vào đấy, anh nổ một nụ cười với cô rồi dùng bật lửa lần lượt kích hoạt ngòi pháo. Sau một tiếng vang thật lớn, trong nháy mắt, những bông hoa lửa bùng nổ rực rỡ trên bầu trời đêm, sau đó từng chùm sao nhỏ li ti, lấp lánh sắc màu như những hạt mưa kim tuyến rơi xuống mặt biển xanh thẫm. Cố Tiểu Khanh bất động ngược mắt ngắm nhìn.

Bên tai chợt vang lên tiếng nhạc du dương, âm thanh uyển chuyển trầm bổng hòa cùng pháo hoa rạng ngời trước mắt, cô chợt nhận ra có điều gì đó chạm vào trái tim mình. Cả âm nhạc lẫn pháo hoa mãi mãi tồn tại ngăn ngủi, khi những phút huy hoàng qua đi, nốt nhạc cuối cùng và hạt sáng nhỏ nhoi kia cũng sẽ tan thành mây khói trong không gian.

Ngoảnh lại, cô thấy Âu Lâm Tỷ đang cười rất tươi: “Cố Tiểu Khanh, cảm động chưa?”

Cố Tiểu Khanh đảo mắt nhìn xung quanh, chàng trai bên cạnh cô gái, còn có thêm một chú chó, lấy pháo hoa và âm nhạc làm nền. Khó có ai bắt gặp cảnh tượng này mà không nghĩ sâu xa. Cô hít hà trả lời: “Lạnh quá.”

Trên mặt Âu Lâm Tỷ hiện rõ dòng chữ “thất vọng trần trề”, anh thở hển hển chỉ vào Cố Tiểu Khanh: “Cố Tiểu Khanh, cô có phải con gái không đấy?”

Cố Tiểu Khanh giấu bàn tay vào trong tay áo, so vai rút cổ, tư thế tựa như một bà cụ già. Cô hồ hững hờ Âu Lâm Tỷ: “Âu Lâm Tỷ, anh muốn làm gì đây?”

Âu Lâm Tỷ sau một thoáng sững sốt, nghiêm túc nói: “Cố Tiểu Khanh, em không nhận ra anh đang theo đuổi em ư?”

Cả hai lặng yên nhìn nhau. Không bao lâu, Cố Tiểu Khanh khịt mũi, phá tan bầu không khí: “Lạnh quá, chúng ta về thôi.”

Âu Lâm Tỷ khẩn trương đi đến gần Cố Tiểu Khanh, giữ tay cô: “Thật sự lạnh đến thế sao?”

Bàn tay Cố Tiểu Khanh bị anh kéo ra từ tay áo rồi dùng sức nắm chặt, rất chặt.

Cô nghe tiếng mình cất lên lạnh lẽo: “Âu Lâm Tỷ, tôi có người trong lòng rồi.” Ánh mắt Âu Lâm Tỷ phút chốc thẫn thờ.

Nói rồi, Cố Tiểu Khanh rút ra từng ngón tay của mình từ tay Âu Lâm Tỷ. Sự xấu hổ liền bao vây hai người, lần này không ai lên tiếng.

Họ vẫn không nói gì với nhau suốt chặng đường về. Đến dưới nhà Cố Tiểu Khanh, Âu Lâm Tỷ lặng lẽ nhìn cô mở cửa bước ra, sau đó đi vòng sang cửa bên anh. Âu Lâm Tỷ kéo kính xuống, nghe Cố Tiểu Khanh chậm rãi nói: “Âu Lâm Tỷ, cảm ơn anh, pháo hoa rất đẹp. Thật sự...rất xin lỗi anh.”

Âu Lâm Tỷ vươn tay nhẹ nhàng vuốt tóc Cố Tiểu Khanh: “Không sao. Ngoan, lên đi, ở ngoài lạnh lắm.” Cố Tiểu Khanh chỉ khựng lại giây lát rồi xoay người đi lên lầu. Đến lúc bóng lưng Cố Tiểu Khanh đã biến mất, Âu Lâm Tỷ quay sang vò đầu William: “William ơi, bị từ chối rồi kìa, thấy chưa, tao đã nói với mày là cô ấy rất đặc biệt.” William dụi dụi đầu vào anh ra chiều an ủi.

Về phần Cố Tiểu Khanh, sau chuyện này cô nhen nhóm ý định giữ khoảng cách với Âu Lâm Tỷ, bởi không muốn bất cứ ai quấy nhiễu tháng ngày đang yên ổn của mình. Thế nhưng từ hôm ấy trở đi, Âu Lâm Tỷ không liên lạc lần nào, cho nên cô chỉ canh giữ thế giới riêng vài hôm rồi cũng buông lỏng.

❖ ❖ ❖

Mùa đông tháng mười hai lạnh thấu xương. Mặc trời rét băng băng, Cố Tiểu Khanh vẫn đều đặn chạy đến công trường đang thi công, cũng chính là hạng mục cô đảm nhiệm từ A đến Z trước thời điểm Dự Long thu mua Hưng Thành. Cô đứng trên tầng hai mươi, giữa bốn bức tường dở dang gạch đá, hứng những trận gươm gió sắc bén cắt vào mặt. Nắng trưa vàng ươm nhưng chẳng hề mang chút ấm áp. Cùng làm việc với cô là chú Trương, người kỹ sư phụ trách công trường nghiêm túc và cẩn thận, tuổi đã ngoài tứ tuần. Hai người sau khi tỉ mỉ đo đạc các số liệu, chân tay đều đông cứng vì lạnh.

Cố Tiểu Khanh lắc lắc cánh tay tê dại không còn cảm giác, ráng điền vài chi tiết cuối cùng vào bản kê, ngẩng lên nhìn chú Trương nói: “Thầy Trương, hôm nay đến đây thôi, chiều nay em kiểm tra lại thông số rồi gửi bưu điện cho thầy nhé?”

“Ừ, em đi trước đi, tôi còn ở lại lấy mấy mẫu xi-măng mang về kiểm nghiệm.”

“Dạ, vậy em đi trước.” Chào chú Trương xong, Cố Tiểu Khanh thu dọn đồ đạc đi đến thang máy.

Thang máy sắp lên nên cô đứng ở ngoài chờ lượt kế tiếp. Khi tiếng kim loại ma sát cận kề bên tai, cô trông thấy Âu Lâm Ngọc phía trong, lòng chợt rung lên theo bản năng. Cửa thang máy mở ra, Cố Tiểu Khanh liền đứng tránh sang một bên, cất tiếng chào Âu Lâm Ngọc đang bước tới: “Tổng giám đốc Âu.”

Âu Lâm Ngọc nhìn cô nửa tin nửa ngờ, lạnh nhạt buông một câu: “Chào cô.”, rồi cùng đoàn người theo phía sau đi thẳng về trước.

Cố Tiểu Khanh đứng yên dõi theo họ một lúc rồi mới xoay người vào trong thang máy.

Đến tầng dưới, Cố Tiểu Khanh bị một cô bé giữ chân lại. Cô bé này tên Trì Lan, người vùng nông thôn Tô Bắc, đến sống tại thành phố C đã được năm năm, tự học thi lấy bằng, hiện làm nhân viên dự toán công trình. Trì Lan rất hiếu học, thỉnh thoảng bám khư khư Cố Tiểu Khanh hỏi một số vấn đề chuyên môn. Cố Tiểu Khanh vốn nhiệt tình, chỉ cần có thời gian là sẵn lòng giải đáp tất cả.

Cố Tiểu Khanh ở lại trong phòng làm việc của Trì Lan khá lâu, thời gian vùn vụt trôi qua lúc nào không hay. Rời công trường, cô định lái xe về công ty thì bất ngờ thấy Âu Lâm Ngọc đứng ven đường.

Bên cạnh anh không có ai, còn anh lại đang cau mày mắt dán chăm chăm vào chiếc xe. Cố Tiểu Khanh ngần ngại một chút rồi đi đến sau lưng anh, cô đứng cách hai bước, khẽ gọi: “Tổng giám đốc Âu.”

Âu Lâm Ngọc quay lại, nhìn cô bằng ánh mắt thăm dò, hỏi: “Cô biết lái xe không?”

Cố Tiểu Khanh gật gật đầu: “Biết ạ.”

Âu Lâm Ngọc chẳng nói chẳng rằng, đi đến mở cửa ngồi vào ghế sau, thấy Cố Tiểu Khanh vẫn đứng một chỗ, giọng nói có chút sốt ruột: “Còn chờ gì nữa, vào lái đi.”

Lúc bấy giờ Cố Tiểu Khanh mới kịp phản ứng, anh muốn cô lái xe đưa anh đi sao? Nhưng có vẻ tâm trạng anh không tốt cho lắm. Cô máy móc ngồi vào vị trí lái, Âu Lâm Ngọc ngồi đằng sau cất tiếng: “Đến công ty.”, sau đó không nói thêm nữa.

Cố Tiểu Khanh hít sâu một hơi trước khi khởi động máy. Dọc đường, cô gắng hết sức chạy xe thật vững vàng, mỗi lần dừng đèn đỏ, mỗi lần rẽ ngoặt đều dè dặt cẩn trọng, thậm chí lo có chấn động gì sẽ ảnh hưởng đến người đang ngồi. Ngay cả cho mình cơ hội liếc nhìn ghế sau qua kính chiếu hậu cô cũng khắc khe. Trong xe tỏa ra mùi nước hoa dịu dịu, cô biết, đó là hương vị của Âu Lâm Ngọc.

Đến trước cao ốc của Dự Long, Cố Tiểu Khanh lái vào bãi đậu xe rồi ngồi yên đợi Âu Lâm Ngọc căn dặn. Đợi khá lâu nhưng không nghe thấy gì, cô nghi hoặc quay ra sau thì bắt gặp Âu Lâm Ngọc dựa vào ghế ngủ ngon lành.

Đầu anh tựa vào cửa kính, mắt nhắm lại, vẻ mặt thanh thản. Lần đầu tiên, cô thấy anh thả lỏng, bỏ đi lớp phòng bị bên ngoài, hóa ra gương mặt này không phải lúc nào cũng lạnh lùng. Cô ngắm anh kỹ lưỡng, quý giá từng giây từng phút, nơm nớp lo sợ thời gian sẽ chạy trốn trong cái chớp mắt ngắn ngủi.

Cô cẩn thận xoay người không để phát ra tiếng động, cứ như vậy, ngồi tại chỗ ngẩn ngơ. Chợt có người đi qua, Cố Tiểu Khanh cau mày nhìn cô gái kia dáng đi uốn éo, gót giày gỗ “lộp cộp” trên mặt đường.

Âu Lâm Ngọc mở mắt tỉnh dậy. Từ lúc xe dừng lại đến giờ, anh đã ngủ được nửa tiếng. Trong xe yên tĩnh, phía trước anh là cái đầu bất động. Âu Lâm Ngọc rất khó ngủ, bình thường mỗi ngày anh nằm trên giường tới ba bốn giờ, tất nhiên, không có khả năng anh ngủ trước mặt người khác. Chuyện hôm nay làm anh cảm thấy mơ hồ, không hiểu sao mình lại thế này.

Anh ngồi thẳng lên, cố ý hắng giọng ho khan. Cố Tiểu Khanh lập tức quay lại hỏi: “Tổng giám đốc Âu, anh dậy rồi à?”

Âu Lâm Ngọc hỏi cô: “Cô vẫn ở đây chờ tôi?”

“Dạ, đúng.” Cố Tiểu Khanh đáp. Nói đoạn, đưa chìa khóa xe cho Âu Lâm Ngọc: “Tổng giám đốc Âu, chìa khóa đây ạ.”

Âu Lâm Ngọc nhận lấy, lúc mở cửa bước xuống xe nhìn Cố Tiểu Khanh, nói: “Cô Khanh, cảm ơn cô.”

“Sao?” Cố Tiểu Khanh sững sờ.

Âu Lâm Ngọc không để ý, cầm theo túi hồ sơ đi vào đại sảnh, để lại Cố Tiểu Khanh đứng đó buồn bực, thấp giọng cầu nguyện: “Em họ Cố, đâu phải họ Khanh!”

Rồi cô nghĩ lại, có thể trong vài tháng làm việc cùng phòng Kiến trúc, Âu Lâm Ngọc thường nghe Trương Diệu Dương gọi cô “Tiểu Khanh, Tiểu Khanh” nên anh mới cho rằng cô họ Khanh. Hết chương 13.

(*) Chó chăn cừu Scotland

(*) Vịnh/biển Bột Hải

14. Chương 14

Chương 14

Qua hôm sau đã bước vào kỳ nghỉ Tết Tây ba ngày của toàn công ty. Bốn giờ chiều, Cố Tiểu Khanh về thăm nhà mang theo quà mua tặng cho ba mẹ. Ba cô thích hút thuốc nên cô mua cho ba hai phong thuốc lá Trung Hoa*, còn mẹ mê làm đẹp nên quà của mẹ là bộ mỹ phẩm dưỡng da. Mặc dù món quà này tốn gần nửa tháng tiền lương, nhưng Cố Tiểu Khanh quan niệm, đã tặng quà thì phải làm vừa lòng người được tặng, chuyện tiền nong không đáng kể.

(*) Nhãn hiệu thuốc lá hàng đầu của Trung Quốc.

Năm ngoái, khi công ty Trương Diệu Dương dần dần ăn nên làm ra, Cố Tiểu Khanh dành dụm được ít tiền bèn dọn ra ở riêng. Con gái đi một năm, cuối tuần nào ông Cố cũng gọi điện bảo về nhà ăn cơm. Nếu rảnh rồi thì không nói làm gì, ngặt một nỗi vì quỹ thời gian eo hẹp nên có khi cả tháng trời cô không về nhà một lần.

Tay xách nách mang về đến nhà đã quá giờ cơm, vừa bước vào cửa đã thấy một bàn đủ món ăn được bày biện sẵn sàng chờ cô. Ba cô đang xem ti vi nghe tiếng động liền từ sofa đứng lên, cười hỉ hả ra đón.

Xưa đến giờ ông Cố ngay thẳng chân chất, đỡ lấy quà cáp linh kính trên tay con gái cũng chỉ hô to với vợ: “Con gái về rồi, con gái rồi.” Ông Cố có vóc người trắng kiện, gương mặt đàn ông đôn hậu. Kỳ thực Cố Tiểu Khanh lớn lên trông không giống ba. Nhìn cảnh ông Cố vui sướng phấn khích như một đứa trẻ vì con gái trở về, Cố Tiểu Khanh đứng bên cạnh cười tủm tỉm. Chấn chấn hai cha con cô đều giống nhau ở chỗ không giỏi dùng những lời hoa mỹ để biểu lộ tình cảm.

Bà Cố trong bếp đi ra nhìn hai người, nói: “Đi rửa tay ăn cơm.” Ở nhà lời mẹ là thánh chỉ, ba và con gái ngoan ngoãn vào toilet rửa tay, sau đó cả gia đình quây quần bên bàn ăn.

Bà Cố không cưng chiều Cố Tiểu Khanh, đó là thật, thế nhưng bà cũng hiếm khi sai bảo cô làm việc nhà. Cơm nước xong, ông Cố dọn dẹp rửa chén, bà Cố xem tivi. Cố Tiểu Khanh rảnh rang không có việc gì làm nên trở về phòng. Căn phòng vẫn sạch sẽ như khi cô rời đi, cô ngã xuống giường, mùi hương bột giặt thơm tho trong chăn len vào hơi thở.

Cố Tiểu Khanh thảnh thơi lấy điện thoại di động chơi game. Hơn chín giờ điện thoại trong tay rung lên âm thanh tin nhắn, cô mở ra xem, là dòng tin đơn giản của Trương Diệu Dương: “Ăn Tết vui vẻ!”

Cố Tiểu Khanh nghĩ nghĩ rồi nhắn lại y hệt: “Ăn Tết vui vẻ!”. Nằm một lúc đã thấm mệt, cô để điện thoại sang một bên, vùi đầu vào chăn. Đang thiêm thiếp, âm thanh quen thuộc lại truyền đến, cô mơ mơ màng màng với tay cầm điện thoại, lần này là Âu Lâm Tỷ: “Cô ngốc, năm mới vui vẻ.” Cố Tiểu Khanh dở khóc dở cười, lập tức tắt máy rồi tiếp tục ngủ.

Sáng sớm đầu năm mới, sau khi ăn điểm tâm mẹ làm, Cố Tiểu Khanh gọi điện cho Đường Quả. Đường Quả vừa ngái ngủ vừa thều thào trả lời: “Tiểu Khanh, chút xíu qua tổ ăn cơm nha, hôm nay nhà tổ ăn lẩu đó, sáng nay Đại Vĩ đi mua đồ nấu rồi.” Cố Tiểu Khanh cười vui vẻ đồng ý.

Chàng cảnh sát của Đường Quả thật ra tên Lưu Vĩ, tính tình hiền lành hòa nhã. Cưới được Đường Quả, anh chàng nâng như trứng hứng như hoa. Gia cảnh hai người hòa hợp, hôn nhân không gặp trắc trở, còn Đường Quả vốn đơn thuần. Tất cả những điều đó đã xây nên tổ ấm bình dị mà hạnh phúc.

Cố Tiểu Khanh ở nhà Đường Quả gần trọn một ngày, đến tối mới trở về nhà ở Thành Nam. Ngày nghỉ cuối cùng cô đi siêu thị mua thực phẩm chất đầy tủ lạnh. Phải tranh thủ thôi, nếu không ắt hẳn sẽ có ngày trong nhà cạn kiệt đồ ăn. Khi đã an tâm được khoản ăn uống, cô bắt đầu tổng vệ sinh căn nhà, ôm tất cả drap và chăn đi giặt một lượt. Quần quật từ sáng đến tối mịt, cô mệt nhoài lăn ra giường đánh một giấc mê man.

□ □ □

Ngày làm việc đầu năm rơi vào hai tháng một, Cố Tiểu Khanh rời giường thật sớm để đúng giờ có mặt tại công ty, cũng trong ngày này cô đã thầm cảm ơn ông Trời đã ban cho cô món quà kì diệu.

Lúc Cố Tiểu Khanh đang ngồi tại bàn làm việc thì nhận được điện thoại Ngô Nhạc Thanh gọi đến từ văn phòng thư ký điều hành của tổng giám đốc trên tầng năm mươi hai. Trong điện thoại, Ngô Nhạc Thanh khách sáo hỏi Cố Tiểu Khanh có thể bớt chút thời gian lên chỗ họ hay không, cô vẫn lịch sự đồng ý dù không rõ nguyên nhân.

Cố Tiểu Khanh đi thang máy đến tầng năm mươi hai. Người đầu tiên cô nhìn thấy khi cửa thang máy vừa mở là một người phụ nữ xinh đẹp, quyến rũ, năng động trong bộ trang phục công sở màu hồng và mái tóc búi cao gọn gàng. Khuôn mặt được trang điểm khéo léo, tinh tế đến mức khó lòng đoán được tuổi tác.

Cô ấy nhìn Cố Tiểu Khanh mỉm cười: “Cô là cô Cố phải không?”

Cố Tiểu Khanh bước ra từ thang máy, nói: “ Vâng, là tôi đây.”

Người đẹp duỗi tay về phía cô: “Tôi là Ngô Nhạc Thanh, thư ký điều hành của tổng giám đốc Âu.”

Cố Tiểu Khanh bắt tay chào: “Thư ký Ngô, chào chị.”

Bàn tay Ngô Nhạc Thanh mềm mại và mịn màng, có lẽ được chăm sóc rất cẩn thận. Ngô Nhạc Thanh vẫn giữ nụ cười trên môi: “Cô Cố, mời.”

Cố Tiểu Khanh nghiêm chỉnh theo sau Ngô Nhạc Thanh đi về phía trước. Tầng năm mươi hai thật sự chẳng khác nào một hành tinh nằm ngoài quỹ đạo, hành lang ở đây rộng hơn so với các tầng khác, dưới sàn trải thảm sẫm màu, cả dãy lầu tĩnh mịch lạ thường, thậm chí mỗi bước đi của họ có thể nghe ra tiếng cọ sát giữa giày và thảm.

Họ dừng lại trước một căn phòng cuối hành lang, Ngô Nhạc Thanh mở cửa, nghiêng người nhường Cố Tiểu Khanh vào trước. Trong đó có một cánh cửa lớn hơn rất nhiều đang đóng chặt.

Ngô Nhạc Thanh dẫn Cố Tiểu Khanh vào phòng tiếp khách nhỏ nằm trong văn phòng, rồi tự tay rót ly trà mời cô. Vô duyên vô cớ được trọng đãi, Cố Tiểu Khanh không khỏi cảm thấy kỳ quặc, cô nhìn Ngô Nhạc Thanh trân trân.

Ngô Nhạc Thanh ngồi xuống ghế sofa bên cạnh, mắt tự nhiên ho khan một tiếng. Cô lựa lời một chút rồi nói: “Cô Cố, chuyện thế này, hôm nay mời cô lên đây là để hỏi cô có hứng thú kiêm thêm một vai trò khác trong công ty hay không?”

“Sao ạ?” Cố Tiểu Khanh ngơ ngác nhìn cô ấy.

Ngô Nhạc Thanh hắng giọng nói tiếp: “Có phải cô Cố lái xe rất cừ không?”

“Đúng vậy, hồi sinh viên tôi từng lái taxi.” Cố Tiểu Khanh trả lời.

“Vậy cô có bằng lòng kiêm nhiệm vị trí tài xế của tổng giám đốc Âu không? Đương nhiên chúng tôi hiểu rõ, chuyện này nhất định ảnh hưởng đến công việc cô đang làm. Nhưng tổng giám đốc Âu hiếm khi dùng xe, nên mức độ ảnh hưởng thật sự có chừng mực. Hơn nữa cô chỉ phụ trách tạm thời cho tới khi chúng tôi tìm được tài xế khác. Còn về vấn đề tiền lương, chúng tôi sẽ chi trả bằng với tiền lương hiện tại của cô. Cô nghĩ sao?”

Cố Tiểu Khanh vô cùng kinh ngạc khi bức màn bí mật được vén lên. Nghĩ gì ư? Cô rất sẵn lòng. Lời nói của Ngô Nhạc Thanh thoát nghe có vẻ rất logic. Trên thực tế mọi người đều biết làm tài xế là bất kể giờ giấc, là bảo đầu đánh đó. Giả sử chỉ quanh quẩn ở công ty đưa đi đón về, có chăng cô chỉ vất vả một chút, nhưng thử hỏi ai dám mạnh miệng cam đoan rằng sếp tổng suốt cả ngày ngồi trong văn phòng? Chẳng sớm thì muộn, công việc của cô chắc chắn bị ảnh hưởng. Có điều cái tên Âu Lâm Ngọc đã đánh bay mọi lý lẽ đó. Cô đồng ý không cần suy nghĩ.

Chuyện diễn tiến thuận lợi ngoài sức tưởng tượng khiến Ngô Nhạc Thanh cực kỳ bất ngờ. Bao nhiêu lý do thật thuyết phục mà cô soạn sẵn kỹ lưỡng còn chưa kịp nói hết thì đã nghe Cố Tiểu Khanh nhẹ nhàng đáp một chữ đơn giản: “Được.”

Ngô Nhạc Thanh không thể không “săm soi” Cố Tiểu Khanh một lúc. Cuối cùng ngoài vẻ mặt kiên định, cô không tìm ra điều gì bất thường.

Ngô Nhạc Thanh im lặng đứng dậy đi đến bàn làm việc lấy chìa khóa xe giao tận tay Cố Tiểu Khanh, căn dặn: “Sau này cô nhớ sắp xếp thời gian, mỗi ngày ngoài lái xe đưa tổng giám đốc Âu đi làm, những lúc khác cô sẽ có mặt theo chỉ thị. Cô hiểu chứ?”

“Vâng.” Cố Tiểu Khanh điềm tĩnh đáp.

Ngô Nhạc Thanh dùng ánh mắt đánh giá cô gái trước mặt một lần nữa. Rốt cuộc những gì cần nói đã nói, cô đưa địa chỉ của Âu Lâm Ngọc và tiễn Cố Tiểu Khanh xuống tầng dưới.

Buổi chiều hôm đó Cố Tiểu Khanh chính thức bắt đầu vị trí mới. Bình thường cô kết thúc một ngày làm việc vào lúc năm giờ, hôm nay Ngô Nhạc Thanh gọi điện trước báo rằng khoảng sáu giờ tổng giám đốc Âu tan tâm, đồng thời không quên dặn cô chuẩn bị thật tốt. Trong phòng mọi người đều đã lục đục kéo nhau

ra về. Đồng hồ vừa điểm năm giờ, cô đi thang máy xuống thẳng bãi đậu xe tầng hầm, nhanh chóng tìm được chiếc BMW quen thuộc rồi lái đến cổng chính tòa nhà ngồi chờ.

Gần sáu giờ, Âu Lâm Ngọc bước ra từ cao ốc, Cố Tiểu Khanh liền chạy xe đến gần. Âu Lâm Ngọc mở cửa ngồi vào, nhìn lướt qua Cố Tiểu Khanh: “Đi thôi.” Dứt lời, tầm mắt hướng ra ngoài cửa xe, không nói thêm một từ nào khác.

Xe nhẹ nhàng lăn bánh. Không gian bên trong rộng lớn và hoàn toàn yên tĩnh.

Cố Tiểu Khanh không nhìn Âu Lâm Ngọc qua kính chiếu hậu. Tâm tình cô bình thản hơn bao giờ hết, đối với người cô hằng ngưỡng mộ, bây giờ được ở cùng một nơi, được hít cùng một bầu khí quyển, chỉ bấy nhiêu đã đủ ấm lòng. Từ trước đến nay cô chưa từng mơ ước được một lần hiện diện trong suy nghĩ của anh. Bởi cô thích anh, đó là chuyện riêng tư. Tận tâm khảm, cô không mong đợi tình cảm trao đi sẽ được đối phương đền đáp.

Âu Lâm Ngọc sống tại hoa viên Hàm Gia của Thành Nam, khu nhà cao cấp nhất hiện nay của thành phố C. Phía trước khu nhà là dòng sông Gia Dụ xanh biếc êm đềm, phong cảnh xung quanh cũng rất hữu tình. Giá khởi điểm mỗi căn nhà vào thời điểm bắt đầu phiên giao dịch cao ngất ngưỡng hơn hai vạn.

Lần đầu tiên Cố Tiểu Khanh lái xe vào đây. Hai người bảo vệ khu nhà thấy xe của họ tự động mở cửa rồi đứng yên cúi đầu chào cho đến khi chiếc xe chạy qua.

Căn hộ của Âu Lâm Ngọc nằm sâu bên trong một tiểu khu, mặt tiền hướng ra sông. Xe dừng lại, Âu Lâm Ngọc dặn Cố Tiểu Khanh: “Cám ơn, ngày mai bảy giờ rưỡi đón tôi.” Nói đoạn anh mở cửa xuống xe.

Cố Tiểu Khanh nhìn theo bóng lưng của anh cho đến khi khuất dạng rồi mới lái vào bãi đậu xe bên cạnh. Cô đậu xe cẩn thận rồi đi bộ đến lối ra tiểu khu. Nơi Âu Lâm Ngọc ở cách nhà cô không xa lắm, rời khỏi đây, ngồi xe bus khoảng hai mươi phút đã đến nhà.

Hôm sau đến công ty, Cố Tiểu Khanh tìm gặp Trương Diệu Dương để xin từ chức tổ trưởng. Cô nghĩ, mình làm tài xế cho Âu Lâm Ngọc, mỗi ngày đưa đón anh đi làm, nếu chẳng may không sắp xếp được thời gian, nhất định sẽ làm bê trễ công việc của phòng Kiến trúc. Nói đúng ra cô biết khả năng thiết kế của mình có hạn, được lên đến vị trí lãnh đạo là nhờ Trương Diệu Dương tín nhiệm. Do đó từ bỏ chức vụ tổ trưởng để chuyển sang vẽ đồ họa thông thường cô cảm thấy an tâm hơn rất nhiều.

Trương Diệu Dương nghe xong yêu cầu của cô rất khó hiểu, chưa kịp tiêu hóa thì đã nghe cô đề cập đến chuyện làm tài xế, anh lại càng không thể tưởng tượng nổi. Anh kinh ngạc há hốc miệng nhìn Cố Tiểu Khanh, vừa định nói đã bị cô đưa tay ngăn lại: “Diệu Dương, đừng hỏi. Em xin anh đấy, đừng hỏi gì hết, được không?”

Trương Diệu Dương hiểu ai cũng có những nỗi khổ chỉ muốn giữ kín trong lòng. Đối với con người được tiếp thu nền giáo dục hiện đại, không dò thám, tọc mạch chuyện cá nhân của người khác là vấn đề đạo đức cơ bản nhất. Anh mở miệng vài lần, cuối cùng vẫn nuốt xuống câu hỏi sắp bật ra.

Cố Tiểu Khanh không muốn kéo dài thời gian, chào hỏi xong thì cô đứng lên ra khỏi văn phòng của Trương Diệu Dương. Lúc mở cửa, cô nghe tiếng Trương Diệu Dương nói sau lưng: “Tiểu Khanh, đừng ngốc nghếch như thế.” Cô dừng lại một chút, rồi im lặng bình tĩnh bước đi.

Ra đến ngoài, cô đứng ở cửa hít sâu một hơi đè nén cảm xúc. Lý do vì sao phải ngấm ngấm chịu đựng, cô không muốn nói ra nguyên nhân sâu kín trong lòng, vả chăng có nói cũng chẳng ai hiểu được. Thời đại này người ta yêu cuồng sống vội, mấy ai còn có lòng tin vào sự chấp niệm đơn thuần, người ta mà biết chắc chắn sẽ cười vào mũi rồi bảo cô ngu đại.

□ □ □

Cố Tiểu Khanh lái xe chở Âu Lâm Ngọc gần một tháng, về cơ bản chưa khi nào nói với anh và được nghe anh nói một câu hoàn chỉnh. Mỗi ngày cô đều nghe đi nghe lại những từ đơn giản, khách sáo như: “Chào”, “Cám ơn”, “Mai gặp”.

Biểu hiện của Cố Tiểu Khanh khiến Âu Lâm Ngọc cực kỳ vừa lòng. Anh không thích tiếng ồn và không thích nói nhiều, mà Cố Tiểu Khanh thì lại làm rất hoàn hảo hai điều này.

Thời gian như bóng câu qua cửa sổ, chẳng mấy chốc đã cận kề Tết Nguyên Đán. Những ngày này, Cố Tiểu Khanh trở thành con thoi bận rộn chạy ngược chạy xuôi. Cả ngày vẫn làm việc bình thường, nhưng sau khi tan tầm, vì Âu Lâm Ngọc muốn nhân dịp cuối năm thăm hỏi các quan chức chính phủ nên những bữa tiệc rượu của anh cứ tăng dần lên.

Tất cả các bữa ăn đều được tổ chức tại những nhà hàng xa hoa và đắt đỏ. Mỗi lần tiếp khách, bên cạnh Âu Lâm Ngọc luôn có vài người đi cùng, đa phần là phụ tá hoặc lãnh đạo các phòng ban.

Khi các sếp tiệc tùng bên trong, lái xe của họ đứng chờ ở ngoài. Bấy giờ cánh tài xế thường tụ tập tán gẫu để giết thời gian, chỉ riêng Cố Tiểu Khanh yên lặng ngoan ngoãn ngồi trong xe.

Thời gian gần đây số lần đãi khách của anh càng ngày càng dày đặc. Hôm nay không hiểu sao bên cạnh anh không có ai tháp tùng, Cố Tiểu Khanh dừng xe ở bãi đậu xe nhà hàng, Âu Lâm Ngọc vẫn như mọi khi không nói một câu xuống xe đi thẳng vào trong.

Cố Tiểu Khanh ngồi đợi đến hơn mười giờ, cô đã tranh thủ cơ hội chạy ra ngoài mua một ổ bánh mì để lót dạ. Lúc Âu Lâm Ngọc đi ra từ nhà hàng, bước chân có chút gấp gáp. Ngay khi anh ngồi vào xe, Cố Tiểu Khanh liền ngửi được mùi rượu nồng nặc. Yên vị xong, anh nói: “Lái đi!”, kế đó ngã lưng ra ghế, nhắm chặt hai mắt. Sắc mặt anh xanh xao, đôi môi tái nhợt, Cố Tiểu Khanh lo lắng liếc mắt nhìn thật nhanh rồi khởi động máy chạy đi.

Đến tầng dưới cao ốc, Cố Tiểu Khanh không thấy phía sau có động tĩnh gì, cô quay người nhỏ giọng gọi: “Tổng giám đốc Âu.” Âu Lâm Ngọc mở mắt nhìn Cố Tiểu Khanh chằm chằm, thì thào nói: “Đỡ tôi xuống xe. Đưa tôi lên lầu.”

Cố Tiểu Khanh bước xuống từ trên xe, mở cửa sau. Âu Lâm Ngọc vươn tay ra vịn vào vai cô, cố hết sức đi ra. Chờ anh đã đứng vững, Cố Tiểu Khanh lấy tay anh khoát lên vai mình để anh có chỗ chống đỡ.

Âu Lâm Ngọc tuy dựa vào cô nhưng cơ thể anh vẫn có khuynh hướng đổ xuống. Cố Tiểu Khanh cắn chặt răng xốc anh lên, gắng sức không để mình bị ngã, từng bước dìu anh vào cao ốc.

Khu căn hộ này có tổng cộng hai mươi tám tầng, Âu Lâm Ngọc ở tầng cao nhất. Cửa thang máy mở ra, Cố Tiểu Khanh phát hiện đây là căn hộ biệt lập. Cô dìu Âu Lâm Ngọc đến trước cửa, anh lấy chìa khóa từ trong túi quần đưa cho cô.

Vừa mở cửa, chưa kịp nói câu gì, Âu Lâm Ngọc chỉ vào một cánh cửa khác: “Đỡ tôi đến toilet.” Gắng gượng được đến bây giờ, Cố Tiểu Khanh đã sắp hết sức lực. Cô rung rung đỡ anh đến cửa toilet, Âu Lâm Ngọc đẩy cửa vào trong, vịn tường bước chậm chạp đến bồn vệ sinh rồi bất thành linh quỳ xuống, ôm lấy bồn vệ sinh nôn điên cuồng. Hết chương 14.

15. Chương 15

Nôn xong, Âu Lâm Ngọc trở mình tựa lưng vào tường, duỗi thẳng một chân, kiệt sức ngồi bệt xuống đất. Mái tóc rối loạn cùng sắc mặt tái nhợt đã khiến người đàn ông ngày thường vốn phong độ ngồi ngời ngời trở thành yếu ớt.

Trận nôn thốc nôn tháo mới vừa rồi để lại trên khóe môi và cổ áo Âu Lâm Ngọc một ít vệt bẩn, Cố Tiểu Khanh thấy vậy bèn đi qua lấy chiếc khăn lông trên kệ, thấm nước, nhẹ nhàng lau đi những dấu tích còn sót lại. Âu Lâm Ngọc không làm gì khác mà chỉ hé mắt nhìn cô.

Sau khi lau sơ qua, Cố Tiểu Khanh bỏ khăn vào bồn rửa tay. Kế đó cô ngồi xổm xuống lần nữa để dìu Âu Lâm Ngọc ra khỏi toilet, đi về phía cánh cửa phòng ngủ theo hướng tay anh chỉ. Vào trong phòng, Cố Tiểu Khanh đỡ Âu Lâm Ngọc nằm xuống giường, khom lưng cởi giày cho anh, sau đó nhấc đôi chân anh lên và đặt chúng ngay ngắn trên nệm.

Âu Lâm Ngọc đang nằm thì dùng ngón tay chỉ vào tủ đầu giường, Cố Tiểu Khanh hiểu ý mở cửa tủ, trong đó có vài lọ thuốc, cô cầm lên xem – tất cả đều là thuốc chống dị ứng cùn.

Cố Tiểu Khanh ra phòng khách rót một ly nước từ trong bình. Lúc quay lại, cô đổ ra hai viên thuốc, đến bên giường nâng Âu Lâm Ngọc dậy, để anh dựa vào cô rồi cho anh uống thuốc.

Âu Lâm Ngọc uống xong thuốc có vẻ dễ chịu đôi chút, phút chốc liền nghiêng đầu thiêm thiếp ngủ. Cố Tiểu Khanh chăm chú nhìn gương mặt anh dưới ánh đèn một lúc, sau đó tiến lại gần dịu dàng cởi bộ plet của anh, bắt đầu từ áo khoác ngoài. Âu Lâm Ngọc vẫn chưa ngủ hẳn, biết có người đang cởi quần áo cho mình nên cũng đưa tay lên phối hợp.

Cố Tiểu Khanh cởi tất cả quần áo trên người anh, từ cravat cho đến quần tây, tất chân. Không rõ bây giờ Âu Lâm Ngọc có nhận thức được chuyện đang xảy ra hay không, nhưng suốt quá trình anh không hề mở mắt.

Xong xuôi, Cố Tiểu Khanh vào toilet mở nước ấm, vò sạch chiếc khăn ban nãy, vắt thật ráo, quay về phòng ngủ lau toàn thân Âu Lâm Ngọc từ trên xuống dưới. Sau đó cứ chốc chốc cô lại chạy vào toilet giặt khăn lông rồi trở ra tiếp tục lau chùi tỉ mỉ từng ngón tay Âu Lâm Ngọc.

Khi làm những chuyện thế này, Cố Tiểu Khanh không cảm thấy bất tiện, từ đầu chí cuối cô chỉ im lặng, cẩn thận trong từng động tác, bởi vì trong lòng cô tuyệt đối không có suy nghĩ nào khác ngoài mong muốn để anh có được giấc ngủ ngon.

Đến lúc mọi thứ đã hoàn tất, cô đắp chăn cho Âu Lâm Ngọc, lại nhìn anh thêm một lúc lâu, anh vẫn nằm thẳng trên giường, hai mắt nhắm nghiền nhưng vẻ mặt an tĩnh.

Trước khi ra về, Cố Tiểu Khanh đứng lên vặn nhỏ ánh đèn đầu giường và rót thêm ly nước đặt trên kệ tủ. Sau cùng, cô không tò mò nhìn xung quanh phòng ngủ mà đi thẳng đến phòng khách mở cửa ra ngoài rồi nhẹ nhàng khép cửa lại.

Xuống tầng dưới nhìn lại đồng hồ mới phát hiện đã nửa đêm, đậu xe vào gara xong, cô ra đứng ở cổng tiểu khu đón xe. Về đến nhà quay đi ngoảnh lại đồng hồ đã điểm mười hai giờ rưỡi, cô hấp tấp rửa mặt rồi leo lên giường ngủ ngay.

Đúng bảy giờ rưỡi sáng hôm sau, cô lái xe đến dưới lầu đợi Âu Lâm Ngọc. Như mọi ngày, bảy giờ ba mươi lăm anh bước ra từ tòa nhà. Hôm nay lúc anh mở cửa xe có vẻ chần chừ, nhưng sau đó vẫn kiệmlời như cũ, lên xe chỉ quay đầu nhìn cửa kính không nói năng gì.

Cố Tiểu Khanh cảm thấy không khí trong xe lúc này hơi bất thường, như thể ở phía sau có đôi mắt đang dán chặt vào gáy cô. Bất chấp sự kỳ quặc đó, cô vẫn bình tĩnh lái xe thẳng một mạch đến trước cổng chính tòa nhà. Trước khi xuống xe, lần đầu tiên ngoài hai chữ “cám ơn” Âu Lâm Ngọc nói với cô một câu: “Cô Cố, đêm qua cám ơn cô.”

Vừa nói xong, Âu Lâm Ngọc liền mở cửa bước ra, không để cô đáp lại “không có gì” hoặc là “đừng khách sáo” theo lẽ thường. Cố Tiểu Khanh nhìn bóng anh càng lúc càng xa dần, mỉm cười lặng lẽ: “Cuối cùng, anh đã nhớ ra tên em.”

□ □ □

Khách quan mà nói, Âu Lâm Ngọc không dùng xe nhiều, trừ những buổi tối có tiệc xã giao hay buổi chiều có việc đột xuất phải đi công trường, về cơ bản, thời khóa biểu sử dụng xe rất ổn định.

Vào tháng hai, thời tiết càng lúc càng giá lạnh. Hai ngày trước, một trận tuyết lớn đổ xuống thành phố C. Ở một góc nhỏ trên công trường đang thi công lác đác vài bóng người. Khắp nơi rải rác những lớp tuyết đóng thành băng đá còn chưa kịp tan.

Cố Tiểu Khanh bật hệ thống sưởi ấm ngồi yên trong xe đợi Âu Lâm Ngọc. Mười hai giờ, Âu Lâm Ngọc từ công trường đi ra, anh chào người phía sau một tiếng rồi lên xe.

Cố Tiểu Khanh đang khởi động máy thì Âu Lâm Ngọc nói: “Đi Kim Ngưu Giác Vương ăn trưa.”

Nghe vậy, Cố Tiểu Khanh không nghĩ ngợi nhiều, từ từ vòng xe ra ngoài. Kim Ngưu Giác Vương là nhà hàng theo phong cách Tây nổi tiếng ở thành phố C mà không phải ai cũng có cơ hội được đặt chân đến. Nghe nói nơi này chuyên ẩm thực Pháp chính hiệu, tuy cũng do người Trung Quốc mở, nhưng không như những nơi khác – mang tiếng là nhà hàng Tây mà làm món bít tết không ra kiểu Tây một chút nào. Vì nguyên nhân đó, giá món ăn của Kim Ngưu Giác Vương cũng cao trên trời. Cố Tiểu Khanh tất nhiên chưa từng tới đây.

Xe dừng lại trước nhà hàng, Âu Lâm Ngọc thỉnh linh bảo: “Cô cũng vào ăn trưa đi.” Cố Tiểu Khanh ngần người, trong lúc cô chưa kịp phản ứng đã thấy Âu Lâm Ngọc đẩy cửa ra ngoài trước.

Cố Tiểu Khanh nhanh nhẹn xuống xe đi theo Âu Lâm Ngọc. Phòng ăn bên trong rất yên tĩnh mặc dù thực khách gần như ngồi kín tất cả các bàn ăn. So với vô số những nhà hàng xô bồ náo loạn khác của Trung Quốc, đẳng cấp quả thật cách xa một trời một vực. Không gian lãng bảng trong điệu kèn Scotland* du dương trầm bổng. Phong cách trang hoàng sang trọng và xa hoa tựa như câu lạc bộ tư nhân của Âu Lâm Tỷ. Khách ở đây trò chuyện rất nhỏ nhẹ, vẻ giàu có, danh giá hiện lên rõ ràng qua trang phục quý phái của họ.

Người phục vụ trong bộ quần áo sạch sẽ tươi mát mở cửa cho hai người, khom người lịch thiệp nói: “Kính chào quý khách.”, rồi đứng thẳng hỏi Âu Lâm Ngọc: “Chào anh Âu, vẫn chỗ cũ phải không ạ?”

Âu Lâm Ngọc gật đầu: “Làm phiền cậu.”

Phục vụ nghiêng nửa người làm tư thế mời, hướng dẫn họ vào sâu bên trong. Cố Tiểu Khanh theo hai người đi xuyên chiều dài phòng ăn, lên một bậc thềm, cuối cùng dừng chân tại khu vực ghế lô thiết kế bán khép kín. Đến nơi, phục vụ lịch sự kéo ghế mời Cố Tiểu Khanh ngồi xuống.

Lúc gọi món ăn, Cố Tiểu Khanh bụng bảo dạ, thực đơn chỗ này xem như có “nhân tính” vì đầy đủ cả ba ngôn ngữ Trung – Anh – Pháp. Đáng tiếc, cô xem không hiểu được gì nên chỉ chọn một món bình thường nhất là bít tết.

Phục vụ hỏi cô muốn độ chín như thế nào, cô ngơ nghe đáp: “Chín hết.”

Không biết Âu Lâm Ngọc chọn món nào, vì anh nói một tràng tiếng Pháp, cô lại càng không hiểu nốt. Thức ăn dọn ra rất nhanh, trước mặt cô là đĩa bít tết mọng nước, còn phía Âu Lâm Ngọc là đĩa cá có lát chanh trang trí bên trên, nhìn rất lạ lẫm đối với Cố Tiểu Khanh nhưng phải công nhận rằng đĩa thức ăn trình bày vô cùng đẹp mắt.

Hai người im lặng dùng bữa. Trước đây không phải Cố Tiểu Khanh chưa từng ăn bít tết, có điều cô chỉ ăn ở những tiệm bán đồ ăn Pháp thông thường, mọi người đến đó ai cũng như ai. Nhưng áp dụng cách ăn ở chốn bình dân vào nơi sang trọng thế này quả có chút khó coi. Cô vụng về loay hoay với dao nĩa, hễ cắt mạnh tay là âm thanh “ken két” lại đột ngột vang lên, lạc điệu vô duyên giữa khung cảnh lãng mạn yên ả.

Cố Tiểu Khanh nghiêm túc tập trung tinh thần, chiến đấu hăng hái với miếng thịt bò, qua hồi lâu, cảm thấy có điều gì đó không ổn, cô ngẩng đầu về phía đối diện thì thấy Âu Lâm Ngọc đang nhú mày nhìn dao nĩa trong tay cô. Mặt cô thoáng chốc đỏ bừng.

Chợt một đôi bàn tay thon dài xuất hiện trước mặt, lấy đĩa bít tết của Cố Tiểu Khanh đem qua bên kia, sành điệu và lưu loát cắt thịt bò thành những miếng nhỏ đều đặn. Còn Cố Tiểu Khanh chỉ đành khốn đốn quan sát động tác của Âu Lâm Ngọc không rời mắt.

Âu Lâm Ngọc cắt xong, trả đĩa bít tết về chỗ cũ, nói: “Đừng ngại, cô là người Trung Quốc, người ngoại quốc cũng không biết dùng đũa.”

Nghe xong lời anh nói, Cố Tiểu Khanh với bát sự ngưng ngừng đang vương vãi, cúi đầu im lặng ăn phần của mình. Âu Lâm Ngọc lại bất ngờ lên tiếng: “Lái xe cho tôi có ảnh hưởng đến công việc của cô không?”

Cố Tiểu Khanh ngước lên, thấy Âu Lâm Ngọc đang đưa cá vào miệng chứ không nhìn cô. Cô nhỏ giọng đáp: “Dạ, mọi việc đều tốt, giờ giấc đi lại rất ổn định.”

“Sau này có chuyện gì cô cứ nói với thư ký Ngô, cô ấy sẽ thu xếp thời gian hợp lý cho cô.”

Cố Tiểu Khanh khẽ gật đầu: “Dạ.”

Thật ra, bữa ăn này chẳng thấm thía gì với Cố Tiểu Khanh nên lúc về cô phải mua một ổ bánh mì ăn thêm cho chắc bụng. Nói gì thì nói, đồ ăn Trung Quốc vẫn hợp với cô hơn. □□□

Thấm thoát Tết Nguyên Đán đã chạm ngõ. Đồng nghiệp của Cố Tiểu Khanh người người rục rịch lên kế hoạch về quê ăn Tết, tâm trạng ai nấy đều lâng lâng khi hương vị Tết ngày một thêm đậm đà.

Hôm nay hai mươi tám tháng một, Âu Lâm Ngọc có bữa tiệc xã giao tương đối quan trọng. Nhưng lần này, anh chỉ đi một mình. Cố Tiểu Khanh đưa anh đến nhà hàng, lúc xuống xe, Âu Lâm Ngọc đột ngột nói với cô: “Cô không cần phải chờ ở đây, cứ đi vào ăn với tôi, đến lúc đó đừng nói gì là được.”

Cố Tiểu Khanh do dự một chút rồi gật đầu, theo chân Âu Lâm Ngọc đi vào. Địa điểm đãi tiệc tối nay là một nhà hàng hải sản, trang hoàng rất phô trương, cả đại sảnh rộng lớn rục rịch chói mắt.

Họ đi thang máy lên tầng sáu. Cả tầng lầu được thiết kế với dãy phòng nằm san sát, hàng lang trống trải yên tĩnh, trước cửa mỗi phòng đều có hai nữ phục vụ mặc sườn xám dáng người cao gầy. Người phục vụ dẫn họ đến trước một căn phòng, đẩy ra cánh cửa nặng nề, bên trong diện tích rất rộng, đặt ở giữa là một bàn ăn xoay tròn to lớn. Khách chưa đến, Cố Tiểu Khanh cởi áo khoác treo trên giá áo, đến lượt Âu Lâm Ngọc cởi áo măng tô cô cũng nhận lấy một cách tự nhiên rồi giúp anh treo lên ngay ngắn. Âu Lâm Ngọc thoáng nhìn cô không nói gì.

Người phục vụ sau khi dẫn họ đến đây đã im lặng rời đi. Cố Tiểu Khanh nhận ra tâm trạng Âu Lâm Ngọc không tốt lắm. Anh vào cửa, cởi áo khoác xong đi thẳng đến ghế sofa bên trong ngồi xuống. Anh không nói chuyện cũng không biểu lộ qua nét mặt nhưng Cố Tiểu Khanh biết anh đang mất kiên nhẫn.

Đúng bảy giờ, cửa phòng bất chợt mở toang, ba người đàn ông bước vào theo thứ tự. Âu Lâm Ngọc rất nhanh đứng lên từ ghế sofa, tươi cười nghênh đón. Còn cách một khoảng, anh vươn tay đến người dẫn đầu nói: “Cục trưởng Lâm, đã lâu không gặp. Chúc mừng năm mới.”, kế đó, bắt tay chào hai người theo sau Lâm cục trưởng. Cả ba người đều tỏ ra vô cùng khách khí, cười vui vẻ không ngừng.

Lần đầu tiên, Cố Tiểu Khanh chứng kiến Âu Lâm Ngọc như vậy – hồ hởi, khéo léo tăng bốc người khác – nhưng đây không phải là con người thật của anh, cô biết, Âu Lâm Ngọc hiện tại đang đeo trên mặt một lớp mặt nạ. Xã hội này vốn tồn tại theo nguyên tắc cá lớn nuốt cá bé, dù anh là ai chẳng nữa cũng khó tránh khỏi phải lựa chọn giữa đường đầu và thỏa hiệp để có thể sinh tồn.

Âu Lâm Ngọc giới thiệu Cố Tiểu Khanh là thư ký của anh. Những người kia âm thầm đánh giá cô một phen rồi nhàn nhạt chào một tiếng lấy lệ.

Cố Tiểu Khanh vẫn giữ nụ cười trên mặt, cung kính chào đích danh từng người theo lời Âu Lâm Ngọc giới thiệu.

Qua Âu Lâm Ngọc, Cố Tiểu Khanh biết được người đàn ông trung niên họ Lâm là cục trưởng Cục Tài nguyên và Đất đai thành phố C, người tuổi tác xấp xỉ là cục phó, còn người trẻ nhất – khoảng ba mươi tuổi – là thư ký của cục trưởng, tên Tiểu Trương.

Khi tất cả mọi người ngồi xuống đâu vào đấy, người phục vụ bắt đầu mang thức ăn lên. Âu Lâm Ngọc ngồi bên cạnh châm trà cho vị thượng khách – cục trưởng Lâm, Cố Tiểu Khanh cũng giúp anh tiếp đãi hai người còn lại. Cô châm trà cho cục phó và thư ký Trương. Cục phó không nhìn cô bằng nửa con mắt còn thư ký Trương khách sáo nói một tiếng: “Cám ơn.”

Lúc này cục trưởng Lâm hỏi Âu Lâm Ngọc: “Tiểu Âu này, thủ trưởng có khỏe không?”

Âu Lâm Ngọc buông ấm trà, trả lời: “Cụ khỏe lắm, hai ngày trước còn đi Hoàng Sơn du lịch.”

Cục trưởng Lâm cười ôn hòa: “Tốt rồi, Tết lại đến mừng tuổi ông cụ.”

Âu Lâm Ngọc hòa nhã đáp: “Vậy thì còn gì bằng, cụ nhất định sẽ rất vui.” Tiếp theo, hai người nói vài chuyện trên trời dưới biển và những câu khen tặng khách khí. Những người ngồi cạnh thỉnh thoảng tham gia vài câu, bầu không khí trên bàn ăn rất hài hòa.

Đội đồ ăn dọn lên hết, Âu Lâm Ngọc bảo người phục vụ mang cho mỗi người một ly rượu. Cố Tiểu Khanh thấy họ uống rượu mạnh Mao Đài, cũng may cái ly rất nhỏ.

Rót đầy ly rượu, Âu Lâm Ngọc đứng lên nhìn ba người nói: “Hôm nay, điều đầu tiên, cảm ơn các vị đã bớt chút thời gian đến đây. Thứ hai, cảm ơn các vị năm vừa qua đã giúp đỡ công việc kinh doanh của tập đoàn Dụ Long chúng tôi. Một lần nữa, cảm ơn các vị, ly rượu này tôi xin phép được cạn trước.” Anh nói chuyện có đầu có đuôi rồi một hơi uống hết cốc rượu. Cổ Tiểu Khanh bắt giác nhú mồm.

Không khí trên bàn rượu tức thì trở nên sôi nổi. Ông cục phó nọ có vẻ là người tửu lượng cao, ồn ào yêu cầu đổi ly lớn. Cổ Tiểu Khanh thấy chân mày Âu Lâm Ngọc hơi động. Cuối cùng, cô không nhịn được, bắt thần đứng lên.

Cổ Tiểu Khanh mỉm cười chân thành nói: “Xin các vị thông cảm, tổng giám đốc Âu của chúng tôi hai ngày nay thân thể có chút không thoải mái, hay là các vị xem xét để tôi uống thay anh ấy? Nếu các vị đồng ý thì chúng ta giao ước thế này, các vị uống một ly còn tôi uống hai ly, được không ạ?”

Cô vừa dứt lời, mọi người đồng loạt kinh ngạc, chân mày Âu Lâm Ngọc càng nhíu chặt. Cổ Tiểu Khanh không chút luống cuống, bình thản nhìn những vị tai to mặt lớn. Âu Lâm Ngọc vừa định nói thì cục phó đã lên tiếng trước, cười rất sảng khoái: “Tổng giám đốc Âu, tôi cứ thắc mắc sao hôm nay anh lại dẫn theo thư ký, thì ra là có ý này. Nào! Không cần uống hai ly đâu, chúng tôi uống bao nhiêu cô uống bấy nhiêu, đừng để người ta nói chúng tôi khi dễ tiểu cô nương.”

Vài phút căng thẳng trôi qua nhanh chóng. Trước đây đi theo Trương Diệu Dương, Cổ Tiểu Khanh đã sớm được tôi luyện. Cô uống rượu rất phóng khoáng, không đùn đẩy không từ chối, khiến người ta cảm giác hào khí bừng bừng, lời nói nghe cũng thật mát lòng mát dạ. Bữa cơm này, các vị khách được tiếp đãi rất chu đáo.

Tối nay, tính sơ sơ Cổ Tiểu Khanh uống hết nửa lít rượu Mao Đài. May mắn là sắc mặt cô bình thường nên người ngoài nhìn vào không thể biết cô đã uống khá nhiều.

Tan tiệc, cô và Âu Lâm Ngọc cùng đi tiễn các vị khách. Họ đứng ở cửa chào tạm biệt khách sáo một lúc lâu, mãi cho đến khi tài xế lái xe đến tất cả mới lên xe ra về.

Nhìn theo hai chiếc xe rời đi, Cổ Tiểu Khanh quay sang nói với Âu Lâm Ngọc: “Tổng giám đốc Âu, tôi uống rượu không lái xe cho anh được, anh đón xe về được không? Mai tôi sẽ đến đây sớm lấy xe rồi qua đón anh.”

Âu Lâm Ngọc cau mày nhìn cô: “Cô có ổn không?”

“Tôi không sao, anh đi đi.” Nói xong còn đưa tay vẫy một chiếc taxi cho anh.

Cổ Tiểu Khanh mở cửa xe cho Âu Lâm Ngọc, mời anh lên xe. Âu Lâm Ngọc đứng ở cửa xe hỏi cô: “Cô về thế nào?”

“Lát nữa tôi cũng đón xe về, anh cứ đi trước đi.” Cổ Tiểu Khanh tỉnh táo trả lời anh.

Âu Lâm Ngọc lại cau mày nhưng không nói gì, xoay người ngồi vào xe.

Đợi đến lúc chiếc taxi đã chạy xa, Cổ Tiểu Khanh không ráng được nữa, cô ngồi xổm dưới tàng cây ven đường, nôn mửa liên tục. Hết chương 15.

(*) Kèn Piper của người Scotland

16. Chương 16

Bao nhiêu năm cùng Trương Diệu Dương xông pha trận mạc, chưa có cuộc chiến nào trên bàn rượu mà Cổ Tiểu Khanh chưa từng kinh qua. Những ngày đầu bỡ ngỡ, cô nôn mửa đến mức cảm giác trời đất quay cuồng, thậm chí có khi mê man bất tỉnh. Nhưng càng về sau, công phu càng thâm hậu, mặc kệ nốc vào bao nhiêu lít rượu chỉ cần cô kịp thời nôn ra thì mọi việc đều ổn.

Cổ Tiểu Khanh ngồi xổm bên vệ đường dốc hết lực phủ ngũ tạng nôn ra hết thủy. Rượu và bữa cơm tối văng tung tóe trên mặt đất, mùi rượu và cả thứ mùi tanh tưởi khó chịu xộc thẳng vào mũi mà nhìn cô cũng chật vật nhếch nhác chẳng kém. Nôn gần xong, cơ thể bắt đầu xuất hiện dấu hiệu mất nước, cô mệt mỏi ngồi thở ra từng hơi yếu ớt.

Đúng lúc đang nghiêng người nhích ra xa chỗ vừa nôn một chút thì một chiếc khăn tay vuông vức bỗng nhiên xuất hiện chắn ngang tầm mắt. Cố Tiểu Khanh ngẩng cổ nhìn lên, trước mắt là những ngón tay thon dài đẹp đẽ, và lên trên nữa là khuôn mặt anh tuấn của Âu Lâm Ngọc.

Anh không biểu lộ cảm xúc cũng không nói câu gì nhưng nét mặt khá dịu dàng. Cô nhìn cánh tay vươn ra rồi cứ thế giữ nguyên vị trí, nhẹ nhàng đón lấy chiếc khăn tay lau sạch vết bẩn còn đọng trên khóe miệng.

“Còn đứng lên được không?” Âu Lâm Ngọc hỏi cô.

“Được.” Cố Tiểu Khanh gạt đầu, chống hai tay vào đầu gối từ từ nâng người lên. Sau đó, cô cúi đầu đứng đối diện với Âu Lâm Ngọc.

Âu Lâm Ngọc nhìn cô gái đang ủ rũ trước mặt anh. Mới vừa rồi đường đường là anh hùng hào kiệt trên bàn rượu mà bây giờ trông chẳng khác nào đứa trẻ phạm lỗi chờ xử phạt, như thể hai con người khác nhau hoàn toàn. Anh thở dài nói: “Đi thôi, tôi đưa cô đi ăn chút gì, trong bụng có bao nhiêu đồ ăn cô nôn hết rồi còn đâu.”

Cố Tiểu Khanh ngoan ngoãn theo anh lên taxi. Cả đoạn đường, Âu Lâm Ngọc chỉ im lặng quay mặt nhìn khung cảnh bên ngoài. Cố Tiểu Khanh thì không dám ngồi gần anh, cô giữ khoảng cách thật xa, nghiêng đầu tựa vào ghế.

Âu Lâm Ngọc dẫn Cố Tiểu Khanh đến một tiệm ăn. Tiệm này do người Quảng Đông mở, vốn nổi tiếng với các món cháo độc quyền có một không hai. Cửa tiệm không lớn nhưng rất sạch sẽ thoáng đãng. Vào giờ này, khách khứa đã vãn, trong tiệm rất yên tĩnh.

Âu Lâm Ngọc dắt cô vào chỗ ngồi, gọi một chén cháo hạt kê cho cô còn phần anh là cháo hải sản. Đến khi cháo được dọn ra, cảm giác xấu hổ đeo bám Cố Tiểu Khanh suốt từ lúc này đã tan biến. Cô cúi đầu nhẹ nhàng khuấy chén cháo hạt kê vàng tươi. Vừa húp một muỗng, hương vị thơm ngọt ấm nóng ngay tức khắc theo thực quản chảy xuống dạ dày trống rỗng giúp cô dễ chịu hơn rất nhiều.

Bên kia, Âu Lâm Ngọc ngồi trầm mặc. Chén cháo hải sản trước mặt không hề vơi đi. Đường như, anh đang suy tư điều gì, tay cầm muỗng chậm rãi khuấy cháo cứ hết một vòng rồi lại một vòng.

Chợt anh lên tiếng: “Không hiểu nổi xã hội thời nay, muốn làm chuyện nghiêm chỉnh sao khó đến vậy chứ? Vừa phải bầy rề tám quẹo vừa phải bày lăm trò hề.”

Anh nói chuyện không đầu không đuôi nhưng Cố Tiểu Khanh vừa nghe đã hiểu. Cô nhỏ giọng đáp: “Hồ Tuyết Nham* nói đạo lý là thẳng, đường là khúc chiết.”

(*) Hồ Tuyết Nham (1823-1885) là thương gia giàu nhất Hàng Châu cuối thế kỷ 19. Từ một chân chạy việc, ông đã tạo dựng cho mình một vị trí không thể thay thế trong giới thương gia miền Giang Nam giữa thế kỷ XIX, sở hữu trong tay hàng loạt tiệm vàng, tiệm cầm đồ và đặc biệt là tiệm thuốc bắc Hồ Khánh Dư đường.

Âu Lâm Ngọc nhìn Cố Tiểu Khanh không chớp mắt một lúc lâu rồi bật cười thành tiếng: “Đúng đúng, đạo lý là thẳng, đường là khúc chiết. Tuy rằng sau này Hồ Tuyết Nham có kết cục không tốt, nhưng ông ta được xem là mẫu thương gia điển hình của Trung Quốc thời kỳ cận đại. Làm người nếu đã có chí lớn thì cũng nên thông suốt một số chuyện.”

Dứt lời, Âu Lâm Ngọc tựa hồ rất phấn chấn, anh múc muỗng cháo đưa vào miệng, tấm tắc khen: “Tiệm này mở hơn hai mươi năm, chủ tiệm đã qua mấy đời cha truyền con nối mà hương vị còn ngon thật.”

Cố Tiểu Khanh trước nay chưa từng thấy một Âu Lâm Ngọc như thế – vẻ mặt thư thái, nói năng thoải mái tự tại. Cô kín đáo nhướn miệng cười.

Âu Lâm Ngọc ăn được hai muỗng cháo thì ngừng đầu nói với Cố Tiểu Khanh: “Tôi từng xem qua bản vẽ thiết kế của ra. Nói một cách khách quan thì, không thể gọi là có tư chất thiên phú, nhưng được ở chỗ chặt chẽ cẩn thận. Cô nghĩ sao về việc chuyển sang làm trợ lý hành chính cho tôi?”

Cố Tiểu Khanh ngồi chờ người ra mắt một lúc nhưng câu trả lời vẫn là cái lắc đầu. Xưa giờ cô tự biết bản thân không phải tuýp người thông minh trí tuệ. Mặc dù công việc hiện tại không gặt hái được thành tích, tương lai chắc hẳn chẳng gây dựng được tiếng tăm như các kiến trúc sư khác, nhưng nghĩ kỹ, đây là việc cô thạo nhất, là vốn liếng để cô mưu sinh. Thế nên, cô chưa bao giờ có ý định từ bỏ.

Âu Lâm Ngọc thấy cô từ chối cũng không nói thêm câu gì, im lặng tiếp tục bữa ăn. Sau khi ăn uống thanh toán tiền xong xuôi, cả hai cùng ra ngoài tiệm đứng bên đường đón xe.

Khi đã yên vị trong xe, Âu Lâm Ngọc hỏi địa chỉ nhà Cố Tiểu Khanh. Cô thắc mắc nhìn anh, Âu Lâm Ngọc cười bất đắc dĩ, nói: “Chẳng lẽ đàn ông như tôi phải để cô đưa về tận nhà sao?”

Xe chạy thẳng một mạch về hướng nhà Cố Tiểu Khanh. Không khí trong xe yên ắng suốt đoạn đường. Khóe môi Cố Tiểu Khanh vẫn cong cong ẩn chứa nụ cười còn Âu Lâm Ngọc thì cúi đầu im lặng.

Xuống xe, Cố Tiểu Khanh quay lại hơi khom người nhìn Âu Lâm Ngọc ngồi trong xe, nói: “Cám ơn anh, tổng giám đốc Âu.” Âu Lâm Ngọc gật đầu nhẹ rồi dõi theo Cố Tiểu Khanh cho tới khi cô biến mất mất ngã rẽ cầu thang, con người ánh lên vẻ thâm trầm khó đoán.

Cố Tiểu Khanh bước nhẹ nhàng lên lầu. Anh đã không còn xem cô như một nhân viên bình thường, ít ra, đã sẵn lòng trò chuyện cùng cô. Có lẽ, vì lý do này hay lý do khác nên có những người phải giấu mình dưới lớp vỏ nguy trang. Tuy bề ngoài họ đối với nhau lạnh lùng là vậy, kỳ thực nóng hay lạnh, tốt hay xấu, trong lòng mỗi người đều hiểu rõ. ❧❧❧

Ngày Trương Diệu Dương kết hôn rơi vào hai mươi chín tháng một. Hôn sự an bày gấp gáp giữa những ngày cuối năm ngổn ngang bộn bề và lo toan. Cố Tiểu Khanh nhớ đến mẹ Trương, bệnh tình của bà hẳn đã chuyển biến theo chiều hướng xấu. Mẹ Trương bị thấp tim* nghiêm trọng, trước kia, Cố Tiểu Khanh thường lui tới nhà họ Trương. Kể từ ngày Trương Diệu Dương thổ lộ tâm tư, số lần cô ghé thăm dần dà cũng giảm dần.

(*) Thấp tim là bệnh viêm do một loại khuẩn gây nên làm tổn thương khớp, tim, thần kinh, da và chỉ để lại di chứng ở tim.

Hôn lễ được cử hành tại một khách sạn năm sao của thành phố C. Cố Tiểu Khanh gặp cô dâu chú rể ở cửa sảnh tiệc. Nét mặt Trương Diệu Dương bình thản, lãnh đạm thay vì vui mừng. Trái với anh, người con gái đứng bên cạnh luôn luôn nở nụ cười tươi tắn hạnh phúc. Mặc dù cô nàng trang điểm kỹ lưỡng và xúm xính trong bộ váy cưới lộng lẫy nhưng nét điềm tĩnh và thân hình nhỏ nhắn vẫn thấp thoáng hiện ra bên dưới tầng lớp màu sắc và vải vóc rạng rỡ kiêu sa.

Thấy Cố Tiểu Khanh đến, Trương Diệu Dương chỉ nhìn lướt qua cô, khẽ nhếch môi cười rồi quay lại về mặt nghiêm túc. Cố Tiểu Khanh sau khi chuyện trò vài câu và gửi tiền mừng thì đi vào sảnh tiệc.

Hôm nay Trương Diệu Dương xếp đặt năm mươi bàn tiệc rượu. Cố Tiểu Khanh đến khu vực bàn tiệc dành cho khách đàn ông, chọn một vị trí ở cạnh bàn ngồi xuống. Lúc này khá sớm nên khách khứa thưa thớt, rất nhiều bàn còn chỗ trống.

Đang quan sát xung quanh, Cố Tiểu Khanh chợt thấy Âu Lâm Tỷ bước vào. Bộ plet đen tuyền kết hợp với đôi giày da mềm mại, vẫn phong cách ăn mặc thu hút, thanh lịch và sang trọng như thế. Âu Lâm Tỷ đứng ở cửa nhìn một lượt, cuối cùng bắt gặp ánh mắt của Cố Tiểu Khanh đang hướng tới từ một góc xa của đại sảnh. Anh lập tức cười rạng rỡ, bước chân nhanh nhẹn khoan thai tiến về phía cô. Chỉ đi một đoạn đường từ cửa đến bàn Cố Tiểu Khanh ngồi mà anh đã hấp dẫn vô số ánh nhìn.

Cố Tiểu Khanh bất giác buồn cười nghĩ: “Anh cứ việc cải trang đi.”

Âu Lâm Tỷ đứng trước mặt Cố Tiểu Khanh, ngắm soi cô từ đầu đến chân rồi kết luận: “Anh bảo này Cố Tiểu Khanh, sao em vẫn xấu thế hả, đám cưới người ta sao không mặc đẹp một chút?”

Chính vì hôn lễ của Trương Diệu Dương cô mới ăn vận giản dị, cố ý chọn trang phục màu xám nhạt đơn điệu. Bị Âu Lâm Tỷ châm chọc, Cố Tiểu Khanh cũng lười chấp nhận. Cô quay đầu nhìn chỗ khác xem như không quen biết.

Âu Lâm Tỷ không vì vậy mà nản lòng. Anh tỉnh bơ ngồi xuống chiếc ghế cạnh cô, lấy điện thoại ra chơi game. Càng về sau bàn càng đông, đa phần những người đến là bạn học của Trương Diệu Dương, hầu như Cố Tiểu Khanh không nhận ra người nào trong số họ. Mọi người gặp nhau chào hỏi vui vẻ, trong khi Âu Lâm Tỷ này giờ cắm cúi vào chiếc điện thoại, chưa một lần ngừng đầu nói chuyện với ai.

Không khí tiệc cưới ồn ào náo nhiệt. Trương Diệu Dương uống rất nhiều rượu, cơ bản anh đều đón nhận tất cả những ly rượu đưa tới. Suốt buổi, anh nhất quyết không nhìn đến Cố Tiểu Khanh. Dĩ nhiên cô biết, thời khắc này anh không những oán cô mà còn hận chính bản thân mình.

Một lát sau, Cố Tiểu Khanh thấy mặt Trương Diệu Dương đỏ bừng, chân đứng nghiêng ngã không yên. Cô thấp thỏm nghĩ, giờ còn ngồi ở đây, ngộ nhờ Trương Diệu Dương không khống chế được bản thân làm ra chuyện gì xấu hổ thì biết làm sao. Cho nên thừa dịp họ còn chưa qua đến bàn này mời rượu, cô nhanh chân len lén chạy ra ngoài.

Bên ngoài khách sạn, ánh nắng mùa đông vẫn lười biếng chưa muốn ló dạng, bầu trời cao rộng bao la một màu xanh thẳm. Cố Tiểu Khanh ngửa đầu thở ra một hơi. Cô bước chậm chậm trên vỉa hè, chưa ăn được bao nhiêu nhưng không thấy đói. Cổ họng có chút khô rát, cô đến sạp báo mua cho mình một chai nước.

Cố Tiểu Khanh đang trả tiền thì nghe tiếng còi xe hơi vang lên phía sau. Ngoảnh lại thấy Âu Lâm Tỷ ngồi trong xe nhìn cô cười hì hì.

Cố Tiểu Khanh đứng yên tại chỗ, mở nắp chai uống một ngụm nước.

Âu Lâm Tỷ lớn tiếng gọi: “Cố Tiểu Khanh, đi nào, anh chở em đi chơi!”

“Thôi, tôi không đi.” Cố Tiểu Khanh lắc đầu, chân cắm rễ trên mặt đất.

Âu Lâm Tỷ thất vọng, khoe miệng xuôi xị. Anh ló đầu ra nói tiếp: “Định nhờ em một việc, được không?”

“Chuyện gì vậy?” Cố Tiểu Khanh lơ đãng hỏi.

“Sắp Tết phải không? Anh muốn ra chợ hoa mua chút cây cỏ bông hoa về trang trí trong nhà. Em đi theo chọn giúp anh nhé.”

Cố Tiểu Khanh vẫn do dự không nhích một bước. Âu Lâm Tỷ ráng tiếp tục thuyết phục: “Đi đi mà, hôm nay cuối tuần, giờ em về chẳng phải rảnh rang không có việc gì làm sao?”

Cố Tiểu Khanh cân nhắc một chút rồi quyết định đi qua ngồi vào xe Âu Lâm Tỷ. Thành công “dụ” được cô lên xe, Âu Lâm Tỷ cười toe toét.

Chợ hoa nằm ở ngoại thành thành phố C, khi họ đến nơi đã là một giờ sau. Còn mấy ngày nữa là đến Tết Nguyên Đán, trong chợ người mua kẻ bán tấp nập. Rất tự nhiên, Âu Lâm Tỷ nắm tay Cố Tiểu Khanh dẫn vào chợ. Cô lại ngại chen lấn giữa dòng người đông đúc nên để mặc anh dắt đi.

Họ theo dòng người chậm rãi tiến về phía trước. Âu Lâm Tỷ chưa mua gì, Cố Tiểu Khanh chỉ thấy anh rẽ vào hàng nọ, tấp vào hàng kia, hề thấy cái gì lạ mắt liền đến gần hỏi giá. Đi được một đoạn, Âu Lâm Tỷ lúc này xem đã nhiều, hỏi cũng không ít nhưng mua thì không. Tuy vậy, Cố Tiểu Khanh vẫn kiên nhẫn theo anh đi loay quanh.

Sau cùng, Âu Lâm Tỷ dừng chân ở một cửa hàng, anh tỏ ra đặc biệt hứng thú với một cây tắc lớn, vòng quanh ngắm nghía mấy lượt. Cây tắc này quả thật hình dáng rất đẹp. Chiều cao khoảng một đầu người, trên cây những trái tắc tròn trĩnh mọc sai trĩu cành, nhìn từ xa chẳng khác nào một khối vàng rực rỡ.

Âu Lâm Tỷ vừa hỏi thăm giá cả, ông chủ cửa hàng tức thì nói ra một con số. Cố Tiểu Khanh mặc dù không rành rẽ chuyện cây cảnh này lắm nhưng cô đoán được ông ta rõ ràng đang nói nhăng nói cuội. Nhìn lại y phục trên người Âu Lâm Tỷ, cô hiểu ngay chuyện gì đang xảy ra.

Cố Tiểu Khanh đứng một bên không định xen vào. Cô “xấu bụng” nghĩ, Âu Lâm Tỷ giàu mà, có bị người ta gạt tiền chắc anh cũng chẳng mấy bận tâm.

Thực tế chứng minh, Cố Tiểu Khanh đã đánh giá thấp Âu Lâm Tỷ.

Ngược hẳn với suy đoán của Cố Tiểu Khanh, anh cực kỳ bận tâm. Âu Lâm Tỷ hiện ngang đứng tại chỗ cò kè mặc cả với chủ hàng, quyết không sờ lòng. Từ cái giá 1500 cao chót vót anh thẳng tay trả xuống còn 500, chủ hàng tất nhiên mặc kệ. Tốt thôi, anh tiếp tục khua môi múa mép, bày ra đủ thứ trò. Trước cảnh một quý công tử hòa hoa phong nhã “trình diễn” giữa phố chợ nhộn nhịp, số người tụm vào ngóng chuyện lúc càng đông. Ông chủ đã không buôn bán được lại còn rước thêm phiền phức vào người.

Rốt cuộc, ông ta xuống nước nhượng bộ: “500 tôi không bán được, vậy đi, tôi để cho ông anh giá nhập hàng 800. Ông anh xem được thì mua, không thì thôi. Phien ông anh đừng ở đây cản trở tôi làm ăn nữa.”

Âu Lâm Tỷ bấy giờ mới vui sướng đồng ý. Anh hỏi ông ta có giao hàng hay không, ông ta đáp có thể tìm người giao nhưng anh phải chịu phí chuyên chở. Âu Lâm Tỷ lẹ làng hồ hởi gật đầu.

Chủ hàng bấm điện thoại gọi người chuyên chở. Chẳng mấy chốc, một lái xe gắn máy ba bánh nhanh chóng chạy tới. Nhìn vẻ lam lũ của anh ta đủ hiểu cuộc sống bươn chải dưới đáy xã hội khổ cực đến mức nào. Anh ta nhảy xuống khỏi xe, vịn cổ tay đi đến trước mặt họ, hỏi: “Ông chủ muốn chở hàng hả?”

Âu Lâm Tỷ mượn chủ hàng giấy bút ghi địa chỉ đưa lái xe, hỏi: “Chở chậu tắc này đến đây bao nhiêu tiền?”

Lái xe nói: “250.”

Cố Tiểu Khanh cười nhẹ ra tiếng, định nhìn Âu Lâm Tỷ sẽ ra tay “cắt xén” một phen. Ai ngờ, anh vui vẻ ưng thuận ngay: “Được.”

Cố Tiểu Khanh không khỏi ngạc nhiên nhìn anh. Lái xe kia nghe xong sung sướng ra mặt, Âu Lâm Tỷ đưa tiền, anh ta tức thì phấn khởi tràn trề ôm cây tắc lên xe rồi reo hò nổ máy chạy đi.

Cố Tiểu Khanh tò mò hỏi Âu Lâm Tỷ: “Sao anh vui vậy?”

Âu Lâm Tỷ quay lại trả lời một câu đơn giản: “Bọn họ kiếm tiền không dễ dàng gì.”

Cố Tiểu Khanh nói: “Ừ, cuộc sống bây giờ, những người nghèo khổ cùng cực, không được học hành đến nơi đến chốn muốn kiếm được đồng tiền quả thật khó khăn.”

Âu Lâm Tỷ bỗng nhiên xen vào cắt ngang tâm trạng buồn ngủ của Cố Tiểu Khanh: “Sao đây, thấy anh là người tốt chứ gì?” Giọng điệu vênh vang tự đắc. Con người này thật là, Cố Tiểu Khanh không còn lời nào để nói.

Sau đó, họ không mua gì cho đến khi đi ngang qua cửa hàng bán cá cảnh. Âu Lâm Tỷ muốn mua một đôi cá hôn môi*, Cố Tiểu Khanh ở bên cạnh khuyên anh: “Nuôi con cá này phiền phức lắm.”

Nào ngờ Âu Lâm Tỷ nhìn cô nói: “Ai nói anh nuôi, đây là anh mua tặng em.”

“Này! Tôi không nhận đâu, cá cảnh nhiệt đới thì tôi biết nuôi thế nào, với lại trong nhà tôi đâu có bể cá?” Cố Tiểu Khanh vội vàng xua tay từ chối.

Âu Lâm Tỷ im lặng nhìn cô chăm chăm, ánh mắt có vẻ tức giận. Thế là, Cố Tiểu Khanh đành đầu hàng: “Thôi thôi, tôi nuôi, được chưa?” Có thể chứ, Âu Lâm Tỷ cười hài lòng. Anh mua một bể cá xinh xắn, một cái nhiệt kế và một cặp cá hôn môi. Trên đường ra khỏi chợ anh còn mua thêm một bó mận thiên tinh* rất lớn, lớn đến nỗi che khuất tầm nhìn của Cố Tiểu Khanh.

(*) Mận thiên tinh – sao đầy trời – còn gọi là hoa baby.

Xe về đến dưới nhà Cố Tiểu Khanh vào lúc hoàng hôn. Cố Tiểu Khanh bước xuống xe, trong tay拎 kính bao nhiêu thứ. Chào tạm biệt Âu Lâm Tỷ xong, cô cẩn thận ôm bể cá lên lầu. Phía sau Âu Lâm Tỷ lớn tiếng gọi giật lại: “Cố Tiểu Khanh!”

Cố Tiểu Khanh khó hiểu nhìn anh.

“Em có biết ý nghĩa của mận thiên tinh không?” Âu Lâm Tỷ chống cửa xe hỏi cô. Cố Tiểu Khanh lắc đầu.

“Về tra Baidu nhé.” Nói rồi liền phóng xe đi mất.

Lên nhà, Cố Tiểu Khanh sắp đặt bể cá đâu đó ổn thỏa rồi vào nhà vệ sinh tắm rửa. Mọi chuyện xong xuôi, cô mới ngồi xuống mở máy tính, truy cập trang Baidu, gõ từ khóa: “Ý nghĩa mận thiên tinh.”

Hai chữ “Đợi chờ” hiện ra. Cô ngồi trước máy tính thật lâu không nói nên lời. Một lát sau, cô quay đầu nhìn đôi cá hôn môi trong bể, buông tiếng thở dài bất đắc dĩ. Hết chương 16.

(*) Cháo hạt kê

(*) Cháo hải sản

(*) Cá hôn môi

17. Chương 17

Cứ mỗi giữa tháng Cổ Tiểu Khanh sẽ đưa Âu Lâm Ngọc đến viện điều dưỡng của thành phố C. Tính đến nay, cô đã đưa anh đi hai lần. Lần nào cũng vậy, anh đều nán lại ở đó suốt buổi chiều.

Âu Lâm Ngọc không phải là tuýp người dễ lộ cảm xúc ra ngoài. Nhưng mỗi khi anh quay lại, Cổ Tiểu Khanh vẫn cảm nhận được nỗi đau mà anh đang che giấu dưới cặp mắt lạnh lùng thường trực.

Một buổi chiều trước ngày ba mươi Tết, Cổ Tiểu Khanh chở Âu Lâm Ngọc tới trước cửa viện điều dưỡng. Cô nhìn anh đi vào, trên tay cầm những chiếc túi mua quần áo hàng hiệu.

Túi lớn túi nhỏ trong tay, Âu Lâm Ngọc đi thang máy lên thẳng tầng bốn của viện điều dưỡng. Đây là khu vực phòng chăm sóc đặc biệt, rất yên tĩnh và sạch sẽ. Lúc anh đi ngang qua phòng trực y tá, một cô y tá trẻ ra chào hỏi: “Anh Âu, anh đến thăm mẹ phải không?”

Âu Lâm Ngọc lạnh nhạt gật đầu rồi đi một mạch đến cuối hành lang. Cả dãy lầu rộng lớn tĩnh mịch chỉ có tiếng bước chân anh lẻ loi cô độc. Mỗi một âm thanh trống rỗng vang lên tựa như một mũi kim đâm vào tim anh đau nhói.

Nhân sinh có mấy ai chưa một lần trải qua va chạm, dù nặng hay nhẹ, thể nào trên người cũng lưu giữ chút vết thương. Nếu nói như vậy, những thân thể láng mịn không tì vết thì sao? Trả lời: Nhất định sẽ có vết thương trong lòng. Đối với Âu Lâm Ngọc, mẹ chính là một vết thương trong lòng anh.

Mẹ Âu Lâm Ngọc – Ngô Mạn Thanh – là con gái nhà tướng. Bà đã sống những năm tháng thơ ấu và thanh xuân vô cùng hạnh phúc và thuận lợi. Mãi cho đến khi gặp ba Âu Lâm Ngọc, kiếp nạn của cả cuộc đời bà từ đây bắt đầu.

Ba Âu Lâm Ngọc – Âu Kỳ Nhan – là con út của một đại gia tộc chưa kịp chạy thoát vào ngày giải phóng Thượng Hải. Sống trong xã hội Trung Quốc thời bấy giờ, mặc dù cả nhà họ phải chịu đựng vô số gian khổ, nhưng nguyên tắc dưỡng dục con cái từ đời xưa vẫn được họ giữ gìn nghiêm ngặt.

Mẹ Âu Lâm Ngọc gặp Âu Kỳ Nhan giữa những năm bảy mươi. Giai đoạn này, đất nước lâm vào cảnh túng thiếu, đa số người dân phải sống cảnh nghèo đói khốn khổ. Năm đó, Ngô Mạn Thanh đến chơi nhà bạn học, và rồi ở lại tạm viện*, bà đã trông thấy Âu Kỳ Nhan.

Tướng mạo của Âu Lâm Ngọc hoàn toàn được kế thừa từ ba anh. Hãy thử tưởng tượng xem, nàng thiếu nữ đôi mươi Ngô Mạn Thanh đang độ yêu đương mơ mộng, bỗng tình cờ bắt gặp hình ảnh chàng trai Âu Kỳ Nhan áo sơ mi trắng nổi bật giữa sắc áo xám ngắt buồn tẻ của người dân thời ấy. Giây phút đó, trái tim cô gái trẻ rung động biết nhường nào.

Mặc cho cảnh vật xung quanh tồi tàn xập xệ, sợi tơ lòng cứ thế vẫn vương.

Ngô Mạn Thanh là người mang tâm hồn văn thơ lãng mạn. Có thể nói, cuộc hôn nhân giữa bà và Âu Kỳ Nhan tất cả do một tay bà sắp đặt. Lúc đó, một người đội trên đầu cái mũ tư bản phản động, còn một người là con nhà tướng. Bởi địa vị xã hội giữa hai bên quá chênh lệch nên bên yếu cho dù không đồng ý cũng không dám nói một lời phản đối.

Ngô Mạn Thanh tuy sinh trưởng trong gia đình có thế lực nhưng không hề kiêu ngạo. Sau khi kết hôn, bà không ở nhà mẹ ruột mà đến ở tại đại tạp viện gia đình Âu Kỳ Nhan đang sống, sớm chiều giặt giũ nấu nướng, an phận trở thành một người nội trợ bình thường. Bà yêu Âu Kỳ Nhan, nhưng trước hôn nhân vì những điều kiêng kị đối với con gái về nhà chồng nên họ không có cơ hội gặp mặt, việc bàn tính hôn sự từ đầu đều do anh trai Ngô Mạn Thanh ra mặt.

Đến khi chân đã bước lên thuyền, khi bị chồng ngày qua ngày ghẻ lạnh hắt hủi, bà mới ê chề nhận ra bóng dáng bà thâm thương trộm nhớ và con người bằng xương bằng thịt khác biệt đáng sợ. Ấn tượng sâu sắc nhất ông để lại trong lòng bà là cái cảnh ông ngồi trên nóc nhà ngược lên nhìn trời, vẻ mặt ưu sầu thất thế,

còn bà thì ngậm ngùi đứng thật xa nhìn ông. Dù muốn hay không, bà cũng phải thừa nhận một sự thật đau đớn: Trái tim ông, vĩnh viễn không có bà.

Cuộc sống vợ chồng ngọt ngào kéo dài hơn năm năm. Khi đất nước chuyển sang công cuộc cải cách đầu những năm tám mươi, cũng là lúc Âu Kỳ Nhan nhận được tin tức của gia tộc từ Mỹ truyền về. Một năm kia, Âu Kỳ Nhan lấy danh nghĩa sang Mỹ thăm người thân. Ngày ông đi, Ngô Mạn Thanh đã mang thai.

Âu Kỳ Nhan đi biệt năm năm rồi trở về với một người phụ nữ và hai đứa bé bên cạnh. Nghiệt ngã hơn, ông trở về mục đích là để đón cha mẹ, “nhân tiện” ly hôn cùng Ngô Mạn Thanh.

Năm năm Âu Kỳ Nhan biệt tăm nơi xứ người, Ngô Mạn Thanh ở nhà vừa sinh con vừa chăm sóc ba mẹ chồng. Mà ba mẹ Âu Kỳ Nhan trải qua khôn khổ nhiều năm liền nên thân thể cũng đã già yếu. Rất cuộc, một mình Ngô Mạn Thanh một tay bồng bế đứa con còn đỏ hỏn, một tay quán xuyến chuyện gia đình. Hơn nữa, để giữ thể diện cho ba chồng, trong lúc khó khăn nhất, bà cũng không chạy đến nhà mẹ ruột xin giúp đỡ, mỗi ngày chỉ cắn răng cam chịu nhọc nhằn không sao kể xiết.

Kỳ thật, bà vốn là người phụ nữ yếu đuối. Mẹ bà là tiểu thư con nhà thế gia vọng tộc ở Thượng Hải thời xưa nên từ nhỏ bà đã được dạy dỗ tri thức lễ nghĩa. Đó là lý do tại sao người con gái có trái tim mỏng manh, tâm hồn tinh tế lãng mạn vẫn dũng cảm sống cuộc sống bần cùng qua ngày đoạn tháng suốt năm năm. Thế mà, kết quả của năm năm trông ngóng là đức ông chồng quần áo chỉnh tề đem theo người đàn bà xinh đẹp và hai đứa con của họ, ngang nhiên nói muốn ly hôn cùng bà. Lúc đó, thần trí bà sụp đổ.

Cuối cùng, hai người kia không thể kết thành vợ chồng, bởi Ngô Mạn Thanh đã hóa điên, bác sĩ chẩn đoán bà bị tâm thần phân liệt. Ngay cả ba mẹ Âu Kỳ Nhan cũng kiên quyết phản đối chuyện Âu Kỳ Nhan đòi ly hôn. Thấy tình hình rối rắm không thích hợp tổ chức hôn lễ, Âu Kỳ Nhan liền đưa ba mẹ sang Mỹ. Lần này ra đi, không hẹn ngày về.

Trong ký ức của cậu bé năm tuổi Âu Lâm Ngọc, mẹ là người phụ nữ dịu hiền, sớm hôm tần tảo. Cậu nhớ hoài bóng lưng mẹ dưới ánh đèn nhập nhoạng mỗi khi chợt tỉnh giấc lúc nửa đêm.

Hơn năm tuổi một chút, cậu đến ở nhà ngoại. Bệnh tình mẹ lúc tốt lúc xấu. Lúc tốt, bà như một người bình thường, thích ngồi yên chờ đợi. Lúc xấu, bà sẽ thừa lúc mọi người không để ý chạy đi mất. Ban đầu không biết bà đi đâu, cả nhà phải bảo vệ đi khắp nơi tìm kiếm. Bấy giờ, cậu bé Âu Lâm Ngọc lơ mơ biết được mẹ ở đâu liền dẫn bà ngoại trở về đại tạp viện trước đây, quả nhiên bắt gặp cảnh mẹ cậu đang bận rộn quét dọn, làm vệ sinh bên trong. Sau đó, bà ngoại sẽ khóc òa lên, chạy đến giặt lấy thứ gì đó trong tay mẹ cậu, nói: “Bọn họ đi rồi, con còn ở đây làm gì?”

Mãi mãi cậu không bao giờ quên, bà ngoại vừa nói ra, cả người mẹ cậu phút chốc đờ đẫn, vẻ mặt trống rỗng, bi thương.

Bệnh tình Ngô Mạn Thanh tốt xấu thất thường lây lất năm năm. Vào năm Âu Lâm Ngọc mười tuổi, lúc đó gần đến Tết, mấy ngày ấy tinh thần Ngô Mạn Thanh rất tốt, bà bảo muốn dẫn Âu Lâm Ngọc ra ngoài mua quần áo mừng năm mới. Người trong nhà thấy bà tỉnh táo liền phái người bảo vệ lái xe chở họ đi. Trên đường về cả ba người gặp tai nạn, xe Jeep của họ và một chiếc xe tải đâm vào nhau. Lái xe tử vong tại chỗ. Tai nạn ập đến trong chớp mắt, Ngô Mạn Thanh theo bản năng lấy thân mình che chắn cho con, kết quả bà bị đè ép gãy hai chân.

Sau cú va chạm, xe họ nằm lật nghiêng trên đường. Ngô Mạn Thanh hoàn hồn nhìn lại dưới thân thì thấy Âu Lâm Ngọc mặt mũi máu me đầm đìa, không còn hơi thở. Bà hét lên thảm thiết rồi hôn mê bất tỉnh.

Hai mẹ con được đưa đến bệnh viện. Hóa ra, Âu Lâm Ngọc không bị thương tổn gì, chỉ vì bị mẹ cậu ép chặt quá nên không thở được, qua khỏi cơn sốc, cậu lại khỏe mạnh như thường. Nhưng, mẹ cậu từ đó về sau đã điên hoàn toàn.

Ngô Mạn Thanh cho rằng con mình đã chết, vì vậy, bà không còn muốn nói chuyện với ai. Thậm chí Âu Lâm Ngọc đứng trước mặt bà cũng không nhận ra cậu. Sau này lớn lên, Âu Lâm Ngọc càng không thể xuất hiện trước mặt mẹ, bởi càng lớn cậu càng giống ba. Thời điểm mẹ bình thường thì không sao. Lúc đầu óc hỗn loạn, mẹ sẽ đánh cậu bằng bất cứ thứ gì vớ được trong tay, mắt nhìn cậu trừng trừng đầy căm hận.

Mấy năm gần đây, ông bà ngoại tuổi tác càng cao, thân thể càng yếu dần. Không ai có thể chăm sóc Ngô

Mạn Thanh, bản thân Âu Lâm Ngọc không thể đến gần mẹ nên liền đưa mẹ đến viện điều dưỡng. Cho dù vậy, Âu Lâm Ngọc vẫn không dám thường xuyên đến thăm mẹ. Có mấy lần vừa trông thấy con trai, Ngô Mạn Thanh đã lập tức kích động lên cơn co giật. □□□

Âu Lâm Ngọc đi đến phòng bệnh cuối hành lang, gõ nhẹ cửa hai tiếng. Đứng trước cửa một lúc vẫn không nghe thấy tiếng động bên trong, anh liền nhẹ nhàng vặn tay nắm.

Phòng bệnh sơn màu cam, bài trí ấm áp và thoải mái. Một người ngồi trên xe lăn quay mặt ra cửa sổ, mái tóc sau lưng đã điểm hoa râm.

Âu Lâm Ngọc bước đến phía trước xe lăn ngồi xổm xuống, nắm bàn tay của người phụ nữ, gọi khẽ: “Mẹ.”

Người phụ nữ nhìn ngoài cửa sổ không chớp mắt. Nếu quan sát kỹ gương mặt bà thì sẽ thấy bà chưa già, và với độ tuổi của bà hẳn cũng chưa đến lúc đầu đầy sợi bạc như bây giờ. Có vẻ như bà đang nhìn thế giới ngoài kia, nhưng đôi mắt thì cứ ngây dại.

Âu Lâm Ngọc kéo ghế ngồi xuống bên cạnh, lấy tay mát xa chân cho mẹ. Sau tai nạn đó, chân sau Ngô Mạn Thanh tuy được chữa khỏi nhưng giờ lớn tuổi, đi đứng bắt đầu bất tiện.

Âu Lâm Ngọc im lặng xoa ấn, trong phòng bệnh rất yên tĩnh. Anh nói: “Mẹ ơi, sắp Tết rồi, hồi đó mẹ thích nhất là mặc đồ đẹp, con mua cho mẹ rất nhiều quần áo. Lát nữa mẹ bảo y tá giúp mẹ thử nha?”

“Ông ngoại, bà ngoại đều khỏe cả. Cậu đến Mỹ ghép tim, bây giờ đang ở bên đó dưỡng bệnh, năm nay chắc không kịp về ăn Tết rồi.”

“Mẹ này, mẹ có nhớ bà ngoại không? Bà nhớ mẹ lắm, nếu mẹ đồng ý, ngày mai con đến đón mẹ về nhà ăn Tết được không?”

Không ai trả lời anh, Âu Lâm Ngọc tự nói chuyện một mình. Anh đang cúi đầu chuyên chú vào lực đạo trên tay, bất thành linh bàn tay bị Ngô Mạn Thanh bắt lấy. Âu Lâm Ngọc kinh ngạc ngẩng đầu, Ngô Mạn Thanh đột ngột từ trên xe lăn đứng lên nhào tới đánh anh.

Âu Lâm Ngọc đã quen với tình huống này. Anh ôm ngang mẹ, quay người bấm đèn báo khẩn cấp đầu giường. Ngô Mạn Thanh ở trong ngực anh vừa cười ha hả vừa khàn giọng gào thét, bà giãy giụa cuồng loạn, với tay cào lên mặt anh đến xuất máu.

Âu Lâm Ngọc ôm chặt Ngô Mạn Thanh bắt lực nói: “Mẹ, mẹ, là con đây, con là Âu Lâm Ngọc mà!” Bác sĩ và y tá tiến vào rất nhanh, hợp sức tách hai người ra. Âu Lâm Ngọc ngoảnh lại, mẹ anh còn tiếp tục giãy giụa, trong con mắt nhìn anh ngập tràn sự thù hận. Thấy mẹ thế này, ruột gan anh quặn thắt đau đớn.

Y tá đứng ở cửa nói với anh: “Anh Âu này, hay là anh về đi, anh đi rồi bác sẽ ổn thôi.”

Âu Lâm Ngọc mệt mỏi vuốt mặt, nói: “Tôi có mua cho mẹ tôi quần áo. Ngày mai là Tết, cô xem bà thích mặc gì thì thay cho bà. Làm phiền cô nhé.”

Y tá lạnh lợi đáp: “Không thành vấn đề, anh yên tâm đi.”

Âu Lâm Ngọc nhìn mẹ lần cuối rồi xoay lưng ra khỏi phòng bệnh. Xuống dưới lầu, anh thấy Cố Tiểu Khanh yên lặng ngồi đợi trong xe. Nghe tiếng động cô ngoảnh đầu nhìn về phía anh, lúc thấy rõ khuôn mặt anh, cô lộ vẻ sửng sốt, nhưng không nói năng gì mà chỉ quay lại khỏi động xe.

Âu Lâm Ngọc sau khi ngồi vào xe, im lặng chống cằm, ngón tay xoa nhẹ đôi môi ngăn người nhìn bên ngoài cửa. Mùa đông ở thành phố C trời tối rất nhanh, mới năm giờ chiều mà sắc trời đã ngập một màu đen u ám.

Cố Tiểu Khanh không biết anh gặp chuyện gì, nhưng cô biết hiện tại nỗi đau thương đang hoành hành trong lòng anh. Cho nên anh không nói đi nơi nào, cô cũng biết ý không hỏi. Xe chậm chậm lăn bánh hướng về trung tâm thành phố.

Viện điều dưỡng ở ngoại thành thành phố C, lúc xe vào đến nội thành, đèn hoa đã giăng khắp phố phường. Chón thành thị phồn hoa rực rỡ ánh đèn, nơi nơi náo nhiệt rộn rã.

Cố Tiểu Khanh nhìn thoáng qua kính chiếu hậu phát hiện Âu Lâm Ngọc vẫn giữ nguyên tư thế từ lúc lên xe đến giờ. Cuối cùng, cô buộc lòng mở lời trước: “Tổng giám đốc Âu, anh có muốn tôi đưa anh về nhà không?”

Qua thật lâu cô mới nhận được câu trả lời từ người ngồi phía sau: “Chở tôi đến chỗ nào uống rượu.”

Cố Tiểu Khanh không khỏi ngờ ngàng quay đầu liếc anh một cái.

Âu Lâm Ngọc biết ý cô, giải thích: “Tôi chỉ uống bia, không bị dị ứng như rượu.”

Cố Tiểu Khanh không đáp. Cô lái xe dừng trước một quán bar khá trang nhã nằm ở một góc đường không mấy nhộn nhịp. Trước đây, Cố Tiểu Khanh thường ghé đến đây ngồi một lúc, bên trong tương đối thanh tịnh.

Xuống xe, Âu Lâm Ngọc hỏi cô: “Cô có bận việc gì không?” Cố Tiểu Khanh lắc đầu.

“Vào vào uống một ly với tôi đi.” Nói rồi Âu Lâm Ngọc sai bước đi trước.

Cố Tiểu Khanh theo sau Âu Lâm Ngọc vào quán bar. Ở đây có một sân khấu nhỏ, mỗi buổi tối chỉ có duy nhất một ban nhạc nghiệp dư biểu diễn. Hai người đến ngồi ở vị trí gần sân khấu.

Hiện tại chưa tới giờ biểu diễn, các nghệ sĩ đang điều chỉnh nhạc cụ, chốc chốc âm thanh đơn điệu lại vang lên. Âu Lâm Ngọc cởi áo plet khoác ngoài, tháo cravat, nới cổ áo. Thoạt nhìn anh có vẻ chán chường.

Âu Lâm Ngọc gọi chai bia, Cố Tiểu Khanh chọn một loại nước giải khát. Hai người trầm mặc ngồi đối diện nhau.

Đúng tám giờ, tiếng nhạc trên sân khấu vang lên. Một cô gái mặc váy dài quyến rũ cầm micro cất tiếng hát khàn khàn trầm ấm. Cô ấy hát một bài tiếng nước ngoài, Cố Tiểu Khanh không hiểu ca từ có ý nghĩa gì. Chỉ biết rằng, giọng hát của cô thông dong truyền cảm nghe thật dễ chịu.

Âu Lâm Ngọc khoát cánh tay trên thành ghế, nghiêng người xem biểu diễn. Một lát sau, anh tựa hồ không hứng thú, quay về cúi đầu lặng lẽ uống bia.

Cố Tiểu Khanh nhận ra tâm trạng Âu Lâm Ngọc đang rất tệ. Cô nghĩ, có lẽ anh đã bị tổn thương nghiêm trọng.

Cô uống một ngụm nước. Lúc này cô ca sĩ đã kết thúc bài hát, Cố Tiểu Khanh bất ngờ nói với anh: “Tổng giám đốc Âu, tôi hát cho anh nghe một bài nhé.”

Âu Lâm Ngọc hơi ngạc nhiên nhìn cô, Cố Tiểu Khanh không đợi anh trả lời, đi thẳng lên sân khấu. Cả ban nhạc đều tò mò nhìn người khách đột ngột bước lên.

Cố Tiểu Khanh không ngại ngừng, tự tin đề nghị với họ: “Mọi người có thể cho tôi mượn sân khấu năm phút không? Bạn tôi hôm nay tâm tình không tốt, tôi muốn hát một bài an ủi anh ấy, được không ạ?”

Thành viên ban nhạc thấy cô nói chuyện lịch sự khách sáo, hơn nữa cũng không phải chuyện gì to tát nên dễ dàng gật đầu. Cố Tiểu Khanh thấy họ gật đầu lại đi đến anh chàng đang ôm cây ghi ta nói: “Đại ca, cho tôi mượn đàn ghi ta của anh dùng một chút được không?”

Chàng trai đàn ghi ta trẻ măng cười vui vẻ đưa ngay cho cô. Cố Tiểu Khanh cảm ơn một tiếng rồi chuyển chiếc ghế của anh ta đến giữa sân khấu.

Cô ngồi xuống, điều chỉnh micro, canh lại dây đàn, gảy thử hai tiếng tìm âm điệu rồi cất lời hát.

Vẫn là bài hát duy nhất mà cô biết – “Đậu đỏ” – giọng hát khàn khàn truyền qua micro. Quán bar vắng khách, tiếng nói chuyện không lớn, không khí tĩnh lặng. Tiếng hát của cô vừa vang lên đã thấm vào tai mỗi người.

Tiếng hát đơn sơ, thuần túy, chân phương. Mặc dù không rung động lòng người nhưng vẫn có nét đặc biệt rất riêng.

Ngay từ đầu Âu Lâm Ngọc không quá để ý hành động của Cố Tiểu Khanh. Cho đến khi giọng cô vang lên anh mới quay mặt nhìn lên sân khấu.

Cố Tiểu Khanh bình thản đàn hát, không để dư một ánh mắt hay động tác nào. Âu Lâm Ngọc lắng tai nghe, giọng cô rất mộc mạc đơn thuần, nhưng nghe được một lúc anh cảm giác có điều gì đó khác thường.

Bài hát của cô dịu dàng như vũ về an ủi. Âu Lâm Ngọc chợt sáng tỏ, Cố Tiểu Khanh đang an ủi anh sao? Hiểu được rồi anh lại dở khóc dở cười. Anh, Âu Lâm Ngọc, từ khi nào đã cần người khác rủ lòng thương?

Nghĩ đến đây, anh cảm thấy nhột nhèo, đứng lên cầm áo khoác ra ngoài. Cố Tiểu Khanh nhìn lại thấy anh đã đi xa, không quan tâm bài hát còn dang dở, vội vàng trả cây đàn ghi ta, cúi người chào ban nhạc nói lời xin lỗi rồi nhanh chóng đuổi theo Âu Lâm Ngọc. Hết chương 17.

(*) Đại tạp viện

18. Chương 18

Âu Lâm Ngọc đi thẳng một mạch ra khỏi quán bar. Cho đến giờ nỗi đau đó vẫn không ngừng hành hạ anh như một sự tra tấn triền miên và dai dẳng, hoặc giả mỗi người đàn ông đều lưu luyến tình mẫu tử. Thời thơ ấu, anh chưa từng gặp ba, đối với anh, mẹ là tất cả. Rất may anh không thiếu thốn tình thương của ba vì người cậu cả đời ở vậy nên hết lòng nuôi nấng dạy dỗ anh như con đẻ. Thế nhưng anh lại luôn tha thiết tình thương của mẹ – thứ tình cảm thiêng liêng mà anh không được thừa hưởng trọn vẹn khi còn nhỏ dại.

Nếu người khác gặp phải chuyện này, thì khi càng trưởng thành, người ta sẽ càng nghĩ thoáng hơn. Nhưng từ nhỏ Âu Lâm Ngọc đã là một cậu bé thông minh, nhạy cảm. Tuổi thơ không cha nên anh không bao giờ muốn xa rời mẹ. Là đứa trẻ sớm hiểu chuyện, năm tuổi đầu, anh thấu hiểu được những cơ cực mà mẹ phải nặng mang. Do vậy dù mẹ có đánh có chửi, anh cũng không thể oán ghét bà. Để rồi đến tận hôm nay, mẹ anh đã trở thành một vết thương trong lòng mãi không lành lặn.

Cố Tiểu Khanh lặng lẽ đi theo sau, cách Âu Lâm Ngọc khoảng năm, sáu mét.

Ở đằng xa kia Âu Lâm Ngọc cầm áo plet, bước đi vô định, dáng vẻ lười biếng uể oải. Một sự thật là, người đàn ông điển trai trong bộ Âu phục quý phái càng để lộ vẻ sa sút tinh thần thì càng tỏa ra sự hấp dẫn chết người khiến những người phụ nữ đi ngang không thể không ngoảnh lại ngắm nhìn. Âu Lâm Ngọc phớt lờ mọi ánh mắt say mê, ung dung bước về phía trước.

Cố Tiểu Khanh dõi theo bóng lưng anh, bờ vai ngang bằng như thế, dáng người đỉnh đạc thẳng tắp như thế, nhưng vì lẽ gì cô lại cảm thấy anh đang khổ sở đến vậy.

Một lát sau Âu Lâm Ngọc bỗng nhiên dừng chân, xoay người ra sau chăm chú nhìn Cố Tiểu Khanh ở cách anh không xa. Anh hỏi: “Cô đi theo tôi làm gì?”

Cố Tiểu Khanh ngược lên, hết sức bình tĩnh đáp: “Tôi nghĩ chút nữa anh cần dùng đến xe.”

Hai người trầm lặng mặt đối mặt, không gian giữa họ tĩnh lặng lạ thường, dường như cách ly hoàn toàn với người qua kẻ lại huyên náo xung quanh. Rất lâu sau Âu Lâm Ngọc mới lên tiếng: “Cô tới đây.”

Cố Tiểu Khanh chậm chạp nhích từng bước. Đến khi ở trước mặt anh, chút dũng khí ít ỏi vừa nãy cũng cạn kiệt, cô không biết làm gì ngoài cúi đầu bất lực.

“Cô thích tôi.” Âu Lâm Ngọc dùng câu khẳng định.

Cố Tiểu Khanh càng cúi thấp hơn. Cô quần bách vò vò vạt áo, mím môi xấu hổ rồi bất chợt ngẩng cao đầu, nhìn thẳng vào mắt anh, tự tin trả lời: “Phải!”

Ánh mắt Âu Lâm Ngọc dán chặt lên gương mặt Cố Tiểu Khanh. Thành linh, anh nói: “Cô muốn thử không?”

“Dạ?” Cố Tiểu Khanh nghi hoặc nhìn anh. Âu Lâm Ngọc không nói thêm câu nào, anh kéo Cố Tiểu Khanh bước phăng phăng về phía xe.

Thật ra câu này không hẳn Âu Lâm Ngọc chỉ hỏi Cố Tiểu Khanh, mà phải nói rằng, anh đang tự hỏi bản thân mình có sẵn lòng “thử” hay không? Trong chuyện tình cảm, anh thích sạch sẽ. Người như anh không dễ gì để phụ nữ đến gần mình, đối với kiểu phụ nữ chủ động tiếp cận, mặc cho họ nhiệt tình thấp lửa, anh

cứ trơ trọi lạnh lẽo. Tình dục là ham thích muôn đời đối với đại đa số đàn ông, còn với anh, nó chỉ bé bằng hạt cát.

Nhưng khi bên cạnh xuất hiện một Cố Tiểu Khanh trầm tĩnh lặng lẽ, trực giác mách bảo anh rằng, người con gái này chính là nguồn sưởi ấm. Quả thực sống tích cực bao nhiêu năm nay, anh không khỏi khao khát có một loại tình cảm để sưởi ấm cõi lòng lạnh giá. Dù chẳng may chỉ là chút ấm áp thoáng qua, anh vẫn muốn được một lần thử nghiệm.

Âu Lâm Ngọc kéo Cố Tiểu Khanh đến trước xe, mở cửa bên tay lái, đẩy cô vào rồi vòng qua bên kia, mở cửa, ngồi vào ghế lái phụ.

“Lái đi! Đến nhà tôi.” Anh nói như ra lệnh.

Cố Tiểu Khanh nín lặng khởi động máy chạy xe về hướng nhà Âu Lâm Ngọc. Chuyện “thử” vừa rồi, cô không hỏi lại. Bụng nhũ thầm: “Giả dụ anh có bảo lên núi đao, nói không chừng mình cũng chấp nhận.” Tự dưng anh bảo “thử”, “thử” gì nhỉ?

Xe đậu vào gara tầng hầm xong, Âu Lâm Ngọc kéo tay Cố Tiểu Khanh vào thang máy lên tầng cao nhất. Cửa thang máy mở, Âu Lâm Ngọc quay đầu nhìn cô, cô bình thần nhìn lại anh. Nhưng anh không nói một lời, chỉ cúi đầu mở cửa căn hộ.

Hai người bước vào nhà, vừa đóng cửa, Âu Lâm Ngọc lập tức cúi người hôn Cố Tiểu Khanh. Ban đầu nụ hôn chỉ khẽ khàng tựa chuồn chuồn lướt qua mặt nước, những chiếc hôn thăm dò rồi rạc mới đến một chút đã vội đi. Sau đó thời gian tiếp xúc giữa hai đôi môi càng lúc càng dài thêm, rồi như mãi mãi không có điểm dừng. Nụ hôn này, anh miên man vô tận, anh đơn phương đoạt lấy tất cả cho riêng mình. Động tác của anh cũng dần dần trở nên nóng vội và cuồng nhiệt.

Cố Tiểu Khanh hiểu chuyện gì sắp phát sinh. Cô thả lỏng cơ thể, trao cho anh những hồi đáp vụng dại.

Tay Âu Lâm Ngọc trượt vào áo Cố Tiểu Khanh, vuốt ve nóng bỏng. Chưa bao giờ, anh có được một xúc cảm mãnh liệt dữ dội đến mức từng mạch máu cơ hồ muốn bùng nổ thế này. Anh khó khăn ép mình rời đôi môi Cố Tiểu Khanh rồi đột ngột ôm ngang eo cô dẫn vào phòng tắm.

Cố Tiểu Khanh hoảng hốt ôm lấy cổ anh.

Anh để cô đứng một bên, còn mình thì xoay người vặn vòi sen ở mức cao nhất. Làn nước ấm như cơn mưa rào trút xuống ào ạt. Anh kéo Cố Tiểu Khanh đến dưới vòi sen, áp cô vào tường rồi lại tiếp tục nụ hôn còn chưa thỏa khát khao. Nước ấm tuôn xối xả khiến họ ướt đầm trong giấy lát.

Âu Lâm Ngọc hôn cô điên cuồng. Khi anh bắt đầu gấp gấp xé quần áo trên người Cố Tiểu Khanh, cô cũng tự tay mình cởi ra những nút thắt để phối hợp với anh. Cô dựa sát bức tường sau lưng, cơ thể vô thức run lên nhẹ nhàng.

Ngọn lửa rừng rực trong đôi mắt anh làm cô bỏng rát.

Cởi hết quần áo của Cố Tiểu Khanh, anh lại dùng tốc độ cực nhanh gạt đi những trói buộc trên người mình. Vì ướt sũng nước nên gặp chút phiền phức, nhưng rốt cuộc anh cũng thành công thoát khỏi lớp vải vóc cuối cùng.

Như thể không muốn bỏ lỡ bất kỳ một giây phút nào, chớp mắt, cả thân hình anh đã bao phủ Cố Tiểu Khanh.

Cố Tiểu Khanh cảm nhận được sự say mê anh dành cho thân thể cô. Đôi tay anh lúc mạnh lúc nhẹ, không ngừng tìm kiếm, thám hiểm. Bàn tay anh nóng rực, mỗi nơi đi qua đều để lại trên da thịt cô những mảng màu hồng nhạt.

Anh cuống cuống cắn nhẹ vào cổ Cố Tiểu Khanh rồi mạnh mẽ tách hai chân cô. Khoảnh khắc anh vượt qua ranh giới mong manh đó, cô ngửa mặt bật ra tiếng kêu đau đớn.

Âu Lâm Ngọc ngẩn người, quay đầu nhìn Cố Tiểu Khanh: “Em có hối hận không?”

Cố Tiểu Khanh lắc đầu, giọt lệ vương trên khóe mắt. Âu Lâm Ngọc im lặng, tiếp tục hòa quyện vào cơ thể cô. Cố Tiểu Khanh từ từ buông xuôi đón nhận. Cô ngẩng lên nhìn trần nhà, ánh mắt mênh mang không thấy bờ bến. Nước chảy tràn qua mặt, trên rèm mi điểm tuyết những bọt nước li ti trong suốt. □□□

Đêm khuya, phòng tắm nhà Âu Lâm Ngọc kiêu ngạo khoe khoang cái vẻ hào nhoáng của nó. Cố Tiểu Khanh bó gối ngồi trên nắp bệ toilet trắng tinh, sạch sẽ. Cô mặc chiếc áo sơ mi của Âu Lâm Ngọc, chiếc áo quá dài và rộng so với vóc người bé nhỏ. Cô ngồi đó, dưới ánh đèn vàng, mỏng manh và mềm yếu.

Cố Tiểu Khanh cúi đầu chờ dẫn nhìn chăm đến trên lớp gạch men phía trước. Đối với cô mà nói, bao lâu nay Âu Lâm Ngọc là tượng đài ở trên cao để cô ngược nhìn ngưỡng mộ. Mỗi ngày chỉ cần thấy anh và nghe anh nói hai câu là lòng cô đã được tiếp thêm sức mạnh. Cô chưa từng nghĩ đến việc phơi bày mọi thứ ra ánh sáng. Cho dù một ngày nào đó anh có kết hôn chẳng nữa, cô cũng sẽ chỉ đem đoạn tình cảm này chôn tận đáy lòng, rồi một mình bước tiếp đoạn đường đời. Chuyện tối hôm nay vượt rất xa so với điều cô mong đợi, nhưng sao không thấy vui vẻ gì cả.

Cố Tiểu Khanh đang ngồi bất động thần thờ thì cửa phòng tắm được đẩy ra nhẹ nhẹ. Âu Lâm Ngọc mặc quần ngủ lẳng lặng đứng ở cửa.

Lúc Cố Tiểu Khanh vừa rời đi, anh giật mình tỉnh lại ngay tức thì. Âu Lâm Ngọc vốn khó ngủ, hay thức giấc giữa chừng, cho nên giấc ngủ rất quý báu với anh.

Cố Tiểu Khanh ngẩng đầu nhìn anh, không biết nói sao cho phải. Âu Lâm Ngọc hỏi cô: “Em hối hận à?” Cố Tiểu Khanh tròn xoe đôi mắt trong veo đen lay láy, lắc đầu.

Âu Lâm Ngọc không hỏi thêm, đi qua nắm tay Cố Tiểu Khanh, kéo cô đứng dậy. Cố Tiểu Khanh ngoan ngoãn nối gót theo anh về phòng ngủ.

Trở lại giường, Âu Lâm Ngọc đặt Cố Tiểu Khanh nằm nghiêng rồi ôm trọn cô trong vòng tay, ép sát gương mặt cô vào lồng ngực mình.

Tư thế này làm Cố Tiểu Khanh được ôm ấp mà không dễ chịu chút nào. Nhưng hành động của anh thể hiện sự đòi hỏi mạnh mẽ đến nỗi cô không đành lòng cự tuyệt.

Căn phòng tối đen hun hút và yên tĩnh tuyệt đối, vọng bên tai cô tiếng anh hít thở đều đặn.

Từ trong màn đêm truyền đến một tiếng nói: “Chúng ta thử quen nhau một thời gian trước, được không?”

Băng đi một lát, Cố Tiểu Khanh thiếu não đáp: “Được.”

Mười giờ sáng hôm sau, mặt trời ngoài kia đã lên rất cao. Vài sợi nắng xuyên qua rèm cửa chiếu vào căn phòng mờ tối.

Âu Lâm Ngọc thức giấc, anh với tay lấy đồng hồ trên tủ đầu giường xem giờ, bắt giấc ngủ người. Anh nhớ kể từ sau năm mười tuổi, chưa đêm nào anh ngủ quá bảy giờ đồng hồ. Mỗi ngày hai, ba giờ sáng anh mới lên giường, mà lên giường rồi phải trằn trọc hơn một tiếng mới ngủ được. Hàng sáng đúng sáu giờ anh tỉnh lại, hôm nay có thể nói là lần đầu tiên trong bao nhiêu năm qua anh ngủ một giấc dài như vậy.

Cố Tiểu Khanh thấy anh tỉnh ngủ, lật đặt vùng dậy chạy ào vào phòng tắm. Kỳ thực cô đã thức từ sớm, nhưng Âu Lâm Ngọc cứ ôm cô khư khư, cô cũng không nỡ đánh thức anh nên đành nhịn tiểu đến giờ.

Âu Lâm Ngọc khó hiểu nhìn Cố Tiểu Khanh mặt mũi đỏ bừng chạy đi. Anh xuống giường, tìm áo ngủ mặc vào, cảm thấy tinh thần vô cùng tốt.

Sau khi đi vệ sinh, Cố Tiểu Khanh sẵn dịp tắm gội một lượt. Phòng tắm nhà anh sạch như lau như li, ngay cả những góc khuất khó nhìn thấy nhất cũng bóng loáng mới toanh. Đối một cách nói khác thì, giống hệt hàng mẫu dùng để trưng bày.

Tắm xong thấy hai tấm khăn lông màu xanh đậm treo trên kệ – hẳn là của Âu Lâm Ngọc đang dùng – cô không mấy để ý chuyện đó, lấy xuống xả nước rồi dùng lại.

Lúc Cố Tiểu Khanh sạch sẽ đi ra thì Âu Lâm Ngọc không còn trong phòng ngủ. Trên người chỉ mặc chiếc áo sơ mi hôm qua, cô bước đến mở cửa gian phòng treo quần áo một cách tự nhiên. Cố Tiểu Khanh ngó

ngiêng, bên trong là những trang phục phong cách lịch sự trang trọng – plet, áo sơ mi, quần tây xếp ngay hàng thẳng lối.

Cô thử mặc quần của anh, khổ nổi, nếu muốn mặc vừa chắc phải kéo lưng quần lên tới tận ngực. Loay hoay một lát cô đành trả nó về chỗ cũ, sau đó cô tìm ra một chiếc quần ngủ, may mắn trên quần có dây thun, chỉ cần xắn ống quần cao một chút là được.

Xoay xổ một hồi, từ đầu đến chân cũng miễn cưỡng xem như chỉnh tề, cô mở cửa phòng ngủ ra ngoài. Đi đến phòng khách, cô phát hiện toàn bộ căn hộ bố cục rất trống trải, giản tiện. Âu Lâm Ngọc cũng không ở đây. Chợt nghe âm thanh phát ra từ nhà bếp, cô qua đến nơi thì thấy anh đang đứng chiên trứng. Tiếng máy hút khói ồn ã nên anh không nhận ra Cố Tiểu Khanh đang đến gần.

Tay anh thành thực khéo léo cầm xẻng đảo trứng thật nhanh rồi cho ra đĩa. Anh cầm hai đĩa thức ăn xoay người lại, lúc này trên người vẫn mặc đồ ngủ, vạt áo phía trước mở rộng để hở vòm ngực nam tính, thoát trông rất gợi cảm.

Bất ngờ thấy Cố Tiểu Khanh phía sau, anh không khỏi giật mình một thoáng rồi nói: “Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Cố Tiểu Khanh trả lời.

Âu Lâm Ngọc đặt hai chiếc đĩa lên bàn ăn, quay đầu gọi Cố Tiểu Khanh: “Lại đây ăn sáng đi.”

Bữa sáng được anh chuẩn bị theo phong cách Tây gồm sữa, bánh mì, trứng chiên, còn có một khối chân giò hun khói. Hai người yên lặng ngồi ăn sáng.

Không khí có phần ngưng ngập. Bởi vì trước ngày hôm qua, họ chỉ là những người xa lạ có chút quen biết mà thôi. Âu Lâm Ngọc lên tiếng trước: “Em đón năm mới ở đâu?”

“Em về nhà ba mẹ.” Cố Tiểu Khanh trả lời.

“Ừ, còn tôi về nhà ông bà ngoại, khoảng đầu tháng ba sẽ quay lại.”

“Dạ.” Cố Tiểu Khanh đáp lí nhí.

Sau đó cả hai đều im lặng. Ăn xong, Cố Tiểu Khanh chủ động vào bếp rửa chén đĩa. Từ nhà bếp đi ra, cô thấy Âu Lâm Ngọc ngồi trên sofa trong phòng khách xem báo, dáng vẻ bình thản.

Cố Tiểu Khanh lúng túng đứng ngoài cửa nhà bếp. Cô không biết làm thế nào để nói cho anh biết cô cần một bộ quần áo tử tế để mặc về nhà, quần áo của cô hôm qua đã bị anh xé rách mất rồi.

Âu Lâm Ngọc hình như nhận ra điều gì, anh ngẩng đầu thấy Cố Tiểu Khanh cứ đứng dậm chân một chỗ, ngập ngừng hé môi muốn nói rồi lại thôi. Anh buông tờ báo trong tay, đứng dậy nói: “Em qua đây.” Nói đoạn anh đi vào phòng ngủ.

Cố Tiểu Khanh theo vào trong thì thấy anh đang tìm kiếm trong gian phòng treo quần áo. Lát sau anh cầm một chiếc quần jean trở ra nói: “Cái này chắc vừa, đây là quần tôi mặc thời đại học, khi đó tôi gầy hơn bây giờ một chút.”

Cố Tiểu Khanh đón lấy đem vào phòng tắm thay ra chiếc quần ngủ hiện tại. Lúc ra ngoài, bộ dáng cô khá hài hước, ống quần xắn lên một khúc thật dày, hai tay thì ôm chặt lưng quần không dám thả lỏng vì sợ...tuột. Cô đỏ khốc đỏ cười ngắc đầu nhìn anh.

Âu Lâm Ngọc cười nhìn cô. Anh trở vào trong lấy một sợi dây lưng, thân nhiên đi đến ngồi thấp xuống đeo cho cô. Cúi đầu thấy anh cong cong khóe môi, cô bỗng chốc ngẩn ngơ.

Buộc xong dây lưng, anh cầm một chiếc áo lông để sẵn trên giường mặc giúp cô. Áo lông rộng thùng thình, dài đến tận đầu gối, khoác lên người cô cứ đung đưa phấp phới.

Âu Lâm Ngọc xắn hai tay áo, vuốt vuốt lớp lông bên ngoài: “Ừ, vậy đi, bên ngoài lạnh lắm, em cứ mặc tạm thế đã.”

Cố Tiểu Khanh gật đầu “Dạ.” một tiếng.

Âu Lâm Ngọc tiễn Cố Tiểu Khanh đến cửa, đưa chìa khóa xe cho cô nói: “Trời lạnh em đừng đón xe, lái xe về đi, trên đường nhớ cẩn thận.”

Cố Tiểu Khanh hỏi: “Còn anh thì sao?”

“Có gì tôi đón xe. Dù sao tôi cũng không lái xe, em để xe ở đây cho tôi cũng không làm được gì.”

“Hay là em chở anh đi trước?”

Âu Lâm Ngọc cười: “Em ăn mặc thế này chở tôi đi sao?” Cố Tiểu Khanh xấu hổ nhìn sàn nhà.

“VẬY em đi trước.” Cô nói.

“Ừ, đi cẩn thận.”

Cố Tiểu Khanh nhẹ gạt đầu, mở cửa ra ngoài. Âu Lâm Ngọc đứng ở cửa gọi cô: “Tiểu Khanh.”

Cố Tiểu Khanh ngoảnh lại.

“Đầu tháng ba tôi về.” Âu Lâm Ngọc chưa nói câu sau Cố Tiểu Khanh đã hiểu ý anh, cô nói: “Ừm, đầu tháng ba em mang sủi cảo qua cho anh.”

Âu Lâm Ngọc gật đầu nói: “Ừ, được.” Hết chương 18.

19. Chương 19

Về đến nhà, sau khi thay quần áo và thu dọn đồ đạc xong, Cố Tiểu Khanh vội vàng lái chiếc xe của Âu Lâm Ngọc đến nhà ông nội. Nhà ông nội và nhà Cố Tiểu Khanh đều ở cùng một khu chung cư. Vào cái thời hoàng kim của nhà máy cơ khí hai mươi năm về trước, ông nội đường đường là một quản đốc oai phong có tiếng.

Nay ông cụ đã hơn bảy mươi tuổi, nhưng trước kia làm lãnh đạo hét ra lửa đã quen nên ở nhà vẫn quán triệt phong cách gia trưởng. Xưa đến giờ cả nhà không có ai là không sợ ông.

Ba Cố Tiểu Khanh là con trai độc nhất trong gia đình. Thời điểm ba mẹ cô muốn tiến tới hôn nhân, ông nội cương quyết cấm cản. Ông chê bai mẹ cô nào là xuất thân tầm thường, nào là không có nghề nghiệp ra hồn. Ba cô có năn nỉ thuyết phục ra sao cũng vô dụng, cuối cùng không còn cách nào khác, cứ thế vụng trộm kết hôn cùng mẹ cô. Ngày cưới của đôi trẻ vắng hai vợ chồng già. Đã thế cưới xong mẹ cô lại sinh con gái, hai người càng không muốn nhìn mặt. Bản thân Cố Tiểu Khanh cũng không đoái hoài đến mảnh tình cảm bị thiếu hụt này, thế nên chẳng trách từ nhỏ quan hệ ông cháu đã rất nguội lạnh.

Nhưng có nguội lạnh đến đâu thì ngày lễ ngày tết cả gia đình vẫn sum họp đông đủ. Nói nào ngay, mấy năm sống ở đây, lúc ông cụ bệnh nặng bệnh nhẹ trái gió trở trời đều do mẹ cô chăm sóc.

Cố Tiểu Khanh nhớ ở thành phố C này cô còn bà ngoại và cậu, có điều không rõ vì sao đã nhiều năm trôi qua gia đình cô chưa từng qua lại với họ, còn những bữa cơm tất niên hàng năm nhất định phải ở nhà ông nội.

Dù trong lòng miễn cưỡng, Cố Tiểu Khanh vẫn cố lái xe đi với tốc độ nhanh nhất có thể. Tới nơi, ba cô ra mở cửa, dè dặt đưa lưng về phía sau nháy mắt ra hiệu ý bảo cô chú ý một chút đừng làm ông nội mất hứng.

Cố Tiểu Khanh vào trong thấy mẹ và bà nội đang bận rộn trong nhà bếp, ông nội thì nhịp nhịp cây gậy ba-toong ngồi thẳng lưng trên sofa xem tivi, cô vào nhà mà ông cũng không màng chuyển ánh mắt.

Căn nhà được xây cất theo kiến trúc cổ xưa gồm ba gian hai sảnh, gian nào cũng thoáng đãng sạch sẽ, nhưng trong không khí lại đậm một mùi già cỗi dễ khiến người ta u uất.

Cố Tiểu Khanh tới nhà bếp chào mẹ và bà nội. Mấy năm nay bà nội nhận ra mẹ cô thật lòng hiếu thuận nên đối đãi với mẹ con nhà cô đã cởi mở hơn rất nhiều. Thấy Cố Tiểu Khanh chào, bà liền cười vui vẻ đáp lại, bảo cô cứ ngồi nghỉ một chút rồi ăn cơm.

Cố Tiểu Khanh trở ra phòng khách đến đứng cạnh ông nội mở miệng gọi: “Ông nội.”

Ông cụ lạnh lùng “Hừ” một tiếng, không thèm liếc nửa con mắt: “Quả là đại cô nương, đã đi đâu cả ngày không thấy mặt mũi lại còn bắt chúng tôi phải chờ cô đấy!”

Cố Tiểu Khanh ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, vừa vặn năm giờ chiều. Bấy lâu nay cứ như vậy riết thành quen, có làm thế nào ông cũng không vừa lòng. Cô chẳng nói chẳng rằng, ngồi xuống sofa cách ông nội một khoảng xa.

Cô vừa ngồi xuống, ông nội liền “Hừ” thêm tiếng nữa: “Con cháu trong nhà sao không vào bếp lo phụ giúp mà ngồi ở đây làm gì?”

Giờ thì đã rõ. Hôm nay ông cụ khó ở nên đang kiểm soát sinh sự với cô đây. Không biết làm gì hơn, cô đành đứng lên đi tới nhà bếp.

Nãy giờ ông cụ nói gì mẹ cô đều nghe được hết, thấy Cố Tiểu Khanh vào bà cũng lặng thinh, đoạn đưa cho cô chén tỏi bảo cô ra ngoài ban công giã tỏi.

Ban công trống trải, từng cơn gió thổi vào mang theo cái lạnh buốt giá, song bù lại, cô có được khoảng không yên tĩnh hiếm hoi. Ngoài kia nhà nhà đèn đuốc sáng choang, hương vị nấu nướng theo gió ào ạt bay ra từ những gian phòng cũ kỹ. Dưới lầu có vài đứa trẻ chơi trò đốt pháo chuột, tiếng pháo nổ “lép lép” hòa tan trong tiếng cười đùa trẻ thơ. Một bức tranh đời thường bình dị và ấm áp.

Sau lưng cô chợt vang lên tiếng mở cửa ban công, ông Cố cầm áo ấm đi ra: “Mặc vào, ngoài này lạnh lắm.”

Cố Tiểu Khanh đón áo từ tay ba mặc lên người, ông Cố nhẹ nhàng xoa đầu cô, nói: “Năm mới không ai tới thăm cũng không ai gọi điện chúc Tết nên ông nội con khó chịu, con đừng buồn ông.”

Cố Tiểu Khanh cười nhợt nhạt: “Không có gì đâu ba.” Ba cô nhìn cô một hồi, không nhìn được thở ra một hơi dài rồi quay vào nhà.

Kỳ thật, năm nào cũng vậy. Cố Tiểu Khanh sau khi đến nhà ông đã hiểu ra có sự. Trước kia ông cụ là quản đốc trông coi hơn một ngàn người, thời ông còn huy hoàng trong nhà đông vui như trăng hội, mấy cái Tết liên tục người thăm kẻ viếng ra vào nườm nượp. Nhà máy sụp đổ được vài năm, cảnh thì mất người thì bớt vô âm tín, ngôi nhà của ông liền trở nên quạnh quẽ đìu hiu. Chỉ là bao năm thế sự đổi dời mà ông vẫn đau đáu trong lòng nỗi niềm về những ngày xưa cũ.

Cố Tiểu Khanh biết, nhà máy cơ khí khi xưa là một đời vinh quang của ông nội. Đáng tiếc, thói đời vốn “người đi trà lạnh”, còn ông vẫn cố chấp níu giữ ký ức quá khứ đã nhạt màu từ lâu. Ừ thì nghe ra hơi buồn cười nhưng ai mà không biết một mình ông bị thương gấm nhảm sự cô tịch năm này qua tháng khác. Nghĩ được như vậy, chẳng ai buồn tính toán hay so đo với mấy trận mưa nắng thất thường của ông nữa.

Bữa cơm tất niên diễn ra trong khung cảnh vắng lặng, buồn tẻ, không ai dám hé răng nói một lời. Dù rằng thức ăn trên bàn đủ màu đủ vị nhưng lại không đủ để đánh thức vị giác của những người ngồi xung quanh.

Cố Tiểu Khanh đem đĩa trái cây ra đặt trên bàn trà, ngồi xuống chiếc ghế đơn cạnh sofa. Theo truyền thống mọi năm, lúc này cả nhà im lặng cùng nhau xem chương trình đón xuân trên tivi. Trước kia còn cùng nhau đón giao thừa nhưng giờ không còn ai chú ý đến nếp xưa đó. Hết chương trình đón xuân, đúng mười hai giờ cả nhà Cố Tiểu Khanh sẽ đập đầu quỳ lạy hai ông bà rồi sau đó có thể ra về.

Tuy gọi là xem chương trình Tết nhưng cả nhà không thấy ai vui vẻ. Ông ngoại chốc chốc lại nhìn điện thoại kẻ bên, mây mù ảm đạm trên gương mặt ông càng lúc càng dày đặc.

Khó nhọc chịu đựng đến mười hai giờ, ba mẹ Cố Tiểu Khanh liền đập đầu quỳ lạy ông cụ trước. Thời bây giờ không biết có gia đình nào còn duy trì truyền thống hành lễ như vậy hay không, nhưng ở nhà cô, chỉ cần ông nội còn tại thế thì nghi thức này chắc chắn được giữ gìn.

Cố Tiểu Khanh để ý thấy những dịp mừng năm mới chỉ lúc này sắc diện ông nội mới có nét tươi tỉnh. Đến phiên mình, cô cung kính quỳ trên mặt đất, lạy hai ông bà mỗi người một lạy, chúc hai cụ sức khỏe dồi dào, tiếp theo bà nội cho cô phong lì xì, bấy giờ xem như mọi việc hoàn tất.

Cố Tiểu Khanh nhận phong lì xì, vừa đứng dậy thì chuông điện thoại reo lên. Cô mở ra xem, thấy ba chữ Âu Lâm Tỷ nhấp nháy trên màn hình trong lòng thoáng chút thất vọng.

Cố Tiểu Khanh ấn phím nghe đi về phía ban công.

“Cố Tiểu Khanh, chúc mừng năm mới.” Đầu dây bên kia yên ắng đến nỗi có thể nghe được tiếng hít thở của đối phương.

“Chúc mừng năm mới.” Cố Tiểu Khanh nhàn nhạt lên tiếng.

“Hi hi, Cố Tiểu Khanh, chỗ anh chưa qua năm mới.”

“VẬY anh đang ở đâu?” Cố Tiểu Khanh tò mò hỏi.

“Anh về Canada. Sáng nay thức dậy anh nhìn thấy một gốc cây tùng trong sân, tự nhiên thấy nhớ em, em có nhớ anh không?” Kể đó, Âu Lâm Tỷ thản nhiên như không kể với cô sáng nay anh ăn gì.

Cố Tiểu Khanh hắng giọng, nghiêm túc nói: “Âu Lâm Tỷ...”

“Cố Tiểu Khanh, anh biết em muốn nói gì.” Âu Lâm Tỷ ngắt lời cô, nói tiếp: “Bên đó vừa qua năm mới, chắc anh là người đầu tiên gọi điện cho em phải không?”

Cố Tiểu Khanh nghẹn lời, nỗi chua xót len lỏi trong tim.

“Cố Tiểu Khanh, em đang buồn hả?”

“Không.” Cô cúi đầu trả lời, bỗng chốc không ai nói câu gì. Lòng cô chùng xuống, đành rằng cô không có số điện thoại của Âu Lâm Ngọc, nhưng cô biết nếu anh muốn có số của cô thì dễ như trở bàn tay.

Trong điện thoại có tiếng thở dài, Âu Lâm Tỷ nói: “Cố Tiểu Khanh, Tết vui vẻ nhé, năm mới này anh rất vui vì là người đầu tiên gọi điện cho em.” Vừa dứt lời âm thanh “tút tut” truyền đến, đương nhiên Âu Lâm Tỷ đã cúp máy.

Cố Tiểu Khanh gấp điện thoại, giữ vẻ mặt bình tĩnh quay vào nhà cùng ba mẹ thu dọn đồ đạc ra về. Về tới nhà gần một giờ sáng, bà Cố vào bếp nấu cho hai cha con mỗi người một tô mì. Thật ra bữa tối ai cũng ăn lưng lưng nên giờ đã sớm đói bụng.

Ăn uống rửa mặt xong, Cố Tiểu Khanh về phòng lấy điện thoại nhìn lần cuối, hiển thị trên màn hình không thay đổi. Cô tắt máy, kéo chăn trên giường ra rồi vùi đầu vào ngủ.

Liên tiếp hai ngày mừng một và mừng hai cơ bản cô đều ở nhà ngủ. Quả Quả có gọi điện đến rủ đi chơi nhưng cô uể oải từ chối. Không hiểu sao, cô thấy cả người mình như bị rút cạn sức lực, không có tinh thần để làm bất cứ chuyện gì. □□□

Mãi rồi cũng đến đầu tháng ba. Ăn xong bữa trưa, Cố Tiểu Khanh không thể ngồi yên được nữa, cô lấy gói sỏi cao đông lạnh trong ngăn lạnh, tùy tiện tìm một lý do để nói với ba mẹ rồi tức tốc chạy ra ngoài.

Lái đến thẳng dưới nhà Âu Lâm Ngọc, đậu xe vào gara, đi thang máy trực tiếp đến tầng cao nhất. Cô đứng trước cửa hít vào một hơi, sau đó ấn chuông.

Cửa mở ra trong tích tắc, Âu Lâm Ngọc mặc đồ ở nhà, xem chừng anh đã về nhà được một lúc. Hình như anh đang làm việc, trong tay cầm xấp giấy có đóng mộc. Anh lách người qua một bên nói với Cố Tiểu Khanh: “Vào đi.”

Cố Tiểu Khanh đi vào xoay người mở tủ giày đổi dép. Cô thấy trong tủ có một đôi dép con gái màu hồng, lần trước thức dậy cô nhớ không có. Cô giơ lên trước mặt hỏi Âu Lâm Ngọc: “Cho em?”

“Ừ.” Âu Lâm Ngọc gật đầu.

Cố Tiểu Khanh vui vẻ mang dép vào, đứng thẳng lên hỏi anh: “Anh ăn cơm chưa?”

Âu Lâm Ngọc giơ trang giấy, nói: “Chưa, bây giờ tôi bận làm việc, chưa kịp ăn.”

Cố Tiểu Khanh cầm sủi cảo hươu hươu: “Em làm sủi cảo cho anh ăn nhé?”

Âu Lâm Ngọc cười ôn hòa, anh nhẹ gật đầu: “Việc của tôi vẫn chưa xử lý xong, khi nào em làm xong thì gọi tôi.”

Cố Tiểu Khanh “Dạ” một tiếng rồi bước đến nhà bếp.

Chuẩn bị xong một đĩa sủi cảo đầy vung, Cố Tiểu Khanh bưng tới căn phòng vừa này Âu Lâm Ngọc đi vào. Đúng ra nơi đây phải gọi là văn phòng thay vì thư phòng, bên trong dụng cụ máy móc thiết bị làm việc được trang bị rất đầy đủ.

Âu Lâm Ngọc đứng cạnh máy fax, vừa gửi fax vừa gọi điện thoại. Anh không nói tiếng Anh, có lẽ là tiếng Pháp, dù sao Cố Tiểu Khanh nghe cũng không hiểu. Cô cẩn thận đặt đĩa trên bàn làm việc, dùng tay ra hiệu cho anh ăn. Âu Lâm Ngọc gật gật đầu với cô, ý nói anh đã hiểu.

Cố Tiểu Khanh thấy anh đang bận liền xoay người nhẹ nhàng ra ngoài cửa. Cô trở lại nhà bếp rửa nồi. Xong lại quay ra lau chùi sạch sẽ những nơi có dính vết bẩn.

Mỗi góc ngách trong căn nhà này đều vốn dĩ rất sạch sẽ, cô không muốn mang đến phiền phức cho anh.

Sau khi dọn dẹp đâu vào đấy, Cố Tiểu Khanh quay lại phòng khách. Không gian xung quanh thoáng đãng tinh tươm, cửa thư phòng vẫn khép chặt, cô phát hiện mình không có chuyện gì để làm.

Cố Tiểu Khanh đi tham quan một vòng căn nhà, mở từng cánh cửa phòng nhìn ngấm một chút. Hóa ra căn hộ này ban đầu là hai căn thông với nhau rồi được tu sửa, trang hoàng lại. Diện tích mỗi phòng rất lớn, một phòng ngủ chính, hai phòng dành cho khách. Cả phòng ngủ chính lẫn phòng dành cho khách đều có nhà vệ sinh riêng. Kế đó là thư phòng cô đã vào, cuối cùng là phòng tập thể hình với một dàn máy móc hiện đại.

Căn nhà mang một vẻ trống vắng quanh quẽ, phong cách trang trí cực kỳ giản đơn, đồ dùng quanh quẩn giữa hai màu trắng và xám bạc, ngay cả hoa văn rèm cửa sổ cũng chỉ là màu xám in trên nền lụa trắng. Sắc thái ngôi nhà dường như tượng trưng cho chủ nhân của nó, cô độc và lạnh lẽo.

Cô vào phòng khách mở tủ tivi tìm đĩa DVD xem phim để giết thời gian. Dưới tivi đặt một cái tủ nhỏ, bên trong rất nhiều đĩa, nhưng cô lấy ra xem thấy hầu hết là đĩa nhạc, ngoại trừ vài đĩa tiếng Anh cô đọc hiểu loáng thoáng, những đĩa khác nhìn không biết là đĩa gì. Cô đành chán nản đặt đĩa về chỗ cũ rồi đến ngồi xếp bằng trên tấm thảm trước sofa, lấy điều khiển từ xa trên bàn trà bấm nút mở tivi.

Kênh điện ảnh đang chiếu phim Harry Potter, bộ phim này cô đã xem từ lâu. Những cảnh kịch tính trên màn hình không thu hút được cô, ngược lại từng hơi nóng tỏa ra từ máy sưởi và sàn nhà ấm áp làm cô không nín được muốn nằm xuống tận hưởng cảm giác êm ái ấm cúng. Không bao lâu, cô chìm vào giấc ngủ.

Cố Tiểu Khanh gặp ác mộng. Trong mộng, cô đứng trên con đường màu vàng sâu thẳm hun hút kéo dài đến tận cùng, hai bên đường mênh mông sắc tím màu hoa diên vĩ, từng đợt rồi lại từng đợt sóng tím yêu kiều diễm lệ trào dâng dưới ngọn gió rít gào.

Âu Lâm Ngọc đứng ở cuối con đường, anh mặc Âu phục màu xám bạc, gương mặt đẹp đẽ cao sang, ánh mắt dịu dàng chờ đợi, anh nói: “Tiểu Khanh, em đến đây.”

Cố Tiểu Khanh vừa nhắc gót chân đi về phía anh thì chợt phát hiện ra đôi chân bị ngăn trở. Cô cúi đầu thấy mình mặc một chiếc váy dài chấm gót, chân váy tầng tầng lớp lớp những lớp lụa mỏng đan xen phức tạp đã giam cầm bước chân của cô. Cô khom người ra sức xé toạc những mảnh vải mỏng toang vuơng vuu rồi cất bước đi đến nơi anh đang đứng.

Rõ ràng anh đứng ngay phía trước, không hề xa, mà sao cô đi mãi, đi hoài, đi thế nào cũng không thể đến gần anh. Thân thể cô mỗi một rệu rã, cô đứng lại, gọi anh, gào thét tên anh nhưng cổ họng không phát ra âm thanh.

Âu Lâm Ngọc vẫn chờ cô ở nơi tận cùng đó, anh trầm mặc nhìn cô chăm chú, không nói một lời, đôi mắt chan chứa buồn thương da diết cơ hồ kim nén dòng lệ tuôn trào. Cô nữ nào thấy anh như vậy nên lại cố sức bước tới, băng qua thiên sơn vạn thủy, héo hon cả thể xác, sau cùng cô đã đến trước mặt anh.

Vẫn không thể nói thành tiếng, cô vươn tay, ngỡ được chạm vào một dung nhan hoàn mỹ lại hoảng sợ phát hiện ra từng mảnh da mặt từ từ trôi xuống, lộ ra lớp thịt nhầy nhụa đỏ tươi và hai con mắt vô hồn rỗng hoác. Giờ đây trước mắt cô là một gương mặt kinh khiếp, đầy máu và máu.

Sau khi hét lên một tiếng chói tai và cố gắng vùng vẫy trong tuyệt vọng, cuối cùng, cô bình tĩnh trở về thực tại.

Cố Tiểu Khanh mở choàng mắt. Sợ hãi cô biết mình gặp ác mộng vì cảm giác được có người tựa sát vào thân thể mình, mà đầu người đó lại vừa vịn áp lên ngực cô. Hết chương 19.

20. Chương 20

Cố Tiểu Khanh vừa động dậy thì Âu Lâm Ngọc cũng tỉnh lại. Anh ngẩng đầu, nheo nheo đôi mắt nhập nhèm nhìn cho rõ khuôn mặt Cố Tiểu Khanh, xong lại ngã đầu nằm im lìm trên cánh tay cô.

Cố Tiểu Khanh nhìn trần nhà thờ gấp gấp mấy hơi liên tục mới hồi phục tinh thần. Cô vẫn nằm trên tấm thảm trong phòng khách, trên người đắp một chiếc chăn mỏng. Trong chăn, Âu Lâm Ngọc ôm chặt eo Cố Tiểu Khanh, đầu anh gối lên bờ vai cô.

“Gặp ác mộng à?” Giọng Âu Lâm Ngọc nghèn nghệt.

“Ừm.” Cố Tiểu Khanh đáp khẽ. “Anh xong việc chưa?”

“Rồi.”

Họ giữ nguyên tư thế nằm như vậy, trao đổi vài mẩu đối thoại vô vị, một người hỏi một người đáp. Không gian tĩnh lặng bao quanh, thời gian rề rà trôi qua.

Cố Tiểu Khanh hơi nhích người, hỏi anh: “Mấy giờ rồi?”

Âu Lâm Ngọc càng ôm siết eo cô hơn nữa, ậm ừ đáp: “Không biết.”

Cố Tiểu Khanh nhồm người dậy nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời đã nhuộm tối từ bao giờ. Mới cử động được một chút Âu Lâm Ngọc đã kéo cô nằm trở lại, anh tỏ ra nôn nóng: “Đừng nhúc nhích!”

Cố Tiểu Khanh ngoan ngoãn nằm yên nhìn trần nhà. Âu Lâm Ngọc ôm cô bên dưới lớp chăn, bàn tay anh bắt đầu vuốt ve vòng eo cô, êm đềm và ái muội. Rất nhanh, những ngón tay tiến vào trong áo Cố Tiểu Khanh, phủ lên một nơi mềm mại, nhẹ nhàng âu yếm.

Cố Tiểu Khanh luống cuống ngăn lại bàn tay khiến cô rói bời: “Anh...”

Âu Lâm Ngọc lật người đối mặt với cô: “Gọi tôi là Lâm Ngọc.” Dứt lời, anh lập tức cúi xuống hôn lên đôi môi Cố Tiểu Khanh.

Một nụ hôn chất chứa sự chiếm hữu mãnh liệt nồng nàn và da diết ngay từ giây đầu tiên. Đôi tay anh trở thành cơn sóng mạnh mẽ cuốn phăng tất cả. Cố Tiểu Khanh biết anh muốn gì, cô dịu dàng tiếp nhận, hoàn toàn phó mặc cho anh.

Sau những phút đam mê, hai thân thể thấm ướt mồ hôi, họ ôm nhau để tìm lại những hơi thở vô tình đánh mất. Một giọt ẩm nóng trên vầng trán Âu Lâm Ngọc từ từ lăn xuống theo sợi tóc mai. Sóng tình qua đi, anh nhẹ nhàng và cẩn thận vuốt ve Cố Tiểu Khanh từ trên xuống dưới.

Khi hô hấp đã bình ổn, Cố Tiểu Khanh xoay người nằm thẳng. Cô cảm giác toàn thân ẩm ướt khó chịu, nhẹ giọng nói với Âu Lâm Ngọc: “Em muốn đi tắm.”

Âu Lâm Ngọc ôm sát cô, buồn buồn “Ừ” một tiếng nhưng không rời lỏng vòng tay. Cố Tiểu Khanh chờ rất lâu thấy anh vẫn nằm im không nhúc nhích, sốt ruột ngọ ngoậy cơ thể. Đến lúc này thì anh mới chịu thả tay để cô đi.

Cố Tiểu Khanh ngồi dậy, quần áo vương vãi khắp nơi, đã vậy người bên cạnh còn nhìn cô bằng cặp mắt trêu người. Cô thoáng chốc nóng ran người, vội vàng vợ bừa chiếc áo của Âu Lâm Ngọc mặc vào, mặt đỏ bừng chạy như bay vào phòng tắm.

Cô mở vòi sen, vô vàn tia nước ấm tuôn xối xả, phòng tắm trong chớp mắt đã mịt mù trong màn sương mù giăng kín. Cố Tiểu Khanh đến đứng trước gương với tay lau đi lớp hơi nước phủ bên trên. Cô không khỏi rùng mình khi nhìn những vết bầm không đếm xuể trên cơ thể, lần trước còn chưa kịp mờ đi, lần sau đã lũ lượt kéo đến.

Những lúc chìm đắm, anh đều mạnh bạo, quyết liệt, không khổng chế được bản thân. Anh cần thân thể cô để an ủi cho linh hồn cô tịch của mình. Chuyện này, trong thâm tâm cô hiểu rất rõ.

Cố Tiểu Khanh khẽ thở dài.

Tắm rửa xong, cô quấn khăn tắm đi ra ngoài. Âu Lâm Ngọc cũng tắm qua, mái tóc còn ướt nước. Anh đang đứng trong nhà bếp nấu ăn, trên người chỉ mặc chiếc quần ngủ. Quay lại thấy Cố Tiểu Khanh ở phía sau, anh ngẩn ra một chút, sau đó ngừng chuyện đang làm, lau tay sạch sẽ, nói với cô: “Đi nào, tôi tìm cho em bộ quần áo.”

Âu Lâm Ngọc đưa Cố Tiểu Khanh áo sơ mi và quần ngủ của anh, cô nhận lấy, xoay sang chỗ khác cởi khăn tắm để mặc vào. Đúng lúc áo vừa choàng qua đầu thì cô cảm giác ngón tay Âu Lâm Ngọc đang lướt nhẹ trên lưng. Rồi anh chạm vào một nơi, nơi vì sức mạnh của anh mà đã chuyển màu xanh tím. Cố Tiểu Khanh đứng chết trân tại chỗ, mãi một lúc lâu không nghe thấy anh nói lời nào. Sau cùng anh im lặng thu tay lại rời đi.

Bữa tối là món mì Ý, Âu Lâm Ngọc làm rất nhiều, Cố Tiểu Khanh nhiệt tình ăn trọn một đĩa đầy ắp. Hai người vốn kiệm lời nên bầu không khí trên bàn ăn không có gì khác ngoài sự trầm lắng yên tĩnh. Bỗng Âu Lâm Ngọc lơ đãng nói: “Đêm nay em đừng về.”

Trong miệng Cố Tiểu Khanh cơ man là mì, cô ngược lên nhìn người đối diện gật gật đầu “Ừm” một tiếng. Âu Lâm Ngọc không nói gì cả nhưng dường như anh rất phần chấn, cúi đầu tiếp tục bữa ăn.

Sau bữa tối Cố Tiểu Khanh vào bếp dọn dẹp, đến lúc cô xong xuôi đi ra Âu Lâm Ngọc không còn ở phòng khách, đưa mắt nhìn bốn phía thì thấy khe cửa thư phòng có một đường ánh sáng đèn mảnh mảnh. Cô bước đến sofa ngồi xuống mở tivi xem một mình.

Đồng hồ điểm mười một giờ, cửa thư phòng mở toang, Âu Lâm Ngọc từ bên trong bước ra đi thẳng đến bên sofa nằm ịch xuống gối đầu lên đùi Cố Tiểu Khanh, thầm thì: “Tôi mệt.”

Cố Tiểu Khanh nhoen miệng cười, anh như vậy đâu khác gì một đứa trẻ. Cô vừa xem bản tin thể giới trên tivi, vừa nhẹ nhàng giúp anh mát xa mi tâm.

Âu Lâm Ngọc trở mình, vòng tay ôm eo Cố Tiểu Khanh, dụi dụi đầu vào bụng cô.

Âu Lâm Ngọc nằm chưa kịp nóng ghế đã trở về thư phòng tiếp tục làm việc. Cố Tiểu Khanh đợi đến mười hai giờ chưa thấy anh ra nên đi ngủ trước. Giữa đêm cô giật mình tỉnh lại vì bị ngạt thở, hóa ra cả thân hình Âu Lâm Ngọc đang đổ dồn vào cô, anh lại còn ngang nhiên khoát cánh tay chặn ngang miệng và mũi cô mà ngủ say sưa.

Cố Tiểu Khanh quay đầu nhìn gương mặt đang say giấc, xót xa nghĩ thể giới của anh hẳn phải tịch mịch cô quạnh biết bao, khó trách ngay cả trong giấc ngủ anh lại vô thức bộc lộ ham muốn chiếm hữu mạnh mẽ như thế. Nghĩ đến đây cô chợt thấy mềm lòng. Thôi thì để mặc anh vậy. Cô giữ nguyên tư thế gò bó nhắm mắt ép mình vào giấc ngủ.

Buổi sáng, Cố Tiểu Khanh bị Âu Lâm Ngọc lay tỉnh, mở mắt thấy một đôi mắt sáng ngời đang nhìn cô, phồng phồng tỉnh thần anh vô cùng tốt. Âu Lâm Ngọc đưa quần áo cô mặc hôm qua nói: “Mau dậy ăn sáng, ăn xong tôi với em ra ngoài.”

Cố Tiểu Khanh nhận bộ quần áo từ tay anh, toàn bộ đã được giặt sạch, cô hỏi: “Hôm qua mấy giờ anh ngủ?”

“Khoảng ba giờ, tôi không để ý lắm.” Âu Lâm Ngọc đã thay xong áo, vừa mặc quần vừa trả lời cô.

Cố Tiểu Khanh mặc áo len vào, hỏi anh: “Anh giặt đồ cho em hả?”

“Đương nhiên, nếu không hôm nay em mặc gì?” Anh nói, “đương nhiên”.

Cố Tiểu Khanh á khẩu. Cô chợt dạ phát giác ra bản thân mình lười quá sức, cứ tính toán trong đầu mặc lại quần áo ngày hôm qua.

Bữa sáng vẫn theo phong cách Tây. Loại đồ ăn này ăn hai lần thấy bình thường, đến lần thứ ba quả thật không cảm thấy mùi vị gì nữa. Cô ăn qua loa mấy miếng bánh mì, uống vài ngụm sữa.

Âu Lâm Ngọc thấy trứng ốp la và chân giò hun khói trong đĩa Cố Tiểu Khanh còn nguyên không suy suyển, anh áy náy nói: “Tôi không biết nấu ăn, trước kia đi du học nên chỉ làm được món Tây.”

“Việc này...” Cố Tiểu Khanh không biết nên tiếp lời anh thế nào. Khả năng nấu nướng của cô so với anh thật ra cũng chẳng khá khẩm hơn bao nhiêu. Nhưng nhờ ra riêng một thời gian nên cô biết làm sơ sơ vài món ăn, mùi vị miễn cưỡng có thể chấp nhận được. Tuy nhiên vẫn phải thừa nhận một điều, khoản bếp núc quả thực cô khá vụng về. Cô định nói với anh sau này để cô làm, song nghĩ kỹ lại, quan hệ giữa họ chưa đi đến đâu, nói như vậy hơi đường đột thì phải.

Cô chuyển hướng đề tài, hỏi anh: “Lát nữa mình đi đâu?”

Âu Lâm Ngọc dọn chén đĩa trên bàn ăn vào nhà bếp: “Hôm nay trời đẹp, chúng ta đi leo núi đi.” ☼☼☼

Núi Cửu Sơn nằm ngay trong nội thành thành phố C, cạnh dòng sông hiền lành uốn lượn, độ cao vừa phải. Vào những ngày cuối tuần, nơi đây trở thành địa điểm lý tưởng để các cặp vợ chồng, con cái tay trong tay cùng nhau dạo mát và thưởng ngoạn phong cảnh thiên nhiên.

Cố Tiểu Khanh lái xe, Âu Lâm Ngọc ngồi cạnh cô, không gian trong xe trôi bồng bềnh phiêu lãng trên những thanh âm cao vút như tiếng cá heo của ca sĩ Vitas*. Tia nắng mùa đông đẹp đẽ hiếm hoi xuyên qua cửa kính thủy tinh biến thành những chấm sáng vàng tươi đậu trên vạt áo. Giọng hát ngân vang thổi những cung bậc cảm xúc không tên trong lòng cô bay cao, cao mãi.

Sau khi đưa xe vào bãi đỗ dưới chân núi, họ xuống xe đi bộ lên núi. Thật ra có thể lái xe dọc theo con đường nhựa dẫn thẳng lên đỉnh Cửu Sơn, nhưng hôm nay lại là một ngày đẹp trời quý giá sau bao nhiêu ngày âm u, rất thích hợp vừa cước bộ vừa hít hà hương ban mai trong lành.

Hai người chậm rãi dạo bước về phía trước. Chỉ cần ra bên ngoài, Âu Lâm Ngọc sẽ khôi phục lại vẻ lạnh nhạt, xa cách với tất cả mọi người xung quanh anh.

Con đường lạnh vắng, hàng thông hai bên vẫn xanh thẫm thẫm mặc cho mùa đông khắc nghiệt. Trận tuyết lớn hai hôm trước để lại trên cành cây chút băng tuyết chưa tan, đứng từ xa nhìn lại tựa như tấm thảm xanh bạt ngàn được tô điểm bởi những chấm trắng tinh khôi xinh xắn. Trước vẻ đẹp của tạo hóa, lòng người cũng thấy bình yên và thư thái.

Âu Lâm Ngọc đi phía trước Cố Tiểu Khanh, cách cô hai bước. Cô dõi theo bóng lưng anh, từ cái cách anh hơi ngửa đầu đến dáng đi thẳng tắp vững chãi, cao ngạo nhưng cô độc đến nhói lòng. Cô bước nhanh đến bên cạnh rồi nhẹ nhàng nắm lấy tay anh. Tức thì anh siết chặt tay cô.

Hai người sánh vai bước từng bước lên núi. Ai tình cờ ngang qua sẽ thấy một đôi nam nữ mười ngón tay đan xen thông dong đi trên con đường núi trống trải, dáng vẻ họ nhàn nhã như tản bộ dạo quanh sân nhà. Hình ảnh này dưới con mắt người khác, là ấm áp và lãng mạn.

Một nhóm người cưỡi xe đạp lướt gió phóng vù vù vượt qua họ đều không khỏi hiếu kỳ ngoảnh đầu nhìn lại phía sau.

Sau một giờ đồng hồ, hai người đã đặt chân trên đỉnh Cửu Sơn. Lúc này đây trên núi chỉ lác đác vài du khách. Họ đứng ở nơi cao nhất ngắm nhìn bao quát đất trời, khắp nơi bao phủ một màu xanh trùng trùng điệp điệp, xa xa thấp thoáng những tòa nhà cao tầng của chốn thị thành nhộn nhịp phồn hoa. Cố Tiểu Khanh thở ra một làn hơi trắng xóa, cơn gió núi lập tức bay đến đánh tan hơi thở của cô vào không trung.

Âu Lâm Ngọc từ đằng sau luồn tay vào túi áo ấm của cô, tựa cằm lên bả vai cô, nhỏ nhẹ hỏi: “Lạnh không?” Cố Tiểu Khanh lắc đầu.

Anh buông một câu cảm khái: “Đã mười năm rồi tôi không đến đây.” Cố Tiểu Khanh cười khẽ, thầm nghĩ về mười năm trước, anh mới có mười tám, mười chín tuổi, không biết những ngày xưa đó trông anh như thế nào.

Đứng ở đỉnh núi một lúc, anh dẫn Cố Tiểu Khanh đi qua một con đường nhỏ, cuối đường là một đình hóng mát rất lâu đời đã trải qua vài lần tu sửa.

Chưa đến nơi đã nghe phong phanh tiếng cười đùa xa xa vọng lại. Qua khỏi đoạn đường ngoằn ngoèo, ngôi đình nhỏ hiện ra dưới những tàn cây. Một nhóm học sinh mặt đồng phục đang ở bên trong vui đùa ầm ĩ, vài cô cậu còn nghịch ngợm khắc tên mình lên cột đình bằng gỗ.

Hai người dừng chân khi chỉ còn cách ngôi đình một khoảng ngắn. Cố Tiểu Khanh quay sang nhìn Âu Lâm Ngọc, cô thấy một miền ký ức xa xăm trong đôi mắt sâu thẳm của anh. Họ không nói với nhau câu gì, qua một hồi, Âu Lâm Ngọc nắm tay cô xoay người rời đi.

Trên núi có một quán ăn chuyên bán đặc sản vùng sơn cước, họ giải quyết bữa trưa ở đó rồi đến chiều ngồi cáp treo xuống núi.

Về lại trung tâm thành phố, Âu Lâm Ngọc bảo Cố Tiểu Khanh lái xe đến siêu thị. Cố Tiểu Khanh nghĩ anh muốn mua ít đồ gia dụng nên không hỏi nhiều, chở anh đến siêu thị Carrefour* gần nhà.

(*) Carrefour là tập đoàn bán lẻ lớn nhất Trung Quốc với hơn 100 siêu thị quy mô lớn.

Đầu năm mới siêu thị còn khá vắng vẻ, không chen lấn tấp nập như mấy ngày cao điểm cuối năm. Họ đẩy giỏ xe từ từ rảo quanh các khu hàng.

Đến khu thực phẩm, Âu Lâm Ngọc nhìn Cố Tiểu Khanh hỏi: “Em biết nấu ăn không?”

Cố Tiểu Khanh ngượng ngùng khẽ đáp: “Em biết sơ sơ.”

“Tối nay chúng ta nấu ăn nhé?” Nói rồi Âu Lâm Ngọc khom người chọn lấy đủ thứ linh tinh.

Anh bỏ vào xe hết gà, vịt, cá, lại đến rau củ, hoa quả, chẳng mấy chốc trên xe đã chất đống. Cố Tiểu Khanh không nhịn được hỏi anh: “Anh mua nhiều như vậy làm gì?”

“Chúng ta ở nhà ăn cơm mấy ngày liền mà.” Anh trả lời rất tự nhiên.

Hai chữ “chúng ta” của anh đã làm Cố Tiểu Khanh xao xuyến.

Âu Lâm Ngọc đi lòng vòng lại lấy thêm sữa, nước trái cây, đồ ăn vặt bỏ vào giỏ hàng. Đột nhiên anh quay đầu hỏi Cố Tiểu Khanh: “Tiểu Khanh, em có ăn vặt không?”

“Em không thích.” Cố Tiểu Khanh lắc lắc đầu.

Âu Lâm Ngọc “Ừ.” một tiếng, tiếp tục đẩy xe về phía trước. Đến khi anh dừng lại, Cố Tiểu Khanh phát hiện họ đang đứng ở quầy bán quần lót.

Âu Lâm Ngọc tỉnh bơ cầm một hộp quần lót nữ hỏi cô: “Em mặc size nào?”

Cố Tiểu Khanh xấu hổ muốn chui xuống đất. Cô nhìn lăm lét xung quanh, may mà bên cạnh không có ai. Nhắm mắt nhắm mũi chọn bừa một hộp ném vào giỏ xe: “Cái này đi.”

Âu Lâm Ngọc lấy ra nhìn nhìn nói: “Viền ren mặc không thoải mái, mua loại cotton được không?” Nói xong liền lấy một hộp khác: “Cái này nhé.” Anh nhìn chằm chằm vào hông Cố Tiểu Khanh, nói: “Em cỡ size M.”

Mặt Cố Tiểu Khanh đã thành trái cà chua, cô gật đầu lia lịa: “Ừm, ừm, vậy đi.”

Âu Lâm Ngọc bỏ cái hộp nhỏ vào xe hàng, bình thường, thản nhiên không có vẻ gì đùa cợt. Trong khi Cố Tiểu Khanh thì găm nhăm buồn bực uất ức.

Sau khi về nhà họ vào bếp làm cơm tối. Mặc dù Cố Tiểu Khanh nấu nướng lơ mơ nhưng xào hai ba món đơn giản cô vẫn biết làm. Hai người cùng nhau chuẩn bị bữa tối, âm thanh bếp núc hòa cùng giai điệu nhạc nhẹ êm tai trong phòng khách, không khí ấm áp và hòa thuận.

Bỗng nhiên một tiếng nhạc khác truyền đến, Cố Tiểu Khanh nghe kỹ mới biết là tiếng chuông cửa. Cô quay sang nhìn Âu Lâm Ngọc.

Âu Lâm Ngọc ngậy ra một lúc, anh đang đỡ tay nấu nướng nên nhìn phớt qua cửa, nói: “Em ra mở cửa đi, chắc là bên quản lý tiểu khu.”

“Dạ.” Cố Tiểu Khanh liền gật đầu ra ngoài mở cửa.

Cửa vừa mở ra, cả người đứng ngoài lẫn người ở trong đều chết lặng. Ngoài cửa, Ngô Nhạc Thanh – thư ký Ngô – vốn xinh đẹp nhã nhặn, thấy Cố Tiểu Khanh mở cửa há hốc miệng sững sờ.

Hết chương 20.

(*) Vitas – ca sĩ opera rất được hâm mộ tại Trung Quốc - tên thật là Vitaliy Vladasovich Grachov sinh ngày 19/2/1981 tại Daugavpils Latvia. Sở hữu một khuôn mặt điển trai, một đôi mắt sâu, một nụ cười thiên thần và tài năng thiên bẩm – chàng trai trẻ trung này đã mang lại cho âm nhạc thế giới một chất giọng mới lạ, thu hút lôi cuốn và đầy ấn tượng. Người Trung Quốc gọi anh là “hoàng tử mang giọng hát cá heo”.

21. Chương 21

Ngô Nhạc Thanh một tay kéo vali, tay còn lại nắm tay một cậu bé khoảng ba, bốn tuổi. Trong chiếc áo măng tô lông cừu đồ tươi dài quá gối, mái tóc búi cao, gương mặt trang điểm tinh tế – hương vị nữ tính ngọt ngào toát ra từ cô ấy dễ làm say lòng người. Cô ấy lấy lại bình tĩnh rất nhanh, mỉm cười nói: “Cô Cố, chào cô.”

“Chào chị, chị Ngô.” Cố Tiểu Khanh lịch sự trả lời.

Ngô Nhạc Thanh nhã nhặn hỏi: “Lâm Ngọc có ở đây không?”

Cố Tiểu Khanh nghiêng người nhường lối: “Anh ấy đang ở bên trong, mời chị vào nhà.”

Ngô Nhạc Thanh kéo theo hành lý, dắt tay cậu bé đi qua. Khi Cố Tiểu Khanh quay lại thì thấy Âu Lâm Ngọc đã đứng ở cửa nhà bếp từ bao giờ. Trông thấy Ngô Nhạc Thanh, anh nhếch khóe môi với vẻ mặt nghiêm nghị.

Vào nhà rồi, Ngô Nhạc Thanh nhìn Âu Lâm Ngọc thở ra một hơi, có vẻ băn khoăn, muốn nói, nhưng lại thôi. Thế là hai người cứ thế im lặng đối diện nhau trong phòng khách rộng rãi, bầu không khí giữa họ rất quái dị.

Cuối cùng Ngô Nhạc Thanh đành phải đầu hàng, yếu đuối cất lời: “Nhờ cậu giúp tôi chăm sóc Nhan Hi.”

Cố Tiểu Khanh thấy Âu Lâm Ngọc thất vọng rõ rệt, mặt anh đành lại, thật lâu sau mới mở miệng: “Chị vẫn muốn đi tìm anh ta?”

Rõ ràng gương mặt Ngô Nhạc Thanh phảng phất sự sầu khổ nhưng sống lưng cô ấy vẫn thẳng tắp: “Cậu biết rồi còn gì, tôi nhất định phải đi.”

Âu Lâm Ngọc không nói một lời, quay người đi vào thư phòng, Ngô Nhạc Thanh cũng liền cất bước theo anh. Trong giây lát cửa phòng đã khép lại sau lưng họ.

Kể từ lúc Ngô Nhạc Thanh xuất hiện, Cố Tiểu Khanh hoàn toàn bị quên lãng. Và lại phòng ốc ở đây hiệu quả cách âm rất tốt, cô không cách nào nghe ngóng được chuyện gì đang diễn ra trong căn phòng đó.

Cô ngoảnh đầu nhìn một bóng dáng nho nhỏ khác đang bơ vơ một góc. Đứa trẻ kia sau khi vào cửa chỉ gục đầu lặng lẽ đứng tại chỗ, tay ôm con gấu bông cũ mềm.

Cố Tiểu Khanh đi đến bên cạnh cậu bé khom người nhẹ giọng hỏi: “Cháu đến sofa ngồi nhé?”

Qua hồi lâu không nghe thấy tiếng trả lời, Cố Tiểu Khanh bắt đầu cảm thấy kì lạ, cô bèn khom lưng thấp hơn nữa để nhìn cho rõ khuôn mặt cậu bé thì nhận ra ánh mắt cậu cứ dán chặt vào sàn nhà không hề dịch chuyển.

Cố Tiểu Khanh cân nhắc một chút, cô thử vươn tay nắm góc áo cậu bé, thấy cậu không phản kháng, cô lại chạm vào bàn tay của cậu rồi nhẹ nhàng nắm những ngón tay bé xíu. Cậu bé để tay mình yên ổn trong tay Cố Tiểu Khanh, theo cô đi đến ngồi xuống sofa. Suốt từ đầu đến cuối cậu vẫn cúi gầm mặt, mắt nhìn chăm chăm một điểm cố định trên sàn nhà.

Cố Tiểu Khanh đứng thẳng quan sát xung quanh. Phòng khách bây giờ chỉ còn trống trải và tĩnh lặng, từ khung cửa sổ sát đất to rộng phóng tầm mắt ra xa có thể thấy thành phố lấp lánh muôn ngọn đèn, nhưng khi ngẩng đầu nhìn lên lại là một vùng trời tối đen như vực sâu không đáy. Cô buông tiếng thở dài rồi xoay người đi vào nhà bếp.

Một mình trong căn bếp, Cố Tiểu Khanh dồn hết tâm trí vào chuyện nấu nướng, lúc này đây cô thật sự không muốn đi tìm lời giải cho những câu hỏi đang lớn vồn trong suy nghĩ của mình. Tiếng máy hút khói ì ầm đều đặn vang từng hồi. Thoáng chốc cô đã làm xong một món canh ba món mặn. Xong xuôi lau tay đi ra, Cố Tiểu Khanh thấy đứa bé đó vẫn ngồi trên sofa trong tư thế hệt như lúc ban đầu.

Cố Tiểu Khanh bước đến, ngồi xuống cạnh cậu, nhỏ nhẹ hỏi: “Cháu muốn xem tivi không?” Cậu bé lặng thinh.

Cô mở tivi, bấm kênh thiếu nhi, lúc này đang có chương trình phim hoạt hình. Cố Tiểu Khanh nhìn cậu bé ngồi bên cạnh, rót cuộc cậu cũng từ từ ngẩng đầu lên, mắt hướng về phía tivi.

Nhưng ngay sau đó cô phát giác ra rằng, kỳ thực cậu bé chỉ bị thu hút một chút bởi tiếng động lạ, không bao lâu sau lại thử người nhìn chăm chăm bức tường bên cạnh.

Cố Tiểu Khanh ngồi đợi cùng cậu bé, đợi đến khi thấy thời gian càng lúc càng muộn, không biết Ngô Nhạc Thanh đã đi hay chưa, cô bèn đứng lên đi đến trước thư phòng, thử gõ nhẹ cửa thăm dò tình hình bên trong.

Đứng ngoài cửa rất lâu mà không nghe thấy bên trong có động tĩnh gì, cô nhẹ nhàng vặn tay nắm đẩy cửa ra. Một cơn gió lạnh thình lình tạt vào mặt, Ngô Nhạc Thanh đã không còn trong thư phòng. Trước mắt cô là bóng lưng Âu Lâm Ngọc, anh đang đứng trước khung cửa sổ mở toang thẫn thờ nhìn ra màn đêm tối tăm bên ngoài.

Gió quạt phàn phật vào xấp giấy tờ đặt trên bàn làm việc. Cô đi đến phía sau anh, nói: “Cơm có rồi.”

Sống lưng Âu Lâm Ngọc thoáng cứng lại rồi thả lỏng, anh ngoảnh đầu nhìn Cố Tiểu Khanh cười nhẹ, hỏi: “Em làm xong hết rồi à?”

“Ừm.” Cố Tiểu Khanh gật gật đầu.

“Vậy đi thôi.” Âu Lâm Ngọc nói xong đi ra ngoài trước.

Sau khi Âu Lâm Ngọc rời đi, Cố Tiểu Khanh bước tới đóng cửa sổ. Trong không gian khép kín thoang thoảng mùi nước hoa, cô biết đó là hương thơm trên người Ngô Nhạc Thanh.

Lúc ngồi vào bàn Âu Lâm Ngọc cho Nhan Hỉ ăn trước, Cố Tiểu Khanh ở bên cạnh im lặng ăn cơm. Bữa tối diễn ra trong căn nhà lặng ngắt như tờ.

Âu Lâm Ngọc chăm cậu nhóc rất thuần thực, anh xới một chén cơm nhỏ, chan thêm nước canh, lại gấp vào chút rau củ và thịt băm, trộn đều, xúc từng muỗng nhỏ đút vào miệng cậu bé. Tay anh cầm sẵn chiếc khăn lông, thi thoảng dịu dàng lau đi nước canh còn đọng lại trên mép cậu. Bỗng nhiên anh nhìn cậu chăm chú rồi nói: “Thư ký Ngô là dì nhỏ của tôi, Nhan Hỉ là con của cô ấy, nhóc này bị bệnh tự kỷ.”

Cố Tiểu Khanh hiểu anh đang giải thích với cô, cô chỉ cúi đầu “Dạ” một tiếng, tỏ ý là cô đã biết.

Cố Tiểu Khanh ăn xong liền đón lấy chén cơm từ tay Âu Lâm Ngọc. Lúc này tới phiên anh ăn, còn cô thay anh chăm Nhan Hỉ. Âu Lâm Ngọc nhìn cô xúc cơm đưa đến miệng Nhan Hỉ, cậu bé há miệng “ùm” một muỗng rồi xoay người sang hướng khác nhai ngon lành.

Nhan Hỉ ăn rất ngoan, tuy rằng cậu bé im phăng phắc nhưng cứ dứt miếng cơm nào là cậu ăn ngay miếng đó. Cứ thế chén cơm đã được Cố Tiểu Khanh dứt cậu ăn sạch sẽ.

Sau bữa tối Cố Tiểu Khanh vào nhà bếp rửa chén đĩa, Âu Lâm Ngọc ngồi trên sofa dứt Nhan Hỉ ăn trái cây. Dọn dẹp đâu vào đấy tươm tất, Cố Tiểu Khanh từ nhà bếp đi ra, đến ngồi cạnh Nhan Hỉ, cả nhà ba người cùng xem phim hoạt hình.

Không ai biết được Nhan Hỉ có xem hay không, chỉ thấy cậu ngẩn ngơ nhìn về hướng có tivi. Xem đến chín giờ Âu Lâm Ngọc tắm cậu bé đi tắm, Cố Tiểu Khanh ngồi lại chuyển sang kênh tin tức xem tiếp.

Không được bao lâu thì tiếng trẻ con la hét chói tai đột ngột vang lên trong không gian yên tĩnh. Cố Tiểu Khanh tức khắc rời khỏi sofa, bước nhanh đến nhà tắm. Từng tiếng gào thét nối tiếp nhau không dứt kết thành một chuỗi âm thanh bén nhọn quấn quanh giữa khoảng không tĩnh mịch khiến người ta cảm thấy hoảng sợ.

Cố Tiểu Khanh đẩy thẳng cửa nhà tắm ra, đập vào mắt cô là cảnh tượng cậu bé Nhan Hỉ đứng trong bồn tắm lớn vừa cố hết sức giãy giụa vừa thét gào đến tím mặt và Âu Lâm Ngọc ngồi xổm bên ngoài không chế hai tay cậu bé. Nghe thấy tiếng động sau lưng anh không quay đầu lại, chỉ nói: “Đem khăn tắm lại đây, giúp tôi giữ thẳng bé.”

Cố Tiểu Khanh không làm theo lời anh, ngược lại, cô đi qua gỡ tay Âu Lâm Ngọc bế Nhan Hỉ từ bồn tắm ra ngoài rồi ôm vào lòng. Cậu bé ngửa cơ thể cứng ngắt ra sau, miệng liên tục la hét không ngừng nghỉ.

Cố Tiểu Khanh gắng sức ôm cậu bé, vuốt ve sau lưng cậu từ trên xuống dưới, đồng thời lặp đi lặp lại: “Nhan Hỉ ngoan nào, đừng quấy nữa.”

Có thể vì thân thể mềm mại của cô, cũng có thể vì hơi thở trên người cô, nên Nhan Hỉ dần dần thôi không chống cự, cậu bé tựa vào vai cô khóc nức lên từng tiếng.

Âu Lâm Ngọc lấy khăn tắm bao lấy cậu bé từ phía sau, Cố Tiểu Khanh hỏi anh: “Sao vậy?”

Âu Lâm Ngọc bắt đầu đi lắc đầu: “Tôi không biết, mới vừa đặt nó vào trong nước.”

Nhan Hỉ gục đầu trên vai cô khẽ thì thào, anh hỏi: “Nhan Hỉ, nói gì vậy nhóc?”

Cố Tiểu Khanh nghe thấy, cô trả lời: “Nó nói, vịt vịt.”

Âu Lâm Ngọc như sực nhớ chuyện gì, anh vội ra ngoài đi đến mở cái vali Ngộ Nhạc Thanh để lại, tìm được một con vịt cao su màu hồng, rồi mau chóng trở lại nhà tắm đưa con vịt cho Nhan Hỉ. Cậu bé cầm con vịt liền ngừng khóc, cúi thấp mặt trở lại điệu bộ lặng lẽ như ban đầu.

Cố Tiểu Khanh đặt cậu bé trở lại vào bồn tắm, bắt đầu tắm rửa cho cậu. Bây giờ Nhan Hỉ rất nghe lời, cúi gằm mặt cặm cùi chơi với con vịt, ngoan ngoãn để yên cho Cố Tiểu Khanh xối nước lên người cậu. Âu Lâm Ngọc ở cạnh bên lần lượt đưa khăn tắm rồi đến sữa tắm, hai người phối hợp rất ăn ý.

Rồi thì chuyện tắm gội cũng kết thúc một cách êm đẹp, Cố Tiểu Khanh ôm cậu bé ra khỏi bồn tắm, Âu Lâm Ngọc lấy khăn lông bọc cậu lại bế vào phòng ngủ.

Cố Tiểu Khanh ra phòng khách lấy vali đem vào phòng ngủ. Cô mặc cho Nhan Hỉ bộ quần áo ngủ trẻ em tìm được trong số đồ đạc mẹ cậu để lại. Thân hình gầy gò của cậu bé thoát nhìn tưởng chừng thiếu dinh dưỡng, nhưng quan sát kỹ, cậu cao hơn so với những đứa trẻ cùng tuổi, cả cánh tay lẫn đôi chân bé đều thẳng tắp thon dài, đường nét khuôn mặt xinh xắn, hai má ửng hồng khỏe mạnh, có thể thấy cậu được chăm bẵm cực kỳ chu đáo. Có điều cậu thiếu mất sự nghịch ngợm, quậy phá vốn nên có của những nhóc con ở độ tuổi này, ngược lại thể giới của cậu hoàn toàn im lặng. Cố Tiểu Khanh thay quần áo cho Nhan Hỉ xong, đặt cậu bé nằm ngang trên giường, cậu liền ôm cứng con gấu bông mở to mắt nhìn lên trần nhà, nhìn mãi không chớp mắt.

Hai người đứng trông chừng bên giường cho tới lúc Nhan Hỉ từ từ nhắm mắt lại. Cố Tiểu Khanh đứng dậy vặn nhỏ ánh đèn đầu giường, sau đó nhón chân đi vào phòng treo quần áo tìm hai bộ đồ ngủ, đưa Âu Lâm Ngọc một bộ rồi hai người nhẹ bước ra khỏi phòng.

Sau trận giằng co vừa rồi quần áo của họ cơ bản đều thấm nước nhàu nhĩ. Hai người tách ra đi tắm gội, sau đó Âu Lâm Ngọc quay về thư phòng làm việc, Cố Tiểu Khanh xem tivi được chốc lát thì đi ngủ trước.

Ngủ đến nửa đêm, Cố Tiểu Khanh lại bị một lực đè nặng làm tỉnh giấc. Mở mắt ra thấy Nhan Hỉ nằm ngủ bên cạnh, Âu Lâm Ngọc nằm phía sau, hai tay anh ôm cô sát sao.

Cố Tiểu Khanh lách người ra một chút, Âu Lâm Ngọc lại không nhúc nhích, cô không biết làm sao nên cũng đành thuận theo anh. □□□

Cuộc sống của hai người tuy bất ngờ có thêm một đứa bé nhưng vẫn bình yên như mặt hồ phẳng lặng. Nguyên nhân chủ yếu là vì Nhan Hỉ rất an tĩnh, cậu tuyệt đối không đòi hỏi gì, nếu cho cậu ăn thì cậu ngoan ngoãn ăn, còn như để mặc cậu thì cậu có thể ngồi một chỗ suốt một ngày hai mươi bốn giờ không xê dịch.

Cố Tiểu Khanh thương Nhan Hỉ nên đi đâu hay làm gì cô cũng dẫn cậu bé theo cùng. Kỳ lạ ở chỗ, Nhan Hỉ dường như nghe hiểu lời cô nói, hề cô nhắc lại điều gì nhiều lần với cậu thì cậu sẽ làm theo. Một ngày nọ, Cố Tiểu Khanh mang theo Nhan Hỉ lái xe về nhà lấy mấy bộ quần áo, lúc xuống xe, Cố Tiểu Khanh đứng bên cửa thử nói với Nhan Hỉ: “Nhan Hỉ ơi, xuống xe nhé?”

Nói lần đầu, cậu bé không phản ứng, mắt nhìn đầu gối. Nói lần thứ hai, cậu bé hơi ngẩng mặt, gật đầu một cái. Cố Tiểu Khanh rất vui, lại nói thêm một lần nữa. Đến lần này thì Nhan Hỉ đã chịu ngược lên nhìn gương mặt cô. Cố Tiểu Khanh đưa tay về phía cậu bé: “Nhan Hỉ.”, Nhan Hỉ liền nắm tay cô nhảy xuống xe. Cố Tiểu Khanh tràn ngập vui sướng, cô ôm chầm cậu bé vào lòng mình: “Nhan Hỉ giỏi quá.”, Nhan Hỉ liền vươn ngay hai cánh tay bé nhỏ ôm sát cổ cô.

Ngô Nhạc Thanh đến đón Nhan Hỉ vào ngày nghỉ đông cuối cùng. Ngày đó sau bữa cơm trưa, ngoài trời tuyết rơi lả tả. Cố Tiểu Khanh ôm Nhan Hỉ đứng trước cửa sổ sát đất hỏi cậu bé: “Nhan Hỉ, cháu xem tuyết rơi kia, mình ra ngoài chơi nhé, chịu không?”

Nhan Hỉ nhìn ngoài cửa sổ không nói gì, Cố Tiểu Khanh lại nói lần nữa. Bỗng thật diệu kỳ, Nhan Hỉ nói ra một chữ: “Tuyệt.”

Cố Tiểu Khanh vô cùng hào hứng, đây là lần đầu tiên trong mấy ngày nay cô thấy Nhan Hỉ chủ động nói chuyện. Cô ẵm Nhan Hỉ vào thư phòng tìm Âu Lâm Ngọc, đẩy cửa đi đến đứng trước máy tính của anh, nói: “Trời vừa đổ tuyết, chúng ta dắt Nhan Hỉ xuống chơi được không?”

Âu Lâm Ngọc mặc dù thấy Cố Tiểu Khanh hưng phấn vẫn cố ý hỏi Nhan Hỉ đang vui mặt trong lòng cô: “Nhan Hỉ, nhóc muốn đi không?”

Nhan Hỉ im thin thít, xoay người ôm cổ Cố Tiểu Khanh. Cố Tiểu Khanh không khỏi có chút cụt hứng: “Vừa rồi thằng bé còn nói tuyết cơ mà.”

Âu Lâm Ngọc cười tủm tỉm rồi đứng dậy tắt máy tính: “Đi nào, thay quần áo đi.”

Cố Tiểu Khanh mặc áo lông, đeo khăn quàng cổ, đội mũ quả dưa, mang găng tay cho cậu bé, quần cậu thành một quả cầu tí hon, rồi lại “hóa trang” cho mình thành một quả cầu tròn vo y hệt.

Ba người cùng đi xuống bãi đất trống dưới lầu. Không gian xanh ở khu căn hộ xa hoa này được chăm chút rất đẹp mắt, dù lớp cỏ xanh tươi trên mặt đất đã trở trụi hoàn toàn sau vài tháng mùa đông, nhưng còn đó những loại cây vẫn tươi thắm như hương sắc mùa xuân bất kể gió mưa bão tuyết. Mỗi khu căn hộ nằm cách nhau một khoảng rộng lớn, cảnh vật xung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

Cố Tiểu Khanh ngồi xổm sau lưng Nhan Hỉ, tháo găng tay của cậu bé ra, nâng bàn tay bé bỏng đón những bông tuyết trắng tinh bay lượn giữa không trung, vài bông tuyết khẽ khàng đáp lên tay cậu chớp mắt tan thành giọt nước trong veo.

Cố Tiểu Khanh khẽ nói: “Nhan Hỉ này, đây là tuyết, mát không?”

Âu Lâm Ngọc đứng trước họ, kinh ngạc chứng kiến gương mặt cậu bé Nhan Hỉ hé mở nụ cười tươi tắn. Giữa trời tuyết trắng, cô gái ôm cậu bé phía trước cười hiền hòa, người đàn ông anh tuấn cạnh bên nhìn họ bằng ánh mắt dịu dàng. Quả thật là một bức tranh ngày đông chứa chan tình cảm ấm nồng.

Thế nhưng âm thanh loạt xoạt của giày cao gót đột ngột vang lên đã phá vỡ bức tranh đẹp đẽ đó. Họ quay đầu nhìn theo hướng âm thanh phát ra thì thấy Ngô Nhạc Thanh mang theo hành lý đang từ từ đi về phía họ.

Khi Ngô Nhạc Thanh đến gần, Cố Tiểu Khanh ngạc nhiên khi thấy cô ấy vẫn mặc bộ quần áo mấy ngày trước, gương mặt trang điểm khéo léo nhưng không giấu được vẻ tiều tụy hiện lên dưới lớp phấn son.

Cố Tiểu Khanh đứng lên cất tiếng chào: “Chị Ngô.”

Ngô Nhạc Thanh gật đầu một cái, có vẻ mệt mỏi không muốn nói chuyện. Nhan Hỉ đứng trước Cố Tiểu Khanh, thấy mẹ đến cậu không bước tới mà cũng không hé răng nói gì. Âu Lâm Ngọc đứng cạnh không buồn mở miệng.

Những khi Ngô Nhạc Thanh xuất hiện, bầu không khí giữa cô ấy và Âu Lâm Ngọc lại trở nên quái dị.

Âu Lâm Ngọc bất chợt mở miệng nói: “Chị tìm được anh ta không?”

Ngô Nhạc Thanh đi qua ôm Nhan Hỉ đáp: “Không.”

Âu Lâm Ngọc cười nhạo thành tiếng: “Tôi biết ngay mà, nhưng không hiểu nổi tại sao chị cứ ngốc như vậy?”

“Phụ nữ nói chung đều phải ngốc một lần trong đời, đợi đến khi tôi không còn hơi sức nữa thì tự nhiên sẽ thông minh ra.” Ngô Nhạc Thanh nói ra lời này bằng giọng điệu chứa đầy hiu quạnh, đôi mắt cố kìm giữ những giọt nước mắt chực trào.

“Chẳng phải chị đã kiệt sức rồi sao?” Tiếng nói trầm ấm của Âu Lâm Ngọc truyền đến, Cố Tiểu Khanh quay sang nhìn anh, anh lại xem như cô không tồn tại, ánh mắt anh chỉ chăm chú nhìn Ngô Nhạc Thanh.

Ngô Nhạc Thanh không đáp, một lát sau mới mệt mỏi buông một câu: “Mặc kệ tôi, tôi có kiệt sức hay không chẳng liên quan gì đến cậu!” sau đó lời nói mềm mỏng hơn: “Cậu lo toàn tâm toàn ý với người đang ở bên cạnh đi, ngay cả Nhan Hỉ cũng quý cô ấy đấy thôi.” Dứt lời nhìn sang Cố Tiểu Khanh, khẽ thở dài một tiếng rồi xoay người bỏ đi không chào từ biệt.

Lại một lần nữa, Cố Tiểu Khanh bị hai người coi như vô hình. Cô chờ xem Âu Lâm Ngọc muốn nói gì với mình thì anh chỉ lạnh nhạt nói hai chữ “Đi về.” cộc lốc, rồi quay ngoắt đi vào tòa nhà. Hết chương 21.

22. Chương 22

Sau khi vào nhà, Âu Lâm Ngọc im hơi lặng tiếng bước thẳng vào thư phòng để lại phía sau ánh mắt Cố Tiểu Khanh dõi theo bóng lưng anh. Tận đến lúc Cố Tiểu Khanh làm xong cơm tối gọi anh ra ăn, anh cũng chỉ ăn qua loa rồi lại quay về thư phòng.

Chương trình tin tức mười hai giờ khuya kết thúc, Cố Tiểu Khanh rời sofa đến tắt tivi. Cô ngoảnh mặt nhìn về căn phòng kia, chỉ có chút ánh đèn yếu ớt cổ len mình thoát ra từ khe cửa nhỏ hẹp. Cô trầm ngâm suy nghĩ, dường như sáng tỏ được đôi điều, lại dường như mịt mờ nhòa nhạt. Cô thở dài một tiếng rất nhẹ rồi đi vào phòng ngủ, vui mình trong chăn và nhắm mắt ngủ liền ngay sau đó.

Thế nhưng giấc ngủ say của Cố Tiểu Khanh bị phá bĩnh bởi một nụ hôn đột ngột tấn công dồn dập, theo phản xạ tự nhiên, cô lập tức đưa tay đẩy con người đang ép chặt phía trên. Trong màn đêm tiếng anh khàn khàn bên tai cô: “Đừng sợ, là tôi, tôi sẽ nhẹ nhàng hơn.”

Cô ngừng kháng cự, từ từ thả lỏng chính mình. Dưới tấm chăn to rộng, thể xác giao hòa thể xác, hơi thở tan trong hơi thở. Mặc dù thân thể cô bị giam cầm trong sự dụ dỗ của anh, linh hồn cô vẫn lặng lẽ đang thoát ra, rồi đứng từ xa lặng yên nhìn họ một cách tỉ mỉ. Giây phút này, có sự thật vỡ ào và có cả say đắm trầm luân.

Ngày hôm sau quay lại công việc thường nhật, Âu Lâm Ngọc vẫn ngồi trên ghế sau, sau đó đến công ty họ tự giác rẽ sang hai lối đi riêng, cũng như bao ngày khác, sự giao tiếp giữa họ không nhiều hơn hay ít đi một câu nói.

Cố Tiểu Khanh đi thang máy dành cho nhân viên lên tầng năm mươi. Cô đến phòng Kiến trúc trình diện đồng thời tiếp nhận một số công việc tồn đọng do bị gián đoạn bởi kỳ nghỉ lễ kéo dài. Rất chóng vánh, cô lao đầu vào núi công việc chồng chất nhằm kéo bản thân ra khỏi mớ suy nghĩ hỗn độn. Ngày tháng kể tiếp lại nối đuôi nhau đi qua theo một công thức định sẵn.

Một ngày của họ được chia thành hai gam màu: sáng và tối. Sáng, là ông chủ lạnh nhạt và tài xé vô vị. Tối, là tình nhân say sưa hoan ái. Cố Tiểu Khanh nghiễm nhiên đến ở lại nhà Âu Lâm Ngọc, cuối tuần hai người sẽ ra ngoài dạo phố hoặc đi siêu thị mua sắm. Mọi chuyện cơ hồ rất bình thường, họ cũng gần gũi về thể xác như bao đôi lứa đang đắm trong lửa tình trên thế gian này, sự thật là, ái ân cuồng nhiệt có thể hòa quyện thân thể nhưng không thể rút ngắn khoảng cách xa xôi với vợ giữa hai con tim.

Dòng nước thời gian êm đềm chảy xuôi qua ghềnh thác. Cố Tiểu Khanh vẫn vui vẻ, cái vui vẻ được hình thành từ việc cố gắng không đi sâu tìm hiểu đường tơ kẽ tóc. Suy cho cùng, đời này mấy ai đủ dũng cảm đối diện với chân tướng hiện thực, cho nên đành thả mình vào thế giới mơ mơ hồ hồ. Cô cảm giác như thân thể đang treo lơ lửng giữa không trung, lâng lâng hạnh phúc, dù không biết khi nào rơi xuống thịt nát xương tan, nhưng một chút hạnh phúc con con mong manh đó đã quá đủ để cô nhắm mắt bất chấp mọi hiểm nguy đi tiếp con đường đã chọn.

□ □ □

Hôm nay ngày một tháng tư, Cố Tiểu Khanh bất ngờ nhận được điện thoại của Âu Lâm Tỷ. Thật ra anh đã biến mất khỏi cuộc sống của cô một thời gian rất dài.

Cô biết giữa Âu Lâm Tỷ và Âu Lâm Ngọc có thể là quan hệ anh em, nhưng chưa bao giờ tiếp xúc với Âu Lâm Tỷ qua anh. Không riêng gì Âu Lâm Tỷ, ngay cả người khác cô cũng chưa từng gặp qua. Âu Lâm Ngọc sống vô cùng khép kín, bình thường cô không thấy anh có mối quan hệ thân thiết cá nhân với bất cứ ai, huống chi những người anh gặp gỡ xã giao vì công việc, đương nhiên cô càng khó có cơ hội tiếp xúc.

Âu Lâm Tỷ gọi đến khi Cố Tiểu Khanh đang lui cui làm việc. Lúc tiếng chuông di động vang lên, cô đang cặm cùi sửa bản vẽ trên máy tính nên chỉ với tay ấn phím nghe mà không xem màn hình điện thoại. Một giọng nói hăng hái phấn khích truyền ra từ trong điện thoại: “Cố Tiểu Khanh, Cá tháng Tư vui vẻ!”

“Cá tháng Tư vui vẻ.” Cố Tiểu Khanh sững người một lúc rồi uể oải trả lời.

“Cố Tiểu Khanh, hôm nay là sinh nhật anh, em đến “Ngân Sắc Đế Quốc” được không?” Anh nói cực kỳ nghiêm túc.

Cố Tiểu Khanh thuận miệng nói đùa: “A! Anh sinh ngày Cá tháng Tư cơ à? Ngày này người ta sinh nhiều vô số kể, người người lừa gạt lẫn nhau nên chẳng trách có lắm tin mừng đến thế.”

“Ha ha, bởi vậy nên số anh sinh ra là để làm trò vui tiêu khiển cho thiên hạ.” Cố Tiểu Khanh nhận ra chút khác lạ ẩn chứa trong lời nói tưởng như đùa cợt, cô chợt ý thức được mình đã vô tình khơi dậy vết thương lòng của người khác.

Cô lặng im rồi chân thành nói: “Rất xin lỗi anh.”

“Hi hi, nếu em cảm thấy có lỗi thì tối ghé chỗ anh, chúc anh một câu sinh nhật vui vẻ là đâu lại vào đấy thôi.” Âu Lâm Tỷ lại giở giọng lưu manh, song trong lưu manh có cả sự khẩn khoản nài nỉ mà anh không muốn che giấu.

Cố Tiểu Khanh tần ngần cầm điện thoại không lên tiếng.

“Được hay không, em nói một tiếng đi chứ.” Âu Lâm Tỷ sốt ruột.

“Được.” Cố Tiểu Khanh do dự đáp.

“Tốt, em nhớ đến sớm chút, anh xuống lầu đón em.” Bên kia đã có được câu trả lời ưng ý nên vừa nói xong liền cúp ngay điện thoại.

Đặt điện thoại xuống, Cố Tiểu Khanh có phần hối hận. Không biết sinh nhật Âu Lâm Tỷ thì Âu Lâm Ngọc có tham dự hay không. Ngộ nhờ ba người giáp mặt, chuyện này với cô và Âu Lâm Tỷ mà nói thật xấu hổ.

Rồi lại không biết Âu Lâm Ngọc có đồng ý để cô xuất hiện bên cạnh anh trong một hoàn cảnh khác hay không. Những lo sợ, hoang mang về tình huống rồi như tơ vò trước mắt quả thật khiến cô đau đầu nhức óc.

Trước giờ tan tầm, Âu Lâm Ngọc gọi điện cho Cố Tiểu Khanh, anh nói hết sức gãy gọn, bảo cô tối nay về trước, không cần chờ anh. Không câu giải thích, không lời dăn dò, nói rồi cúp điện thoại rất dứt khoát. Thậm chí Cố Tiểu Khanh chưa kịp ừ hử một câu.

Cố Tiểu Khanh giữ ống nghe, đứng ngây ngẩn mất một hồi lâu. Sau đó cô trấn định tinh thần, thu dọn đồ đạc ra về. Trên đường đi cô ghé trung tâm mua sắm mua một chiếc bật lửa hàng hiệu rồi lái xe một mạch đến “Ngân Sắc Đế Quốc” trên đường Nghênh Tân.

Cô không phải là kẻ yếu đuối nhất gan, cô không muốn lùi bước. Nếu giữa cô và anh là một cuộc chiến giằng co, thì cô sẽ đứng cầm nghênh chiến. Anh đã không bằng lòng đến gần, vậy, hãy để cô chủ động bước qua.

Bảy giờ rưỡi, Cố Tiểu Khanh chạy xe vào bãi đỗ quán bar. Cô tắt máy, lẳng lặng ngồi trong bóng tối. Ánh đèn neon xung quanh lập lòe chớp tắt hắt lên gương mặt người con gái khi mờ khi tỏ cùng ánh mắt cháy bừng ngọn lửa kiên định hướng thẳng về phía trước.

Tám giờ, Âu Lâm Tỷ ra đứng trước cổng lớn “Ngân Sắc Đế Quốc”. Mùa xuân đầu tháng tư ở thành phố C, tiết trời vẫn còn chút giá lạnh tàn dư. Âu Lâm Tỷ thật can đảm khi chỉ mặc một bộ Âu phục đơn giản, anh so vai rụt cổ đi qua đi lại mấy bận, thỉnh thoảng còn dậm dậm chân. Về khỏi hài của anh chàng làm Cố Tiểu Khanh không nhịn được phì cười.

Âu Lâm Tỷ bất chợt rướn cổ ngóng ra lối vào bãi đỗ xe, mỗi một chiếc xe chạy vào anh đều sầm soi thật kỹ. Không ít lần, Cố Tiểu Khanh cầm điện thoại lên định gọi anh, sau cùng vẫn bất lực buông tay.

Ngồi trong xe, Cố Tiểu Khanh khó chịu nhìn ra ngoài. Cô biết chần chừ thế nào rồi cũng phải phụ lòng người đàn ông này. Nhiều năm về trước, cô đã định sẵn cho mình một con đường, lúc đó có lẽ không phải là tình yêu mà chỉ là mục tiêu cuộc sống, nhưng đi qua ngần ấy năm, chuyện đuổi theo bước chân người đó đối với cô đã dần trở thành một loại tín ngưỡng kiên cố. Anh tốt cũng được, không tốt cũng chẳng sao, cô không quan tâm, bây giờ muốn cô dừng lại hay bỏ qua anh là chuyện không tưởng.

Cô khẽ thở dài rồi bước xuống xe. Ở đằng kia, Âu Lâm Tỷ vẫn đang vươn cổ ngóng lối vào bãi đậu xe nên Cố Tiểu Khanh đến bên cạnh lúc nào anh cũng không hay.

“Âu Lâm Tỷ.” Cố Tiểu Khanh dịu giọng gọi anh.

Âu Lâm Tỷ xoay người, trừng mắt nhìn cô, nói: “Em chui từ đâu ra vậy?”

Cố Tiểu Khanh không trả lời, mỉm cười đưa anh chiếc bật lửa được gói đẹp đẽ: “Sinh nhật vui vẻ.”

Âu Lâm Tỷ nhận lấy, cúi đầu ngắm nghía, ngón tay vuốt ve gói quà trên tay.

“Vào thôi, lạnh quá.” Cố Tiểu Khanh gọi khẽ.

Âu Lâm Tỷ ngẩng đầu, hít sâu một hơi: “Đi nào, mọi người đang chờ.”

Cố Tiểu Khanh không hỏi mọi người là ai. Âu Lâm Tỷ lại gần nắm tay cô, Cố Tiểu Khanh liền giãy tay né tránh. Anh quay sang nhìn cô, nghiêm mặt: “Hôm nay sinh nhật anh, em chiều anh một chút được không?”

Cố Tiểu Khanh bình tĩnh đáp: “Âu Lâm Tỷ, tôi không muốn làm chuyện khiến người khác hiểu lầm.”

Âu Lâm Tỷ lạnh giọng phản bác: “Anh không hiểu lầm chuyện gì hết!” Xong lại càng nắm tay cô chặt hơn.

Suốt đoạn đường dẫn lên tầng hai “Ngân Sắc Đế Quốc”, Âu Lâm Tỷ không một phút buông lỏng tay Cố Tiểu Khanh. Họ đi hết hành lang dài tít tắp rồi dừng lại trước cửa một phòng VIP. Anh mở cửa, kéo Cố Tiểu Khanh ra chắn phía trước, nhẹ nhàng đẩy sau lưng cô. Nháy mắt, cô đã lộ diện trước mặt mọi người.

Trong phòng có hơn mười người, Âu Lâm Ngọc và Ngô Nhạc Thanh đều có mặt, còn lại là bốn người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh, hai người Trung Quốc và bạn gái của họ.

Ngô Nhạc Thanh thấy Cố Tiểu Khanh đứng ở cửa không giấu nổi vẻ kinh ngạc. Âu Lâm Ngọc đang cười nói xã giao với người Trung Quốc ngồi bên cạnh, trông thấy cô anh chỉ hơi nhú mồm, ngoài ra không tỏ thái độ gì, vẫn điềm nhiên tiếp tục chuyện trò qua lại.

Âu Lâm Tỷ theo Cố Tiểu Khanh đi vào, giới thiệu cô với mọi người trong phòng: “Bạn tôi, Cố Tiểu Khanh.”

Mọi ánh mắt tức khắc tập trung trên người cô, Cố Tiểu Khanh cố gắng đứng thẳng lưng, mỉm cười với họ: “Chào mọi người, xin lỗi tôi đến muộn.”

Một người trong số bốn người ngoại quốc bước đến nhiệt tình bắt tay Cố Tiểu Khanh, tặng kèm một tràng tiếng Anh hoa mỹ. Tốc độ nói của anh ta quá nhanh nên Cố Tiểu Khanh không kịp hiểu được gì, chỉ còn cách quay sang nhìn Âu Lâm Tỷ thắc mắc.

Âu Lâm Tỷ cười nói: “Cậu ta khen em đẹp.” Cố Tiểu Khanh cười ngượng ngùng. Thật ra không phải anh ta cố ý nói mấy câu sáo rỗng lừa gạt cô, chỉ là quan điểm thẩm mỹ của người nước ngoài và người Trung Quốc vốn dĩ không giống nhau.

Anh chàng tóc vàng lại nói oang oang cùng Âu Lâm Tỷ thêm một lúc. Cố Tiểu Khanh vẫn không hiểu, còn Âu Lâm Tỷ vừa cười mờ ám vừa vỗ vỗ bả vai đối phương.

Sau khi hai người cười đùa đã đời, Âu Lâm Tỷ lần lượt giới thiệu từng người trong phòng với Cố Tiểu Khanh. Bốn người ngoại quốc là bạn nối khố của anh ở Canada. Về phần hai người Trung Quốc là bạn làm ăn của Âu Lâm Ngọc, thường đến “Ngân Sắc Đế Quốc” chơi nên cuối cùng cũng thành bạn của Âu Lâm Tỷ. Hai cô bạn gái đi cùng họ Âu Lâm Tỷ lướt qua không giới thiệu, thế này có nghĩa là anh không biết tên người ta.

Lúc giới thiệu Âu Lâm Ngọc, Âu Lâm Tỷ tương đối trịnh trọng, anh nhìn Âu Lâm Ngọc nói: “Anh, đây là bạn em, Cố Tiểu Khanh.”

Cố Tiểu Khanh không nói gì, cô chờ xem Âu Lâm Ngọc phản ứng thế nào, kết quả anh lãnh đạm nói: “Chào cô.”

Đến lượt Ngô Nhạc Thanh, Âu Lâm Tỷ thân mật hơn: “Mỹ nhân này là dì nhỏ của anh anh, nhưng không phải của anh, anh hay gọi chị ấy là chị Thanh, còn em thì em muốn gọi sao cũng được.”

Cố Tiểu Khanh mỉm cười nói: “Chị Ngô, chào chị.”

Ngô Nhạc Thanh cười nhìn Cố Tiểu Khanh chăm chú, trong ánh mắt là sự tinh ý đã được che giấu một cách khéo léo, cô đáp lại: “Cô Cố, chào cô.” Sau đó cô niềm nở dắt Cố Tiểu Khanh đến ngồi bên cạnh, quay sang nói với Âu Lâm Tỷ: “Em lo thăm hỏi bạn bè em đi, để chị tiếp chuyện với cô Cố cho.”

Âu Lâm Tỷ nghe vậy chỉ cười cười tránh đi, qua ngồi uống rượu cùng bạn bè.

Đợi Âu Lâm Tỷ rời đi xong, Ngô Nhạc Thanh xoay sang nở nụ cười, nhẹ nhàng hỏi: “Cô Cố này, cô quen Lâm Tỷ như thế nào vậy?”

Cố Tiểu Khanh nhớ lại lần gặp mặt hôm đó, bất giác mỉm cười, từ tốn nói: “Anh ấy là bạn sếp trước đây của tôi, chính là quản lý Trương hiện giờ. Có một lần quản lý Trương uống rượu say, tôi đến đây đón anh ấy cho nên quen biết anh Âu.”

“Lâm Ngọc có biết chuyện cô quen Lâm Tỷ không?”

Cố Tiểu Khanh lắc đầu: “Trước kia thì không, nhưng hiện tại cũng nên biết rồi.”

Ngô Nhạc Thanh quay đầu nhìn lướt qua Âu Lâm Ngọc, cũng như khi nãy, anh vẫn đang nói chuyện cùng người ngồi bên. Ngô Nhạc Thanh quay lại nhỏ giọng nói: “Tính tình Lâm Ngọc hơi lập dị, có chuyện gì cô cứ nói rõ ràng với cậu ta.” Cố Tiểu Khanh cảm thấy người phụ nữ này vừa xinh đẹp nhã nhặn vừa tốt bụng, liền gật gật đầu tiếp thu ý tốt của cô ấy.

Không khí trong phòng thật sự rất giống một buổi hội nghị, mọi người chỉ thấp giọng hàn huyên, không hề ồn ào huyên náo như một phòng KTV thông thường.

Ngô Nhạc Thanh và Cố Tiểu Khanh thì thăm thán gẫu, Ngô Nhạc Thanh vốn là người hoạt bát cởi mở. Mặc dù họ không hiểu nhau mấy, nhưng phụ nữ còn có trẻ con, mà trẻ con chính là đề tài muôn thuở. Cố Tiểu

Khanh biết rõ hoàn cảnh của Nhan Hỉ, Ngô Nhạc Thanh cũng không vì con mình có chút khiếm khuyết mà ngại mở lời, ngược lại cô hào hứng trao đổi với Cố Tiểu Khanh mọi chuyển biến từ lớn đến nhỏ của cậu bé. Cố Tiểu Khanh trầm nghĩ, cô ấy quả thật là một người mẹ tốt.

Hai cô gái ngồi gần họ đang đứng trước màn hình rử rử hát hò, tiếng hát vừa phải, không làm phiền đến mọi người xung quanh. Ngô Nhạc Thanh đột ngột nói: “Chúng ta hát nhé?”

Cố Tiểu Khanh cười đáp: “Ừm.”

Ngô Nhạc Thanh dù có chăm sóc sắc đẹp kỹ lưỡng nhưng vẫn không lấp được vẻ mặn mà của người phụ nữ ba mươi, ấy thế mà cô ấy lại chọn bài “Tắm rửa” của Phạm Hiểu Huyền. Giọng hát cô ấy hơi trẻ con, không những vậy, còn vừa hát vừa nhảy múa, không khỏi khiến người ta cảm thấy kỳ dị. Quyển rũ lả lơi rất đàn bà và trẻ trung thơ ngây rất thiếu nữ – một nhan sắc đẹp lạ thường. Trong phút chốc mọi người đều hướng sự chú ý vào cô ấy.

Ngô Nhạc Thanh vừa hát xong, tiếng vỗ tay rào rào khắp phòng. Cô ấy cười hì hì khoan thai quay về, thông dong ngồi xuống cạnh Cố Tiểu Khanh.

Cố Tiểu Khanh chọn cho mình bài “Tín ngưỡng”. Điệu nhạc vang lên, cô tự tin đến trước màn hình, đưa lưng về phía mọi người nhẹ cất tiếng hát. Giai điệu bài hát không buồn bã da diết nhưng ca từ rất ý nghĩa. Cố Tiểu Khanh hát vô cùng nhập tâm, gần như trút cạn tất cả tình cảm trong lòng vào lời hát: “Em yêu anh như tôn thờ tín ngưỡng, rõ ràng biết bao, chắc chắn biết bao.” Giọng hát không lớn, không luyến láy trầm bổng nhưng đôi mắt đã ngập nước.

Bài hát kết thúc, cả phòng yên tĩnh không tiếng động. Cố Tiểu Khanh chớp mắt cho sạch nước mắt rồi mới bình tĩnh xoay người lại. Ánh mắt cô tìm đến Âu Lâm Ngọc, cô thấy anh cúi đầu ngẩn người nhìn sàn nhà như trầm tư, như hoài niệm.

Cố Tiểu Khanh cười nhẹ trở về chỗ ngồi. Kể từ lúc bắt đầu Âu Lâm Tỷ chưa từng rời mắt khỏi cô, thật lâu sau anh chuyển sang nhìn Âu Lâm Ngọc bằng ánh mắt thâm trầm. Hết chương 22.

23. Chương 23

Bữa tiệc diễn ra được một nửa thời gian thì Âu Lâm Tỷ ra ngoài. Cố Tiểu Khanh liền nhân cơ hội này lên lén rời đi, trước khi đi cô nhờ Ngô Nhạc Thanh nhắc lại với Âu Lâm Tỷ cô có việc về trước.

Từ “Ngân Sắc Đế Quốc” bước ra, Cố Tiểu Khanh đi đến thẳng bãi đỗ. Điện thoại đổ chuông ngay khi cô đứng trước xe, số máy Âu Lâm Tỷ nhấp nháy trên màn hình.

Cố Tiểu Khanh không bắt máy, mở cửa ngồi vào xe một cách quyết đoán. Chỉ trong khoảnh khắc chiếc xe đã lén bánh ra khỏi bãi đỗ rồi lén khuất giữa dòng xe cộ trên đường đêm phố thị. Điện thoại đặt trên ghế lái phụ kiên trì réo rất từng hồi chuông dai dẳng, đến lần thứ ba đành tự động buông bỏ để trả mọi thứ về lại yên tĩnh.

Còn cô, vẫn chuyên tâm nhìn thẳng con đường phía trước, ánh mắt kiên định và vững vàng không một giây dao động.

Trở về nơi ở của Âu Lâm Ngọc, chào đón cô là đêm khuya tĩnh mịch, phòng khách không đèn tối mịt mùng và căn nhà trống trải cô liêu. Cô đứng ở cửa hít một hơi thật sâu, với tay bật công tắc trên tường, ánh đèn rực sáng ngay lập tức phủ kín từng góc ngách kẽ hở. Cô xoay người đóng cửa rồi đến thẳng phòng ngủ tìm quần áo để tắm gội.

Trước khi lên giường, cô cố ý để lại ngọn đèn nhỏ trong phòng ngủ và phòng khách. Trước đây cũng có lần Cố Tiểu Khanh định tiến hành cuộc cải cách nho nhỏ đối với sắc thái căn phòng này, cô mua bộ trải giường gam màu ấm thay vào mấy tấm ga giường và vỏ chăn cứ lẩn quẩn giữa hai màu xám nhạt và xanh sẫm. Kết

quả mới “mon men” thay đổi không bao lâu, thậm chí chưa kịp nằm ngủ được một lần thì đã bị Âu Lâm Ngọc đổi lại. Đợi đến khi cô tìm thấy thì bộ trải giường đáng thương đã an phận nằm ngay ngắn phẳng phiu ở góc xó trong tủ chứa đồ.

Bởi anh xây dựng thành lũy bảo vệ quá kiên cố trong trái tim mình nên cô có đem hết trăm phương ngàn cách cũng không thể thật sự đến gần anh. Sống với nhau gần ba tháng, tất cả dấu vết cô lưu lại ở đây chỉ là dăm ba đồ dùng mỹ phẩm trên bàn trang điểm và non nửa tủ quần áo.

Âu Lâm Ngọc về nhà nửa tiếng sau khi cô nằm xuống giường. Cô nghe tiếng anh mở cửa, đổi giày, tìm quần áo, nghe bước chân anh vào phòng tắm tắm rửa. Một lát sau, bên kia giường hơi trũng xuống, rồi một cơ thể ấm áp nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau.

Đêm yên lặng đến mức có thể nghe rõ từng nhịp thở của nhau. Sau đó Âu Lâm Ngọc cất tiếng: “Ngủ chưa?”

“Chưa.” Cố Tiểu Khanh vui mặt vào nệm trả lời.

Tiếp theo lại là im lặng kéo dài, Cố Tiểu Khanh không nói năng gì, cô muốn nghe câu hỏi của anh.

Cuối cùng anh cũng chủ động hỏi cô: “Em và Âu Lâm Tỷ quen nhau như thế nào?”

“Anh ấy là bạn của Trương Diệu Dương.” Cố Tiểu Khanh trả lời đơn giản.

“Cậu ấy thích em.” Giọng anh đều đều, liệu anh có cất giấu bức bối hay khó chịu trong câu nói đó hay không, cô không biết. Cố Tiểu Khanh lặng thinh không đáp, có những chuyện không thể làm cho ra lẽ chỉ bằng đôi lời ngắn gọn.

Cô cảm giác cánh tay đặt trên eo mình siết chặt hơn, Âu Lâm Ngọc hôn thùy tai cô, anh nói: “Hôm nay là sinh nhật cậu ấy, để hai ngày nữa tôi sẽ tìm cơ hội nói rõ ràng với cậu ấy.”

Cô hiểu đây chính là lời giải thích của anh cho hành động phớt lờ tối hôm nay. Cô thở phào, khẽ “ừ” một tiếng. Âu Lâm Ngọc đứng lên tắt đèn đầu giường, kế đó nằm xuống xoay người cô về hướng anh – kiểu nằm khiến cô rất không thoải mái – rồi an tâm ôm cô đi vào giấc ngủ. Cố Tiểu Khanh âm thầm thở dài, người đàn ông này vì sao đối với thân thể cô có thể chấp nhất đến vậy, nhưng lại kiên quyết canh giữ nghiêm ngặt cánh cửa trái tim mình? Cô thả lỏng người, nhắm mắt ép buộc bản thân, ngủ đi, đừng suy nghĩ. Đêm không biến cố trôi qua, hừng đông ngày mới lại bắt đầu.

Cố Tiểu Khanh nhận thức rõ một điều, giữa cô và anh nếu kiên trì lối sống không biết không nghe không thấy, bốn mùa của họ sẽ là mùa bình yên. Họ có quan hệ nam nữ để tăng gia vị cho cuộc sống đời thường, có cảm xúc mãnh liệt để đưa tình dục lên đỉnh thăng hoa, họ có tất cả, nhưng không có tương lai. Cô đâu phải ngu ngốc đến nỗi không biết anh chỉ cần cô chứ không hề yêu cô. Nếu cô chỉ là một kẻ mông muội thì đã không cần suy nghĩ nhiều làm gì cho đầu óc mệt mỏi, lúc đó mọi thứ sẽ thuận lợi còn hơn cả thuận lợi. Nhưng trái tim vốn nhạy cảm, làm sao cô có thể ép mình vô tâm? Mỗi lần anh lạnh nhạt xoay lưng bỏ đi, mỗi lần anh chong đèn trong thư phòng đêm khuya, chính là một lần anh vô tình quăng lời cự tuyệt vào nỗi khổ chậm rãi thành hình trong lòng cô.

Thành phố bước vào tháng bảy nóng bức, Cố Tiểu Khanh mỗi ngày vẫn lái xe đưa đón Âu Lâm Ngọc, trong công ty ngoại trừ Ngô Nhạc Thanh không ai biết quan hệ của họ.

Giờ tan sở, Cố Tiểu Khanh lái xe đến trước tòa nhà công ty, cô ngồi đợi không bao lâu thì Âu Lâm Ngọc đi ra. Mặc cho cái nóng mùa hè oi bức, anh vẫn lịch lãm với quần tây, áo sơ mi và cravat thắt chỉnh chu trên cổ áo. Anh mở cửa sau ngồi vào xe, im lặng mở cặp tài liệu lật giở xấp văn kiện bên trong. Cố Tiểu Khanh hiểu ý khởi động xe lái đi. Trong xe rất yên tĩnh, chỉ có tiếng giấy cọ xát thỉnh thoảng truyền đến từ băng ghế sau mỗi khi Âu Lâm Ngọc mở sang trang văn kiện khác.

Âu Lâm Ngọc bỗng lơ đãng nói: “Ngày mai Lâm Tỷ khai trương quán bar mới, muốn chúng ta đến chung vui. Mai tôi bận bữa tiệc xã giao, em đi được không?”

Cố Tiểu Khanh không đáp, cô nhìn Âu Lâm Ngọc qua kính chiếu hậu, Âu Lâm Ngọc dời sự chú ý khỏi xấp văn kiện ngẩng đầu nhìn đôi mắt cô phản chiếu qua tấm gương, anh cười cười trấn an: “Em đi đi, đừng nghĩ ngợi gì nhiều, Lâm Tỷ không sao đâu, nghe nói dạo này cậu ấy mới tìm được bạn gái.”

Cố Tiểu Khanh “ừm” một tiếng tỏ vẻ đồng ý. Kể từ sau bữa tiệc sinh nhật đó Âu Lâm Tỷ không liên lạc với cô nữa, nay biết chuyện anh có bạn gái, cô không khỏi cảm thấy nhẹ lòng: “Vây cũng tốt, mọi người đều yên ổn, sau này gặp nhau đỡ phải khó xử.”

Về đến nhà, chuyện đầu tiên Cố Tiểu Khanh làm là bấm nút mở toàn bộ hệ thống điều hòa trung tâm trong phòng. Cô không giống anh, trời nóng anh mặc kín mít như vậy mà chỉ đổ tí xíu mồ hôi, cô ngược lại, rất sợ nóng, mới đi một chút từ dưới lầu lên nhà trên đã lấm tấm.

Âu Lâm Ngọc cất cặp tài liệu vào thư phòng trước rồi sau đó hai người vào phòng ngủ lấy mỗi người một bộ quần áo để đi tắm.

Cố Tiểu Khanh tắm ra thấy Âu Lâm Ngọc đã xong trước cô, lúc này anh đang rục rịch nấu nướng. Anh mặc áo ngủ cộc tay, mái tóc ẩm ướt, cúi đầu thái rau củ trên thớt, động tác vừa nhanh vừa nhuần nhuyễn. Kỳ thực anh đảm đương gần hết chuyện nhà, hồi mới đến với nhau, lúc nấu ăn cô làm bếp chính anh làm bếp phụ, nhưng hiện tại hai vị trí này đã đảo ngược.

Cố Tiểu Khanh vào bếp vo gạo nấu cơm, Âu Lâm Ngọc sau khi nhanh chóng rửa rau củ đã bắt đầu bắt tay làm món rau củ xào. Cô thấy mình rảnh rỗi không có việc gì làm liền ra ngoài đến phòng khách mở tivi lên xem. Tiếng nhạc rộn rã trong tivi và tiếng máy hút khói rì rầm trong bếp đan xen lẫn nhau khiến căn nhà trở nên sinh động hơn rất nhiều.

Cố Tiểu Khanh ngồi xếp bằng trên sofa, cô mặc bộ quần áo yếm thoải mái, tay khảy khảy nước còn vương trên mái tóc ngắn, xong lại thuận tay lấy quả táo trên bàn trà cắn một miếng giòn tan, măn nguyện nửa nằm nửa ngồi trên sofa xem tivi.

Cô ăn xong quả táo vừa kịp lúc Âu Lâm Ngọc bê đồ ăn từ nhà bếp đi ra đặt trên bàn rồi gọi cô đến ăn cơm. Trên bàn ăn hai người không trò chuyện nhiều lắm, mà thật ra họ không có nhiều đề tài chung để tán gẫu. Một người hơn năm tuổi đã sống trong quân khu đại viện, tiếp thu sự giáo dục từ bà ngoại thông tuệ hiền thực và người cậu có học vị thạc sĩ của đại học Yale danh giá; còn người kia lớn lên ở khu chung cư của nhà máy bị đóng cửa, ba lái taxi, mẹ làm chủ cửa hàng buôn bán nhỏ. Từ khi còn là những cô cậu bé con họ đã thuộc về hai thế giới rất xa xôi cách biệt, nhưng cho dù vậy ngày tháng sống chung dưới một mái nhà vẫn hòa hợp một cách tự nhiên.

Sau bữa cơm tối Cố Tiểu Khanh dọn dẹp bàn ăn, đem bát đĩa vào rửa trong nhà bếp, Âu Lâm Ngọc vào phòng ngủ lấy quần áo hai người vừa thay bỏ vào máy giặt. Mỗi người một việc, phối hợp rất nhịp nhàng, tựa như đôi vợ chồng đã sống bên nhau nhiều năm.

Lúc Cố Tiểu Khanh xong việc ra khỏi nhà bếp, Âu Lâm Ngọc đã vào thư phòng. Cô ngồi trên sofa xem tivi một lúc rồi đứng dậy đến nhà tắm lấy áo quần trong máy giặt đem ra ngoài phơi, sau đó lại về sofa thư thả nằm tiếp tục theo dõi chương trình tivi.

Cố Tiểu Khanh xem tivi đến khuya thì tắt đèn vào bếp làm ly sữa mang vào thư phòng cho Âu Lâm Ngọc. Thật ra trước đây buổi tối Âu Lâm Ngọc không uống sữa tươi, bạn đồng hành hàng đêm làm việc của anh là ly cà phê anh tự pha cho mình.

Loại cà phê Âu Lâm Ngọc dùng đều là hàng đặt mua ở nước ngoài. Ba tháng trước Cố Tiểu Khanh có ý ném cà phê anh cất trong tủ vào sọt rác, buổi tối Âu Lâm Ngọc muốn pha cà phê tìm không thấy bèn hỏi cô. Lúc đó cô giả vờ chuyện gì cũng không biết, còn nhiệt tình phụ anh tìm kiếm lung tung khắp nhà bếp, loay hoay một lúc thì cô vồ ột làm ra vẻ như bưng tỉnh đại ngộ, cầm sọt rác giơ lên trước mặt anh nói: “Chắc không phải cái này đâu hả anh? Em cứ tưởng thứ đậu gì quá hạn nên mới vứt nó đi.” Âu Lâm Ngọc nhìn cô chăm chăm không chớp mắt, Cố Tiểu Khanh liền ngẩng đầu can đảm đối mắt với anh.

Kết cuộc Cố Tiểu Khanh bại trận, cô ỉu xìu thú nhận: “Thật ra buổi tối uống sữa tươi tốt cho sức khỏe hơn.” Âu Lâm Ngọc mỉm môi không nói không rằng nửa ngày, mắt anh dán chặt lên gương mặt cô. Dưới cái nhìn khí thế đó, đầu cô cứ cúi thấp, thấp tới mức gần chạm ngực. Nhìn vẻ thiếu nể ủa dột của cô anh lại thấy tội nghiệp, rất lâu sau anh nói: “Sau này không được làm vậy.”, nói hết câu liền trở lại thư phòng.

Từ đó về sau hàng ngày Cố Tiểu Khanh luôn chuẩn bị sẵn một ly sữa cho anh. Không biết Âu Lâm Ngọc có uống hay không, dù sao đi nữa mỗi buổi sáng cô đều thấy một cái ly rỗng không đặt trên bàn.

Khi Cố Tiểu Khanh bưng ly sữa vào thư phòng, Âu Lâm Ngọc đang nói chuyện điện thoại, lại một tràng ngoại ngữ cô nghe không hiểu. Cô biết bộ phận nghiệp vụ thương mại của công ty đang có vài vấn đề vướng mắc với phía nước ngoài nên không quấy rầy anh, chỉ nhẹ nhàng đặt ly lên bàn rồi đóng cửa ra ngoài.

Quay về phòng ngủ, cô giảm điều hòa rồi lên giường nằm ngay. Rạng sáng cô choàng tỉnh vì cảm giác nóng bức, từ phía sau Âu Lâm Ngọc vây kín cô trong lồng ngực của anh. Mặc dù trong phòng có hơi lạnh phả ra đều đặn nhưng quần áo sau lưng vẫn ướt rin rít, chuyện này đối với cô giờ đã thành thói quen, cô trở mình về phía anh rồi nhắm mắt ngủ tiếp.

□ □ □

Sau giờ tan tầm hôm nay, Cố Tiểu Khanh đưa Âu Lâm Ngọc đến nhà hàng, trước khi xuống xe anh nói: “Khi nào tôi xong việc ở đây sẽ gọi điện cho em, nếu em uống rượu thì đừng tới đây, cứ ở đó đợi tôi qua đón em.”

Cố Tiểu Khanh gật gật đầu, nói với anh cô đã biết. Cô không dặn anh đừng uống rượu, vốn dĩ cô không phải là người hay nói dông dài, vì đương nhiên cô biết trên bàn rượu có rất nhiều chuyện đàn ông không thể tự mình làm chủ.

Quán bar mới mở của Âu Lâm Tỷ nằm trên con đường có nhiều quán bar nức tiếng ở thành phố C. Quán bar mới diện tích không lớn, chỉ có một tầng lầu, rộng khoảng hai trăm mét vuông, lấy vẻ tao nhã thanh khiết thuần túy làm phong cách chủ đạo.

Thời điểm Cố Tiểu Khanh đến trong quán chưa có khách, bầu không khí có phần buồn tẻ. Cô dạo mắt một vòng xung quanh thấy Âu Lâm Tỷ đang đứng ở quầy bar. Anh đã thấy Cố Tiểu Khanh ngay từ phút cô đặt chân đến đây nhưng vẫn cau mày đứng yên tại chỗ quan sát mọi cử động của cô.

Cố Tiểu Khanh ung dung đi qua ngồi xuống trước mặt Âu Lâm Tỷ. Hôm nay anh không đóng bộ Âu phục mà chỉ mặc áo sơ mi trắng giản dị với tay áo xắn lên cao. Anh chống hai tay lên thành quầy bar, chiếu tướng cô từ đầu đến chân rồi mở miệng nói: “Em làm cái gì mà vừa đen vừa gầy thế?”

Cố Tiểu Khanh cười hì hì hai tiếng, nói: “Tới mùa hè là vậy đó, vả lại hai hôm nay tôi còn chạy ra công trường nữa mà.”

Âu Lâm Tỷ không bình luận gì, nhú mày quay người lấy lon sữa Vượng Tử* đưa cho cô. Cố Tiểu Khanh cầm xoay xoay hai vòng rồi cười cười im lặng khui ra uống.

Âu Lâm Tỷ không trò chuyện với Cố Tiểu Khanh mà xoay lưng đi ra sau quầy bar. Sau khi anh đi Cố Tiểu Khanh quay lại quan sát kỹ toàn bộ quán bar, không gian nơi đây được bài trí cực kỳ hiện đại, phóng khoáng, trên tường treo rất nhiều tranh phong cảnh đẹp tuyệt lại ý nghĩa, cổng chính được thiết kế thành hai cánh quạt thủy tinh có một tầng nước phủ lên trên, vẻ mặt cảm quan rất cuốn hút.

Đang mải ngắm nhìn thì nghe tiếng “cách” từ sau truyền tới, Cố Tiểu Khanh ngoảnh lại thấy đĩa cơm chiên Dương Châu* đặt trước mặt. Âu Lâm Tỷ nói: “Chưa ăn tối phải không? Mau ăn đi.”

Cố Tiểu Khanh nghi hoặc ngẩng đầu hỏi anh: “Ở đây anh còn bán cả cơm à?”

Âu Lâm Tỷ cau mày gắt gỏng: “Sao em hỏi nhiều chuyện tầm phào vậy? Lo ăn cơm của em đi chứ.”

Cố Tiểu Khanh thấy hôm nay Âu Lâm Tỷ có vẻ khó ở nên không dám nói nhiều, sờ sờ mũi cúi đầu ăn cơm. Âu Lâm Tỷ đứng trong quầy bar không nói câu nào chỉ chú tâm lau chùi chiếc ly chân dài trong tay.

Lúc này đã có lác đác vài người khách vào quán bar, có người đến ngồi gần thấy Cố Tiểu Khanh cầm đĩa cơm ăn ngon lành không kiềm được ánh mắt hiếu kỳ. Cô cũng không lấy làm ngượng ngập mà vẫn ăn rất bình thản.

Tuy nhiên vẫn đề ở chỗ, thấy khách đến quầy bar nhưng Âu Lâm Tỷ lại không tiếp đón, ngược lại anh cứ đứng trước mặt cô cầm chiếc ly chân dài lau lau chùi chùi không nghỉ tay. Rốt cuộc Cố Tiểu Khanh không nhịn được nữa, cô ngẩng đầu lên, miệng còn chút cơm, ậm ờ hỏi anh: “Hôm nay chị Ngô có đến không?” Thật ra mà nói, cô và Ngô Nhạc Thanh không tiếp xúc nhiều lắm, bình thường gặp nhau ở công ty chỉ chào hỏi dăm ba câu khách sáo. Cô hỏi vậy mục đích là để tìm đề tài tháo gỡ bầu không khí ngột ngạt.

Âu Lâm Tỷ ngừng lau chiếc ly một lát, buồn bực đáp: “Không đến.”

“Ừm.” Cố Tiểu Khanh gật đầu. Khoảng trống giữa họ tức khắc chìm vào im lặng.

Âu Lâm Tỷ bắt thần buông chiếc ly xuống, chống tay lên thành quầy bar nhìn đỉnh đầu Cố Tiểu Khanh hỏi: “Em có biết quan hệ giữa anh anh và chị Thanh không?”

“Hả?” Cố Tiểu Khanh ngẩng đầu lên, khó hiểu nhìn anh.

Âu Lâm Ngọc cúi kính vò tóc, ánh mắt anh đắm đắm hướng thẳng về phía cô, anh nói: “Em ngốc quá vậy, em và anh ấy sống chung bao nhiêu lâu thế mà vẫn không biết hai người đó không có quan hệ huyết thống à?”

Tay cầm muống của Cố Tiểu Khanh khựng lại, cô sững người, ngây ngốc nhìn Âu Lâm Tỷ: “Tôi không biết.”

Âu Lâm Tỷ dở khóc dở cười: “Anh ấy chưa từng dẫn em về quân khu đại viện phải không?”

Cố Tiểu Khanh lắc đầu, ngẫm lại, hiện tại không gian giữa anh và cô chỉ gói gọn ở vài nơi nhất định mà thôi.

Âu Lâm Tỷ thở dài: “Cũng khó trách, chuyện anh ấy thích chị Thanh đâu phải bí mật gì.”

Cô nghe tiếng lòng mình rạn vỡ, mùi vị thức ăn bỗng chốc trở nên nhạt nhẽo, cô ráng gượng xúc chút cơm còn thừa rồi thình lình một môi buông tay, chiếc muống rơi trên mép đĩa phát ra âm thanh sắc lẹm của thêm một nhát vào trái tim cô. Anh cất giấu những gì trong góc khuất kia bấy lâu nay, cuối cùng cô đã có đáp án.

Cố Tiểu Khanh ngẩng đầu hỏi Âu Lâm Tỷ: “Chị Ngô không phải dì nhỏ của anh ấy sao?”

Âu Lâm Tỷ nhìn cô với vẻ thương cảm: “Bà ngoại chị Thanh và bà ngoại anh Ngọc là đôi bạn tâm giao, về sau gia đình chị Thanh xảy ra chuyện nên bà ngoại anh Ngọc đã đem chị ấy về nuôi dưỡng. Khi đến quân khu đại viện chị Thanh đã mười tám tuổi còn anh anh chỉ mới mười tuổi. Phải nói là anh ấy được chị Thanh chăm lo cho đến lớn. Anh ấy thích chị Thanh trong nhà ai cũng biết, chuyện khi ấy rất âm ỉ. Sau này chị Thanh muốn kết hôn, cậu anh Ngọc sợ anh ấy gây ra chuyện phiền phức nên đẩy anh ấy ra nước ngoài, ai ngờ khi anh ấy về nước thì chồng chị Thanh lại biến mất không dấu vết. Tính đến nay hai người họ cứ kéo dài như thế đã nhiều năm lắm rồi, đã vậy lại không thấy anh anh có bạn gái, báo hại cả nhà anh ấy ai cũng lo lắng sốt ruột, đứng ngồi không yên. Thật không ngờ có em xen vào tình cảnh rối rắm này. anh còn tưởng lần này anh ấy đổi tính, đâu biết lâu như vậy mà anh ấy vẫn chưa chịu đưa em về nhà.”

Cố Tiểu Khanh trầm mặc, nhìn chằm chằm đĩa cơm trước mặt không biết đang nghĩ gì.

Lát sau Âu Lâm Tỷ dè dặt hỏi: “Anh của anh đối với em có tốt không?”

Cố Tiểu Khanh không trả lời, vẫn nhìn mãi phía trước quầy rượu rồi nói rất khẽ: “Mỗi lần nhìn anh ấy tôi đều cảm thấy anh ấy rất cô độc, tôi chỉ biết rằng nếu đã yêu ai thì sẽ không cô độc như vậy.”

Hết chương 23.

(*) Sửa Vượng Tử

(*) Cơm chiên Dương Châu

24. Chương 24

Buổi tối hôm nay, Âu Lâm Tỷ đã kể lại liền mạch cho Cố Tiểu Khanh nghe câu chuyện của Ngô Nhạc Thanh. Đúng như cô từng nghĩ, cô ấy cũng nặng gánh nỗi niềm về một người xưa.

Thời thiếu nữ, Ngô Nhạc Thanh yêu một anh chàng sinh viên Học viện Mỹ thuật với tất cả cuồng si đắm đuối. Tính cách của cô hết như những sắc màu nóng bỏng mà cô say mê: quyết liệt, mạnh mẽ, hăng say, liều lĩnh và không bao giờ lùi bước. Cô theo đuổi người con trai ấy, lại nhọc lòng dùng mọi thủ đoạn để phá vỡ mối tình đầu của anh ta. Sau nhiều năm dây dưa, cuối cùng họ cũng dừng chân ở bến đỗ hôn nhân. Thế nhưng khi đã trở thành họa sĩ nổi danh, anh chàng sinh viên tài hoa năm nào đã bỏ đi biệt dạng trong một lần ra nước ngoài mở triển lãm tác phẩm hội họa. Kể từ đó Ngô Nhạc Thanh bắt đầu năm tháng đăng đăng lặn lặn xuôi ngược tìm chồng.

Nói thật ra một người làm sao có thể tự nhiên biến mất không để lại chút dấu tích, chỉ cần có lòng tìm kiếm thì chắc chắn sẽ tìm được, chẳng qua là anh ta cố tình lẩn tránh không muốn nhìn mặt cô mà thôi. Bốn năm trước Ngô Nhạc Thanh bật tin suốt nửa năm, không ai biết chuyện gì đã xảy đến với cô, chỉ biết rằng ngày trở lại cô đã mang thai sáu tháng. Không bao lâu sau cậu bé Nhan Hỉ cất tiếng khóc chào đời.

Cố Tiểu Khanh cúi đầu mãi mê gầy gầy hạt cơm trên đĩa, lúc này sợi dây thần kinh vị giác đã mất đi chức năng của nó, cánh tay đang cử động trong vô thức còn suy nghĩ không biết trôi dạt về đâu. Về sau Âu Lâm Tỷ rời đi khi nào cô không hay biết.

Khách đến quán bar dần dần đông hơn, không khí phảng phất mùi thơm hấp rang bơ ngọt lịm. Trong loa vọng ra giọng nữ ca sĩ mềm mại khe khẽ ngân nga khúc nhạc không lời buồn bã dường như rót vào lòng người từng giọt sầu bi.

Cố Tiểu Khanh hít thở nhẹ ngẩng mặt lên, bất ngờ đối diện với đôi mắt sáng trong, mái tóc uốn xoắn gọn sóng và gương mặt nhỏ nhắn đẹp tinh tế. Cô bé búp bê này không biết đã ngồi cạnh quan sát cô bao lâu.

“Hi, chị là bạn Lâm Tỷ?” Giọng nói cô bé trầm thấp và có chút khàn khàn thô ráp, quá khác xa so với ngoại hình trẻ trung, xinh đẹp.

Cố Tiểu Khanh thoáng thất thần, cô gật đầu: “Ừ, em là bạn gái anh ấy?”

Cô bé xoay người về phía quầy bar, khoe môi hơi nhếch lên thành nụ cười tự giễu: “Cứ cho là vậy đi.”

Cố Tiểu Khanh im lặng không tiếp lời. Ai cũng có những điều không muốn nói lẩn không thể nói, dù sao vẫn là chuyện riêng tư của người khác, cô không định can dự.

Cô bé rút điều thuốc dài nhỏ từ hộp thuốc lá cầm trên tay, châm lửa, nhẹ nhàng rít vào một cách sành điệu, sợi khói trắng phiêu đảng theo đôi môi hé mở. Cô sở hữu những ngón tay thon dài cùng bộ móng hoàn mỹ được trau chuốt bởi đường nét hoa văn tinh xảo. Cố Tiểu Khanh thấy rằng cô gái trẻ đang cố sức khắc họa cho mình một dáng vẻ tao nhã, nhưng hút thuốc ở độ tuổi này thì rõ ràng lớp bụi bặm phong trần đã phủ mờ nét tao nhã mà cô ấy vốn dày công tô vẽ.

Cô bé phả ra một làn hơi thuốc, tay chống đầu nhìn Cố Tiểu Khanh: “Tôi tên Ôn Lăng Lăng, còn chị?”

“Chị là Cố Tiểu Khanh.” Cố Tiểu Khanh lịch sự đáp.

“Bạn của Lâm Tỷ tôi đã gặp hết, có thấy chị bao giờ đâu?” Ôn Lăng Lăng hỏi thẳng thừng, bỏ qua phép lịch sự xã giao tối thiểu.

Cố Tiểu Khanh không để ý, hòa nhã đáp: “Chị là bạn của anh trai anh ấy.”

“Ha ha, thảo nào, em nghĩ mãi không ra tại sao anh ấy lại mời chị ăn cơm chiều cơ chứ”, giọng điệu Ôn Lăng Lăng bây giờ mới bớt đi chút nặng nề. Hai cô gái đang nói chuyện thì chợt xuất hiện một bàn tay vươn ngang giật lấy điều thuốc trong tay Ôn Lăng Lăng.

Họ cùng đưa mắt nhìn sang thấy Âu Lâm Tỷ đang dụi tắt điều thuốc vào chiếc gạt tàn, xong xuôi anh quay đầu nghiêm nghị nhìn Ôn Lăng Lăng: “Nói bao nhiêu lần rồi hử, đừng để anh thấy em hút thuốc.”

Ôn Lăng Lăng bĩu môi, ngoảnh mặt sang một bên không thèm lên tiếng.

Âu Lâm Ngọc chỉ ngón tay cái vào Ôn Lăng Lăng, vừa như giới thiệu vừa như cố ý giải thích với Cố Tiểu Khanh: “Ôn Lăng Lăng, hàng xóm của nhà anh, cũng là con gái nuôi của mẹ anh.”

Cố Tiểu Khanh nghe Ôn Lăng Lăng ngồi kế bên “Hừ” một tiếng. Âu Lâm Tỷ quay sang hỏi Ôn Lăng Lăng: “Em muốn uống gì không?”

Ôn Lãng Lãng nhìn chòng chọc lon sữa Vương Tử đặt trước Cổ Tiểu Khanh, lầu bầu: “Sữa.” Âu Lâm Tỷ cầm lon sữa đặt xuống trước mặt cô nàng, lại xoay sang hỏi Cổ Tiểu Khanh: “Lát nữa anh ấy đến đón em hả?”

Cổ Tiểu Khanh lắc đầu: “Không đến, tôi đi đón anh ấy.”

Âu Lâm Tỷ cúi đầu, chỉ nói “Ừ”, rồi thôi. Có khi ý tứ đã thành câu nhưng không sao thành lời. Ôn Lãng Lãng ngồi đấy miệng ngậm ống hút hút sữa, hai mắt tròn xoe liên tục đảo qua đảo lại quan sát họ.

Cổ Tiểu Khanh ngồi chơi nửa tiếng, sau đó đứng dậy chào tạm biệt Âu Lâm Tỷ. Ôn Lãng Lãng vừa nãy ra phía sau rồi chạy đi đâu không thấy bóng dáng.

Âu Lâm Tỷ đang bắt chuyện với khách, thấy cô về anh nghiêng người phát tay, thờ ơ nói: “Lái xe cẩn thận.”

Cổ Tiểu Khanh mở cửa rời khỏi quán bar, cái nóng đêm hè kéo đến phủ vào mặt. Cô ngẩng đầu nhìn lên, treo lơ lửng trên nền trời xanh thẳm yên bình là vầng trăng khuyết dịu dàng tỏa sáng giữa những ngôi sao bé nhỏ quần quýt xung quanh – thế giới tĩnh lặng nơi xa kia sao mà đẹp dễ đến thế. Để rồi khi cúi xuống lại trở về với trần gian huyền ảo phù phiếm, trước mắt chỉ có những tấm bảng quảng cáo kẻ vai san sát ganh nhau phô trương đủ thứ ánh sáng công nghiệp nhức mắt, chỉ có những khuôn mặt nửa sáng nửa tối qua lại xô bồ trên con đường đông đúc, và chỉ có một người đàn ông đang gục đầu vào thùng rác nôn thóc nôn thảo ở góc đường cách đó không xa.

Cổ Tiểu Khanh ngồi trên xe tựa đầu vào tay lái, hai mắt mệt mỏi nhắm nghiền. Rất lâu sau cô bình tĩnh khởi động chiếc BMW màu đen vững vàng lái đi bỏ lại phố xá sầm uất và ánh đèn rực sáng mãi tận phía xa.

Âu Lâm Ngọc rời nhà hàng khi bữa tiệc xã giao kết thúc. Lúc đi vòng qua đầu xe anh thấy Cổ Tiểu Khanh ngồi bất động ở vị trí lái thất thần nhìn đằng trước, ngay cả khi anh đến rất gần cô vẫn chưa nhận ra.

Tận đến khi anh mở cửa ngồi vào xe Cổ Tiểu Khanh mới hoàn hồn sức tỉnh quay đầu hỏi anh: “Anh xong việc rồi à?”

“Ừ.” Âu Lâm Ngọc gật đầu đáp.

Yên lòng vì trên người anh không có mùi rượu, cô mở máy lái xe về nhà.

Họ ngồi cạnh nhau trong không gian xe yên tĩnh, Âu Lâm Ngọc hơi mệt không muốn nói chuyện, anh tựa đầu vào lưng ghế nghiêng sang bên nhìn Cổ Tiểu Khanh. Cổ Tiểu Khanh tập trung lái xe nên không biết ánh mắt Âu Lâm Ngọc đang dừng lại ở cô.

Anh chợt phát hiện ra nắng mùa hè nóng rẫy đã làm cô trở nên sạm đen và hao gầy đáng kể. Làn da cô luôn trơn láng nhẵn mịn một màu lúa mạch khỏe mạnh, trông cứ như chưa từng biết đến ngày đông âm u. Hai cánh tay mảnh khảnh đặt trên tay lái, mộc mạc đơn sơ không một món trang sức. Trang phục thông thường của cô chỉ là áo T-shirt và quần jeans giản dị. Nhìn thoáng qua cô chẳng khác nào cô nữ sinh thân hình còm nhom khô đét, sức quyến rũ hoàn toàn bằng không. Vậy mà chỉ duy nhất thân thể gầy gò ốm yếu này mới có thể khiến anh say mê, mới mang đến cho anh sự ấm áp anh khao khát hằng đặc bao nhiêu năm.

Âu Lâm Ngọc bất giác mềm giọng hỏi Cổ Tiểu Khanh: “Tiểu Khanh, ngày mai sinh nhật em phải không?”

“Sao anh?” Vì quá bất ngờ nên ban đầu Cổ Tiểu Khanh không kịp phản ứng, sau đó cô hỏi lại: “À, hình như vậy. Sao anh biết mai là sinh nhật em?”

Âu Lâm Ngọc có chút gượng gạo, ngồi thẳng lên, nói: “Ừ thì tôi xem hồ sơ nhân sự của em.” Sở dĩ Âu Lâm Ngọc không được tự nhiên là bởi, chuyện anh biết Cổ Tiểu Khanh sinh nhật vào ngày mai thật ra nhờ sáng nay Ngô Nhạ Thanh nhắc anh.

“Em muốn sinh nhật thế nào?” Âu Lâm Ngọc hỏi cô.

“Em không biết, xưa giờ em chưa từng làm sinh nhật.” Giọng Cổ Tiểu Khanh buồn buồn.

Quả thật Cổ Tiểu Khanh chưa bao giờ được tận hưởng niềm vui mang tên sinh-nhật. Không rõ vì lý do gì, từ nhỏ đến lớn mẹ cô tuyệt đối không tổ chức sinh nhật cho cô, hồi bé cô còn thèm thuồng nhìn các bạn

được ba mẹ làm sinh nhật, nhưng sau này trưởng thành rồi, cô không còn bận tâm đến nó nữa. Năm nào cũng vậy, đợi sinh nhật qua thật lâu cô mới sực nhớ ra mình đã lớn thêm một tuổi.

Âu Lâm Ngọc nhìn cô với cặp mắt không-thể-tin-nổi, Cố Tiểu Khanh quay sang anh, dùng nụ cười ngượng nghịu thay cho lời giải thích.

“Vậy năm nay em có muốn làm gì không? Tôi sẽ làm cho em.” Âu Lâm Ngọc dịu dàng nói.

Cố Tiểu Khanh không biết ngày sinh nhật thì nên thể nào mới phải, đầu óc vốn dĩ đơn thuần, cho nên những chuyện lãng mạn cầu kỳ cô đành buông xuôi chịu thua, cuối cùng cô quyết định: “Anh mời em đi xem phim đi, nhưng đừng để em đón anh, mình hãy gặp nhau ở trước rạp chiếu phim như người ta, anh thấy được không?”

Âu Lâm Ngọc cười xòa đồng ý. Lúc ấy họ đã có khoảnh khắc rất đẹp. Thậm chí Âu Lâm Ngọc còn cho rằng anh có thể dứt bỏ những si mê xuẩn ngốc để sống hết lòng với người con gái hiện tại.

□ □ □

Qua hôm sau Cố Tiểu Khanh xin Trương Diệu Dương nửa ngày phép, cô đến thẩm mỹ viện chỉnh trang mái tóc, lại đến trung tâm mua sắm mua chiếc đầm Ports và đôi giày cao gót hiệu Belle mới tinh đẹp đẽ.

Cố Tiểu Khanh ướm vào bộ cánh mới, bước ra từ phòng thử đồ, cô gần như hóa thành một người khác. Mái tóc uốn xoắn thời thượng, váy liền thân đen tuyền thắt dây eo duyên dáng, đôi giày cao gót yếu điệu – trong gương là cô gái trẻ trung, năng động và sành điệu của thành phố hiện đại. Không phải Cố Tiểu Khanh không hiểu gì về làm đẹp, chỉ là bình thường cô không hề ngó ngàng gì đến chuyện này.

Cố Tiểu Khanh và Âu Lâm Ngọc hẹn gặp nhau tại rạp chiếu phim ở Phố đi bộ Vương Phủ Tỉnh, rạp chiếu phim đó nằm trên tầng cao nhất của trung tâm bách hóa Vương Phủ Tỉnh. Cố Tiểu Khanh ăn qua loa một món fastfood trong khu Food Court tầng dưới rồi đi thang máy lên trên.

Đại sảnh rạp chiếu phim được thiết kế theo phong cách lãng mạn rất ấn tượng, mùi bắp rang bơ thơm lừng lan tỏa khắp nơi. Cố Tiểu Khanh ngồi vào chỗ trống trên hàng ghế nghỉ, bây giờ chỉ mới sáu giờ rưỡi, cô hẹn anh bảy giờ. Cố Tiểu Khanh im lặng chờ đợi, hơi lạnh rừng mình phả ra từ hệ thống điều hòa chạy hết công suất khiến cánh tay cô nổi lên một lớp da gà li ti.

Những cặp tình nhân trẻ tuổi bên cạnh Cố Tiểu Khanh cứ đến rồi đi, còn cô vẫn ở lại trông mong nhìn về phía cửa thang máy.

Kim đồng hồ lặng lẽ nhích từng giây phút. Bảy giờ, bóng hình đó chẳng thấy đâu, Cố Tiểu Khanh ngồi im không cử động. Bảy giờ rưỡi, cũng vậy, người không đến. Phim dĩ nhiên đã chiếu khi đồng hồ điểm bảy giờ, thế nên một mình cô ngồi trơ trọi giữa đại sảnh rộng thênh thang.

Tám giờ, cô lấy điện thoại bấm số Âu Lâm Ngọc, đường dây báo bận, bấm lần nữa, trả lời cô vẫn là những tín hiệu đơn điệu lặp lại dai dẳng. Cô bình tĩnh cắt di động vào ví, tự nói với mình: “Năm tháng dài như vậy mình còn chờ được thì một chút này có đáng là gì.”

Khoảng thời gian chín giờ đến mười giờ, cô đã gọi tổng cộng năm cuộc điện thoại cho Âu Lâm Ngọc, ban đầu đường dây báo bận không ngớt, đến cuộc điện thoại cuối cùng thì bên kia tắt máy. Vậy là từ lúc đám đông kéo vào rạp khi bộ phim bắt đầu, cho đến lúc họ ra về kết thúc cuộc vui, cô vẫn ngồi bất động như pho tượng, mặc cho kẻ qua người lại, bất chấp tan hợp phân ly.

Ngày đó chị bán vé của rạp phim Vương Phủ Tỉnh đã trông thấy một cô gái kỳ lạ. Tuy cô ấy ăn mặc rất mốt, nhưng gương mặt lại sạch sẽ không tô son điểm phấn. Cô ấy ngồi trên ghế nghỉ ở đại sảnh mãi miết nhìn cánh cửa thang máy như đang chờ đợi ai. Ban đầu chị không quan tâm nhưng vì cô gái kia ngồi rất lâu, mỗi lần chị ngẩng đầu lên bán vé là y như rằng bắt gặp cô ấy yên lặng ở đó. Vì thế sau nhiều lần lặp đi lặp lại, chị không thể không để mắt chú ý.

Chị bán vé chưa từng thấy ai có thể bình tĩnh đến vậy. Chị làm việc ở đây mấy năm trời, đã gặp vô số loại người vô số tình huống, chắc chắn cho dù có hiền lành đến đâu chăng nữa, đợi hoài mà không thấy người ta đến thể nào cũng nhấp nhóm, sốt ruột đứng dậy đi tới đi lui. Duy chỉ cô gái kia là ngoan ngoãn ngồi mãi một vị trí, lần đầu tiên chị thấy có người trầm ổn tới mức này.

Gần mười hai giờ, cô bé thay ca cho chị đã đến. Có điều chị không vội vã ra về như mọi ngày, mà vừa chậm rãi thu dọn đồ đạc vừa xem chừng cô gái kia, chị muốn nấn ná thêm một chút để thấy được người cô ấy đang đợi.

Đúng mười hai giờ, sau cùng chị cũng thấy cô ấy nhúc nhích, cô buông tiếng thở dài rất khê rồi đứng lên chậm chạp đi về phía thang máy, bả vai rũ xuống, sống lưng dù đã rất cố gắng vẫn không cách nào giữ thẳng, bóng dáng ấy hẳn đã mỏi mệt.

Ra khỏi trung tâm bách hóa, Cổ Tiểu Khanh bước đi trên con đường đá cuội. Đã rất khuya, con phố đi bộ náo nhiệt ban ngày giờ phút này tĩnh lặng vô cùng.

Cổ Tiểu Khanh bước dọc theo vỉa hè về phía trước. Phố đêm tịch mịch chỉ còn lại những âm thanh “lọc cọc” lạc loài trống rỗng phát ra từ đôi giày cao gót dưới chân và bóng hình đơn chiếc giăng dài dưới ngọn đèn đường vàng vọt.

Đoạn đường Phố đi bộ rất ngắn, tròm trèm chưa đầy năm trăm mét, dầu biết là thế, nhưng đôi giày mới vẫn cứ cọ sát làm bàn chân cô nổi lên một đốm mụn bọc nước vừa nóng lại vừa đau. Cổ Tiểu Khanh cúi đầu nhìn chân mình cười chế giễu: “Nhìn xem, đúng là mình mang giày cao gót không hợp mà.”

Về đến nơi, cả căn nhà một màn đen tối mịt, vắng lặng như không người ở, cô bật công tắc đèn, quả nhiên anh không ở nhà. Cô bỏ lại đôi giày cao gót phía sau, bước đến phòng khách, ngồi tựa vào sofa, chậm rãi thả mình nằm xuống rồi liền nhắm mắt ngủ.

□ □ □

Âu Lâm Ngọc đã có một đêm cực kỳ rối loạn. Khi anh vừa đến Phố đi bộ thì nhận được điện thoại của Ngô Nhạc Thanh, trả lời anh là sự im lặng ở đầu dây bên kia, kể đó anh nghe Ngô Nhạc Thanh thều thào: “Lâm Ngọc, cứu tôi.”

Vài giây ấy, Âu Lâm Ngọc như chết lặng, trái tim anh đập dồn dập trong nỗi kinh hoàng: “Chị sao vậy? Đang ở đâu?” Anh run run hỏi.

“Tôi...đi...tai nạn xe.” Tiếng Ngô Nhạc Thanh yếu ớt rời rạc.

“Tôi hỏi chị đang ở đâu?” Âu Lâm Ngọc gần như gào thét.

Ngô Nhạc Thanh tiếng được tiếng mất, khó nhọc nói ra địa điểm gặp tai nạn. Cô vừa dứt lời, Âu Lâm Ngọc liền lặp lại với tài xế, bảo anh ta lập tức quay đầu xe. Tài xế là một người khác được công ty điều động, biết đã xảy ra tình huống khẩn cấp nên không dám hỏi lời thôi, khẩn trương xoay vô lăng nhấn ga chạy thẳng đến nơi có sự cố.

Âu Lâm Ngọc liên tục nói chuyện qua điện thoại cùng Ngô Nhạc Thanh, anh hỏi han vết thương của cô, căn dặn cô gắng giữ tỉnh táo đừng nhắm mắt ngủ. Ngô Nhạc Thanh trả lời dứt quãng, giọng càng lúc càng nhỏ dần, một lúc sau Âu Lâm Ngọc không thể nghe được cô nói gì. Cuối cùng chút giọng nói yếu đuối còn sót lại mất hẳn sau một âm thanh va đập. Anh biết đó là tiếng điện thoại rơi xuống đất, cô ấy đã không còn sức lực.

Âu Lâm Ngọc vẫn giữ điện thoại sát bên tai, trong đó có một tập hợp hỗn tạp rồi rầm gồm tiếng người hỗn độn, tiếng xe cảnh sát và xe cứu thương hú còi inh ỏi. Nỗi trống trải lấp đầy trong lòng anh, thời khắc này, anh có thể không sợ hãi, có thể không đau buồn, nhưng anh không thể ngăn lại một thứ cảm xúc mãnh liệt đang bao vây, nhấn chìm mình đến chết ngạt.

Khi họ đến hiện trường tai nạn thì xe cứu thương đã mang Ngô Nhạc Thanh đi, để lại một đầu xe bị đâm nát tới nỗi không còn nhìn ra hình dạng ban đầu. Âu Lâm Ngọc cầm di động đi đến trước xe, màu máu đỏ tươi vẫn rất nổi bật ngay tại vị trí lái, túi hơi an toàn bị thủng hoàn toàn, cùng với nó là dòng máu tích tụ, chảy thành hàng xuống cửa xe.

Anh đỡ đầu nhìn bốn phía, xung quanh vắng vắng tiếng nói chuyện ồn ào, dây đèn trên đỉnh xe cảnh sát nhấp nháy màu đỏ rực sáng chói, nhưng trong mắt anh giờ chỉ là vùng đất hoang vu xám ngắt như tro tàn. Anh tự hỏi lòng mình: “Không phải đã muốn dứt bỏ tất cả sự điên rồ này để sống ngày tháng yên ổn rồi sao? Sao tự nhiên lại thành ra thế này?”

Hết chương 24.

25. Chương 25

Khi Âu Lâm Ngọc đến bệnh viện Trung tâm Thành phố, Ngô Nhạc Thanh đã được đưa vào phòng giải phẫu. Cả y tá trưởng lẫn bác sĩ chính đều tập trung trên bàn mổ, không ai có thể nói cho anh biết tình trạng thật sự của cô.

Bệnh viện Trung tâm Thành phố là bệnh viện cấp 3A* tốt nhất của thành phố C, không những đứng hàng đầu về điều kiện cơ sở vật chất, máy móc trang thiết bị mà còn về trình độ chữa bệnh. Vì có chút đặc quyền, Âu Lâm Ngọc được phép đợi ở hành lang phía ngoài phòng giải phẫu. Sau lưng anh là cánh cửa đặc biệt, cánh cửa này chính là lối vào chỉ dành riêng cho bác sĩ và y tá, ngay cả những bệnh nhân làm phẫu thuật cũng không ngoại lệ; đồng thời theo quy định, tất cả người nhà đều chờ ở tiểu sảnh bên ngoài.

(*) Bệnh viện ở Trung Quốc được phân thành ba cấp A, B, C. Cấp 3A là cấp đặc biệt dành riêng cho bệnh viện đặc trị.

Hành lang rất yên tĩnh, không một tiếng động nào khác ngoài cái sắc lạnh của âm thanh kim loại cọ sát vào nhau thì thoảng rí rả từ phòng chuẩn bị phẫu thuật. Đối diện với lớp cửa kính trong suốt, Âu Lâm Ngọc có thể theo dõi tình hình đang diễn ra bên trong. Anh biết lồng ngực của Ngô Nhạc Thanh bị mở ra, máu đỏ tươi chảy vào ống dẫn rồi tuôn xuống một thùng inox bóng loáng.

Trong phòng mổ, mọi con người, ngóc ngách đều được soi rọi dưới ánh đèn sáng choang, thế nhưng từ góc nhìn này, anh không thể nào thấy được khuôn mặt cô, thứ duy nhất lộ ra bên ngoài chiếc áo giải phẫu là bàn tay trắng ngọc ngà vẫn còn hằn nguyên vết nhằn trên ngón áp út.

Âu Lâm Ngọc ngồi trên ghế nghỉ đặt ở hành lang, ánh mắt chết lặng dán chặt vào phòng giải phẫu đối diện, gương mặt anh không khác gì một pho – tượng đá, cứng ngắt, lạnh lẽo và vô hồn. Thoạt nhìn từ xa, có vẻ như anh chỉ đơn giản tựa lưng vào ghế; nhưng đến gần sẽ phát hiện cả người anh đã căng cứng, cần cổ giữ rất thẳng, trong hai bàn tay đặt ngay ngắn trên đầu gối thì một bàn tay vẫn đang siết chặt điện thoại di động, cho dù khớp móng tay đã chuyển màu trắng bệch.

Cánh cửa phía sau mở ra, kể đó một tiếng gọi vang lên giữa lúc anh hoang mang thần trí, không kịp phản ứng: “Anh.” Âu Lâm Ngọc ngẩng ngẩn hai giây rồi mới chậm chạp quay người lại, Âu Lâm Tử đang dìu bà ngoại đi từ cửa về phía anh.

Thoảng thấy bà ngoại mái đầu bạc phơ, anh lập tức hoàn hồn, đứng bật dậy đi tới chào đón. Anh đỡ lấy bà ngoại từ tay Âu Lâm Tử rồi hỏi: “Sao em và bà biết mà đến đây?”

“Bệnh viện gọi di động cho anh không được nên gọi thẳng về nhà. Là bà gọi cho em, bảo em chở bà vào đây.”

Hai người đỡ bà cụ ngồi vào ghế xong xuôi, bấy giờ Âu Lâm Ngọc mới xem lại điện thoại, hóa ra đã tắt máy từ lâu.

Bà ngoại của Âu Lâm Ngọc năm nay gần tám mươi tuổi. Cả cuộc đời trải qua vô vàn sóng gió đã tôi luyện cho bà một tinh thần thép cực kỳ rắn rỏi và mạnh mẽ. Vì thế ở cái tuổi này, bà có thể lấy thái độ trầm tĩnh và tấm lòng bao dung độ lượng để đương đầu với hết thảy mọi biến cố. Bà cụ ngồi trên ghế ngẩng đầu nhìn Âu Lâm Ngọc, ánh nhìn bình tĩnh điềm đạm, không vương chút sầu lo. Bà dịu dàng nói với anh: “Lâm Ngọc này, bảo mẫu đã đón Nhan Hỉ về nhà rồi, ông ngoại cháu bị cao huyết áp nên bà chưa nói cho ông biết. Bấy giờ Ngô gia xảy ra chuyện, chỉ còn trông cậy vào cháu thôi, cháu hiểu không?”

Âu Lâm Ngọc lặng lẽ gạt đầu, bà cụ vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh, nói: “Hai đứa ngồi xuống đây đợi đi, bà tin Nhạc Thanh chắc chắn không sao.”

Thương tích của Ngô Nhạc Thanh thật sự nghiêm trọng. Do va đập quá mạnh với tay lái, cô bị gãy bốn xương sườn, hai xương trong số đó còn đâm ngược vào phổi gây ra tình trạng tụ máu trong khoang ngực. Khi ấy, Ngô Nhạc Thanh gần như bước một chân qua cánh cửa tử thần. Cũng còn may, nhờ cấp cứu kịp thời nên cô tỉnh lại không bao lâu sau khi rời phòng giải phẫu.

Ngô Nhạc Thanh vốn dĩ gầy gò, nay nằm dưới lớp chăn trắng như tuyết trông cô càng mỏng mảnh yếu ớt hơn. Chiếc mặt nạ dưỡng khí phủ lên khuôn mặt teo tóp, tái nhợt bị rút cạn sức sống. Cô thoi thóp không nói nên lời, mở to đôi mắt thê lương nhìn ba người vây quanh.

Bà ngoại Âu Lâm Ngọc ngồi ở ghế dựa cạnh giường, ánh mắt hiền từ nhìn cô chăm chú: “Nhạc Thanh, con thấy trong người có đau không?” Ngô Nhạc Thanh lắc đầu.

“Vậy trong lòng con khó chịu lắm phải không?” Bà cụ dịu dàng hỏi. Cuối cùng hai hàng nước mắt đã lăn dài trên khóe mi của Ngô Nhạc Thanh.

“Aiz!” Bà cụ buông tiếng thở dài, rồi cầm lấy bàn tay đặt ngoài chăn của cô, nhẹ nhàng vuốt ve. Hai bàn tay gầy yếu gặp nhau, một bàn tay tràn đầy nếp nhăn và lốm đốm đồi mồi, còn bàn tay kia dù trắng mịn như ngọc tạc nhưng lại khắc sâu vết nhăn khó xóa nhòa.

Ai đó từng nói, mỗi bàn tay là một câu chuyện đời. Hai bàn tay này kể rằng, họ là hai thế hệ phụ nữ rất khác nhau, một người đã trải qua bao tang thương dâu bể – diễm nhiên và tĩnh tại, nhân từ và khoan dung; một người còn đang bất lực giằng giụa trong đau khổ tổn thương – bơ vơ và yếu đuối.

Bà cụ lau khô nước mắt nóng hổi trên khuôn mặt cô, ôn tồn cất tiếng: “Ngô gia này có hai người, người nào cũng như người nấy, đã quyết đi theo ai thì chết cũng không chịu quay đầu. Ngốc ạ, đợi vài chục năm nữa nhìn lại con sẽ thấy, chẳng qua chỉ là người qua đường mà thôi.”

Đợi đến khuya, khi Ngô Nhạc Thanh đã ngủ êm, Âu Lâm Tỷ đưa bà ngoại về, còn Âu Lâm Ngọc ở lại trông chừng bên giường.

□ □ □

Giữa trưa hôm sau, Cố Tiểu Khanh chạy vào bệnh viện. Sáng thức dậy, cô phát hiện mình vẫn nằm trên sofa trong bộ quần áo hôm qua, gọi cho Âu Lâm Ngọc thì điện thoại vẫn tắt máy, cô bắt đầu hoang mang không biết anh gặp chuyện gì. Sau đó cô đến công ty, tất cả đều bình thường. Rốt cuộc mãi tới gần mười hai giờ trưa, nhờ Âu Lâm Tỷ gọi điện, cô mới biết chuyện Ngô Nhạc Thanh bị tai nạn xe hơi.

Xin phép Trương Diệu Dương xong, cô gấp gấp lái xe đến bệnh viện Trung tâm Thành phố. Giữa trưa, hành lang dãy phòng chăm sóc đặc biệt của tầng mười một tĩnh lặng không tiếng động. Lúc cô đi ngang qua phòng nghỉ của y tá, cô y tá ngồi bên trong đang “loạt xoạt” lật giở hồ sơ bệnh án. Nghe tiếng bước chân, cô ấy ngẩng đầu ơ hờ nhìn phớt qua Cố Tiểu Khanh, xong lại im lặng cúi xuống tiếp tục làm việc của mình.

Cố Tiểu Khanh đứng trước phòng bệnh của Ngô Nhạc Thanh, hít một hơi để lấy bình tĩnh, nhẹ nhàng gõ cửa hai lần. Một lát sau, giọng nói khàn khàn của Âu Lâm Ngọc truyền ra từ bên trong: “Vào đi.”

Phòng bệnh rất yên ắng. Vì đây là phòng chăm sóc đặc biệt theo tiêu chuẩn cao cấp nên cách bài trí tương đương phòng khách sạn, sàn phòng trải thảm mềm mại, có tivi, điện thoại, phòng vệ sinh riêng, mỗi phòng chỉ duy nhất một bệnh nhân vào ở.

Cố Tiểu Khanh đẩy nhẹ cửa. Trong căn phòng chan hòa ánh sáng, Âu Lâm Ngọc đang ngồi bên mép giường đút thức ăn cho Ngô Nhạc Thanh. Vừa bước vào, Cố Tiểu Khanh chợt nhớ ra mình đến quá vội nên không kịp mang theo bất cứ thứ gì, không hề giống một người đi thăm bệnh. Bởi chút quần bách đó, cô tần ngần đứng hoài ở cửa.

Âu Lâm Ngọc ngoảnh lại trông thấy cô, ngây ra một thoáng, sau đó bình tĩnh nói: “Em đến rồi hả?”

Cố Tiểu Khanh đi tới đứng cạnh anh, Ngô Nhạc Thanh đã tháo mặt nạ dưỡng khí, suy yếu gập đầu với cô.

Cố Tiểu Khanh cười cười nhìn cô ấy, quay sang hỏi Âu Lâm Ngọc: “Tình hình Ngô tiểu thư sao rồi anh?”

“Đã vượt qua thời điểm nguy hiểm, giờ chỉ cần chăm sóc dưỡng sức cho thật tốt là được.” Âu Lâm Ngọc không hề nhìn cô mà chỉ chăm chú vào Ngô Nhạc Thanh, cẩn thận đút cô ấy từng muỗng, từng muỗng canh gà.

Cố Tiểu Khanh không biết nên làm gì bèn đi tới ngồi vào ghế sofa bên cạnh. Trong không gian yên lặng còn mỗi tiếng “ồ ồ” phát ra đều đặn từ hệ thống điều hòa.

Cô quan sát hai người trước mặt, không rõ cái cảm giác đang nhoi nhói trong lòng nên gọi là gì. Qua một đêm, cằm Âu Lâm Ngọc lún phún râu, đôi mắt đen vốn lạnh nhạt giờ này không còn ai khác. Cử chỉ săn sóc dịu dàng và ánh nhìn thanh thản, anh đều dành trọn cho cô ấy. Cố Tiểu Khanh ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sau khi Âu Lâm Ngọc cho Ngô Nhạc Thanh ăn uống ổn thỏa, Cố Tiểu Khanh đón lấy hộp giữ nhiệt từ tay anh đem vào nhà vệ sinh rửa sạch sẽ. Lúc cô đi ra, Ngô Nhạc Thanh đã nằm xuống giường nhắm mắt ngủ, Âu Lâm Ngọc ngồi trên ghế tựa đặt cạnh giường không rời mắt khỏi cô ấy. Mặc dù đứng cách anh một khoảng nhất định, thế nhưng Cố Tiểu Khanh vẫn thấy rất rõ, cái nhìn thăm thẳm ấy chất chứa vô số tình cảm bị đè nén qua năm tháng.

Cố Tiểu Khanh đặt hộp giữ nhiệt trong tay xuống, đi đến trước mặt Âu Lâm Ngọc, cẩn thận nhìn của anh. Âu Lâm Ngọc lại nhìn chăm chăm cúc áo của cô mà không nói chuyện. Rất lâu sau Cố Tiểu Khanh mở lời trước: “Anh về ngủ một lát đi, em sẽ ở lại đây chăm sóc Ngô tiểu thư giúp anh.”

Âu Lâm Ngọc ngẩng đầu nhìn cô, ră rời nói: “Ngủ không được.” Câu nói làm lòng Cố Tiểu Khanh mềm hẳn trong phút chốc.

“Vậy anh về tắm rửa thay quần áo sạch sẽ nhé, phải như vậy mới lên tinh thần được chứ.” Thấy Âu Lâm Ngọc vẫn nhìn một chỗ không ừ hử gì, Cố Tiểu Khanh khẽ đẩy anh: “Đi đi mà, có gì em gọi điện cho anh hay.”

Sau cùng Âu Lâm Ngọc cũng đồng ý về nhà theo lời khuyên của cô. Còn lại một mình, Cố Tiểu Khanh ngồi xuống chiếc ghế tựa anh vừa ngồi ban nãy. Ngô Nhạc Thanh nằm trên giường, an tĩnh ngủ say sưa. Cố Tiểu Khanh tỉ mỉ ngắm nhìn cô ấy, gỡ bỏ lớp trang điểm, khóe mắt đã ẩn hiện dấu vết thời gian, trên cánh tay buộc kim tiêm còn hiện rõ mạch máu xanh xao, cô ấy bây giờ tựa như cánh hoa xác xơ, lác lõng. Cố Tiểu Khanh nhớ, cô ấy từng quyến rũ cuốn hút vô ngần trong trang phục màu đỏ kiêu sa, nhưng giờ đây, son phấn lựa là ra đi chỉ để lại dung nhan đã nhuộm màu sương gió.

Hai giờ chiều, Ngô Nhạc Thanh đột ngột sốt cao. Cố Tiểu Khanh nghe cô ấy nói mê sảng, đến gần xem thì phát hiện có dấu hiệu bất thường, ngay tức khắc cô nhanh chân chạy đi gọi bác sĩ. Bác sĩ kiểm tra một lượt rồi liền đưa Ngô Nhạc Thanh vào phòng giải phẫu. Ngô Nhạc Thanh bị biến chứng hậu phẫu, xuất hiện hiện tượng dịch tràn màng phổi nên bắt buộc phải mở vết mổ còn mới nguyên để phẫu thuật một lần nữa.

Nháy mắt, tình hình trở nên rối loạn. Thấy vẻ mặt khấn trương của bác sĩ, Cố Tiểu Khanh biết Ngô Nhạc Thanh đang lâm vào tình trạng cực kỳ nguy hiểm. Cô hoảng hốt, tay chân luống cuống phối hợp cùng bác sĩ đưa Ngô Nhạc Thanh vào phòng giải phẫu. Bệnh viện cũng cho phép cô đợi ngoài phòng mổ. Ngồi tựa lưng vào ghế, cô nhìn cảnh tượng bận rộn bên trong mà lòng như bị bủa vây bởi trăm ngàn hoang mang sợ hãi.

Cánh cửa trên hành lang thỉnh thoảng mở toang, Âu Lâm Tỷ thở hồng hộc chạy về phía cô: “Sao rồi Tiểu Khanh?” Âu Lâm Tỷ nóng ruột hỏi, phỏng chừng anh vừa chạy đến từ phòng bệnh bên kia.

Cố Tiểu Khanh chỉ tay vào phòng giải phẫu: “Chị ấy bị biến chứng, phải mổ lại.” Âu Lâm Tỷ sững sờ, hai người nhìn nhau không biết nên nói gì.

Một tiếng mở cửa rất mạnh khác đột ngột vang lên ngay khi họ còn đang ngỡ ngàng. Âu Lâm Ngọc lao đến, lớn tiếng hỏi: “Cô ấy bị sao vậy?”

“Biến chứng hậu phẫu, đang làm phẫu thuật.” Âu Lâm Tỷ đứng cạnh trả lời.

“Tại sao cô không cho tôi biết?” Âu Lâm Ngọc trừng mắt, lạnh lùng và giận dữ chất vấn Cố Tiểu Khanh.

“Lâm Ngọc, em chưa kịp gọi cho anh, chị ấy vừa được đưa vào trong đó.” Cô cố gắng giữ giọng nói của mình bình tĩnh.

Nhưng Âu Lâm Ngọc bỏ ngoài tai lời giải thích. Anh đi đến trước cửa kính, hình ảnh kinh hoàng tối hôm qua lặp lại, chỉ khác ở chỗ, thứ chảy ra từ ống dẫn không phải máu đỏ tươi mà là chất lỏng đục ngầu đỏ sẫm. Anh áp trán lên lớp cửa thủy tinh lạnh giá, mắt nhắm chặt đau đớn không nổi nhìn.

Cố Tiểu Khanh đứng kế bên, mỗi một hành động lẫn biểu cảm của anh cứ thế in rành rành trong mắt cô. Cô cúi đầu xuống, nhìn ngón chân đến tận tận.

Năm giờ chiều, Ngô Nhạc Thanh được đẩy ra khỏi phòng giải phẫu trong tình trạng hôn mê, làn da tái xám, đôi mắt nhắm nghiền. Cô vốn đã suy yếu nay lại càng thêm suy yếu.

Ba người theo sát bên cô về lại phòng bệnh, bác sĩ và y tá đặt Ngô Nhạc Thanh nằm ngay ngắn trên giường rồi rời đi. Căn phòng yên tĩnh một cách nặng nề.

Âu Lâm Ngọc ngồi trên ghế đặt trước giường bệnh, trầm mặc nhìn Ngô Nhạc Thanh. Không ai nhìn thấu được cảm xúc trên gương mặt anh, dù chỉ một chút.

Cố Tiểu Khanh cảm thấy bầu không khí yên tĩnh đến mức ngột thở, chợt nghe Âu Lâm Ngọc trầm giọng nói: “Hai người đi đi.” Anh không hề nhìn họ, hay nói đúng hơn, ánh mắt của anh chưa một khắc nào rời khỏi Ngô Nhạc Thanh.

Cố Tiểu Khanh bước tới bên cạnh, lần này cô không dám chạm tầm mắt của anh, nhỏ nhẹ nói: “Cả ngày nay anh chưa ăn gì cơ mà?”

Sau cùng, Âu Lâm Ngọc dời ánh nhìn sang cô: “Em về đi, tôi muốn ở một mình bên cạnh cô ấy. Xin lỗi, Tiểu Khanh.”

Họ im lặng đối diện với nhau, cái nhìn anh dành cho cô rõ ràng là sự cự tuyệt không thể chối cãi. Thoáng chốc, nước mắt dâng đầy trong đôi mắt Cố Tiểu Khanh. Thế nhưng anh vẫn vô cảm như vậy, giọng nói trầm thấp và rất quyết đoán: “Tôi xin lỗi.”

Khoảnh khắc cô xoay người bước vội ra khỏi phòng bệnh, những giọt nước mắt thi nhau lặng lẽ tuôn rơi.

Âu Lâm Tỷ đuổi theo cô đến tận thang máy. Cố Tiểu Khanh quay lưng lau khô khuôn mặt ướt nhoe, loáng cái cô đã trở lại với vẻ mặt bình thản như chưa có chuyện gì xảy ra. Âu Lâm Tỷ đứng ở một góc trong thang máy, không tiến lên an ủi mà chỉ lặng lẽ nhìn cô.

Hai người đi ra con đường ngoài bệnh viện. Cố Tiểu Khanh giơ tay định đón xe, Âu Lâm Tỷ leo đèo theo sau cô nhin không được phải mở miệng hỏi: “Em định đi đâu?”

Cố Tiểu Khanh ngoảnh lại, cười nói: “Tôi về nhà ba mẹ.”

“Thật không?” Âu Lâm Tỷ ngờ vực hỏi lại.

Cố Tiểu Khanh lại cười tươi hơn: “Thế anh cho rằng tôi đi đâu? Hôm nay cuối tuần, hai tháng rồi tôi chưa về thăm nhà đấy.”

Âu Lâm Tỷ bèn sẫm soi kỹ lưỡng khuôn mặt của cô, Cố Tiểu Khanh cũng mặc cho anh nhìn thoải mái. Âu Lâm Tỷ xem xét cẩn thận không thấy gì khác lạ nên đành thôi, thở dài thườn thượt nói: “Em cứ thế này anh không thấy yên lòng gì hết.”

Cố Tiểu Khanh im lặng nhìn anh, nhẹ giọng nói: “Lâm Tỷ, trong đời ai mà chẳng có lúc gặp khó khăn, nhưng mà khó khăn đến mấy rồi cũng qua, tôi không yếu đuối thế đâu.”

Âu Lâm Tỷ không nói được gì, Cố Tiểu Khanh kiên cường hơn rất nhiều so với tưởng tượng của anh. Anh ráng vớt vát: “Để anh đưa em về.”

Cố Tiểu Khanh nhú mồm, cố gắng bình tĩnh hết mức: “Lâm Tỷ, anh để tôi một mình đi, cho dù muốn khóc thì tôi cũng phải tìm chỗ không người mới khóc được, anh có hiểu không?”

Âu Lâm Tỷ đứng yên không cử động. Khoảng cách vị trí đứng giữa anh và Cố Tiểu Khanh rất gần, nhưng khoảng cách vô hình giữa họ thì vĩnh viễn xa xôi, bởi Cố Tiểu Khanh luôn luôn vạch rõ ranh giới với anh. Người con gái này là vậy, sáng suốt, rạch ròi, không bao giờ dây dưa.

☐☐☐

Chiều mùa hè gay gắt nắng. Xe cộ rong rần kéo dài trên các tuyến đường của thành phố C. Cố Tiểu Khanh lọt thỏm giữa những dòng xe hối hả ngược xuôi. Chiếc taxi thư thả lăn bánh về phía trước, cô lặng thinh ngồi trên ghế sau, chính cô cũng không biết mình muốn đi đâu. Cô không muốn về nhà, về nhà có giải quyết được gì đâu? Cô và mẹ xa cách từ xưa đến giờ, còn ba cô ư, làm sao cô kể cho ba nghe chuyện này được đây?

Lúc mới lên xe, cô nói ngay với tài xế: “Chú chạy thẳng giúp cháu.”, nói xong ngồi im lặng cho đến giờ. Chú tài xế cũng là người biết xem sắc mặt, liếc mắt nhìn cô gái trẻ, không hỏi gì thêm, cứ vậy mà nhấn ga chạy thẳng về trước.

Cho nên xe cứ loanh quanh hai ba lượt theo một lộ trình nhất định, thời điểm chạy qua cầu vượt lần nữa, Cố Tiểu Khanh bỗng nhiên nói: “Bác tài, chở cháu tới Phố bar nhé.”

Khi Cố Tiểu Khanh đến Phố bar, ngày đã tắt nắng và đêm bắt đầu buông màn. Cô chọn quán bar trông náo nhiệt nhất làm điểm dừng chân.

Bên trong quán bar khá ngột ngạt, khách đến chật kín cả không gian nhỏ hẹp. Khói thuốc lượn lờ, âm thanh đình tai nhức óc, ánh đèn chớp tắt mờ ảo, tiếng nhạc jazz mạnh mẽ hoang dại. Sa đọa, nghĩa là thế này đây. Cố Tiểu Khanh tìm ghế ngồi xuống, gọi cho mình một chai Black Label.

Kỳ thật rượu ngoại bán ở quán bar chỉ là thứ thật giả lẫn lộn. Cho dù vậy Cố Tiểu Khanh cũng không quan tâm, tất cả những gì cô cần bây giờ là một nơi để lẫn mình vào đám đông.

Cố Tiểu Khanh vui vẻ uống rượu giữa bao người, cô tự tin với vẻ ngoài của mình, thậm chí ngày thường được mấy khi gặp gỡ nhiều người như vậy. Uống đến khi đầu vầng vất và người người xung quanh biến thành những cái bóng nhấp nhòe chồng chất, cô mấp máy khóe môi, lăm bắm cho một mình mình nghe: “Cố Tiểu Khanh à, mày đạo đức giả quá sức.”

Rượu hết người say, Cố Tiểu Khanh nghiêng ngã lão đảo rồi quán bar. Gió hây hây thổi vào mặt khiến cô chênh choáng. Có thứ gì đó đột ngột cuộn cuộn trào lên từ dạ dày, chặn ngang cuống họng. Cô ráng căng mắt nhìn cho rõ thùng rác phía trước, liêu xiêu chạy đến rồi oằn người nôn điên cuồng.

Hết chương 25.

===

26. Chương 26

Tám năm sau, Mã Nguyên Bưư đã gặp lại Cố Tiểu Khanh ngay trong lúc cô thảm hại như vậy. Mã Nguyên Bưư của hôm nay không còn là cậu thiếu niên gầy còm, nhỏ choắt thuở nào; dù không thể dùng những từ ngữ như đẹp trai anh tuấn hay phong độ phóng khoáng để hình dung, nhưng đường nét ngay thẳng chính trực trên gương mặt và tác phong nhả nhặn lịch sự nói lên rằng, đây là chàng trai trẻ đầy triển vọng.

Quả thật, tên tuổi Mã Nguyên Bưư hiện giờ đang “nổi như cồn”. Những ngày này, giới truyền thông liên tục đưa tin về anh. Công ty internet nhỏ do chính anh tạo dựng đã được một công ty liên doanh văn hóa hàng đầu trong nước thu mua với giá một trăm triệu tệ. Đạt được thành công vang dội ở độ tuổi vừa tròn hai mươi sáu, Mã Nguyên Bưư bỗng chốc trở thành hình tượng tiêu biểu trong số những người trẻ cùng thời.

Trên đời này, thứ đáng sợ nhất đối với Mã Nguyên Bưư là cái nghèo. Nỗi sợ ấy bắt nguồn từ những năm tuổi thơ sống dưới mái nhà cơ cực đến bần cùng. Hơn mười năm ròng rã, cả nhà bốn người – ông nội, ba mẹ và anh – phải chen chúc trong căn nhà rộng vốn vẹn hai mươi mét vuông. Rồi ba mẹ bị sa thải, ông nội

lâm bệnh nặng, tất cả đã đẩy gia đình anh vào ngõ cụt khôn quần không lối thoát. Suốt chiều dài u ám của quãng đời từ thơ ấu cho tới tận thiếu niên, anh là cậu con trai tự ti, co đầu rụt cổ, dè dặt từng chút như một con rùa chết nhất.

Ánh sáng duy nhất trong toàn bộ thời thanh xuân ảm đạm chính là những quan tâm hiền dịu mà một người con gái đã mang đến cho anh. Với cậu học trò đang lâm vào cảnh nghèo rách mồng tơi, sự tôn trọng chân thật này đáng quý biết nhường nào. Vậy nên, cho dù nhiều năm qua đi, nhưng vị trí của Cố Tiểu Khanh trong lòng Mã Nguyên Bưư chưa bao giờ thay đổi. Lẽ dĩ nhiên, chuyện cũ của anh còn được tết bằng chút hoài niệm về một lần rung động đầu đời đã mãi khảm sâu vào ký ức.

Kỳ thi đại học năm đó, Mã Nguyên Bưư đậu vào Bắc Đại. Mấy năm nay anh vẫn ở Bắc Kinh phát triển sự nghiệp. Sau khi thu được khoản vốn đáng kể thông qua việc bán công ty, anh trở về thành phố C với mục đích tìm kiếm dự án để bắt đầu cho chặng đường mới. Hôm nay, tại một quán bar trang nhã cũng nằm trên con phố này, anh và đối tác gặp nhau đàm phán chuyện hợp tác kinh doanh.

Chuyện đàm phán khép lại tốt đẹp, Mã Nguyên Bưư rời quán bar, vừa rồi có uống chút rượu nên anh định đón taxi về nhà. Đưa mắt nhìn về nơi cách vị trí đứng không xa lắm, anh thấy một cô gái đang ngồi xổm bên cạnh thùng rác nôn mửa, tiếng nôn của cô phảng phất vào tai anh thành từng đoạn âm thanh đau đớn khổ sở. Hầu như ai ngang qua cũng đều ném lại cho cô ánh mắt miệt thị rồi lạnh lùng bỏ đi.

Nhìn bóng lưng nhỏ gầy trong kiểu áo bảo thủ, Mã Nguyên Bưư nghĩ, chắc hẳn là cô gái đứng đắn. Đôi mắt anh bỗng nhiên không thể rời khỏi cô, và rồi chân bước về hướng đó với vận tốc còn nhanh hơn suy nghĩ. Anh đứng phía sau Cố Tiểu Khanh rất lâu, cho đến khi Cố Tiểu Khanh nôn xong, lau miệng định đứng lên.

Rốt cuộc Mã Nguyên Bưư nghi hoặc gọi: “Cố Tiểu Khanh?”

Nghe tiếng gọi, Cố Tiểu Khanh ngẩn ra một lúc, chân cô gần như mềm oặt không gượng dậy nổi. Mã Nguyên Bưư vòng ra trước mặt cô, cuối cùng anh đã có thể khẳng định, đúng là cô ấy. Anh ngồi xổm xuống, nhìn vào mắt Cố Tiểu Khanh: “Cố Tiểu Khanh, cậu sao rồi?”

Cố Tiểu Khanh ngẩng đầu lên: “Anh quen tôi sao?”

Mã Nguyên Bưư ngó người hai giây, sau đó bình tĩnh đáp: “Tớ là bạn trung học của cậu đây.”

Cô giương mắt nhìn anh, chỉ thấy một bóng hình nhạt nhòa và chao đảo. Cô đưa tay cho Mã Nguyên Bưư, nói: “Phiền anh giúp tôi đứng lên.” Mã Nguyên Bưư vừa nắm tay Cố Tiểu Khanh vừa ôm nhẹ đỡ cô đứng dậy từ mặt đường.

Cố Tiểu Khanh mới đứng vững lại loạng choạng muốn ngã xuống đất. Cô biết tối nay uống đầy bụng rượu giả nên mới say xỉn hết đường cứu chữa thế này. Trong lúc ý thức còn mơ mơ màng màng, cô phải mau chóng tìm chỗ thích hợp để ngã lưng, nếu không, căn cứ vào kinh nghiệm quá khứ, chẳng mấy chốc cô sẽ lăn ra bất tỉnh nhân sự.

Cố Tiểu Khanh tựa người vào Mã Nguyên Bưư, hỏi rành mạch: “Anh là ai?”

“Tớ là Mã Nguyên Bưư.” Anh từ tốn nói.

Cái tên nghe chừng quen thuộc, đáng tiếc đầu óc cô bây giờ rối tinh rối mù không nghĩ được gì. Cô nói với Mã Nguyên Bưư: “Nếu anh quen tôi vậy nhờ anh đưa tôi về nhà nhé, tôi thân con gái không thể ngủ ngoài đường được.”

Anh cười, cô ấy say đến mơ hồ rồi. Qua mấy năm bươn chải, anh chứng kiến không ít các màn hồ đồ sau say rượu của các cô gái công sở, trong khi Cố Tiểu Khanh bị rượu làm cho khôn đến đến vậy mà vẫn giữ được chút tỉnh táo cuối cùng cho hai chữ “về nhà”. Hóa ra, trải qua ngần ấy thời gian, mặc cho sự đời đổi thay chóng mặt, cô vẫn là cô, vẫn giữ vững cốt lõi trong con người mình.

Mã Nguyên Bưư hỏi cô: “Nhà cậu ở đâu? Tớ đưa cậu về.”

Cố Tiểu Khanh tự hỏi, nhà ư? Để xem. Cô có nhà của ba mẹ. Nhưng bộ dạng như thế này làm sao mà về? Còn nhà của Âu Lâm Ngọc? Mang cái về nhếch nhác quay về đó ư? Thôi đi. À phải rồi, cô còn có cái tổ bé nhỏ của riêng mình. Nhưng, ở đâu nhỉ? Cô ráng vắt óc suy nghĩ, nghĩ hoài không ra lại nóng ruột quay sang hỏi Mã Nguyên Bưư đứng bên cạnh: “Ở đâu mới được chứ?”

Cố Tiểu Khanh to tiếng tới mức khiến Mã Nguyên Bưư sợ phát hoảng. Anh chăm chú nhìn người con gái trong lòng mình, đôi mắt cô trong sáng, sóng sánh nước. Cố Tiểu Khanh bắt đầu giãy giụa bất an, gõ tay vào đầu, miệng liên tục lặp đi lặp lại: “Ở đâu? Ở đâu?”

Biết cô đã không còn tỉnh táo, Mã Nguyên Bưư liền giơ tay chặn một chiếc taxi, mở cửa đẩy cô vào trong. Cố Tiểu Khanh vừa ngã vào ghế sau thì lập tức ngủ mê mết.

Mã Nguyên Bưư đưa Cố Tiểu Khanh đến khách sạn. Chuyện dẫn một cô gái say mê man bất tỉnh đi mượn phòng thật sự rất thách thức cặp mắt phán xét của người khác. Song, Mã Nguyên Bưư chẳng hề cảm thấy mất thể diện. Trước những ánh nhìn đầy ẩn ý, anh điềm nhiên xốc cô lên lưng công thẳng về phòng.

Một khi say hoàn toàn, Cố Tiểu Khanh rất “tĩnh”, nói một cách chính xác là, ngủ quên trời quên đất. Mã Nguyên Bưư lấy khăn ướt lau sơ qua khuôn mặt Cố Tiểu Khanh cho sạch sẽ, xong xuôi, anh đắp thêm tấm chăn để cô được yên giấc. Ngoài những việc này, không một lần nào anh chạm tay vào cô.

Mã Nguyên Bưư ngồi trong bóng tối trông chừng Cố Tiểu Khanh suốt đêm. Hồi ức của anh không quay về đoạn thời gian họ từng cùng nhau trải qua, mà trở lại chặng đường gian nan sỏi đá anh đã bước đi để đạt được thành tựu như bây giờ. Vài năm nay, anh cũng có những mảnh tình vắt vại, nhưng không hiểu sao lần nào cũng thấy thiếu thiếu chút gì đó. Có lẽ vì trái tim khiếm khuyết một mảnh rung động chân thành, thuần khiết của thuở ban đầu, thế nên cứ tiếc nuối khôn nguôi. Anh không biết Cố Tiểu Khanh hiện tại ra sao, mà cũng chẳng thể suy đoán được gì qua vẻ ngoài của cô. Nhưng ít nhất thì anh hiểu, về phương diện tình cảm, cô tuyệt đối không phải là người ngoại đạo.

□ □ □

Khi mặt trời trên cao tỏa ánh nắng sáng bừng khắp căn phòng, Cố Tiểu Khanh tự giác thức dậy theo đồng hồ sinh học trong cơ thể. Cảm giác đầu tiên là đầu đau như búa bổ, chai rượu giả hôm qua quá lợi hại.

Mở mắt thấy xung quanh rõ ràng là kiểu bài trí của khách sạn, cô lấp bấp kinh hãi, hoảng hồn ngồi bật dậy ngay tức khắc. Có tiếng đàn ông truyền đến: “Cậu tỉnh rồi à?”

Cố Tiểu Khanh nhìn người đàn ông đang ngồi ở một góc trần ánh sáng, chết trân mắt hai giây, đến lúc cúi đầu xem lại trang phục trên người thì liền thở phào nhẹ nhõm. Cô ngoảnh sang hỏi anh ta: “Anh là ai vậy?”

“Quả nhiên cậu không nhận ra tớ, Cố Tiểu Khanh.” Mã Nguyên Bưư lãnh đạm nói.

Cố Tiểu Khanh quan sát người đàn ông ngồi trước tầm mắt cô. Anh ta trông rất trẻ, ăn mặc vô cùng lịch sự nghiêm túc, áo sơ mi và cravat ton sur ton màu sáng, ngũ quan tuấn tú, cặp kính gọng đen gác trên sống mũi, cả người toát ra vẻ nhã nhặn, lịch thiệp. Cô ráng lục lọi trong trí nhớ tìm kiếm một người như vậy nhưng chẳng có ai, sau cùng nhìn anh ta bằng vẻ bán tín bán nghi.

Mã Nguyên Bưư cười nói: “Cậu đã nói sẽ không quên tớ.”

Lời này rõ mờ ám. Cố Tiểu Khanh nghĩ không ra từ nào để đối đáp, chỉ có thể tiếp tục nhìn anh ta chăm chăm.

“Cậu vẫn chưa nhớ ra sao? Tớ từng thổ lộ với cậu, lúc ấy cậu còn bảo cậu sẽ nhớ đến tớ nữa cơ đấy.” Mã Nguyên Bưư vẫn ngồi yên tại chỗ, giọng điệu có chút bông đùa.

Nói đến thổ lộ, Cố Tiểu Khanh ngẫm nghĩ, dù đã lớn ngần này nhưng những người từng thổ lộ với cô ngoại trừ vài người thời đại học, chỉ có Mã Nguyên Bưư để lại ấn tượng sâu sắc nhất. Cô lúng túng cười nói: “Là cậu sao, Mã Nguyên Bưư? Nhưng mà, cậu thay đổi nhiều quá.”

Mã Nguyên Bưư khẽ cười, không nói gì. Gặp lại bạn cũ trong tình cảnh thảm thương thế này, Cố Tiểu Khanh cảm thấy quá xấu hổ. Cô ngượng ngùng gãi gãi đầu: “Cám ơn cậu về chuyện hôm qua.”

Mã Nguyên Bưư không đáp lời cô mà hỏi ngược lại: “Cậu có thấy nhức đầu không?”

“Nhức lắm, rượu giả đúng là hại người.” Cố Tiểu Khanh cố gắng trả lời nghiêm túc. Mã Nguyên Bưư không hỏi tại sao cô lại đến uống rượu ở một nơi như vậy, anh chỉ nhìn cô mỉm cười, nụ cười hiền hòa và trong lành như dòng suối mát dịu. Cậu bé tự ti ưu sầu ngày xưa qua bàn tay kỳ diệu của thời gian giờ đây đã trở thành một người đàn ông nho nhã.

Cố Tiểu Khanh bước xuống giường, gương gao nói: “Tớ đi rửa mặt đây.” Nhưng chuông điện thoại lại đột ngột vang lên ngăn cản hành động tiếp theo của cô. Lấy di động ra xem, thấy số của mẹ, Cố Tiểu Khanh giật mình bất ngờ. Từ trước đến nay mẹ không bao giờ gọi điện, chuyện lớn chuyện nhỏ trong nhà đều là ba gọi cho cô hay.

Cố Tiểu Khanh nhận điện thoại trong nghi hoặc. Bà Cố dùng giọng rất bình tĩnh để nói với cô một tin sét đánh: “Tiểu Khanh, ba con gặp chuyện rồi, tình hình rất xấu, con tới bệnh viện ngay.”, dứt lời liền dập máy.

Cố Tiểu Khanh đứng sững tại chỗ, rất lâu sau vẫn không kịp phản ứng.

Thấy vẻ mặt cô khác thường, Mã Nguyên Bưư bước tới nhẹ giọng hỏi: “Sao vậy? Có chuyện gì à?”

Cố Tiểu Khanh nhìn anh trân trân một lúc thì đột ngột tỉnh trí, vội vã xoay người mặc áo khoác. Mã Nguyên Bưư giữ chặt cánh tay cô: “Tiểu Khanh, chuyện gì thì nói đi, để xem tớ có giúp được gì cho cậu không.”

“Ba tớ...ba tớ xảy ra chuyện rồi.” Cô lắp bắp, nước mắt từng tiếng.

Mã Nguyên Bưư nhìn cô chằm chằm: “Cậu bình tĩnh đã nào, rốt cuộc là chuyện gì?”

“Mẹ tớ nói ba đang ở bệnh viện.” Cố Tiểu Khanh vẫn rất hoảng sợ, chưa thể hoàn toàn hồi phục tinh thần.

“Bệnh viện nào? Tớ đi với cậu.”

“Sao?” Cố Tiểu Khanh phản ứng chậm chạp, cô do dự đáp: “Vây cũng được.”

Hai người vội vàng rời khách sạn đón xe đến bệnh viện. Trên xe, Cố Tiểu Khanh ngồi thu mình vào một góc cần móng tay. Hồi còn nhỏ xíu, mỗi khi cảm thấy sợ sệt, cô thường có thói quen này. Về sau càng lớn càng hiểu chuyện, cô không còn làm vậy nữa. Bây giờ, cảm giác bàng hoàng, sợ hãi, không nơi nương tựa lại trở về bám riết lấy cô.

Lúc hai người đến bệnh viện Trung tâm, Cố Tiểu Khanh gọi lại cho mẹ. Nghe mẹ bảo đến phòng giải phẫu, trái tim cô như rơi xuống vực thẳm, không biết tình hình ba mình thế nào. Mã Nguyên Bưư trấn tĩnh dẫn cô đến tiểu sảnh bên ngoài phòng giải phẫu, lúc này họ không có đặc quyền để được đi vào hành lang bên trong. Cửa thang máy mở ra, bên ngoài hành lang tiểu sảnh người đứng lơ lửng, ai nấy đều trông chờ người nhà đang làm phẫu thuật.

Cố Tiểu Khanh dôi mắt tìm mẹ trong đám đông. Bà Cố đang ngồi cô độc lẻ loi ở một góc đằng xa của tiểu sảnh, ánh mắt mơ hồ nhìn thẳng phía trước. Cố Tiểu Khanh từ từ đi đến trước mặt mẹ, nhẹ nhàng gọi: “Mẹ ơi.”

Cố Tiểu Khanh thấy trên bàn tay và vạt áo của mẹ lấm lem vết máu màu nâu đáng sợ, trước mắt cô chột tối sầm, suýt nữa thì ngất xỉu. May mắn có Mã Nguyên Bưư đứng sau đỡ cô đứng vững.

Cô yếu ớt ngồi xuống trước mặt mẹ, dè dặt hỏi: “Ba con bị sao vậy mẹ?”

Bà Cố vẫn nhìn phía trước, không trả lời cô. Cố Tiểu Khanh hiểu mẹ mình, tuy rằng trông mẹ thần thờ nhưng sống lưng vẫn giữ thẳng tắp, chứng tỏ mẹ không hề suy sụp. Mẹ không nói cho cô biết, đơn giản là vì không muốn nói chuyện.

Sau có hai người cảnh sát đến đây, Cố Tiểu Khanh mới biết được chuyện gì xảy ra. Sự việc là thế này: Hôm nay ông bà Cố cùng đi tập thể dục buổi sáng. Lúc về ngang công viên thì gặp phải tên cướp phóng xe như bay cướp túi xách của một cô gái ngay trước mặt hai người. Khi hắn cưỡi mô-tô lao qua bên cạnh ba mẹ cô, ba cô liền giật cái túi treo trên xe xuống. Không ngờ trên người hắn có dao, trong lúc giằng co qua lại, ông bị hắn đâm một nhát vào bụng.

Nhát dao sâu kinh khủng đó đã làm ông Cố mất rất nhiều máu. Sau khi ông được đưa vào bệnh viện bằng xe cứu thương, bác sĩ lập tức chẩn đoán vỡ lá lách, thậm chí thời điểm đó bệnh viện đã ra thông báo tình trạng nguy kịch khó qua khỏi.

Nghe cảnh sát nói xong, tay Cố Tiểu Khanh bắt đầu run rẩy không nghe theo sự điều khiển, rồi sau đó, cô cũng không tài nào khống chế nổi cả cơ thể đang run lên bần bật. Mã Nguyên Bưư đỡ cô ngồi tựa vào ghế,

bà Cố ngồi cạnh nắm tay cô, trầm giọng nói: “Bình tĩnh đi, bây giờ ba con còn trong phòng giải phẫu, mẹ không muốn lại phải bận tâm vì con.”

Cố Tiểu Khanh nhìn mẹ: “Mẹ...”, ghen ngào không nói nên lời.

Bà Cố nhìn cô quả quyết: “Ba con không sao.”

Thời gian chờ đợi kéo dài bất tận, chưa bao giờ Cố Tiểu Khanh cảm thấy khó chịu đến vậy. Cô bị cảm giác bất lực tra tấn gần như phát điên, nhưng khi thấy mẹ ngồi an ổn bên cạnh, cô chỉ có thể liên tục nhắc nhở mình: “Cố Tiểu Khanh, phải bình tĩnh, mày có thể chịu được, mày không được phép gục ngã vào lúc này.”

Sau bao nhiêu mong đợi, cuối cùng cánh cửa kia cũng mở ra, y tá gọi người nhà ông Cố đến nhận bệnh nhân. Ông nằm trên giường đẩy, mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái xám tới nỗi biến dạng khó nhận ra. Cố Tiểu Khanh tự an ủi, ba mình còn sống là tốt rồi.

Bác sĩ theo sát phía sau giường bệnh, nói với hai mẹ con Cố Tiểu Khanh cuộc phẫu thuật rất thành công. Cố Tiểu Khanh thở một hơi thật dài, tinh thần căng như sợi dây đàn giờ đã có thể thả lỏng.

Khi ông Cố được đưa vào phòng bệnh, đã là một giờ chiều. Ông nằm phòng bệnh loại bình thường dành cho bốn người. Cố Tiểu Khanh nhắc ghế mời mẹ ngồi, mặc dù bà ngồi xuống nhưng vẫn nhìn ông Cố nằm trên giường bệnh, ánh mắt bà rất dỗi dằn da diết.

Cố Tiểu Khanh đứng sau nhẹ giọng nói: “Mẹ, hay là con về trước lấy quần áo sạch cho mẹ tắm rửa, sẵn tiện mang vào cho ba mấy thứ ba cần luôn.”

Một lát sau, bà Cố xoay người đứng lên nói: “Không đi đâu hết, ba con còn chưa tỉnh, con lại ở đây đi, mẹ về nhà lấy được rồi.”

Mã Nguyên Bưu đứng bên quan sát Cố Tiểu Khanh và mẹ cô. Thật ra, anh không cũng không giúp được gì nhiều, vì họ luôn bình tĩnh đối diện với mọi chuyện, nhất là bà Cố, dù cả người đầy vết máu nhưng chẳng có vẻ gì chật vật, ngược lại bà rất tỉnh táo. Hôm nay, anh đã được chứng kiến sự mạnh mẽ của hai người phụ nữ này.

Bà Cố đứng dậy bước ra khỏi phòng bệnh. Bà không hề chào hỏi Mã Nguyên Bưu, thậm chí từ đầu đến cuối không nhìn anh lấy một lần. Mặc dù vì hoàn cảnh bối rối vừa rồi Cố Tiểu Khanh chưa kịp giới thiệu anh, nhưng nói gì thì nói, anh cũng ở bên cạnh họ gần nửa ngày trời – điều này khiến anh cảm thấy có chút kỳ quặc.

Hết chương 26.

===

Mình xin lỗi các bạn vì cái đoạn sau nó vừa cụt vừa lủng củng.

Nhưng mà giờ mình mà ngồi nặn chữ nữa thì không biết bao giờ mới xong :(.

Love you all!

27. Chương 27

Sau khi bà Cố đi rồi, Cố Tiểu Khanh ngồi trở lại vào chiếc ghế bà vừa ngồi, đôi vai thoáng chốc rũ rượi. Trên giường bệnh, ba cô đang chìm sâu trong giấc ngủ bị đè nặng bởi tác dụng còn sót lại của thuốc gây mê, sắc môi ông xám trắng tái nhợt vì mất quá nhiều máu.

Cố Tiểu Khanh đâu bao giờ nhìn thấy ba mình suy yếu đến vậy. Ba trong lòng cô là người đàn ông cao lớn, khỏe mạnh, cứng cỏi. Ở nhà dù mẹ không cho cô được hưởng tình thân ấm áp, nhưng ba vẫn đối với cô rất tốt. Nhưng từ đứa con nít không biết gì lớn dần thành cô bé biết để ý và hiểu chuyện, Cố Tiểu Khanh lại mơ hồ không hiểu vì sao mẹ không thích cô thân thiết với ba. Bao năm nay gia đình cô trông có vẻ rất hòa

thuận, thực chất cô vĩnh viễn đứng ngoài cuộc sống của ba mẹ mình. Dù ít dù nhiều, giữa cô và ba mẹ luôn tồn tại một vách ngăn cách trở.

Ba là trụ cột tinh thần của cả gia đình. Cô không sao tưởng tượng nổi, nếu chẳng may ông có mệnh hệ gì thì gia đình mình sẽ như thế nào.

Cố Tiểu Khanh đang cắn móng tay thì một chén cháo xuất hiện trước mặt, ngẩng đầu lên nhìn, cô trông thấy Mã Nguyên Bưư nở nụ cười ấm áp: “Ăn một chút gì đi, lúc này cậu không thể ngã xuống được đâu.”

Cố Tiểu Khanh ngại ngần đón lấy bát cháo rồi áp trong tay. Bấy giờ cô mới sực nhớ đã quên khuấy cậu bạn Mã Nguyên Bưư, bèn cười nhẹ, áy náy nói: “Xin lỗi, tớ quên mất, chẳng quan tâm đến cậu gì cả. Cậu ăn gì chưa?”

Mã Nguyên Bưư mượn chiếc ghế của giường bên cạnh, ngồi xuống cạnh cô: “Tớ ăn rồi, cậu đừng bận tâm tới tớ làm gì.”

Phòng bệnh vẫn luôn ầm ĩ tiếng người nói chuyện, chưa từng được một giây yên tĩnh. Hai người ngồi trong lặng lẽ, nhất thời chẳng thể nói nên lời.

Bà Cố quay lại bệnh viện rất nhanh, xem ra chỉ về nhà thu xếp một khoảng thời gian ngắn mà tinh thần bà tốt hơn nhiều. Bà đặt đồ đạc trên tay xuống, đi đến thăm chừng tình hình ông Cố một chút rồi quay sang nói với Cố Tiểu Khanh: “Con về đi, mẹ ở đây lo cho ba con.”

Cố Tiểu Khanh đứng lên, vừa dợm nói thì bà đã ngắt lời không đợi cô mở miệng: “Con thử ngửi mùi trên người mình xem, cả ngày hôm qua con làm gì vậy? Còn không mau về nhà lo chỉnh đốn đi.”

Thấy mẹ mặt nhăn mày nhíu, ngữ khí nghiêm khắc, Cố Tiểu Khanh không dám hó hé gì thêm, đành nghe lời ra về cùng Mã Nguyên Bưư. Thế là từ đầu chí cuối cô vẫn không kịp giới thiệu cậu bạn với bà.

Bước ra khỏi bệnh viện, hai người dừng chân bên đường, Mã Nguyên Bưư hỏi Cố Tiểu Khanh: “Nhà cậu ở đâu? Tớ đưa cậu về.”

Cố Tiểu Khanh ngoảnh mặt về phía Mã Nguyên Bưư cười nói: “Mã Nguyên Bưư, vì tớ cậu đã bận suốt đêm qua rồi cả nửa ngày hôm nay nữa, tớ thấy áy náy lắm. Cậu xem, giờ tớ tỉnh táo thế này thì chắc chắn sẽ tìm được nhà mình, cậu đừng lo cho tớ, mau về nghỉ ngơi đi.”

Mã Nguyên Bưư nhìn cô cười: “Được rồi, nhưng ít nhất cậu cũng cho tớ số điện thoại của cậu chứ.”

“Đương nhiên, tớ còn muốn cảm ơn cậu thật nhiều nữa kia.” Cố Tiểu Khanh gật đầu đồng ý ngay rất dứt khoát.

Mã Nguyên Bưư cũng không kéo dài thời gian, trao đổi số điện thoại xong, mỗi người đều tự đón taxi rời đi.

Cố Tiểu Khanh trở về căn hộ nhỏ ở Thành Nam. Mặc dù nhiều tháng không về lại nơi này nhưng cô vẫn duy trì hợp đồng thuê nhà. Bởi sâu trong tiềm thức, cô biết chuyện sống ở nhà Âu Lâm Ngọc sẽ không thể bền lâu. Vì thế cô đã giữ lại căn nhà này xem như dành sẵn một con đường lui cho chính mình.

Bước chân vào nhà, hiện lên trong đôi mắt cô là lớp bụi bặm phủ mờ mọi vật. Kể từ hôm qua đến nay cô không nhận được điện thoại của Âu Lâm Ngọc. Khẽ dụi cặp mắt cay xè nhức mỏi và xốc lại tinh thần, cô đi vào nhà, bắt đầu tìm quần áo tắm gội.

Cố Tiểu Khanh vội vã tắm rửa, sửa soạn đâu vào đấy tươm tất rồi vào lại bệnh viện. Vừa đến trước cửa phòng bệnh, bước chân cô thoáng chững lại. Ba cô đã hồi tỉnh, mẹ đang dùng khăn lông lau mặt cho ba. Bà nở nụ cười hiền hòa, cử chỉ dịu dàng. Còn ông thì mãi ngăm nhìn gương mặt bà, ánh mắt họ thấm đượm, chứa chan tình cảm. Dường như thế giới nồng nàn yêu thương giữa họ, không một ai có thể xen vào.

Cố Tiểu Khanh bỗng nhiên vỡ lẽ: Tình yêu chỉ là chuyện giữa hai người.

Cố Tiểu Khanh đi đến bên giường, nhìn ba rồi nhẹ nhàng nói: “Ba tỉnh rồi hả ba.” Ông Cố quay đầu, yếu ớt cười tủm tỉm với cô rồi “Ừ” nhẹ. Bà Cố lạnh nhạt liếc nhìn cô một cái, không nói câu gì.

Cố Tiểu Khanh nhìn quanh quất bốn phía, thấy không có việc gì để làm, cô đến ngồi vào chiếc ghế đặt cạnh giường ông Cố.

Lau mặt cho chồng xong, bà Cố chuẩn bị vào nhà vệ sinh giặt khăn. Thấy vậy, Cố Tiểu Khanh bước tới đón chậu rửa mặt trong tay mẹ. Bà không đưa cho Cố Tiểu Khanh, mà lại nhìn cô rồi bảo: “Tiểu Khanh, con lo sống cho tốt vào. Thân là con gái, đừng để cho cuộc sống của mình hỗn loạn rồi loạn không đâu vào đâu. Ba con ở đây có mẹ chăm rồi, con về nhà nghỉ ngơi lấy sức đi.” Cố Tiểu Khanh cúi đầu nín thinh, bà Cố nói xong thì bưng chậu rửa mặt ra ngoài phòng bệnh, không để ý đến cô.

Cố Tiểu Khanh vuốt mặt quay đầu nhìn ba, ông vươn tay về phía cô, Cố Tiểu Khanh liền bước đến nắm bàn tay của ba mình. Ông thì thào nói: “Ngoan, nghe lời mẹ đi con.”

Cố Tiểu Khanh không nán lại lâu trong bệnh viện. Mẹ vừa quay lại phòng bệnh một lúc thì cô liền về nhà. Về nhà, soi mình trước tấm kính trong nhà vệ sinh, cô bắt gặp một gương mặt vàng vọt như ngọn nến cũ kỹ ố màu cùng hai mảng thâm quầng đen sạm lan rộng dưới viền mắt.

Cố Tiểu Khanh thở dài, vỗ nhẹ vào mặt, thì thầm nói: “Giữ vững tinh thần nào, Cố Tiểu Khanh.”, dứt lời liền xắn tay áo bắt đầu quét dọn vệ sinh nhà cửa.

Đêm nay ở nhà, Cố Tiểu Khanh đã có giấc ngủ sâu và không mộng mị. Hôm sau thức dậy thấy sắc diện tươi tỉnh hơn nhiều cô mới yên tâm vào bệnh viện. Phòng bệnh không còn bà Cố, thay vào đó là một y tá nam đang kiểm tra tình trạng của ông Cố. Cố Tiểu Khanh biết nhà mình có hai chiếc taxi cần bảo dưỡng, ngoài ra mẹ cô còn phải quản lý cửa hàng điện tử của bà, chắc hẳn bà đã ra về một cách tất tả với biết bao lo toan.

Thần sắc của ông Cố thoát nhìn tốt hẳn so với hôm qua. Sau khi ông đã bài tiết toàn bộ khí hư nhược trong cơ thể ra ngoài, bác sĩ cho phép ăn chút thức ăn lỏng. Giữa trưa Cố Tiểu Khanh ra hàng cơm nhỏ bên ngoài bệnh viện giải quyết bữa cơm trưa rồi mua về một phần canh trứng đút cho ba ăn.

Tuy tình hình có khởi sắc, nhưng ba cô vẫn phải nằm trên giường, không thể cử động. Cố Tiểu Khanh sợ ba nằm hoài thấy chán bèn lấy tờ báo đọc cho ông nghe, đọc được một đoạn thì ông thắm mệt muốn ngủ. Cô đỡ ông nằm xuống, quay sang chào y tá một tiếng rồi ra về. Lần này cô về nhà ba mẹ. Cô nghĩ mẹ bận nhiều việc như vậy, không thể cáng đáng được hết việc nhà, hưởng chi hôm qua ắt hẳn bà thức trắng đêm. Vì vậy cô muốn về nhà đỡ đần mẹ được chút nào hay chút đó.

Khi Cố Tiểu Khanh về đến nhà, mẹ đang ngồi tính toán sổ sách trên bàn ăn trong phòng khách. Nhà cô xây dựng theo lối cũ, không thiết phòng ăn riêng, bàn ăn được đặt ở phòng khách.

Cố Tiểu Khanh vào cửa, bà Cố ngẩng đầu nhìn phớt qua cô, không nói gì. Cô bước đến ngồi xuống cạnh mẹ, giọng hỏi nhẹ nhàng: “Mẹ có cần con giúp gì không?”

Bà không ngẩng đầu và cũng không đáp lại lời cô. Căn nhà chỉ còn văng vẳng tiếng gõ bàn phím rào rạt. Đúng như những gì cô nhớ về mỗi lần ở gần mẹ: đè nén, bức bí, không thở nổi.

Một lúc lâu sau mẹ cô thành linh cất tiếng nói: “Tiểu Khanh, con hận mẹ lắm phải không?”

“Dạ?” Bị mẹ hỏi đột ngột, Cố Tiểu Khanh mờ mịt không hiểu gì.

Giọng nói của mẹ phẳng lặng đều đều, từng câu từng chữ rót vào tai cô: “Lần này ba con gặp chuyện, mẹ mới biết họa hay phúc trong đời người có khi chỉ là chuyện một sớm một chiều. Thế nên mẹ nghĩ có một số việc con có quyền được biết.”

Nói đến đây, bà ngẩng đầu nhìn Cố Tiểu Khanh rồi tiếp: “Mẹ đối với con không tốt, mẹ biết, nhưng thật sự mẹ không làm sao yêu thương con được, con không cần phải oán hận mẹ.”

Bà ngừng một chút, ngồi thẳng lên, tiếp tục câu chuyện: “Năm mẹ mười chín tuổi, bà ngoại và cậu con vì hai trăm đồng tiền mà bán mẹ cho một lão côn đồ bốn mươi tuổi ở thôn làm vợ. Ba con tiêu tốn tất cả tiền dành dụm để tìm được mẹ, sau đó lại bán máu kiếm tiền chuộc mẹ về. Từ đó trở đi, ngoài ba con ra mẹ không còn tin bất cứ ai. Lúc đó mẹ đã trở về với cái thai trong bụng. Có nghĩa là gì, con hiểu không? Nghĩa là con không phải con ruột của ba con. Còn mẹ, mẹ thật sự không thương con nổi, bởi vậy con không cần phải oán hận mẹ làm gì.” Giọng nói của bà về sau vẫn rần rĩ và vững vàng, chỉ có điều, khuôn mặt đã ướt đầm nước mắt từ khi nào.

Cố Tiểu Khanh ngồi bất động. Cõi lòng trống rỗng, máu thịt quay cuồng điên đảo, vì quá đau đớn nên cô chẳng còn cảm giác. Với cô, cuộc sống như con dao cùn, nhát cắt của nó không giờ là một đường gọn gàng và sắc nét, mà trái lại, là xương thịt lẫn vào nhau, nhầy nhụa và nhàu nát.

Cố Tiểu Khanh ngồi yên rất lâu, rồi đứng lên bước từng bước khó nhọc về phía cửa chính, hai vai trĩu nặng như có thứ gì đè lên. Cô mở cửa đi ra ngoài, sau đó khẽ khàng khép cánh cửa từ phía sau, để lại mẹ cô ngồi cùng căn nhà trống trải và tiếng khóa cửa “răng rắc” buồn tênh.

Rời nhà, cô đi thong dong vô định trên con đường quốc lộ. Oán hận mẹ ư? Dĩ nhiên là không. Bởi đã qua rồi cái thời cô còn là cô bé nữ sinh mới lớn, ngây thơ, khờ khạo không biết gì. Cô bây giờ quá hiểu cuộc sống này tồn tại những bất công và tàn nhẫn đến đáng sợ. Cuối cùng, thắc mắc mơ hồ của cô trước kia đã được giải đáp. Cuối cùng, chuyện đã được chứng thực ngay trong ngày hôm nay. Mẹ quả nhiên chán ghét cô.

Sau cùng Cố Tiểu Khanh đến bệnh viện. Ông Cố vẫn đang ngủ say trên giường bệnh, Cố Tiểu Khanh ngồi trên ghế chờ người nhìn ba, ánh nhìn riết róng chờ đầy bi thương. Giữa phòng bệnh xôn xao tiếng trò chuyện không dứt, góc ngồi yên tĩnh của cô bỗng chốc trở nên nổi bật.

Cố Tiểu Khanh vẫn biết ba thương cô, dù rằng trong ký ức về thời thơ ấu, số lần cô được ba ôm ấp trong vòng tay ít ỏi, hiếm hoi vô cùng. Nhớ lúc nhỏ nhìn thấy Đường Quả đánh đu trên cánh tay ba của cô bạn, cô cũng hướng ánh mắt hâm mộ và chờ mong về phía ba, nhưng cánh tay ba lại đang bận rộn đan vào tay mẹ. Khi đó cô buồn tủi biết mấy. Thế nhưng kể mỗi lần cô bị bệnh, hợp phụ huynh, hay bị trường xử phạt, người thân duy nhất bên cạnh cô chỉ có ba mà thôi.

Cố Tiểu Khanh vùi mặt vào bàn tay to rộng của ba đặt bên ngoài chăn. Giây phút này tự đáy lòng cô cảm ơn ông Trời, cảm ơn cuộc đời vì đã để người đàn ông này trở thành cha mình.

Ông Cố bị cô làm giật mình thức giấc, mở to mắt hỏi: “Tiểu Khanh, con sao vậy?”

Cố Tiểu Khanh ngẩng đầu, hít hít mũi nói: “Dạ không có gì đâu ba.”

Cho rằng vì mình bị thương nên làm con gái đau lòng, ông bèn cười thật tươi: “Khờ quá, chả sao cả đâu, con nhìn đi này, không phải bây giờ ba đang rất khỏe hay sao?”

Cố Tiểu Khanh ngã đầu vào tay ba, khẽ nói: “Ba nhất định phải thật khỏe mạnh nha ba.”

Ông Cố đưa tay xoa xoa đầu cô: “Con bé này đúng là không sợ mất mặt, lớn vậy rồi mà còn làm nũng.”

Cố Tiểu Khanh cười hì hì hai tiếng rồi lặng lẽ cúi đầu vào chăn.

Điện thoại đột ngột vang lên xen ngang khoảng lặng giữa ba và con gái. Trái tim dường như linh cảm được điều gì nên nhịp đập bỗng nhiên nhanh hơn. Cô lấy điện thoại ra xem, là Âu Lâm Ngọc gọi.

□ □ □

Mãi cho đến lúc rời bệnh viện vào sáng hôm qua mà không có xe đưa đón, Âu Lâm Ngọc mới nhớ đến Cố Tiểu Khanh. Cả đêm hôm kia tình trạng của Ngô Nhạc Thanh chuyển biến rất xấu, nhiều lần cô phát sốt hơn bốn mươi độ. Âu Lâm Ngọc luôn túc trực bên cạnh cô lo lắng chăm sóc, đề phòng trường hợp xấu xảy ra. Đợi tới rạng sáng, nhiệt độ cơ thể Ngô Nhạc Thanh giảm dần, bác sĩ mới tuyên bố cô đã thoát khỏi thời điểm hiểm nghèo.

Âu Lâm Ngọc tự đón xe về nhà. Vào nhà không thấy Cố Tiểu Khanh, lúc đó quả thực anh không chút do dự, hiện tại anh không còn sức lực để quan tâm lo nghĩ đến những việc khác. Anh biết ngày ấy lời nói và hành động của mình rất quá đáng, nhưng đồng thời anh cũng biết có những chuyện khó có thể giấu kín, mà anh lại không tài nào thay đổi được bản thân mình.

Âu Lâm Ngọc gạt mọi suy nghĩ qua một bên, tắm rửa thay đồ sạch sẽ rồi lại hối hả chạy vào bệnh viện. Ngô Nhạc Thanh trải qua một đêm nguy nan đã dần dần ổn định, hiện tại cô bắt đầu có cảm giác thèm ăn.

Âu Lâm Ngọc đút cho cô một ít canh gà do bảo mẫu mang tới từ nhà bà ngoại. Giúp Ngô Nhạc Thanh ăn xong chén canh, Âu Lâm Ngọc đỡ cô nằm xuống, đang định đứng dậy thì Ngô Nhạc Thanh níu tay anh.

“Cậu đi soi gương xem bộ dạng hiện giờ của mình đi, cậu không ngủ mấy ngày rồi?”

Âu Lâm Ngọc đáp khê: “Để người khác chăm sóc cho chị tôi không yên tâm.”

Ngô Nhạc Thanh bắt đắ dĩ nhìn anh. Bây giờ cô vẫn còn rất yếu, giọng nói thều thào không ra hơi: “Đừng cạ nghĩ như vậy, ngộ nhớ cậ ngã xuống thì Ngô gia sẽ ra sao đây?” Âu Lâm Ngọc đứng đối diện với cô, đáp trả bằng vẻ cố chấp.

Ngô Nhạc Thanh đành nhượng bộ: “Thôi thì ngay bây giờ cậ lên sofa nằm ngủ chút đi nhé.”

Âu Lâm Ngọc nghe lời cô nằm xuống sofa. Chiếc ghế quá ngắn so với chiều dài cơ thể làm chân anh bị dôi ra ngoài một đoạn, vả lại mặt trên nằm cũng không thoải mái gì cho cam.

Âu Lâm Ngọc nhìn chằm chằm trần nhà phía trên, cách đó không xa là tiếng Ngô Nhạc Thanh hít thở. Trong căn phòng yên tĩnh, nhịp thở đều đặn của cô cho anh biết cô đang say giấc.

Vốn dĩ Âu Lâm Ngọc rất mỗi mệt, nhưng anh không sao ngủ được. Không cần soi gương anh cũng biết sắc mặt của mình tệ hại đến thế nào. Anh không khỏi nhớ đến Cố Tiểu Khanh, chỉ khi ôm người con gái nhỏ nhắn này trong lòng anh mới có thể yên ổn ngủ đến bình minh. Bóng hình gầy gò và thẳm lặng ấy từ từ hiện lên rõ nét trong suy nghĩ của anh.

Ấn tượng của Âu Lâm Ngọc về Cố Tiểu Khanh là vậy, lặng lẽ và yên tĩnh. Tự hồ chỉ cần anh ngoảnh lại sẽ thấy cô ở ngay phía sau im lặng nhìn anh đăm đắ. Cô đem đến cho anh cảm giác bình yên lạ thường. Anh ngoan cố bảo vệ mỗi tắc trái tim, khép chặt cánh cửa nội tâm không cho ai chạm vào, thế mà lại tham lam đòi quyền sở hữu đối với cô. Anh biết, mình rất ích kỷ.

Âu Lâm Ngọc rời sofa, nhón chân đi đến ban công, bấm số điện thoại của Cố Tiểu Khanh.

Cố Tiểu Khanh ấn phím nghe, giọng cô sụt sùi: “Alô.”

Qua rất lâu trong điện thoại vẫn không một tiếng trả lời, Cố Tiểu Khanh có thể nghe rõ tiếng Âu Lâm Ngọc hít thở ở đầu dây lặng ngắt bên kia. Biết anh đang nghe nhưng nhất thời cô không biết nói gì. Kết quả cả hai đều rơi vào trầm mặc.

Lại qua thêm một lúc lâu nữa, tiếng Âu Lâm Ngọc mới truyền đến: “Em đang ở đâu?”

“Em ở ngay trong bệnh viện.” Cô nhàn nhạt đáp.

“Tôi cũng ở bệnh viện mà sao không thấy em?” Âu Lâm Ngọc nghi hoặc hỏi.

Đột nhiên Cố Tiểu Khanh cảm thấy cực kỳ mệt mỏi, cô uể oải giải thích: “Bởi vì em ở tầng dưới, ba em đang nằm viện nên em ở đây lo cho ba.”

Âu Lâm Ngọc im lặng, cảm giác áy náy chợt khuấy đảo trong lòng anh. Anh trầm giọng: “Em đợi tôi, tôi xuống ngay đây.” Nói rồi liền cúp máy.

Cố Tiểu Khanh cầm điện thoại còn vang lên âm thanh “tút tut” kéo dài gấp gáp, lòng có chút miễn cưỡng. Cô không muốn để ba mẹ gặp Âu Lâm Ngọc trong lúc này.

Hết chương 27.

28. Chương 28

Cố Tiểu Khanh ủ rũ đứng ở cửa phòng bệnh, bản khoản không biết lát nữa đây nên giới thiệu Âu Lâm Ngọc với ba như thế nào mới phải. Bảo anh là sếp của mình được không? Hay cứ nói anh là bạn mình cho đơn giản? Khi cô còn đang loay hoay giữa mớ bùng bong, Âu Lâm Ngọc đã xuất hiện ở cuối hành lang.

Cô nhìn bóng hình anh từ từ rõ dần mà lòng đau se sắt, xót xa thẳm hỏi hai ngày vừa rồi anh đã phải trải qua những chuyện gì. Nhìn từ xa, vẫn là anh với vẻ lịch lãm, tươm tất, chỉnh chu cố hữu. Đợi đến khi anh

tới gần cô mới phát hiện hai hốc mắt của anh đều trũng sâu, lợt thỏm trong quầng thâm xanh đen. Chỉ hai ngày không gặp vậy mà anh gầy đi thấy rõ.

Lúc anh đứng trước mặt, không kiềm lòng được nữa, cô hỏi khẽ: “Anh không ăn không ngủ chút nào sao?”

“Ngủ không được.” Anh thờ ơ đáp. Nhưng Cố Tiểu Khanh lại nghe ra được chút phụng phịu, sầu tủ trong kiểu nói chuyện lạnh nhạt muôn thưở đó, cho nên cô càng thêm đau lòng.

“Ba của em thế nào rồi?” Âu Lâm Ngọc hỏi, Cố Tiểu Khanh kể lại ngắn gọn đầu đuôi mọi chuyện cho anh nghe.

Càng nghe, đôi mày anh càng nhíu chặt, cuối cùng anh hỏi: “Có bắt được người không?”

“Bắt được một tên, còn tên kia chạy thoát, chắc cảnh sát sẽ truy nã thôi anh, anh đừng lo.” Cố Tiểu Khanh nhẹ nhàng nói.

“Ừ.” Âu Lâm Ngọc gật đầu.

Sau đó, trong sự thân thiết len lỏi giữa khoảng cách như gần như xa, ánh mắt họ lặng lẽ giao nhau. Bất chợt, anh muốn chạm vào bàn tay gầy gò đang buông lơ của cô.

“Tiểu Khanh!” Một tiếng gọi rất gần đột ngột vang lên cắt ngang không gian yên tĩnh.

Cố Tiểu Khanh giật mình ngoảnh lại. Cách đó không xa, bà Cố tay xách gà-mên, lãnh đạm nhìn đôi trẻ trước mặt.

Cố Tiểu Khanh nhỏ giọng gọi: “Mẹ.” Bà Cố bước tới hỏi cô: “Con đứng ngoài này làm gì vậy?”

Cố Tiểu Khanh do dự một chút rồi nói: “Dạ, đây là sếp con, anh ấy đến thăm ba.”

Sự nghi ngờ hiển hiện rõ rệt trong ánh mắt bà Cố, nhưng bà không nói gì mà chỉ khách sáo mở lời: “Chào cậu, để phải cậu đích thân đến đây, làm phiền cậu rồi.”

Âu Lâm Ngọc ôn tồn đáp: “Cháu nên tự hổ thẹn mới đúng. Cháu biết tin ngay lúc đang ở tầng trên chăm sóc người thân bị bệnh, vội quá nên cháu không kịp chuẩn bị gì cả.”

“Không sao đâu, cậu khách khí quá. Thôi, chúng ta vào trong đi, đừng đứng ngoài cửa nói chuyện như vậy.”, bà nói.

Phòng bệnh đang trong giờ ăn cơm tối nên khá huyên náo. Ba người vừa bước vào, sự chú ý của tất cả mọi người lập tức tập trung về phía họ. Khuôn mặt Âu Lâm Ngọc dù rằng có chút tiều tụy, nhưng vẻ khôi ngô tuấn tú vượt trội không hề bị khóa lấp, hơn nữa khí chất, phong thái của anh quả thật rất không phù hợp với nơi bình dân thế này. Vì thế rất nhiều ánh mắt, không hẹn mà gặp, đều bị anh cuốn hút.

Âu Lâm Ngọc không ngồi lại lâu. Nơi này điều kiện hạn chế, phòng có bốn giường bệnh mà chỉ vọn vẹn một chiếc ghế khiêm tốn, rốt cuộc không người nào ngồi, tất cả đều chọn giải pháp đứng nói chuyện. Âu Lâm Ngọc hàn huyên với ba mẹ Cố Tiểu Khanh dăm ba câu rồi nói lời chào tạm biệt.

Sau khi Âu Lâm Ngọc đi, ông Cố mặc dù có chút ngỡ vực, song ngại chồn đông người nên tạm thời ông cố gượng lại không hỏi Cố Tiểu Khanh.

Âu Lâm Ngọc vừa đi không bao lâu, hộ lý rất nhanh chóng đến chuyển ông Cố sang phòng bệnh khác. Bà Cố vẫn đứng đưng như không, dường như đối với bà chuyện này chẳng có gì đáng phải ngạc nhiên. Bà lấy ra một tờ chỉ phiếu đưa Cố Tiểu Khanh: “Con đi nộp viện phí đi, bất luận là quan hệ gì, chuyện tiền nong cũng phải rõ ràng, biết không?”

Cố Tiểu Khanh lí nhí “dạ” một tiếng, nhận chỉ phiếu rồi đi ra ngoài. Trong thâm tâm cô hiểu, bà chỉ không nói thôi, chứ thật ra chuyện gì cũng biết.

Đến phòng thu tiền, người ta nói với cô viện phí đã được thanh toán toàn bộ. Cô dò hỏi số tiền Âu Lâm Ngọc đã trả rồi quay ra thở dài đánh sượt một hơi, bắt đầu thấy phiền não không biết làm sao để trả lại tiền cho anh.

Phòng bệnh mới đổi của ông Cố và phòng bệnh của Ngô Nhạc Thanh nằm trên cùng một tầng lầu, ngăn cách ở giữa bởi hai phòng khác. Cố Tiểu Khanh tìm thấy phòng bệnh đúng lúc mẹ đang giúp ba ăn cô ăn tối. Thấy cô đi vào, bà Cố bèn đưa cho cô chiếc gà-mên. Cố Tiểu Khanh vươn tay đón lấy, không hé răng nói nửa lời, lặng thinh ngồi xuống một bên ăn cơm.

Cơm nước xong, Cố Tiểu Khanh thu dọn gà-mên mang vào nhà vệ sinh chùi rửa. Lúc đi ra, cô nghe ba đang giục mẹ con cô về nhà. Cô biết mẹ vất vả suốt hai ngày nay, chẳng có chút thời gian nghỉ ngơi tử tế, về một mõi rã rời đã lộ rõ trên gương mặt bơ phờ của mẹ.

Cố Tiểu Khanh nói với mẹ: “Mẹ, mẹ về trước đi, ở đây còn có y tá mà, con cũng ở lại đây với ba thêm một lát nữa rồi mới về.”

Bà Cố nhìn Cố Tiểu Khanh như có điều muốn nói, cuối cùng bà thở dài, bảo: “Con lớn rồi, có một số việc cho dù ba mẹ có nói cũng chẳng ích gì. Con cứ làm theo sự lựa chọn của con đi. Nhưng mẹ nói điều này, nếu con muốn mọi chuyện rõ ràng, thì đừng vờ như không biết. Gia đình chúng ta không nghèo khổ thiếu thốn gì hết, đối với vấn đề tiền bạc chúng ta nhất quyết phải minh bạch đâu ra đấy đàng hoàng, nghe chưa?” Càng nói về sau ngữ khí của bà Cố càng trở nên nghiêm khắc.

Cố Tiểu Khanh cúi đầu bật ra tiếng “ạ” ừ ừ . Tuy rằng tình cảm giữa hai mẹ con cô lạnh lùng và xa cách, song đời này kiếp này, mối quan hệ huyết thống đã gắn kết số phận của họ vào nhau. Suy cho cùng, dẫu tình mẫu tử mẹ dành cho cô có lắt léo, phức tạp đến đâu, thì bà vẫn là một người mẹ và không người mẹ nào trên đời này có thể hoàn toàn ghét bỏ đứa con mình đứt ruột đẻ ra. Dù bức tường ngăn cách cao vờ vờ chất đầy những viên gạch đắng cay – tiếc nuối – oán hận ấy đang cản trở không cho hai mẹ con cô xích lại gần nhau, nhưng nào vui lấp được tình mẹ thương con bất biến bao đời.

Mẹ về rồi, Cố Tiểu Khanh ở lại với ba chưa bao lâu thì ông Cố cũng giục cô về sớm nghỉ ngơi vì sợ con gái đi một mình không an toàn. Không còn cách nào khác, Cố Tiểu Khanh đành quanh quẩn bên cạnh ba một lúc rồi rời đi.

Nhưng, cô không về nhà ngay mà đến máy ATM ở gần bệnh viện rút tiền rồi quay lại bệnh viện, gọi điện thoại cho Âu Lâm Ngọc nói anh ra ngoài gặp cô.

□ □ □

Họ ngồi trên băng ghế dài đặt giữa vườn hoa của khuôn viên bệnh viện. Đêm hè oi ả quả là thời điểm lý tưởng cho lũ muỗi hoành hành. Cố Tiểu Khanh bị muỗi đốt liên tục, không gian hoa cỏ tĩnh lặng cứ chốc chốc lại vang lên tiếng đập vào người rõ to của cô. Nhìn Âu Lâm Ngọc ngồi đường hoàng bên cạnh, Cố Tiểu Khanh không nén được ý nghĩ, chẳng lẽ đến muỗi cũng biết lựa người để cắn hay sao? Cô lấy xấp tiền từ trong túi đưa cho anh, nói: “Mẹ khăng khăng bảo em trả lại anh.”

Âu Lâm Ngọc mím môi không đáp, một lát sau anh nói: “Tôi không có ý gì khác.”

“Em hiểu mà, anh đừng nghĩ ngợi nhiều. Chuyện này cứ coi như là chúng ta chiều ý người lớn đi.” Cố Tiểu Khanh khéo léo nói.

Khóe môi Âu Lâm Ngọc xuôi xị, anh trả lời bằng giọng điệu chán chường: “Tôi đã làm một việc ngu xuẩn rồi.”

“Không phải đâu, anh đừng nghĩ vậy. Vốn dĩ ba mẹ em không biết quan hệ của chúng ta, bây giờ tự dưng vô duyên vô cớ được một người xa lạ giúp đỡ nên trong bụng thấy không thoải mái ấy mà.” Cố Tiểu Khanh an ủi anh.

Âu Lâm Ngọc nhận lại tiền, không nói thêm câu gì. Bất giác cả hai người đều im lặng. Sau đó Cố Tiểu Khanh dịu dàng nói: “Tối nay anh về nhà ngủ đi, nếu không yên tâm về y tá thì em sẽ ở lại trông chừng giúp anh, được không?”

Âu Lâm Ngọc lẳng lặng nhìn cô. Bất gặp hai hốc mắt trũng đen đó, Cố Tiểu Khanh đau lòng không chịu được, cô đưa tay nắm lấy bàn tay của anh. Âu Lâm Ngọc liền trở tay giữ trọn bàn tay Cố Tiểu Khanh trong tay mình, nhẹ nhàng vuốt ve: “Tôi không ngủ được.”

“Vậy làm sao bây giờ? Lỡ anh bị bệnh thì sao? Rồi bao nhiêu là việc ở công ty, ai sẽ thay anh gánh vác? Còn cả Ngô tiểu thư đang nằm trên giường bệnh nữa. Anh phải giữ gìn sức khỏe thật tốt thì mới có sức mà lo cho người khác được chứ. Về nhà nghỉ ngơi, nha anh?” Giọng cô mềm mại trong đêm im vắng.

Âu Lâm Ngọc đáp rất nhỏ: “Tôi ở đây với cô ấy một đêm nữa.”

Cố Tiểu Khanh thoáng chần chừ: “Hay em ở lại với anh?”

“Ừ, được.” Âu Lâm Ngọc gật đầu đồng ý.

Khi họ trở lại phòng bệnh, Ngô Nhạc Thanh đã an giấc. Dưới ánh sáng ấm áp tỏa ra từ chiếc đèn nhỏ đặt trên đầu giường, giấc ngủ của cô ấy rất đỗi bình yên.

Hai người đứng đối diện giây lát rồi Âu Lâm Ngọc nắm tay cô đi đến cạnh ghế sofa. Anh kéo cô ngồi xuống, còn mình thì nằm gối đầu lên chân cô. Họ không nói gì với nhau. Lát sau, Âu Lâm Ngọc vùi mặt vào bụng Cố Tiểu Khanh, buông tiếng gọi nhẹ bồng: “Tiểu Khanh.”

Cô khẽ đáp lời: “Gì hả anh?” Trả lời cô là vòng tay ôm siết thắt lưng. Còn câu “xin lỗi” vừa đến đầu môi, anh đã cắt trở lại vào trong lòng.

Cố Tiểu Khanh cúi đầu ngấm nhìn người đàn ông đang rúc vào lòng mình ngủ say sưa với một tư thế rất gò bó. Cô thầm thở dài nghĩ, tình yêu mà người phụ nữ trao cho người đàn ông của mình cũng giống như tình thương của mẹ với con, cho dù đứa con ấy có bao nhiêu tật xấu, phạm phải bao nhiêu lỗi lầm, mẹ vẫn bao dung và yêu thương con vô điều kiện.

Cô ngược mặt nhìn trần nhà, lắng nghe tiếng nói cất lên từ tận đáy lòng: “Âu Lâm Ngọc, đến bao giờ anh mới có thể quay đầu?” Tức thì, một tiếng nói khác xuất hiện, lạnh lùng trả treo: “Còn cô thì sao, Cố Tiểu Khanh, khi nào cô mới chịu quay đầu hả?” Cố Tiểu Khanh cười tự giễu, cô và anh giống nhau quá sức.

Sáng hôm sau, họ bị đánh thức bởi tiếng gõ cửa. Ngô Nhạc Thanh đã dậy từ sớm và nhìn hai người rất lâu. Âu Lâm Ngọc vẫn ngủ mê mết mặc kệ tiếng gõ cửa kiên trì kéo dài. Mãi cho đến khi Cố Tiểu Khanh lay lay anh, anh mới mơ màng tỉnh lại, nhào người ngồi dậy từ trên đùi cô. Vì bị anh đè cả đêm nên giờ chân cô tê cứng, đành ngồi một chỗ không sao đứng dậy nổi.

Cuối cùng, không còn đủ kiên nhẫn để chờ đợi, người bên ngoài trực tiếp đẩy thẳng cửa đi vào. Đó là người đàn ông có thể chiếm lĩnh mọi ánh nhìn. Thân hình anh ta cao lớn rắn rỏi, gương mặt đẹp sắc nét đầy vẻ thâm trầm, phong cách ăn mặc đơn giản nhưng sang trọng, áo trắng và quần đen nhìn rất bình thường nhưng đều là hàng hiệu trên thế giới. Anh ta đứng chân ở cửa phòng, để đường nét cơ thể quyến rũ dưới chiếc áo trắng mỏng manh như ẩn như hiện giữa vùng nắng ngày hè chói chang, vàng rực. Trong phút chốc, ngoài hai từ “người mẫu nam” và “gợi cảm” đột ngột lóe lên trong đầu, Cố Tiểu Khanh không nghĩ được từ nào khác để hình dung về anh ta.

Người đàn ông rảo mắt một lượt quanh phòng rồi dừng lại ở Ngô Nhạc Thanh.

Trong phòng bệnh, có hai người rơi vào trạng thái giật mình sững sốt bởi sự xuất hiện của anh ta. Sau khi đoạn thời gian kinh ngạc ban đầu qua đi, Ngô Nhạc Thanh rất thản nhiên nhìn người vừa đến. Cố Tiểu Khanh quay sang Âu Lâm Ngọc, cô thấy anh sầm mặt, đôi mắt giá lạnh dán chặt vào người đàn ông kia.

Anh ta vẫn đứng tại cửa, hướng ánh mắt về phía Ngô Nhạc Thanh đang nằm trên giường, hỏi một cách nghiêm túc: “Em bị tai nạn xe thật ư?” Anh ta không dám tin vào mắt mình.

Ngô Nhạc Thanh cười yếu ớt, gọi Âu Lâm Ngọc: “Lâm Ngọc, giúp chị tiếp đón anh Nhan một chút.”

Cố Tiểu Khanh cuối cùng đã biết được người đàn ông này là ai, hóa ra anh ta là ba của Nhan Hỉ. Cô không khỏi giật thót nhìn lại.

Âu Lâm Ngọc không hề ngó ngang gì đến anh ta. Anh đứng lên, giúp Ngô Nhạc Thanh ngồi dậy rồi lót một chiếc gối ở phía sau để cô tựa lưng thoải mái.

Người đàn ông không chút ngần ngại, anh ta tự mình nhắc ghế ngồi xuống bên giường. Thu xếp chu đáo cho Ngô Nhạc Thanh xong, Âu Lâm Ngọc trở về bên này ngồi cạnh Cố Tiểu Khanh. Bên kia, hai người đó vẫn chỉ nhìn nhau, cả căn phòng không một tiếng nói chuyện. Hai chân Cố Tiểu Khanh đau buốt như có

trăm ngàn cây kim đâm vào, cô không cách nào đứng lên được, ngoảnh đầu về phía Âu Lâm Ngọc thì thấy anh lạnh lùng nhìn Ngô Nhạc Thanh nằm trên giường không chớp mắt.

Một lúc sau, Ngô Nhạc Thanh lên tiếng trước. Cô ấy mỉm cười, lạnh nhạt nói: “Thần Dật, cảm ơn anh đã đến thăm tôi.”

“Vậy là ngày hôm đó sau khi chúng ta chia tay thì em gặp tai nạn?” Nhan Thần Dật dịu giọng hỏi.

Ngô Nhạc Thanh bình thản gật đầu: “Cũng tại tôi không cẩn thận, đang giờ cao điểm lại chạy nhầm vào đường một chiều.”

Nhan Thần Dật im lặng nhìn Ngô Nhạc Thanh, ánh mắt sâu xa và phức tạp.

Ngô Nhạc Thanh bình tĩnh nói từng tiếng: “Thần Dật, chuyện hôm ấy anh bảo tôi về suy nghĩ, được rồi, tôi đồng ý ly hôn với anh.”

Cố Tiểu Khanh cảm thấy cơ thể Âu Lâm Ngọc rung lên.

Ngô Nhạc Thanh tiếp tục: “Năm đó tôi dùng giấy chứng nhận tốt nghiệp đại học ép anh chia tay với Hà Tú Anh. Nói thật, đến giờ tôi cũng chẳng hối hận gì, nhưng dù sao thì tôi làm thế rõ ràng là sai, đây đưa với anh nhiều năm như vậy, rồi lại khiến anh oán hận tôi cho tới tận bây giờ. Tôi thành thật xin lỗi anh vì tất cả mọi chuyện.”

Nói đến đây, Ngô Nhạc Thanh khó nhọc thở dốc, cô ngừng một chút rồi tiếp: “Anh tha thứ cho tôi đi, hồi đó tôi còn trẻ dại, háo thắng, không hiểu chuyện, ích kỷ đi rẽ hai người. Anh thấy không, ông Trời đã trừng phạt tôi rồi đấy.” Ngô Nhạc Thanh cười mỉa mai chính mình.

Nhan Thần Dật nhú chặt đôi mày. Suốt từ nãy đến giờ, anh hoàn toàn im lặng, chỉ mãi nhìn Ngô Nhạc Thanh, trong ánh nhìn thấp thoáng vẻ thẳng thốt.

Ngô Nhạc Thanh cúi đầu, tiếng nói nhẹ như gió thoảng: “Dù chúng ta ly hôn nhưng có chuyện này tôi muốn cho anh biết, đó là chúng ta còn có một đứa con.”

Nhan Thần Dật run run, thì thào hỏi: “Em có con? Là...lần đó ở New York phải không?”

Ngô Nhạc Thanh gật đầu: “Ừ, là con trai, thằng bé tên Nhan Hỉ. Có điều từ nhỏ con đã bị bệnh tự kỷ, mấy năm nay nó đều theo sát bên tôi, bây giờ bệnh tình bắt đầu có chuyển biến tốt rồi, thế nên mong anh đừng tranh giành quyền nuôi dưỡng con với tôi. Hoàn cảnh của con đặc biệt như thế, thay đổi môi trường sống đột ngột sẽ không tốt cho nó. Tất nhiên, nếu muốn thì anh đến thăm con lúc nào cũng được.”

Nhan Thần Dật trầm mặc, Ngô Nhạc Thanh nói xong cũng lặng im nhìn anh. Qua một lát, Ngô Nhạc Thanh nhẹ giọng nói: “Nếu đối với chuyện con cái anh thuận theo ý tôi đưa ra, thì bất cứ khi nào tôi cũng sẵn lòng ký vào đơn ly hôn.”

Nhan Thần Dật dường như bị thứ gì đó đè nặng, chèn ép, hai vai anh rũ xuống bất hoại. Anh nhếch mép trưng ra nụ cười miễn cưỡng: “Nhạc Thanh, con người em vĩnh viễn không thay đổi. Để đạt được điều mình muốn, em ra sức tranh đoạt bằng mọi giá, em khuấy đảo khiến cuộc đời người khác hỗn loạn cả lên. còn em thì muốn buông tay lúc nào thì buông sao? Em phá rối đời tôi nhiều năm như vậy, có bao giờ em nghĩ đến cảm xúc của tôi chưa?” Anh đứng dậy nói tiếp: “Tôi không thể tùy tiện như em được, bây giờ em bỗng nhiên em nói tôi có một đứa con, tôi phải suy nghĩ cẩn thận đã.” Dứt lời, anh đi thẳng một mạch ra ngoài.

Nhan Thần Dật rời đi, phòng bệnh lại trở về với sự yên tĩnh nặng nề và ngột ngạt. Âu Lâm Ngọc ngồi bất động, còn Ngô Nhạc Thanh mãi miết nhìn ra cửa thật lâu không rời mắt.

Cố Tiểu Khanh thấy bầu không khí có phần khó xử, cô đứng lên nói với Âu Lâm Ngọc: “Em đi mua điểm tâm một lát.”

Âu Lâm Ngọc gật đầu “ừ” nhẹ. Cố Tiểu Khanh nhìn anh lần nữa rồi cất bước ra khỏi phòng bệnh.

Sáng mùa hè ở thành phố C, gió thổi hây hây mát dịu. Khói trắng nghi ngút và hương đồ ăn ngào ngạt tỏa ra từ những hàng quán bán đồ ăn sáng bên vệ đường.

Mua xong đồ điểm tâm, Cố Tiểu Khanh vội vàng trở về phòng bệnh. Sợ ba mẹ biết hôm qua không về nên cô không dám vào phòng bệnh của ba mình mà nhón chân rón rén đi qua thật nhanh để đến phòng của Ngô Nhạc Thanh.

Cố Tiểu Khanh tuyệt không có ý định nghe lén. Lúc đi, Ngô Nhạc Thanh vẫn nhìn ngoài cửa, vì thế không biết khi ấy nghĩ sao, cô đã không đóng kín cửa phòng. Bên trong, Âu Lâm Ngọc đang lau mặt cho Ngô Nhạc Thanh, động tác dịu dàng, trù mến. Hình ảnh ấy, quả thật rất ấm áp. Bỗng nhiên Ngô Nhạc Thanh cất tiếng: “Lâm Ngọc, cậu biết không, thật ra tôi mệt mỗi lần.” Cậu nói chưa chan bao nỗi cô liêu.

Cố Tiểu Khanh khựng lại. Âu Lâm Ngọc chuyển sang lau ngón tay của Ngô Nhạc Thanh, mỗi ngón tay anh đều lau đến sạch bóng. Giọng anh trầm ấm: “Em dừng lại được không? Tôi sẽ hết lòng chăm sóc cho em, em còn muốn tôi phải đợi bao lâu nữa?”

Cố Tiểu Khanh gần như ngã quỵ, toàn bộ sự chống đỡ trong cơ thể vụt vỡ vụn tan hoang. Cô kiệt sức tựa vào tường, khép chặt mắt. Trong tích tắc, cô bàng hoàng nghe thấy âm thanh đứt đoạn của sợi dây trói chặt cõi lòng gần đây năm.

“Tiểu Khanh.” Bên tai chợt vang lên tiếng gọi ôn tồn, Cố Tiểu Khanh quay đầu, tất cả đều nhòe đi trong đôi mắt ầng ậng nước. Nụ cười Mã Nguyên Bưu vẫn ấm áp và hiền hòa như thế. Hình như anh đã đứng phía sau chờ đợi cô rất lâu.

Hết chương 28.

29. Chương 29

Đứng thẳng lưng, lau vội nước mắt ướt đôi gò má, cô gượng cười: “Cậu đến rồi hả.”

Mã Nguyên Bưu cười hiền lành: “Ừm, tớ định vào đây từ hai hôm trước đó chứ, ngặt nỗi bận nhiều việc quá.”

Cố Tiểu Khanh ráng cong khóe miệng, kéo ra nụ cười xộc xệch.

“Cậu có sao không?” Mã Nguyên Bưu đi đến trước mặt cô, quan tâm hỏi han.

Không đợi Cố Tiểu Khanh trả lời, tiếng động phía sau đã thỉnh thoảng chen ngang. Ngoảnh lại, Âu Lâm Ngọc đang nhìn cô bằng ánh mắt có nhiều dấu hỏi.

Cố Tiểu Khanh đưa đồ ăn sáng đang cầm trên tay cho anh, cả người cô mệt rã rời, tiếng nói thoát ra qua hơi thở yếu ớt: “Điểm tâm của anh đây.” Vừa dứt câu, cô quay người bỏ đi. Sau lưng cô, Âu Lâm Ngọc chần chừ gọi với theo: “Tiểu Khanh”, giọng anh khê khàng như tiếng thủ thỉ, thế nhưng Cố Tiểu Khanh không quay đầu nhìn lại mà vẫn bước xầm xầm về phía trước.

Mã Nguyên Bưu bỗng dưng bị đẩy vào tình thế khó xử, anh vội gật đầu chào Âu Lâm Ngọc rồi bước nhanh đuổi theo Cố Tiểu Khanh.

Âu Lâm Ngọc đứng chôn chân tại chỗ nhìn hai người mất hút sau cánh cửa gần đó. Bỗng chốc, cảm giác bất an trỗi dậy trong lòng anh. Anh mở mắt nhìn xung quanh, chợt phát hiện mình chẳng khác gì một kẻ lạc đường mất phương hướng.

Đút Ngô Nhạc Thanh từng muỗng cháo mà cả người anh bần thần, tâm tư không biết lạc lõng ở đâu. Ngô Nhạc Thanh nén lại, cho tới khi ăn xong chén cháo loãng, đúng lúc Âu Lâm Ngọc đang loay hoay dọn dẹp, cô mới đột nhiên lên tiếng: “Lâm Ngọc, tình yêu của người con gái rất đáng trân trọng. Khi cô ấy còn yêu cậu, bất luận cậu phạm bao nhiêu lỗi lầm, cô ấy vẫn sẵn sàng bao dung, tha thứ tất cả cho cậu. Nhưng nếu cậu khiến cô ấy chịu quá nhiều tổn thương, thì sau khi vượt qua được, cô ấy sẽ trở nên cứng cáp và chai sạn. Tới lúc đó, trong mắt cô ấy cậu cùng lắm chỉ là người đi ngang qua cuộc đời mình mà thôi.”

Ngô Nhạc Thanh bình thần nhìn khoảng không hư vô bên ngoài cửa sổ, buông từng lời rành mạch. Nói xong, không doái hoài đến Âu Lâm Ngọc đang ngây như phỗng, cô mệt mỏi nhắm nghiền mắt.

Trong phòng bệnh của ba, Cố Tiểu Khanh ngồi yên trên chiếc ghế sofa, ngây người nhìn chăm chú vào bức tường trắng tinh phía trước. Cạnh cô, Mã Nguyên Bưư và ông Cố trò chuyện vô cùng rôm rả, căn phòng sinh động lên hẳn nhờ tiếng nói cười rôm rả.

Chuông điện thoại đột ngột đổ dồn khiến Cố Tiểu Khanh hoảng hốt bừng tỉnh. Hệt như bị hù dọa, cô giật bản mình, nhảy dựng lên từ trên ghế. Phản ứng bất thường này khiến hai người còn lại trong phòng đều quay đầu nhìn cô. Cô ấn phím trả lời, tiếng Trương Diệu Dương oang oang đĩnh tai nhức óc tuôn ra từ loa. Sau vài giây ngẩn ngơ cô mới hiểu những gì anh nói, chuyện là hôm nay có công trình phải tham gia dự thầu, Cố Tiểu Khanh tập hợp bản vẽ nhưng lại không giao nộp như hạn định, hậu quả là hiện giờ Trương Diệu Dương đang xoay vòng vòng ở phòng làm việc mà vẫn trở tay không kịp.

Cố Tiểu Khanh ráng giữ giọng trấn tĩnh: “Sao lại thế này? Bản vẽ em đã giao cho công ty quảng cáo in từ tuần trước rồi, hay anh bảo Tiểu Trương gọi hỏi họ thử xem. Anh đợi chút em về công ty liền.”

Trương Diệu Dương nóng nảy hỏi thúc: “Em nhanh lên cho anh.” Rồi đập máy cái “cạch.”

Cố Tiểu Khanh đứng dậy, uể oải xoa xoa khuôn mặt phờ phạc. Ông Cố và Mã Nguyên Bưư vẫn quan sát cô, âm lượng tiếng nói của Trương Diệu Dương đủ lớn để họ có thể nghe rõ mồn một đoạn đối thoại vừa rồi. Cố Tiểu Khanh xấu hổ nhìn ba và cậu bạn cười ngượng ngập.

Mã Nguyên Bưư dụi giọng hỏi: “Cậu phải về công ty rồi à?”

“Hả? Ờ, phải.”

“Tớ chờ cậu đi cho, dù gì tớ cũng đang rảnh.”

Cố Tiểu Khanh chần chờ một chút rồi nói: “Ừm, vậy làm phiền cậu.”

Cố Tiểu Khanh nhìn ba, ông mới được y tá cho ăn sáng nên khá tươi tỉnh, phát tay xua cô đi: “Đi đi, đi lo việc của con đi, lát nữa có mẹ con vào với ba rồi.”

Cố Tiểu Khanh không nói gì thêm, đi cùng Mã Nguyên Bưư ra khỏi phòng bệnh.

Mã Nguyên Bưư cũng lái chiếc BMW, khác ở chỗ, xe của anh màu xám bạc. Đặc trưng của BMW là diện tích bên trong rất rộng và thoáng, động cơ lẫn tính năng đều tuyệt vời. Ngoài ra với hiệu quả cách âm hoàn hảo, người ngồi trong xe hoàn toàn không bị tạp âm bên ngoài quấy nhiễu.

Trong xe không sạch sẽ quá mức cần thiết, cũng không đơn điệu đến độ lạnh lẽo như xe Âu Lâm Ngọc. Ghế ngồi phủ đệm êm ái xen lẫn hương nước hoa mát dịu khiến không gian vây quanh bởi vật chất hào nhoáng, vô hồn trở nên ấm cúng và dễ chịu đến lạ lùng.

Trong tiếng nhạc dập dìu nhẹ nhàng, Cố Tiểu Khanh ngoảnh nhìn cảnh vật trôi ngược ngoài ô cửa kính. Cả hai đều đưa mình vào im lặng.

Mã Nguyên Bưư dừng xe ở bãi đỗ của tòa nhà tập đoàn Dụ Long, đến khi quay sang Cố Tiểu Khanh, anh mới phát hiện cô đã tựa đầu vào cửa xe nhắm mắt ngủ lúc nào không hay.

Mã Nguyên Bưư nhìn người con gái bên cạnh mình. Chân mày cau chặt và khóe mắt còn đọng giọt nước mắt chực rơi nói với anh giấc ngủ của cô chẳng hề yên lành. Qua hai lần thấy cô phiền muộn, anh biết cô không còn là cô bạn cấp ba vô tư của nhiều năm về trước. Bây giờ cô đã trưởng thành, và song hành cùng sự trưởng thành là những khốn đốn, lao đao vì tình yêu.

Mã Nguyên Bưư buông nhẹ tiếng thở dài. Anh tự hiểu mình đến chậm mất rồi, mà thật ra, ngay từ đầu anh đã chẳng có vị trí nào trong lòng cô.

Anh cẩn thận lau đi nước mắt trên khóe mi Cố Tiểu Khanh rồi xoay người sang chỗ khác lặng lẽ chờ đợi. Anh cảm nhận được sự mệt mỏi cô phải gánh chịu, và dù chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi, anh vẫn muốn được làm người canh gác cho sự bình yên của cô.

Mã Nguyên Bưư không biết, cách đây không lâu, chính tại nơi đây, có cô gái nọ cũng mang tâm tình giống như anh. Để người đàn ông có được phút giây an tĩnh sau bao mệt mỏi, cô gái tình nguyện ngồi chờ bất động. Tình yêu của cô ấy, là ngày tháng dài lê thê chờ đợi trong tịch mịch bằng trái tim kiên định và dững cãm.

Cố Tiểu Khanh ngủ không bao lâu thì tỉnh dậy. Kế bên, Mã Nguyên Bưu nhìn cô cười trêu mến. Cố Tiểu Khanh trơ ra nhìn lại anh, sau một thôi một hồi nín thinh, cô nói: “Cám ơn cậu.”

Vẫn giữ nụ cười trên môi, Mã Nguyên Bưu đáp: “Cậu đi nhé, cố lên.” Không muốn nói thêm mấy lời lẽ nghĩa khách sáo với anh, Cố Tiểu Khanh quay người xuống xe bước vào tòa nhà.

Khi Cố Tiểu Khanh có mặt ở công ty, cơn nóng nảy của Trương Diệu Dương đã dịu xuống. Cô chẳng quấy rầy ai, chỉ lặng lẽ bắt tay vào làm việc.

Tan tầm sau một ngày tất bật, cô thu dọn đồ đạc, chải tóc, rửa mặt sơ qua rồi vào bệnh viện với ba. Tới nơi, cô không ngờ rằng không khí trong phòng bệnh sôi nổi đến thế. Mã Nguyên Bưu đã đến trước cô, đang chơi cờ vua với ông Cố.

Ông Cố tuy sức khỏe còn yếu nhưng tinh thần rất tốt. Khó khăn lắm mới có người giúp ông giải sầu cho nên ông háo hức bưng bưng, khó mà nằm yên như mọi bữa. Ông tựa vào đầu giường, bàn cờ nhỏ đặt phía trước, bà Cố đứng bên cạnh, ông bảo đi nước nào bà đi nước đó. Mã Nguyên Bưu ngồi đối diện với ông, cúi đầu tập trung hết sức nghiêm túc.

Cố Tiểu Khanh đi vào, mọi người ngược lên nhìn cô thay cho lời chào rồi liền quay lại chú tâm vào ván cờ. Bà Cố là người duy nhất lên tiếng: “Ăn gì chưa? Có để dành đồ ăn cho con đấy, con hâm lại rồi ăn.”

Cố Tiểu Khanh khẽ “ạ” một tiếng, lấy chiếc gà-mên cơm để trên tủ đầu giường cho vào lò vi ba hâm nóng.

Bà Cố làm món gì đó rất ngon. Có lẽ đối với con trẻ, trăm ngàn sơn hào hải vị và vô số bữa tiệc thịnh soạn vĩnh viễn không thể sánh bằng món ăn của mẹ. Cố Tiểu Khanh cầm cúi ăn ngon lành. Cô rất giống mẹ mình ở sự mạnh mẽ đối đầu với mọi hoàn cảnh. Mặc cho cuộc sống có cay nghiệt đến mấy, thì cô, không bao giờ để mình bị quật ngã.

Ấu Lâm Ngọc gõ cửa bước vào khi Cố Tiểu Khanh vừa ăn xong, tay phải xách giỏ trái cây to tướng, tay trái ôm bó hoa tươi. Mọi người đều dừng lại để đón tiếp, bà Cố đón lấy quả cáp trong tay anh, nói mấy câu chào hỏi xã giao khách khí. Cố Tiểu Khanh đứng dậy đỡ bó hoa từ tay mẹ, rồi giới thiệu anh và Mã Nguyên Bưu với nhau. Hai người đàn ông bắt tay lịch thiệp và làm quen bằng những lời khen tặng chung chung của giới doanh nhân.

Sự có mặt của anh đã phá tan bầu không khí hòa hợp lúc này. Mọi người nói chuyện với vẻ câu nệ, giữ ý. Rất nhanh nhận ra ai cũng mất tự nhiên vì mình, Ấu Lâm Ngọc chỉ ngồi một lát rồi lịch sự chào ra về. Ông bà Cố cũng không giữ anh lại, lúc đi, Cố Tiểu Khanh nói gót theo anh ra ngoài.

Hai người đứng cạnh nhau trên hành lang bệnh viện, không ai lên tiếng. Cố Tiểu Khanh nhìn mặt đất, còn Ấu Lâm Ngọc cúi đầu nhìn mái tóc của cô. Sau một hồi trầm mặc, Cố Tiểu Khanh nói nhẹ tên: “Ra ngoài đi dạo đi, em có lời này muốn nói với anh.”

Giờ này người đến thăm bệnh buổi tối đã vắng, vườn hoa nhỏ vắng vẻ, tĩnh lặng dưới ánh đèn đường tờ mờ. Hình như trời sắp đổ mưa, không khí ẩm ẩm hơi nước cùng cái oi nồng của mùa hè khiến người ta bức bối.

Cố Tiểu Khanh đi sau Ấu Lâm Ngọc hai bước, chậm rãi tiến về trước. Sự im lặng vây lấy họ và khoảng trống mênh mang tối mờ chiếm cứ trái tim cô. Cô dừng bước, nhìn dáng hình anh từ từ kéo dài khoảng cách giữa hai người.

Ấu Lâm Ngọc đi cách xa vài mét mới phát hiện Cố Tiểu Khanh không đi theo anh nữa. Anh ngoảnh lại phía sau thì thấy cô đang nhìn anh đắm chiêu. Cuối cùng cô nói: “Lâm Ngọc, chúng ta chia tay đi.”

Ấu Lâm Ngọc há hốc: “Tiểu Khanh, em...” Anh cứng họng. Nói gì đây? Từ lúc bắt đầu cho đến tận bây giờ, anh gần như trở thành một gã vô liêm sỉ khi ngang nhiên đòi hỏi ở cô quá nhiều. Thế gian này nào có ai chỉ trao đi tình yêu mà không cần đáp lại. Hà cớ gì anh cho rằng anh được quyền giữ khư khư cái sự vô liêm sỉ của mình? Anh mím môi không nói được câu nào.

“Sau này anh nhớ...” Cố Tiểu Khanh nghẹn lời. Cô còn gì để nói? Mai sau người đàn ông này có quan hệ gì với cô nữa đâu, chuyện tốt chuyện xấu của anh đương nhiên chẳng tới lượt cô quan tâm.

Cố Tiểu Khanh khó nhọc hoàn tất câu nói dang dở: “Anh giữ gìn sức khỏe.”

Và một lúc lâu sau, cô khê khàng: “Tạm biệt anh, Lâm Ngọc.” Nói xong, cô xoay người sải từng bước về phía xa. Cô hỏi mình: “Là thế này sao? Mình cứ bỏ đi như vậy ư? Chín năm của mình sao trôi qua nhanh quá, nhắm mắt mở mắt ngày tháng đã rời đi. Chẳng còn gì nữa cả, sợi dây kia đã đứt mất rồi. Hóa ra thứ mình có chỉ là một giấc mộng thanh xuân đẹp đẽ.” Nước mắt cô rơi trên vạt áo.

Còn Âu Lâm Ngọc đang tự hỏi: “Cô ấy cứ thế mà đi sao?” Cánh tay anh vẫn giờ ra như muốn níu kéo nhưng đôi môi lại im bất không nói nên lời. Giây phút tiếng “Tạm biệt” của cô thoảng nhẹ bên tai, anh bỗng đau thắt lòng.

□ □ □

Những ngày tiếp theo, Cố Tiểu Khanh như con thoi chạy ngược chạy xuôi giữa hai đầu bệnh viện và công ty. Cuộc sống của cô vẫn ổn, ngoại trừ vài lần bất chợt ngăn người ra, tinh thần thậm chí còn có phần khởi sắc.

Tháng chín đến với thành phố C mang theo tiết trời mát lạnh. Vết thương trên người ông Cố hầu như lành hẳn, ông cứ nôn nao muốn ra viện ngay lập tức. Khoảng thời gian này mỗi khi rỗi rãi là Mã Nguyên Bưu lại tạt vào bệnh viện, anh trở thành người thân thiết của cả nhà cô nói chung và bạn vong niên của ông Cố nói riêng. Cho nên ngày ông Cố xuất viện, anh đến đón như một chuyện hiển nhiên.

Sau hôm ấy đến nay Cố Tiểu Khanh không gặp lại Âu Lâm Ngọc trong bệnh viện, nhưng có vài lần cô nhìn thấy Nhan Thần Dật ở hành lang. Cô không còn qua phòng bệnh của Ngô Nhạc Thanh, bởi ở đó đã là một thế giới khác biệt mà cô không muốn đến gần.

Âu Lâm Tỷ ghé thăm ông Cố vài lần. Xem chừng anh đã biết chuyện cô và Âu Lâm Ngọc chia tay, song anh không hỏi cô câu gì. Mỗi lần anh đến đều hỏi han Cố Tiểu Khanh và ba mẹ dăm ba câu khách sáo, sau đó ngồi chơi một chút rồi rời đi.

Ông Cố ra viện hôm thứ bảy. Mã Nguyên Bưu sốt sắng lái xe đến rước. Sau khi mọi người về tới nhà, bà Cố giữ anh lại ăn bữa cơm trưa. Mã Nguyên Bưu hòa nhã thân thiện tới mức trông cứ như thể với ai anh cũng cực kỳ “hợp rơ”. Cơm xong, anh tự nhiên vào bếp giúp bà Cố rửa chén, trong khi mấy năm trời, ngay cả Cố Tiểu Khanh cũng chưa bao giờ vào đó cùng mẹ.

Rời nhà ông bà Cố sau bữa cơm trưa, Mã Nguyên Bưu đưa Cố Tiểu Khanh trở về chỗ ở của cô. Trước khi xuống xe, Cố Tiểu Khanh cảm kích nói: “Mã Nguyên Bưu, thật sự rất cảm ơn cậu.”

Mã Nguyên Bưu biết cô có ý gì, anh mỉm cười: “Có gì đâu, cậu đừng khách sáo với tớ như thế, ba mẹ cậu và tớ cũng xem như chỗ bạn bè thôi mà.”

Cố Tiểu Khanh không nói gì, cười cười xoay người xuống xe. Lúc quay lại đóng cửa, cô nhìn Mã Nguyên Bưu ngồi trong xe, nói: “Cám ơn cậu đã đưa tớ về, tạm biệt.”

Mã Nguyên Bưu gọi giật lại: “Cố Tiểu Khanh! Buổi tối cậu có bận gì không?” Cố Tiểu Khanh không trả lời mà nhìn anh với vẻ nghi hoặc.

“Tối nay mình ra ngoài làm một ly đi!” Anh nói tỉnh bơ y như đang rủ bạn bè cũ đi tán gẫu ôn chuyện. Cố Tiểu Khanh đắn đo giây lát rồi gật đầu, phải, cô cần sống cuộc sống của mình.

Giải quyết qua loa bữa tối xong, Cố Tiểu Khanh bắt đầu sửa soạn cho cuộc hẹn. Bình thường không thích trang điểm nhưng hôm nay cô quyết định điểm cho mình chút son phấn nhẹ nhàng. Lúc xuống dưới lầu, Mã Nguyên Bưu đã ngồi sẵn trong xe đợi cô, ánh mắt lấp lánh ánh cười.

Cố Tiểu Khanh không nghĩ rằng Mã Nguyên Bưu sẽ đưa cô đến Ngân Sắc Đế Quốc. Sau cô ngẫm lại, cũng đúng thôi, Ngân Sắc Đế Quốc rất nổi tiếng và nó gần như đã trở thành biểu tượng cho hàng hà sa số quán bar ở thành phố C.

Họ đến nơi lúc chín giờ, đúng vào thời điểm sôi động nhất của quán. Bàn ghế đều kín khách không còn chỗ trống, Mã Nguyên Bưu dẫn cô đến ngồi trong một góc ở quầy bar.

Không thấy Âu Lâm Tỷ đứng trong quầy bar như thường lệ, Cố Tiểu Khanh âm thầm thở phào một hơi. Hai người mỗi người cầm một chai bia từ từ nhắm nháp. Ở nơi này Mã Nguyên Bưu cũng rất tự nhiên, anh nói hai nút trên cổ áo, vừa xem tiết mục biểu diễn vừa thoải mái nhấp tay lên thành quầy bar.

Điều bộ thông dong, phóng khoáng đó gọi lên từ sâu trong ký ức của Cố Tiểu Khanh hình ảnh cậu thiếu niên hờ chút là lại đỏ mặt. Cô không nén được cười tủm tỉm.

Mã Nguyên Bưư quay đầu hỏi: “Cậu cười gì đấy?”

Cố Tiểu Khanh cười nói: “Nhìn cậu tớ lại nhớ đến cậu bạn hay đỏ mặt xấu hổ hồi xưa. Tớ hỏi này Mã Nguyên Bưư, lâu lắm rồi cậu không đỏ mặt đúng không?”

Mã Nguyên Bưư nói như châm biếm: “Đúng thế, tớ không rên da mặt cứng như sắt làm sao sống nổi với cái xã hội nhiễu nhương này. Nếu bây giờ mà mặt tớ còn đỏ thì tim tớ đã chẳng đen thui lùì như thế này.”

Cố Tiểu Khanh chỉ vào anh, bật cười vui vẻ: “Này Mã Nguyên Bưư, cậu nói cứ như hận đời lắm ấy!”

Mã Nguyên Bưư cười ảm áp: “Cố Tiểu Khanh, cuối cùng cậu cũng cười rồi. Cậu biết không, cậu cười lên nhìn xinh lắm.” Anh nói dịu dàng và chân thành. Lòng Cố Tiểu Khanh như được sưởi ấm, cô cười mãi không thôi.

Tiết mục biểu diễn tung bừng, hài hước trên sân khấu làm khán giả cười nghiêng ngả. Cố Tiểu Khanh và Mã Nguyên Bưư cũng có những giây phút cười đùa sảng khoái. Đang hào hứng, thả lỏng mình theo tiết mục tấu hài, bất chợt quay lại, cô thấy Âu Lâm Tỷ đứng sau quan sát cô bằng ánh mắt tối tăm.

Cố Tiểu Khanh thu lại nụ cười, lên tiếng chào: “Chào anh!”

Âu Lâm Tỷ nhìn cô thật lâu không rời mắt, tư lự, định nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng thở dài thườn thượt rồi quay lưng bỏ đi. Cố Tiểu Khanh cũng không còn hứng thú với tiết mục biểu diễn, cô quay mặt về phía quầy bar yên lặng uống bia.

Lát sau nhìn lại Mã Nguyên Bưư mới thấy cô khang khác, anh nhỏ nhẹ hỏi: “Sao vậy?”

Cố Tiểu Khanh lắc đầu không trả lời. Mã Nguyên Bưư không muốn gạn hỏi Cố Tiểu Khanh, anh lặng thinh ngồi bên cạnh cùng cô nhấp từng ngụm bia.

Mười một giờ hơn Âu Lâm Tỷ lại đột ngột xuất hiện, đứng trước mặt Cố Tiểu Khanh nói một hơi: “Ông anh của anh đang ở lầu bốn, anh ấy giam mình trong phòng cả đêm, gọi một đồng bia, không cho ai đi vào, chả hiểu đang làm gì trong đó.”

Cố Tiểu Khanh nhìn chằm chằm tấm thẻ từ trước mặt, cô chỉ nhìn và không hề chạm tay vào nó. Âu Lâm Tỷ đợi cả buổi thấy cô im thông thốc, anh cũng không biết nên nói gì, đứng tần ngần một hồi rồi gượng gạo quay đi.

Cố Tiểu Khanh ở lại ngồi im lìm không nhúc nhích như nhập thiền. Đợi một lúc, Mã Nguyên Bưư buộc lòng phải nói: “Cậu đi xem tình hình thế nào đi, nếu không biết anh ta ra sao thì cậu lại lo lắng.”

Cố Tiểu Khanh chợt choàng tỉnh, ngẩng đầu nhìn Mã Nguyên Bưư. Anh cười hiền hòa: “Đi đi, tớ ở đây chờ cậu.”

Hết chương 29.

30. Chương 30

Lần đầu tiên Cố Tiểu Khanh lên đến tầng bốn của Ngân Sắc Đế Quốc. Cửa thang máy mở ra, trước mắt cô là không gian trầm lắng với hai màu đen trắng đối lập hòa quyện vào nhau như an ủi những cõi lòng đang nổi sóng.

Trên vòm trần, chùm đèn pha lê vĩ đại rót ánh sáng dịu nhẹ. Dưới sàn, tấm thảm màu đỏ tươi làm bằng loại chất liệu hiếm hoi khó nhận biết êm đềm vỗ về từng bước chân. Người thanh niên điển trai đóng bộ Âu phục thẳng nếp đã đứng sẵn ở cửa đợi Cố Tiểu Khanh. Thoạt trông thấy cô bước ra từ bên trong thang

máy, anh ta cười nói: “Cô Cố, mời cô đi theo tôi.” Cô gật đầu rồi theo anh ta đi xuyên qua tiểu sảnh dẫn vào dãy hành lang tĩnh mịch.

Hai dãy phòng trải dọc theo hai bên hành lang. Diện tích rộng lớn bên trong của chúng có thể tưởng tượng qua số bước chân nhiều đáng kể khi đi từ cửa phòng này sang cửa phòng khác. Mỗi phòng đều có hai người trẻ trung, ngoại hình xuất sắc đứng trước cửa. Dáng vẻ tuy thả lỏng nhưng vẫn đường hoàng nghiêm chỉnh của họ chính là sự khẳng định chắc chắn cho quá trình huấn luyện cực kỳ nghiêm ngặt. Trang phục mà họ và người thanh niên đang dẫn đường cho Cố Tiểu Khanh khoác lên người hoàn toàn giống nhau. Bằng một chút quan sát, cô không mấy khó khăn để nhận ra những người này không cùng đẳng cấp với những người phục vụ bình thường cô thường gặp. Trên thực tế, nơi đây mới là “mỏ vàng” đích thực của Âu Lâm Tỷ và rất có thể đằng sau mỗi cánh cửa đóng kín kia đang diễn ra một thương vụ giá trị khổng lồ nào đó.

Tiếng cọ sát của đế giày và thảm trải sàn gỗ nhịp đều đều trên lối đi tĩnh mịch. Người thanh niên dẫn đường đưa cô đến trước một cánh cửa, làm động tác mời rồi im lặng lùi lại đứng trước cánh cửa phía đối diện.

Cố Tiểu Khanh đặt tay lên tay nắm, sau một thoáng băn khoăn, cô đẩy nhẹ cánh cửa nặng trĩu. Vừa bước vào, đôi mắt cô đã bị che chắn bởi khoảng tối đặc quánh bên trong. Và phải hơn mười giây đồng hồ nhắm mắt đứng khựng ở cửa, cô mới có thể thích ứng với màn đen dày kín đó.

Ngoại trừ vài tia sáng leo lét hắt ra từ màn hình tivi đối diện ghế sofa, không một ngọn đèn nào được thắp sáng trong căn phòng rộng thênh thang. Nhìn chung cách bài trí phòng ở tầng này và tầng hai không khác biệt nhiều lắm, nếu có và chẳng chỉ là không gian hơi nới thêm một chút và vật dụng cũng xa hoa thêm một chút.

Cố Tiểu Khanh thấy Âu Lâm Ngọc nằm trên sofa, đầu hướng ra cửa, chai bia nắm trong bàn tay buông thõng ngoài mép ghế. Anh không biết cô đến.

Cố Tiểu Khanh không bước tiếp mà đứng lại ở một khoảng cách nhất định để nhìn người đàn ông đang ngập ngụa trong nỗi chán chường. Bài hát “Tín ngưỡng” vang lên hết lần này đến lần khác. Âu Lâm Ngọc cài đặt chế độ phát liên tục nên khi điệu nhạc đi đến nốt cuối cùng cũng là lúc khúc dạo đầu réo rắt tiếp nối.

Cô không rõ mình đã đứng bao lâu, chắc bởi vì thời gian và không gian cũng ngừng lại trong lúc cô để hồn mình trôi vào một cõi khác. Khoảng cách giữa họ có đáng là bao, vậy mà chỉ một bước đi đến gần anh cô vẫn không tài nào cất lên nổi.

Cuối cùng khi kim đồng hồ đã đi một quãng dài, cô lặng lẽ xoay người mở cửa ra ngoài để anh ở lại với thế giới của riêng mình. Từng ngón tay lần lượt trượt khỏi tay nắm cửa, nhẹ nhàng khép lại cánh cửa phía sau, nhẹ nhàng dập tắt chút dư âm tiếng nhạc phảng phất bên tai, cô bước đi không một lần ngoảnh lại.

Tiếng bước chân cô lạc lõng giữa hành lang tĩnh lặng và kéo dài thăm thẳm. Lời ca quen thuộc trôi nổi trong tâm trí “Em yêu anh như tôn thờ tín ngưỡng, rõ ràng biết bao, chắc chắn biết bao.”, cô tự hỏi “Âu Lâm Ngọc, anh là tín ngưỡng của em, vậy ai có thể là tín ngưỡng của anh đây?” rồi thì nước mắt tràn mi.

Đến công ty ngày hôm sau, Cố Tiểu Khanh mở lời với Trương Diệu Dương về cơ hội đi công tác ở thành phố khác. Ba ngày sau một mình cô bay đến Hải Nam. Thời khắc máy bay cất cánh lên bầu trời xanh thẳm cùng tiếng động cơ rít gào, cô nhắm chặt mắt ngả người tựa vào lưng ghế, thầm nhủ: “Qua hết rồi một giấc mộng thanh xuân đẹp đẽ.”

□ □ □

Âu Lâm Ngọc biết anh không thể quên với chuyện Cố Tiểu Khanh ra đi chỉ trong một sớm một chiều. Một ngày tan tầm về nhà, mở cửa thấy chùm chìa khóa nằm lể loi trên tủ giày, anh sững người nhìn nó mà quên cả thời gian. Sau đó anh bắt đầu tìm kiếm khắp nhà, để rồi khi thấy Cố Tiểu Khanh đã xóa sạch trơn mọi dấu vết mình chứng cho tháng ngày có cô ở đây, anh chỉ còn biết ngơ ngàng đứng như trời trồng giữa không gian trống trải, mặc cho cơn đau buốt nhói hoành hành trong mỗi nơ-ron cảm giác. Lúc ấy lần đầu tiên anh phát hiện ngôi nhà này lạnh lẽo đến rùng mình.

Anh lững thững ngồi xuống sofa, lần mò gỡ lại từng mảnh ký ức còn tươi nguyên. Với anh, Cố Tiểu Khanh rất đặc biệt. Bởi một lẽ, chưa từng có cô gái nào có thể làm anh cảm thấy ấm áp và sạch sẽ, như cô.

Trước khi sống cùng Cố Tiểu Khanh, Âu Lâm Ngọc không phải là người chưa bao giờ trải qua chuyện chăn gối. Tuy anh không xem trọng vấn đề tình dục, nhưng xét cho cùng, vẫn cần có nó cho cuộc sống của một người đàn ông bình thường. Trước đây những lần quan hệ thể xác chỉ đem đến cho anh cảm giác ô uế và ghét bỏ chính mình. Mười lần như một, tất cả đều kết thúc nửa vời khi anh đột ngột vùng dậy lao vào nhà vệ sinh tắm rửa. Chỉ đến ngày Cố Tiểu Khanh bước vào cuộc đời mình, người đàn ông trong anh mới được cứu rỗi.

Bản thân Âu Lâm Ngọc rất rõ, Ngô Nhạc Thanh chưa từng yêu anh, hết thấy tình yêu và nhiệt tình cô đã trút cạn cho người đàn ông khác. Cũng tại vì năm xưa trái tim chàng trai mới lớn lần đầu tiên biết rung động, nên cứ cố chấp níu giữ cho tới mãi sau này. Bà ngoại nói rất đúng, hai người họ đã lựa chọn ai thì có chết cũng quyết không quay đầu. Anh yêu Ngô Nhạc Thanh đơn phương và khổ sở suốt quãng thời gian dài đằng đẳng. Nhưng từ trước đến nay, không bao giờ anh có mặt trong câu chuyện kể về người xưa của cô. Ngày Nhan Thần Dật dẫn theo Nhan Hỉ đến phòng bệnh anh đã sáng tỏ, thứ anh nhận được từ cô suốt đời này mãi mãi sẽ chỉ là lời cự tuyệt vô tình. Hóa ra kết thúc này không những không đau như anh tưởng mà còn nhẹ nhõm vô cùng. Nhẹ nhõm, vì cuối cùng anh đã được giải thoát.

Âu Lâm Ngọc đi qua những ngày kế tiếp một cách rất bình thường, bình thường tới nỗi không ai có thể nhìn thấy chút gì khác biệt qua vẻ ngoài lịch lãm, phong độ cổ hủ của anh. Chỉ có anh mới biết mình bất thường ở đâu. Cụ thể như, anh bắt đầu mất ngủ nghiêm trọng. Mặc kệ anh gồng mình kiểm soát ra sao, số lần sử dụng thuốc ngủ vẫn tăng liên tục không ngừng. Anh biết không phải anh mất ngủ vì Ngô Nhạc Thanh, mà vì thân thể quen thuộc đó, thân thể của người con gái gầy xương xương, ít nói và luôn âm thầm cam chịu.

Người tài xế mới lão luyện và kiệm lời. Từ băng ghế sau, như một thói quen vô thức, Âu Lâm Ngọc lại hướng ánh nhìn đến vị trí lái phía trước. Giờ đây bàn tay đặt trên bánh lái đã đổi thành bàn tay đàn ông lực lưỡng chắc nịch với những đường huyết mạch đan xen mạnh mẽ. Trước mắt anh bỗng hiện lên những ngón tay mảnh khảnh nhỏ bé, không trang sức điệu đà cũng chẳng trắng muốt yêu kiều nhưng luôn luôn được giữ gìn gọn gàng sạch sẽ. Ngày ấy cô nói với anh mình chưa từng có ngày sinh nhật. Nỗi chua xót trào dâng trong lòng, anh quay mặt nhìn ra ngoài cửa kính.

□ □ □

Hải Nam tháng chín, cái nóng hoa mắt vùng vằng chưa chịu bỏ đi, lại còn cao hơn thành phố C hẳn mười độ. Vừa đặt chân xuống máy bay, Cố Tiểu Khanh cởi ngay áo khoác, may mà cô chỉ mặc một chiếc áo cộc tay bên trong. Sau khi lấy hành lý xong, cô nhanh chân ra khỏi lối đi an toàn, không biết rằng thành phố này sắp hoan nghênh mình bằng một màn tiếp đón hết sức ấn tượng. Được hộ tống phía sau bởi anh chàng cao to đẹp trai, cô gái ôm cái bụng bầu to quá khổ so với thân hình bước thoăn thoắt về phía Cố Tiểu Khanh, vừa hồn hển đỡ thất lưng, vừa hoảng hốt la toáng lên: “Tổ tông ơi, từ từ đã.”

Cố Tiểu Khanh bỏ mặc hành lý, chạy ào đến bên Lý Triết, nhưng chưa kịp chạm vào cô nàng thì đã bị cái bụng nóng hôi hổi cản lại.

Đưa tay đỡ Lý Triết đứng vững, Cố Tiểu Khanh không giấu được vẻ kinh ngạc khi thấy cái bụng tròn lẳn kia. Đám cưới đầu năm nay của Lý Triết, Cố Tiểu Khanh không thể đến chung vui. Trong cuộc điện thoại gọi cho Cố Tiểu Khanh vào tháng ba vừa rồi, Lý Triết báo tin mình đã có thai. Tính toán tới lui thì nhiều nhất cũng chỉ bảy tháng, Cố Tiểu Khanh không thể lý giải được vì sao bụng cô bạn lại to đến nhường này.

Cô bình tĩnh hỏi Lý Triết: “Nói nghe nè, cậu sắp sinh đúng không? Nếu không sao bụng cậu lớn như vậy được?”

Gương mặt Lý Triết hơi phù nề vì mang thai, nhưng tay chân vẫn nhỏ nhắn xinh xắn như dạo nào. Cô nàng quệt mồ hôi trên trán: “Không lớn sao được, trong này tới hai đứa, tớ bị tui nó ép sắp chết tới nơi rồi đây này.”

Cố Tiểu Khanh bị dọa đến sợ run, lo âu hỏi: “Mới bảy tháng mà đã vậy rồi, tới lúc gần sinh chắc còn lớn hơn nữa hả cậu?”

Nào ngờ Lý Triết thình lình ôm chặt cánh tay Cố Tiểu Khanh, bắt đầu ai oán khóc than: “Tiểu Khanh ơi, tớ có muốn sinh con đâu, chính anh ta đã âm mưu hãm hại tớ.” Nói xong còn chỉ tay vào anh chàng bên

canh, vẻ mặt giống hệt lên án kẻ phạm tội.

Mặt Cổ Tiểu Khanh nổi đầy vạch đen, trong khi anh chàng kia dường như đã quá quen với chuyện này, anh ta thản nhiên đi tới nhặt lên chiếc vali ngã chổng chơ trên mặt đất của Cổ Tiểu Khanh, không thèm nhìn Lý Triết lấy một lần.

Sợ tiết mục than thở này kéo dài lê thê không dứt, Cổ Tiểu Khanh bèn giục cô bạn: “Đi thôi, có gì mình ra ngoài nói sau.”

Chồng của Lý Triết tên Chu Nghị. Cổ Tiểu Khanh chẳng biết chút gì về chuyện của hai người. Trước khi kết hôn cho đến bây giờ, ngoại trừ cái tên chú rể mà mãi cho đến sát ngày cưới Lý Triết mới tiết lộ đúng một lần qua điện thoại ra, còn thì cô nàng kín như bưng.

Chu Nghị rất lịch sự, anh vừa xách hành lý giúp Cổ Tiểu Khanh vừa chu đáo mở cửa cho cô. Lúc lên xe, Lý Triết nâng nặc đòi ngồi ghế sau cùng Cổ Tiểu Khanh, anh chồng chẳng nói năng gì, dìu cô vợ lên xe rồi thuận tay đóng cửa lại.

Vừa hay đang giờ cơm trưa nên vợ chồng Lý Triết bàn bạc đưa Cổ Tiểu Khanh đi ăn trước. Hai cô gái ngồi dựa sát vào nhau trên ghế sau, Lý Triết nói liên tu bất tận nhưng Cổ Tiểu Khanh hoàn toàn không để tâm nghe. Cô đặt tay lên bụng Lý Triết, cẩn thận xoa nhẹ, cảm nhận sự mềm ẩm truyền đến lòng bàn tay, đột nhiên bên dưới có cái gì đó nhúc nhích khe khẽ, cô giật thót rụt ngay tay lại.

Giọng Lý Triết oang oang: “Tớ hỏi cậu ở đâu, có nghe không?”

Cổ Tiểu Khanh dụi dằm nhìn Lý Triết thay vì trả lời câu hỏi: “Lý Triết sắp làm mẹ rồi nhé.”

Lý Triết bỗng chốc thôi lú ra lú rú, cúi xuống nhìn bụng, vuốt nhẹ hai lần, rồi ngẩng lên thăm thì với Cổ Tiểu Khanh: “Đúng vậy, Tiểu Khanh à.” Khoảnh khắc này trong mắt Cổ Tiểu Khanh cô bạn lí lắc ngày xưa nay đã trưởng thành. Cổ Tiểu Khanh nghĩ chắc hẳn một bước ngoặt nào đó đã xảy ra trong cuộc đời cô ấy.

Lúc ăn cơm, lần thứ hai trong ngày Cổ Tiểu Khanh bị cô bạn không biết xấu hổ là gì của cô dọa sợ run. Cô nàng lấy một cái chén to, xới cơm đầy ú, chan vào đủ loại nước canh rồi bưng cái chén vĩ đại ấy ăn ngon lành. Chiến đấu hết hiệp một, Lý Triết lại dứt điểm thêm hai chén cơm nữa.

Cổ Tiểu Khanh hết nhìn bụng Lý Triết rồi lại nhìn anh chàng đang ở bên hầu hạ vợ ăn cơm với vẻ mặt không mấy may mắn. Chu Nghị ung dung cất tiếng: “Cô đừng sợ, cô ấy đã ăn như vậy từ lúc mới mang thai tới giờ, bác sĩ kiểm tra rồi, cô ấy vẫn khỏe mạnh, không bệnh tật gì cả.”

Cổ Tiểu Khanh biết phụ nữ có thai phải cung cấp chất dinh dưỡng cho em bé nên ăn nhiều là chuyện đương nhiên, nhưng nhiều như Lý Triết thì lại quá mức chấp nhận, cô buộc phải nói: “Hay là cậu ráng kiểm chế chút đi, cậu mà để em bé lớn quá thì sau này khó sinh lắm.”

Lý Triết ngược đời mắt long lanh nước ra khỏi “chậu” canh: “Tiểu Khanh, tớ đói mà. Cậu không biết đâu, hai đứa nhỏ này giày vò tớ vô cùng, tớ ăn bao nhiêu đều vô hết chiều dài của tụi nó. Hai đứa nó ngày nào cũng đói bụng từ sáng tới tối làm tớ sợ phát khiếp.” Ngoài cúi đầu ăn ra, Cổ Tiểu Khanh thật tình không còn gì để nói.

Chu Nghị lái chiếc Buick đời mới, xem chừng anh rất khá giả. Xong bữa cơm trưa, hai vợ chồng chở Cổ Tiểu Khanh tới khu nhà công ty bất động sản đã sắp xếp cho cô. Suốt thời gian công tác ở Hải Nam, Cổ Tiểu Khanh sẽ ở tại một căn hộ dành cho người độc thân, vốn dĩ căn hộ đó là nơi trú ngụ của một đồng nghiệp khác, nhưng Trương Diệu Dương triệu hồi anh ta trở về và điều cô đến đây thay thế, đúng như cô mong muốn.

Cổ Tiểu Khanh không mời vợ chồng Lý Triết lên nhà, cô bảo họ về rồi kéo vali đi thang máy lên tầng trên. Tiểu khu tuy không lớn nhưng điều kiện bên trong cũng không đến nỗi nào, hầu hết những người ở đây đều thuộc thành phần trí thức độc thân.

Nhà trọ nhỏ bé nằm trên tầng hai mươi mốt. Vừa mở cửa, một thứ mùi lạ lẫm xộc vào mũi. Nhà có một phòng ngủ và một phòng khách nhỏ, đồ dùng gia đình đầy đủ không thiếu thứ gì. Cô đứng ở cửa nhìn cảnh tượng bữa bộn, hỗn loạn bày ra trước mắt. Báo chí vút tán loạn trên bàn trà, mấy chiếc tất bẩn rơi vãi trên

sofa, và thêm chiếc quần lót màu hồng bị nhét vào góc ghế. Lần này đến nhận thay phần việc của anh đồng nghiệp trẻ còn độc thân, cô mới được mục sở thị một người đàn ông độc thân có thể sống lòi thoi, nhếch nhác tới mức nào.

Cố Tiểu Khanh thở dài, xắn tay áo bắt đầu tổng vệ sinh.

Tiết trời thiêu đốt của Hải Nam khiến Cố Tiểu Khanh có chút bức bối. Quét tước lau chùi nhà cửa xong, trời đã sẩm tối. Cô mở toang khung cửa thông gió, những luồng hơi oi ả đổ xô nhau kéo đến phủ vào mặt. Thành phố này không có nổi một ngọn gió mát lành. Mồ hôi trên người ướt mem, nom cô như thể mới lao mình ra khỏi vũng nước.

Trong căn nhà yên ắng, Cố Tiểu Khanh mệt lả, bủn rủn ngồi phịch xuống sofa rồi ngẩn người nhìn bước tường vôi trắng trước mặt. Thi thoảng có tiếng xe chạy vụt qua xé tan màn gió trên con đường cao tốc phía xa, rồi sau đó mọi thứ lại lùi về tĩnh mịch.

Vì tiếp nhận công việc dở dang của người khác, cô không có thời gian nghỉ ngơi, ngay ngày hôm sau cô đã phải có mặt tại công ty bất động sản phía đối tác. Họ cấp cho cô một chiếc xe để chạy đi chạy về công trường. Cố Tiểu Khanh đột ngột chen ngang ngay khi công trường đang vào giai đoạn thi công gấp gáp và khá căng thẳng, thế nên lúc đầu cô lúng túng không theo kịp. May mắn là trước đây cô đã từng tham gia thiết kế công trình này, vì thế sau những ngày đầu bẽ bộn, công việc đã từ từ đi vào quỹ đạo.

Cuộc sống của Cố Tiểu Khanh ở Hải Nam khá nhàn nhã. Mỗi ngày cô chỉ cần đi công trường một chuyến, đến đó lại được tự do hoàn tất phần việc của ngày trong vòng hai ba giờ đồng hồ, không bị ai quản lý. Rồi rãi, cô sẽ đến nhà Lý Triết ăn bữa cơm miễn phí, hoặc theo cô nàng đi dạo phố sắm đồ cho phụ nữ có thai và trẻ sơ sinh. Ngày ngày đều trôi qua bình lặng, êm đềm và no đủ như thế.

Hải Nam là nơi bão táp thường xuyên càn quét. Cuối tháng chín, bão đổ bộ, công trường ngừng thi công. Nghỉ làm, Cố Tiểu Khanh đóng cửa ở nhà không dám ra đường. Sinh ra và lớn lên ở vùng đồng bằng, cô chưa bao giờ phải nếm trải cảnh mưa cuồng gió giạt thế này. Mười hai giờ trưa, mây mù u ám giăng kín cả bầu trời, căn phòng tối mờ chìm trong tiếng mưa ào ào xối xả như thác lũ trút nước. Trên con đường vắng bóng người, thẳng hoặc có chiếc xe hơi hối hả lao đi trong trời mưa trắng xóa. Bão còn ở xa nên gió vẫn thổi với vận tốc bình thường. Nhưng khi bão thật sự tràn vào đất liền, sẽ kinh hoàng tới mức nào đây, Cố Tiểu Khanh quả thật không dám tưởng tượng.

Hai tiếng trước Lý Triết gọi điện dặn cô đừng ra ngoài, Cố Tiểu Khanh cũng không dám đi đâu. Cô trốn trong nhà ngồi trên ghế xem tivi. Đài truyền hình địa phương liên tục đưa tin về cơn bão, phóng viên đang trực chiến tại khu vực bến tàu nói “Bão sẽ đổ bộ trong hai giờ tới, gió giật cấp tám, thuyền bè đều phải về cảng để tránh gió.”, đang nói giữa chừng, một cơn lốc bất thần ập đến, nếu anh ta không kịp bám vào lan can bên cạnh thì chắc chắn đã bị thổi ngã nhào. Tình hình hiện tại vô cùng nguy cấp. Bất giác, cô cảm thấy căng thẳng.

Dáo dác nhìn quanh căn nhà, cô không thể ngăn mình khỏi cảm giác sợ hãi và ngay trong giờ phút cô đang nơm nớp lo sợ đó, bên ngoài bỗng truyền đến tiếng đập cửa ầm ầm làm cô giật bắn người, suýt chút nữa hét ra tiếng.

Cô lấy lại bình tĩnh, không nghĩ ra được ai sẽ tới tìm mình vào giờ này. Cố Tiểu Khanh ngờ vực đi đến cửa, nhìn qua mắt mèo, hành lang tối như mực không thể thấy rõ bất cứ thứ gì. Cố trấn an tinh thần, cô mở cửa.

Ngoài cửa, Âu Lâm Tỷ ướt sũng nước, anh đang lo, đợi Tiểu Khanh mở cửa xong, có khi dưới chân anh đã thành một vũng nước nhỏ. Anh xách túi hành lý nhỏ gọn, người trông thô thẫm nhưng nụ cười vẫn tươi roi rói.

Âu Lâm Tỷ khoe cả hàm răng trắng bóng, sáng khoái hứng khởi nhìn Cố Tiểu Khanh đứng trong nhà tròn mắt như cô ngốc, nói tỉnh rụi: “Nhìn xem Cố Tiểu Khanh, anh tới an ủi em đây, cho anh ở nhờ nhé?”

Nhìn những giọt nước trên cằm anh nhỏ xuống tí tách, Cố Tiểu Khanh nở nụ cười.

Chẳng qua nụ cười ấy có phần bất đắc dĩ.

Hết chương 30.

31. Chương 31

Cô lặng thinh đứng nép sang bên nhường lối để Âu Lâm Tỷ vào nhà. Toàn bộ hành lý của anh đều ướt mềm vì mưa, chỗ cô lại không có quần áo để anh thay, hết cách, cô đành đưa anh mặc quần thể dục của mình. Chiếc quần đó đối với cô khá dài và rộng, vậy mà anh mặc vào lại ôm khít, ống quần còn hụp hẳn một đoạn dài, trông hết sức “ngố tàu”. Đó là Cố Tiểu Khanh thấy thế, chứ Âu Lâm Tỷ thì chẳng những không để ý gì tới tình trạng khó coi lúc này, mà còn cao hứng đứng đưa lắc lư rào mấy vòng trong nhà cô.

Cố Tiểu Khanh vào bếp làm đồ ăn cho anh, lúc làm xong đem ra, cô thấy anh ngồi xếp bằng trên sofa xem tivi, dáng vẻ rất ung dung, rất thư thái.

Chắc vì quá đói nên anh bưng cả chén cơm to ăn “rào rào”, không có chút gì giống với một Âu Lâm Tỷ từ tốn tao nhã trên bàn ăn mà cô từng thấy.

Cố Tiểu Khanh ngồi trên sofa nhìn anh chàng ăn cơm ngon lành trước mặt cô không chớp mắt. Thật ra, cô không nhìn anh mà chỉ đơn giản là hướng mắt về phía anh, bởi tâm trí cô đang lang thang ở nơi khác.

Đang ăn nửa chừng, Âu Lâm Tỷ bỗng ngẩng phắt đầu lên nhìn Cố Tiểu Khanh: “Thế nào? Tự nhiên thấy anh đẹp trai quá hả?”

Bộ dạng anh “xuống cấp” trầm trọng thế này, cô khen được mới lạ. Cô tựa vào ghế, chống cằm, nghiêng đầu hỏi: “Anh và anh của anh là anh em, nhưng mà sao anh không có quan hệ huyết thống với người thân của anh ấy?”

Âu Lâm Tỷ nhìn cô một lúc, sau đó cúi đầu giải quyết gọn ghẽ chén cơm chỉ trong ba lần và dũa. Xong xuôi, anh đặt chén trở lại bàn trà, quệt miệng một cái, ngồi thẳng lưng ngay ngắn, rồi mới thông thả lên tiếng: “Chuyện này nói ra dài dòng lắm, để anh từ từ kể cho em nghe.”

Âu Lâm Tỷ kể, anh và Âu Lâm Ngọc là anh em cùng cha khác mẹ. Nếu nói mẹ Âu Lâm Ngọc là vợ cả thì mẹ anh là vợ lẽ thứ ba của ba anh.

Mẹ Âu Lâm Tỷ là người Hoa quốc tịch Canada, hơn ba thế hệ gia đình anh đều di dân sang Canada sinh sống. Âu Lâm Tỷ may mắn hơn Âu Lâm Ngọc vì anh có mẹ là người độc lập và bản lĩnh. Là một nhà thiết kế thời trang, bà gặt hái được vô số thành tựu về vang trong sự nghiệp. Cả cuộc đời, bà chưa từng bước chân vào gia tộc họ Âu. Mạnh mẽ, phóng khoáng và không cần dựa dẫm vào đàn ông, bà đã một thân một mình sinh hạ và nuôi anh khôn lớn.

Lúc nhỏ, Âu Lâm Tỷ quá non nớt để có thể hiểu được những rắc rối tình cảm phức tạp của thế hệ ba mẹ anh. Đến khi thật sự trưởng thành, anh cũng chẳng thiết tha gì với chuyện đi lục lọi tìm tòi chuyện từ đời xưa đời xưa. Kỳ thực, anh không hề muốn gặp ba mình, một lần cũng không.

Cố Tiểu Khanh im lặng lắng nghe anh nói, sau khi trầm ngâm hồi lâu, cô hỏi: “Có phải mẹ anh ấy đang ở trong viện điều dưỡng của thành phố C không?”

“Ừ, phải. Hai năm qua nhà họ không ai có thể chăm sóc cho bà ấy được, mà bà ấy lại không nhận ra anh của anh, dù sao thì ở viện điều dưỡng bà ấy cũng được người ta chăm sóc chu đáo hơn.”

Cố Tiểu Khanh không nói gì, đứng dậy thu dọn chén dũa trên bàn trà mang đi rửa. Chẳng mấy chốc, tiếng nước chảy ào ào không dứt vang lên trong gian bếp nhỏ. Cái chén trong tay rửa mãi không xong, xong sao được khi cô cứ thờ người cụp mắt nhìn xuống, rửa đi rửa lại hết lần này tới lần khác.

Âu Lâm Tỷ đứng sau lưng cô rất lâu, thỉnh thoảng mở miệng nói: “Cố Tiểu Khanh, mấy người lãng phí nước như em thật đáng xấu hổ.”

“Ồ.” Cô buồn bã đáp lại một tiếng, rồi dừng việc đang làm, thuận tay tắt vòi nước.

Buổi chiều, trời bắt đầu nổi cơn giông. Những trận cuồng phong đến cùng mưa to vẫn vũ mạnh bạo đập rầm rầm ngoài cửa sổ. Đồng hồ mới điểm hơn bốn giờ chiều mà bầu trời đã ngập một màu đen kịt. Cố Tiểu Khanh đứng trong nhà nhìn quang cảnh bên ngoài qua khung cửa, cây cối trong tiểu khu đều bị gió thổi

giật về một hướng, một nhánh cây còn bị gió giật gãy lìa nằm xơ xác giữa đường. Cảnh tượng bây giờ thật khiến người ta thon thót lo âu.

Hai người quanh quẩn trong nhà, rảnh rang nhàn hạ không có việc gì để làm. Ngồi xem tivi giấy lát, thoáng đã cái đến giờ cơm tối, Cố Tiểu Khanh liền vào bếp chuẩn bị bữa ăn đơn giản vừa đủ cho hai người. Từ trước đến nay vốn là người chỉ biết ngồi một chỗ thưởng thức món ăn, nên lúc Cố Tiểu Khanh nấu nướng, Âu Lâm Tỷ chẳng những không giúp được việc gì ngược lại còn làm nhà bếp rối reng hơn. Mặc dù tính tình rất hiền lành và nhẫn nhịn, nhưng rốt cuộc Cố Tiểu Khanh cũng không nhịn được phải đuổi anh ra ngoài.

Lúc ăn cơm, Cố Tiểu Khanh hỏi Âu Lâm Tỷ: “Tóm lại anh tới Hải Nam làm gì vậy?”

Âu Lâm Tỷ cầm chén cơm, không nhìn Cố Tiểu Khanh, lơ đãng đáp: “Anh đã nói là đến để lo cho em mà em không tin, em định hỏi tới khi nào mới chịu thôi?”

Cố Tiểu Khanh cúi xuống khảy khảy chén cơm, lời muốn nói tắc nghẽn trong cổ họng.

Bữa cơm tối kết thúc, họ lại trở về làm tổ trên sofa xem tivi. Thời điểm này, ngoài những tin tức thông báo diễn tiến cơn bão và giông gió hải hùng đang được phát liên tục, chương trình truyền hình không có gì hay ho thú vị. Cuối cùng, Âu Lâm Tỷ bấm sang đài khác có chiếu tiết mục giải trí vui nhộn. Cố Tiểu Khanh ngồi yên trên sofa hào hứng xem, dù chỉ là những màn tấu hài nhàn nhạt chẳng có ý nghĩa gì nhưng ít ra cũng giúp căn nhà sống động hơn phần nào.

Chín giờ, điện thoại Cố Tiểu Khanh đặt trên bàn trà đột ngột đổ chuông. Cô nhìn số hiển thị trên màn hình, là Mã Nguyên Bưu. Đạo này Mã Nguyên Bưu thường gọi điện cho cô. Anh chàng và cô nàng độc thân chuyện trò với nhau như hai người bạn cũ, và cũng dừng lại đứng ở đó, tuyệt nhiên không có tình cảm nam nữ như người ta thường mơ màng liên tưởng. Vì thế Cố Tiểu Khanh rất nhẹ lòng khi ở cạnh Mã Nguyên Bưu.

Điện thoại kết nối, Mã Nguyên Bưu bình thản mở đầu cuộc gọi như bao lâu nay: “Tiểu Khanh, cậu đang ở đâu vậy?”

“Ở nhà, sao thế?” Cố Tiểu Khanh trả lời, thả lỏng người ngã ra sau ghế.

“Vậy tốt rồi, hôm nay tớ xem tivi thấy Hải Nam đang có bão, chỗ cậu có sao không?”

Cô vẫn thả lỏng cơ thể, uể oải đáp: “Chỗ tớ không sao, công trường ngừng thi công nên tớ ở nhà rảnh rang chả làm gì cả.”

“Thế thì cậu ở yên trong nhà nhé, trên tivi người ta nói tình hình bên ngoài xấu lắm.”

Cố Tiểu Khanh cười khê: “Tớ biết rồi, nhất định không ra ngoài đi lung tung đâu.”

Điện thoại vừa reo, Âu Lâm Tỷ đã nhìn Cố Tiểu Khanh không rời mắt, giờ lại thấy cô cười vui vẻ thế kia, trong bụng bắt đầu hậm hực.

Anh nói thật to: “Cố Tiểu Khanh, anh muốn uống nước.”

Cô cau mày nhìn Âu Lâm Tỷ, không nói một lời, cầm điện thoại vào nhà bếp rót nước. Người ở đầu bên đây bên kia lặng im trong khoảnh khắc, đương nhiên anh nhận ra giọng Âu Lâm Tỷ.

Một lát sau anh mới lên tiếng: “Tiểu Khanh, nhà cậu còn có người khác hả?”, anh nói hơi nhanh.

Cố Tiểu Khanh xoay người về phía bình nước, trả lời lẹ làng, không bận tâm cũng chẳng nghĩ ngợi: “Ừ, là một người bạn. Đến Hải Nam làm việc, gặp bão nên nán lại.”

Mã Nguyên Bưu cúi đầu: “Ra là vậy.”

Cố Tiểu Khanh không muốn nói dông dài về đề tài này, cô chào tạm biệt anh rồi ấn phím kết thúc cuộc gọi. Trở lại phòng khách, cô đặt cốc nước trước mặt Âu Lâm Tỷ.

Âu Lâm Tỷ dùng cặp mắt dò xét nhìn cô: “Ai gọi đó?”

Cố Tiểu Khanh liếc nhìn anh, ngồi trở lại vào ghế: “Anh lại cảm thấy buồn chán rồi phải không?”

Chính Âu Lâm Tỷ cũng thấy mình quá ư vô duyên nên nín thinh, chuyển sang nằm dài trên ghế sofa.

Nháy mắt đã đến nửa đêm, Âu Lâm Tỷ ngồi dậy, mở to mắt nhìn Cố Tiểu Khanh, hỏi một vấn đề rất hợp tình hợp lý: “Anh nói này, tối nay chúng ta ngủ thế nào?”

Cố Tiểu Khanh thở dài một hơi, đứng lên vào phòng ngủ, lôi tấm đệm cất dưới giường đem ra trải ngoài phòng khách và phủ thêm chiếc chăn lên trên. Thu xếp xong, cô vào bếp làm cho mình ly sữa rồi bưng đến phòng ngủ.

Vừa đến cửa phòng ngủ, tiếng Âu Lâm Tỷ gọi sau lưng làm cô dừng bước: “Cố Tiểu Khanh.”

Cố Tiểu Khanh quay ra sau, Âu Lâm Tỷ ngồi xếp bằng trên đệm, đôi mắt trong sáng chứa đựng chờ mong ngược lên nhìn cô. Cuối cùng anh cũng hỏi được cái câu mà ngay sau khi bước qua cửa đã muốn hỏi cô: “Cố Tiểu Khanh, em vẫn ổn chứ?”

Cố Tiểu Khanh sững sờ đứng chôn tại chỗ, phải mất một lúc lâu cô mới có thể định thần lại. Sau khoảng thời gian dài trầm mặc, cô lặng lẽ xoay người, nhẹ nhàng đóng cửa. Chuyện này tốt nhất đừng ai hỏi, hãy để vết thương lòng của cô được ngủ yên.

Cơn bão khiến cuộc sống của người dân Hải Nam bị gián đoạn hai ngày. Bão tan, trời quang mây tạnh, Cố Tiểu Khanh trở về những ngày lục tục đi làm. Rất tiếc tâm tình Cố Tiểu Khanh lại không quang đãng như bầu trời sau cơn bão, hiện tại cô đang bức dọc vì Âu Lâm Tỷ cứ bình chân như vại, ở lì trong nhà cô.

Sáng sớm ra đến cửa, không nhận nổi nữa, cô hỏi luôn: “Này, nói thật đi, cuối cùng anh đến Hải Nam chi vậy?”

Âu Lâm Tỷ đang ăn sáng, cắn miếng quẩy, uống ngụm sữa đậu nành, nhìn Cố Tiểu Khanh đứng đối diện ở cửa. Anh giật mình giấy ăn lau miệng, rồi rề rề lên tiếng: “Không phải anh nói rồi sao, anh đến đây chăm lo cho em.”

Cố Tiểu Khanh nghe xong phì cười: “Anh nghĩ xem, tôi là người lớn chứ đâu phải con nít mà cần anh chăm lo, còn nữa, anh chạy tới đây thì công việc kinh doanh bỏ đi đâu?”

Âu Lâm Tỷ thoát nghiêm nghị, im lặng nhìn Cố Tiểu Khanh chăm chăm, Cố Tiểu Khanh cũng không tỏ ra yếu thế, nhượng mắt nhìn lại anh. Cuộc giao chiến bằng mắt giữa họ bất phân thắng bại. Kết cuộc Âu Lâm Tỷ giương cờ trắng đầu hàng với câu nói lấp liếm: “Em coi như anh tới du lịch đi.”

Cố Tiểu Khanh hết cách bắt bẻ, đành ôn hòa thương lượng: “Chỗ tôi nhỏ quá, hay anh ra khách sạn ở được không?”

Âu Lâm Tỷ lườm cô một cái: “Anh đang ở nhà em thoải mái, việc gì phải tìm khách sạn?”

Đến lúc này thì Cố Tiểu Khanh thật sự nổi giận, cô thẳng thừng: “Anh không ở khách sạn thế chẳng lẽ chúng ta cô nam quả nữ ở chung một nhà à? Lỡ có chuyện gì thì sao?”

Âu Lâm Tỷ khinh khỉnh: “Anh nói này Cố Tiểu Khanh, đầu óc em không trong sáng gì hết nhé, ai nói cô nam quả nữ ở chung một nhà thì nhất định sẽ có chuyện phát sinh?”

Bị anh bắt bí đến cùng đường đuối lý, cô chẳng thèm tranh cãi, đóng cửa cái “rầm” bỏ đi cho yên thân, mặc kệ anh muốn ra sao thì ra.

□ □ □

Giông bão ra đi, ngày tháng nóng rẫy trở về. Vì thành phố Hải Nam có độ ẩm lớn, thế nên trời vừa trở nóng, ai nấy đều cảm thấy bức bối với cái oi bức và lưng áo ướt mồ hôi rin rít. Công ty bắt động sản bên đối tác cấp cho Cố Tiểu Khanh một chiếc Santana. Không biết chiếc xe này chạy bao nhiêu năm mà nội thất bên trong cũ kỹ rách tươm, ngay cả hệ thống điều hòa cũng hỏng hóc không sử dụng được.

Cố Tiểu Khanh hạ cửa kính, chiếc xe lướt qua những ngọn gió khô hanh chạy thẳng một mạch về nhà. Về đến nơi thì cả người cô đã đổ mồ hôi nhễ nhại. Cô đậu xe vào bãi rồi xách theo mấy túi đồ ăn to đặt trên ghế lái phụ xuống xe.

Phải nói rằng, Cố Tiểu Khanh đang tức anh ách. Mấy hôm nay cô để ý thấy hình như Âu Lâm Tỷ định “cắm rễ” luôn ở nhà mình. Hàng sáng Cố Tiểu Khanh rời nhà đi làm, anh cũng theo chân cô ra ngoài, rồi buổi tối đúng giờ cơm lại lò dò về trong tình trạng ướt rượt mồ hôi mồ kê, hại cô nguyên một ngày mệt

đứt hơi, về đến nhà còn phải nấu cơm cho anh. Bực nhất là, anh có vẻ đã quen với tấm đệm trải trên sàn nhà nên ngủ rất ngon lành, không hề có ý định muốn đi nơi nào khác.

Cố Tiểu Khanh khệ nệ xách mấy túi đồ ăn đi về phía tòa nhà tiểu khu. Từ đằng xa, cô đã thấy một người đứng ung dung, vững chãi dưới tàn cây trước lầu. Anh luôn là vậy, kiên nhẫn và bình tĩnh, cho dù lúc này phải hứng chịu cái nóng hầm hập của Hải Nam. Cố Tiểu Khanh gượng cười chào đón cậu bạn.

Trong bộ trang phục chỉnh chu, lịch sự, anh mỉm cười nhìn Cố Tiểu Khanh bước đến gần.

“Hi, sao cậu lại đến đây?” Cố Tiểu Khanh mở lời trước.

Mã Nguyên Bưu cười ảm áp: “Nếu tớ nói là đặc biệt tới thăm cậu, e rằng rất đường đột, thôi cậu cứ xem như là tớ đi du lịch đi.”

Cố Tiểu Khanh sưng lại giấy lát, sau đó lúng túng cười hỏi: “Mà sao cậu tìm được chỗ này?”

Mã Nguyên Bưu vẫn đáp lại thái độ gượng gạo của cô bằng nụ cười ảm áp: “Nếu thật sự muốn tìm thì chắc chắn sẽ tìm được.” Dường như anh không định nói cho cô biết, Cố Tiểu Khanh cũng phớt lờ không hỏi lại, bảo anh lên nhà ngồi chơi.

Cố Tiểu Khanh thoải mái mời anh vào nhà là vì yên chí giờ này Âu Lâm Tỷ chưa về, có ngờ đâu vừa mở cửa thì anh chàng bất ngờ ra đón trong chiếc tạp dề hình gấu Pooh và đôi tay còn đeo bao tay cao su. Mấy thứ đồ nội trợ này cách xa phong cách quý ông của anh một trời một vực, nhìn rất buồn cười.

Cố Tiểu Khanh giật thót: “Anh đang làm gì đấy?”

“Làm vệ sinh nhà cửa cho em chứ sao!” Âu Lâm Tỷ trả lời tỉnh khô, dứt lời thấy Mã Nguyên Bưu đứng sau Cố Tiểu Khanh, anh thoáng ngẩn người.

Cố Tiểu Khanh giới thiệu: “Đây là bạn trung học của tôi, Mã Nguyên Bưu.” Xong lại quay sang Mã Nguyên Bưu nói: “Bạn tớ, Âu Lâm Tỷ, đến Hải Nam chơi, đang ở tạm trong nhà tớ.”

Âu Lâm Tỷ lập tức khôi phục lại vẻ đứng đắn nghiêm chỉnh, tỏ ra như mới gặp Mã Nguyên Bưu lần đầu tiên, mau mắn tháo bao tay rồi nhiệt tình bắt tay anh. Hai người lịch sự chào hỏi qua lại, trao đổi những lời khách sáo vô thưởng vô phạt. Nghi thức xã giao được hai anh chàng thể hiện hoàn hảo không chê vào đâu được.

Âu Lâm Tỷ mời Mã Nguyên Bưu ngồi xuống sofa, rồi lại xăng xái pha trà rót nước. Anh nhiệt tình một cách thái quá, cứ như mình mới là chủ nhân đích thực của căn nhà này vậy. Trong khi đó, chủ nhà thật lại bị gạt qua một bên hết sức trắng trợn và chỉ còn cách dùng mắt thị uy: “Làm quá!”

Âu Lâm Tỷ làm ngơ ánh mắt cảnh cáo của Cố Tiểu Khanh, điềm nhiên ngồi xuống cạnh Mã Nguyên Bưu, niềm nở hỏi: “Anh Mã đến Hải Nam để giải quyết việc công à?”

Mã Nguyên Bưu hòa nhã cười đáp: “Nói là việc công cũng được, sẵn tiện ghé xem tình hình Tiểu Khanh thế nào.”

Âu Lâm Tỷ cười giả lả: “Anh Mã là bạn học của Tiểu Khanh sao? Sao trước giờ tôi chưa từng nghe cô ấy nhắc tới anh?”

Trước kiểu nói xỏ xiên của Âu Lâm Tỷ, Mã Nguyên Bưu vẫn trả lời với sắc mặt bình thản như không: “Chúng tôi mất liên lạc vài năm, khoảng thời gian trước tình cờ gặp lại rồi giữ liên lạc cho đến giờ.”

Âu Lâm Tỷ còn định nói nữa thì đã bị Cố Tiểu Khanh ngắt lời, cô nhìn Mã Nguyên Bưu nói: “Mã Nguyên Bưu, cậu ngồi chơi nha, tớ vào thay đồ rồi lát chúng ta ra ngoài ăn cơm.”

Mã Nguyên Bưu gật gật đầu: “Ừ, cậu đi đi.”

Cố Tiểu Khanh trừng mắt cảnh cáo Âu Lâm Tỷ lần nữa rồi mới quay lưng đi vào phòng ngủ. Lúc đi ra, không biết hai người kia đang nói gì mà cười hi hi vô cùng hòa hợp. Nhưng nói gì đi nữa, cô vẫn thấy nụ cười đó cứ giả giả, không thật một chút nào..

Tới khi đi ăn, vì hai anh chàng đều không lái xe đến mà Cố Tiểu Khanh lại không muốn lái chiếc Santana cũ kỹ đã hành cô cả ngày nên ba người quyết định ra ngoài tiểu khu đón xe.

Lên xe, Cổ Tiểu Khanh và Mã Nguyên Bưư cùng ngồi phía sau, Âu Lâm Tỷ liếc cô một cái, bất mãn và miễn cưỡng ngồi vào ghế trước.

Cổ Tiểu Khanh đưa mọi người đến một nhà hàng bán món ăn Tứ Xuyên, khách khứa đông đúc náo nhiệt. Cô chọn ngồi ở đại sảnh, những mong tiếng ồn xung quanh có thể kéo giãn tình cảnh ngại ngùng, lúng túng giữa họ.

Trong bữa ăn, ban đầu Cổ Tiểu Khanh còn gấp thức ăn cho Mã Nguyên Bưư vài lần, về sau thì cô không nói gì, chỉ cúi đầu ăn cơm. Chút thân thiện giả tạo giữa hai anh chàng khi này giờ đã bay biến, sự yên lặng nặng nề phất chốc bao trùm trên bàn ăn. Sau cùng Cổ Tiểu Khanh lấy cớ đi vệ sinh để tránh xa cái không khí ngột ngạt đến khó thở mà cô không sao thích ứng được.

Cổ Tiểu Khanh đi rồi, Âu Lâm Tỷ cũng buông đũa ngừng ăn. Anh châm điếu thuốc quay đầu hỏi Mã Nguyên Bưư: “Anh Mã đây có ý đến thăm Tiểu Khanh phải không?”

Mã Nguyên Bưư cũng buông đũa, lạnh nhạt đáp: “Cho là vậy đi.”

Âu Lâm Tỷ phả thuốc: “Tiểu Khanh có bạn trai rồi, anh Mã biết chưa?”

Nét mặt không hề biến sắc, Mã Nguyên Bưư cười nói: “Chuyện đó tôi cũng biết đại khái, nhưng tôi đoán chắc một điều, bạn trai cô ấy không phải anh.”

Âu Lâm Tỷ ghen lời, nhưng những lời nói tiếp theo của Mã Nguyên Bưư mới thực sự dồn anh vào thế bí, vô phương phản bác.

Mã Nguyên Bưư rũ mắt, chậm rãi xoa tay, từ tốn nói từng câu từng chữ: “Anh Âu, nếu anh đã là bạn của Tiểu Khanh thì nên lo nghĩ cho thanh danh của cô ấy mới phải. Dù sao Trung Quốc chưa mở cửa hội nhập tới mức thoáng như vậy, trai chưa vợ gái chưa chồng sống chung một nhà ắt khó tránh được lời điều tiếng. Anh Âu nghĩ xem tôi nói vậy có phải hay không?”

Âu Lâm Tỷ ghen cứng họng. Anh biết đã đụng phải đối thủ đáng gờm, hắn ta nhìn hiền lành lịch sự thế thôi chứ dứt khoát không phải là kẻ dễ bắt nạt.

Hết chương 31.

32. Chương 32

Hôm ấy quay lại chỗ ngồi, Cổ Tiểu Khanh khó khăn lắm mới nuốt trôi bữa cơm sặc mùi thuốc súng đó. Khi màn ăn uống căng thẳng vừa kết thúc, cô vội vàng chào tạm biệt Mã Nguyên Bưư, anh cũng lịch sự chào lại cô và Âu Lâm Tỷ rồi lên đường trở về khách sạn.

Ngày tháng tiếp tục trôi qua êm thấm, sau những hôm sáng đi tối về đều đặn của Âu Lâm Tỷ, Cổ Tiểu Khanh đã chấp nhận “sống chung với lũ”. Dẫu sao thì cô chỉ cần làm thêm một phần cơm, mà đôi khi còn được anh đỡ dần khoản lau chùi dọn dẹp nhà cửa. Tính ra, không có gì không tốt.

Đã mấy ngày liền cô không gặp lại Mã Nguyên Bưư. Phần vì anh không gọi điện cho cô, phần vì không muốn kéo bản thân vào những rắc rối phiền toái nên cô cũng không chủ động liên lạc với anh.

Tháng mười đến rất nhanh, những ngày này công trường thi công hoạt động liên tục để chạy đua cùng thời gian. Cổ Tiểu Khanh dạo gần đây mệt mỏi hơi tai với núi công việc nhiều không đếm xuể. Hôm nay cô rời công trường trong ánh chiều chạng vạng, vừa nhếch nhác lắm lem lại vừa mệt mỏi hải đảo sau cả ngày tất bật. Ra đến cổng cô gỡ chiếc mũ bảo hiểm trĩu nặng trên đầu, lúc ngược mắt lên thì thấy Mã Nguyên Bưư đang đứng gần đó nhìn cô mỉm cười.

Cổ Tiểu Khanh bước lại gần, cười nói: “Chào cậu.” Câu chào có đôi chút gượng gạo. Gượng gạo cũng phải, vì xét về nguyên tắc tiếp đãi bạn đến từ phương xa, việc nhiều ngày liền tiếp cô không hỏi thăm anh lấy một câu thật sự rất không phải phép.

Mã Nguyên Bưư bình thản cười hỏi cô: “Cậu xong việc rồi à?”

“Ừ, tớ xong rồi.”

“Cho tớ cơ hội mời cậu bữa cơm đi.” Anh tươi cười ngỏ ý mời.

Cô không chối từ, người ta đã đến tận cửa mời mà mình còn lắc đầu cự tuyệt thì thành ra phách lối kiêu ngạo quá.

Hai người đi tới trước chiếc Santana tồi tàn, Cổ Tiểu Khanh mở cửa xe, luồng hơi nóng từ không gian bên trong tràn ra ngoài. Dù họ đã đợi cái nóng vơi đi bớt rồi mới ngồi vào, nhưng chiếc xe phải hứng nắng cả ngày trời nên ghế ngồi vẫn nóng đến bỏng da.

Trong khi Cổ Tiểu Khanh khó chịu nhấp nha nhấp nhồm, thì Mã Nguyên Bưư vẫn ngồi yên ổn trên ghế lái phụ, không mấy may cựa quậy. Cô quay sang hỏi: “Bây giờ chúng ta đi đâu?”

Mã Nguyên Bưư đưa cô đến một nơi rất nhộn nhịp – con phố của những hàng quán lề đường. Có lẽ không chốn thành thị nào không có một nơi như vậy – nơi thuộc về con đường chỉ có những căn nhà xưa cũ in đậm vết thời gian, nơi ngõ nhỏ phố hẹp, chật chội người xe, thế nhưng vẫn rộn rã tiếng nói, tiếng cười và được bao con người bình dân yêu quý.

Cổ Tiểu Khanh tìm được chỗ đậu xe cách đó hai quảng trường, dừng xe xong, cô và Mã Nguyên Bưư đi bộ về hướng hàng quán bên kia. Nhìn lại mình, Cổ Tiểu Khanh không khỏi nhoẻn môi cười, Mã Nguyên Bưư đúng là luôn tế nhị và biết giữ thể diện cho người khác, quả thật chỉ những hàng quán giản dị thế này mới phù hợp với bộ quần áo lấm lấm màu bụi cát của cô.

Hai người ngồi vào một hàng ăn, Mã Nguyên Bưư thành thực gọi món. Quán xá vỉa hè vệ sinh không đảm bảo, nhưng hương vị đồ ăn không đến nỗi nào. Khi những tia nắng cuối ngày tắt hẳn và màu trời nhuộm tối chính là thời điểm buôn bán bắt đầu sôi động. Mọi người xung quanh họ chen tạc chen anh, tiếng nói cười bổ bã huyền ảo cả góc phố.

Họ khoan thai nhấp nháp chai bia trên tay. Cô vốn không hay luận chuyện, anh lại là người trầm tĩnh. Chẳng có mấy đề tài chung để hàn huyên, họ thường rơi vào khoảng lặng, nhưng khoảng lặng đó không hề hiện diện sự bối rối hay lúng túng vì không biết nói gì với nhau. Thời gian vụt qua trong thoáng chốc, nhìn lại đồng hồ đã điểm chín giờ, tiếng người xung quanh vẫn sôi nổi, ồn ã không dứt. Họ tính tiền rồi thả bộ từ từ dọc theo con đường dẫn về nơi đậu xe.

Đi hết con phố ăn uống rộn rịp đó, con đường lại quay về yên tĩnh với những dòng xe lặng lẽ nối tiếp nhau đi qua. Đêm thành thị, ánh sáng lấp lánh rạng rỡ tỏa ra từ tấm biển quảng cáo kéo dài bóng hình chàng trai và cô gái rồi đan hai cái bóng ấy vào nhau, tưởng như rất gần, nhưng sự thật là họ cách nhau nửa thước, từng bước chân đều đặn, chậm rãi, cố định một khoảng cách không phải xa xôi cũng chẳng là gần gũi.

Một hai tiếng còi xe bắt chợt truyền đến. Mã Nguyên Bưư bỗng nhiên lên tiếng gọi cô: “Tiểu Khanh.”

“Gì vậy cậu?” Cổ Tiểu Khanh ngoảnh ra sau nhìn anh.

Anh dừng bước, nhìn cô đắm đắm, lời nói rõ ràng và kiên định: “Tiểu Khanh, làm bạn gái của tớ nhé.”

Anh dịu dàng cất giọng: “Tớ không dám tự nhận mình có điểm gì tốt đẹp hơn người khác, nhưng chỉ ít tớ sẽ hết lòng hết dạ với người mình thương. Tớ không biết bao năm nay cậu đã phải trải qua những chuyện gì, song có điều tớ biết người đàn ông kia không làm cho cậu cảm nhận được niềm vui của cuộc sống này.”, anh nói nhẹ nhàng chậm rãi, không hề có ý ép buộc cô.

Rồi anh lại nhẹ nhàng nói tiếp: “Tiểu Khanh, chúng ta thử quen nhau xem có tốt hơn không? Biết đâu thay đổi cách sống, cậu sẽ thấy vui vẻ hơn thì sao.”

Cổ Tiểu Khanh nhìn người bạn đứng trước mặt mình, đáy lòng thoáng xao động. Đúng vậy, con người ai chẳng muốn bước tiếp chặng đường đời. Nhưng giả như cô không theo đuổi giấc mộng dài hoang đường đó, thì có lẽ trái tim không bị lấp đầy đến mức không thể đón nhận tình cảm của anh. Cô nhớ trước đây cũng có người từng nói với mình: Chúng ta thử quen nhau được không? Vết thương lòng lại nhói lên khe khẽ, cô buông lỏng tiếng thở dài, xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Đêm đó Mã Nguyên Bưu nói: “Tiểu Khanh, tớ không muốn gây áp lực cho cậu, cậu cứ suy nghĩ kỹ đi, nghĩ xong rồi gọi điện cho tớ là được.” Cố Tiểu Khanh chẳng nói năng gì, im lặng chờ anh trở về khách sạn. Hai ngày sau, Mã Nguyên Bưu lên máy bay về thành phố C.

Qua hơn một tháng đóng đô trong nhà Cố Tiểu Khanh, cuối cùng Âu Lâm Tỷ đã phải ra đi sau khi nhận được một cuộc điện thoại từ nước ngoài gọi về. Lúc nói chuyện điện thoại, cô thấy anh rất kích động và lớn tiếng, song tiếng người phụ nữ trong ống nghe còn lớn hơn, lấn át cả tiếng anh. Âu Lâm Tỷ nói tiếng Anh, cô nghe không hiểu lắm nên cũng không quá chú tâm, chỉ thu mình ngồi một góc xem tivi.

Âu Lâm Tỷ cúp điện thoại, nói với cô bằng vẻ mặt đờ đẫn: “Cố Tiểu Khanh này, anh phải đi rồi.”

“Vậy sao, khi nào thì đi?” Cố Tiểu Khanh không nhìn anh, mắt vẫn dán vào tivi, thuận miệng hỏi lấy lệ.

Âu Lâm Tỷ ngồi xuống cạnh cô, mặt ngệt ra không biết đang nghĩ ngợi gì, một lát sau anh quay sang nhìn cô, nét mặt trở nên nghiêm túc: “Em về với anh được không?”

Cố Tiểu Khanh khó hiểu nhìn anh. Âu Lâm Tỷ nói tiếp: “Mẹ bắt anh về để sang Paris tham dự tuần lễ thời trang với mẹ, em đi cùng anh đi, xem như đi du lịch, sẵn dịp để mẹ anh gặp em luôn.”

Cố Tiểu Khanh nghe xong càng thấy khó hiểu, chẳng buồn để ý đến anh, tiếp tục xem tivi: “Anh nói linh tinh gì vậy, anh lo về nhanh đi, đừng ở đây làm phiền tôi nữa.”

Âu Lâm Tỷ biết mình nói vậy thôi, chứ nếu Cố Tiểu Khanh đồng ý thật thì anh lại thấy không bình thường. Anh mua vé máy bay và thu xếp hành lý ngay trong tối hôm đó. Sáng hôm sau lúc gần đi, anh nằn nì bảo Cố Tiểu Khanh đi tiễn anh. Cố Tiểu Khanh đành nhượng bộ, xin nghỉ phép vài giờ, lái chiếc xe cũ kỹ không có hệ thống điều hòa chở Âu Lâm Tỷ ra sân bay.

Trước khi qua cửa hải quan, anh chàng hiềm hơi lảm nhảm mới nói được một câu đứng đắn ấy đã nói với cô: “Tiểu Khanh, em hãy nhớ chăm sóc bản thân thật tốt.”

Cố Tiểu Khanh yên lặng gật đầu, trái tim khê rung vì cảm động.

Âu Lâm Tỷ nhìn cô lần cuối rồi quay người bước đi không ngoảnh đầu nhìn lại.

Sảnh chờ ở phi trường huyền ảo, tiếng thông báo giờ lên máy bay bằng nhiều ngôn ngữ vọng đến từ loa phóng thanh hòa lẫn với tiếng người lao xao, chộn rộn xung quanh. Cô nhìn khắp bốn bề, chợt cảm thấy cô quạnh. Dù biết Âu Lâm Tỷ đến nơi này vì thật lòng lo lắng cho cô, nhưng vĩnh viễn cô không thể đáp lại tấm chân tình của anh. Nghĩ đến đây, Cố Tiểu Khanh thẳng lưng xoay gót rời đi.

□ □ □

Cố Tiểu Khanh ở Hải Nam ba tháng, trung tuần tháng mười một, cô đã chứng kiến sự chào đời của cặp song sinh nhà Lý Triết. Ngày ấy tiết trời thoáng đãng dễ chịu, buổi chiều cô còn cùng hai vợ chồng ăn tối bên ngoài. Tính đến hôm đó Lý Triết còn cách ngày dự sinh một tuần lễ. Mặc dù bụng cô nặng to lớn nặng nề, nhưng tay chân vẫn đi đứng cử động khá linh hoạt. Ăn xong, Cố Tiểu Khanh lại đi tản bộ với vợ chồng Lý Triết thêm một lúc nữa, trước lúc chia tay ra về, cô nàng hoàn toàn không có dấu hiệu gì khác thường.

Ngay trong đêm ấy, Cố Tiểu Khanh bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại đổ dồn dập. Lúc đó khoảng ba giờ sáng, cô cầm điện thoại lên xem, vừa nhìn thấy số của Lý Triết thì biết đã có chuyện xảy ra. Quả nhiên cô nàng hoảng hốt nói: “Tiểu Khanh, đến đây mau lên, tớ sắp sinh rồi, cửa nhà bị người ta chặn không đi được.”

Cố Tiểu Khanh giật mình choàng tỉnh, tung chăn nhảy xuống giường, vừa quáng quàng mặc quần áo vừa cầm điện thoại nói: “Cậu chờ nha, tớ tới liền.”, dứt lời liền cúp máy rồi chụp vội chìa khóa xe chạy như bay ra khỏi nhà.

Cố Tiểu Khanh đến tiểu khu nơi hai vợ chồng ở mới biết được tình hình hiện tại. Ra là người ta đang lấp đặt đường ống dẫn khí, để tránh ảnh hưởng đến việc ra vào của người dân nên buổi tối mới tiến hành thi công, rủi thay Lý Triết lại cần đi vào đúng lúc này. Bây giờ một con rạch sâu hơn hai thước đã chêm chèn ngang trước cổng tiểu khu, xe bên trong không ra được mà xe bên ngoài cũng không cách nào chạy vào.

Cố Tiểu Khanh vừa chạy đến nơi đã thấy Lý Triết ôm cái bụng nhô to đứng bên đường, Chu Nghị thì đang cẩn thận đỡ sau lưng cô nàng. Cố Tiểu Khanh đậu xe rồi vội vã chạy ra hỏi Lý Triết: “Cậu có sao không?”

Lý Triết cố gắng giữ bình tĩnh, đỡ bụng đi tới: “Cũng không đến nỗi, mới bắt đầu đau thôi.” Cố Tiểu Khanh mở cửa sau cho hai người, Lý Triết nhìn màu ghế da bạc thếp, mặt mày xua đi nỗi lo lắng Cố Tiểu Khanh: “Tiểu Khanh, cậu làm cái gì mà xe đi mất.”

Lại cái kiểu tính khí khó chịu thất thường của phụ nữ có thai rồi đây, suốt mấy tháng nay Chu Nghị cũng toàn bị cô nàng đàn áp. Cố Tiểu Khanh nhanh nhẩu cười xuề xòa: “Tớ biết, tớ biết, nhưng bây giờ đang gấp quá, cậu ráng chịu một chút nhé?” Chu Nghị nhìn Cố Tiểu Khanh cười cười tỏ ý xin lỗi, rồi cẩn thận từng li từng tí dìu vợ ngồi vào xe.

Cố Tiểu Khanh chở vợ chồng Lý Triết thẳng đến Bệnh viện chăm sóc sức khỏe bà mẹ và trẻ em. Tới nơi, bác sĩ kiểm tra một lát rồi kết luận: “Nước ối vỡ rồi, hôm nay chắc chắn sẽ sinh đấy, hai vị mau đưa thai phụ đi làm kiểm tra đi.”

Chu Nghị đẩy vợ trên chiếc xe lăn, Cố Tiểu Khanh theo hai người đi chụp siêu âm B, làm điện tâm đồ, thử máu. Khi họ hoàn thành tất cả các khâu kiểm tra thì trời đã sáng. Lý Triết mới bắt đầu đau bụng sinh nên khoảng cách giữa các cơn đau tương đối dài và không mấy nghiêm trọng, vì vậy cô nàng có thể tỉnh táo nói chuyện, cười đùa cùng mọi người.

Tám giờ sáng, y tá đưa Lý Triết đi làm khử trùng trước khi sinh. Cố Tiểu Khanh nhân lúc này gọi điện thoại cho chỗ làm xin nghỉ phép, còn Chu Nghị ra ngoài mua bữa sáng cho Lý Triết để cô nàng có sức mà sinh con.

Sau khi Lý Triết ra khỏi phòng khử trùng, những cơn đau chuyển dạ bắt đầu kéo đến thường xuyên và dồn dập. Cô nàng không còn thanh thoi như lúc nãy, nằm trên giường chẳng nói gì, đôi mày càng lúc càng nhíu chặt trên vầng trán lấm tấm mồ hôi lạnh. Chu Nghị có khuyên nhủ ra sao Lý Triết cũng kiên quyết không ăn bữa sáng anh đã mua cho cô.

Lý Triết nằm chịu đựng cơn đau hơn hai tiếng, sau đó bác sĩ đến kiểm tra nói cổ tử cung đã mở được năm cm, bảo cô xuống giường đi qua lại một chút, như vậy cổ tử cung sẽ mở nhiều hơn mà cô cũng bớt đau đớn.

Lý Triết cắn răng để Chu Nghị dìu ra hành lang ngoài phòng bệnh đi bộ tới lui, bây giờ ba mẹ Chu Nghị cũng đã vào bệnh viện. Lần đầu tiên Cố Tiểu Khanh gặp ba mẹ Chu Nghị, trông họ như đôi vợ chồng trung niên đang an hưởng cuộc sống nhàn hạ. Họ đến cũng không giúp được gì, chỉ ngồi trên ghế chờ đặt ở hành lang nhìn đôi trẻ đi qua đi lại từ bên này sang bên kia.

Có lẽ càng về sau Lý Triết càng đau đớn bội phần nên không còn gắng gượng được nữa. Ban đầu khi cơn đau ập tới, cô nàng cắn tay Chu Nghị để bớt đau, sau vì không thể khống chế cảm xúc bản thân, lại chuyển sang quát mắng anh chồng.

Lý Triết tuy vóc người nhỏ nhắn nhưng giọng nói thì lớn tương đương loa phóng thanh. Cô nàng đập một phát vào mắt cá chân của Chu Nghị, anh chàng đau điếng mà nào dám hó hé. Lý Triết chỉ vào mặt anh, mắng sà sả: “Chu Nghị, anh là một thằng khốn, năm đó bị anh dối xử tệ bạc như thế mà bà đây còn muốn sinh con cho anh. Tôi “tốt số” quá mà, anh bảo tôi chờ anh, tôi liền ngu dại chờ anh năm năm ròng. Còn anh thì sao? Anh thay lòng đổi dạ, đem về cho tôi một ả tình nhân. Anh là đồ súc sinh, súc sinh.” Trút hết nỗi lòng thương tâm, nước mắt Lý Triết rơi như mưa. Cứ sau mỗi từ “súc sinh” là cô lại nắm đầu Chu Nghị kéo xuống, hết đánh rồi nắm. Chu Nghị cao hơn cô nhưng không hề rầy nói nửa lời, để mặc cho vợ thượng cẳng chân hạ cẳng tay.

Cố Tiểu Khanh quay sang nhìn ba mẹ Chu Nghị, gương mặt đôi vợ chồng già chẳng chút biến sắc, không những vậy, còn nhìn sang chỗ khác vờ như không thấy. Cố Tiểu Khanh thâm thán phục, cũng quay đầu sang một bên như hai ông bà. Chuyện này tốt nhất đừng nên nhúng tay vào, huống hồ có muốn nhúng tay cũng chưa chắc đã được.

Lý Triết mang thai song sinh, nếu là mấy năm trước, trường hợp bình thường đều được đưa vào phòng phẫu thuật mổ lấy thai nhi. Tuy nhiên quy chế chữa bệnh hiện thời không khuyến khích phương pháp sinh mổ, chỉ trừ trường hợp mẹ hoặc bé xuất hiện tình huống nguy hiểm thì mới áp dụng phẫu thuật. Sau hơn ba giờ đồng hồ chống chọi với sự đau đớn, cuối cùng Lý Triết đã được đẩy vào phòng sinh. Các bệnh viện bây giờ

cũng có tình người hơn xưa, họ đã cho phép người nhà theo vào phòng sinh để động viên tinh thần người phụ nữ sắp vượt cạn.

Trước khi vào phòng sinh, Lý Triết sống chết quyết không cho Chu Nghị đi theo cô, rốt cuộc Cố Tiểu Khanh đành nhận trọng trách này.

Vào trong đó, Lý Triết được đưa lên bàn đẻ. Trên người cô ngoài một chiếc áo bệnh nhân rộng thùng thình, phần cơ thể phía dưới không có gì che chắn. Hai chân cô bị tách ra gác lên hai bên giường, nơi riêng tư nhất của người phụ nữ hoàn toàn phơi bày trước mặt mọi người. Lý Triết nắm chặt hai tay vịn, ráng nhịn đau hỏi Cố Tiểu Khanh đang đứng bên mép giường: “Tiểu Khanh ơi, bây giờ trông tớ xấu xí lắm phải không?”

Cố Tiểu Khanh trùi mền nhìn khuôn mặt cô bạn, vài sợi tóc đen nhánh dán trên đôi gò má nhợt nhạt và thấm ướt mồ hôi, câu nói ngắn ngủi phải nường nhờ những tiếng thở nặng nề khó nhọc để có thể hoàn thành trọn vẹn.

Cố Tiểu Khanh đưa tay vén tóc trên mặt Lý Triết, dịu dàng nói: “Cậu không xấu, bây giờ mới là lúc cậu đẹp nhất.”

Lý Triết nhếch khóe môi: “Cậu chỉ gạt tớ thôi. Thật ra chỉ vì tớ không muốn anh ấy trông thấy bộ dạng hiện giờ của tớ, tuy rằng trước đây anh ấy rất tệ nhưng tớ vẫn yêu anh ấy.” Câu nói dường như đã lấy hết sức lực của Lý Triết, vừa dứt lời cô liền há miệng thở dốc.

Cố Tiểu Khanh không biết những khúc mắc tình cảm của Lý Triết vì cô ấy chưa bao giờ kể với cô. Nhưng hôm nay nghe Lý Triết nói vài lời, Cố Tiểu Khanh đã hiểu được phần nào, thì ra con đường tình duyên của bạn mình lắm chông gai quá. Nhìn Lý Triết đau đớn giãy giụa trên giường mà lòng cô ngập tràn thương cảm. Cuộc đời mỗi người con gái đều có một người đàn ông là số kiếp của họ. Nếu được ở bên nhau, được cùng nhau trải qua những ngày đời thường thì đó là hạnh phúc lớn nhất đời người. Nếu chẳng may không được ở bên nhau, thì người đàn ông ấy sẽ trở thành vết rạn trong trái tim người con gái, một vết rạn dù nhọc lòng cách mấy vẫn không thể nối liền.

Khi người phụ nữ sinh nở, khi thân thể cô ấy gần như trần trụi trước những cặp mắt xa lạ, là lúc cô ấy đặt xuống tất cả tôn nghiêm. Lý Triết bị tra tấn đến tận cùng nỗi đau, khoảng cách giữa những cơn đau càng lúc càng rút ngắn. Cô lại không thể nói chuyện vì bác sĩ đã căn dặn giữ lại chút sức lực để chào đón đứa trẻ mới ra đời.

Cố Tiểu Khanh siết tay Lý Triết, bàn tay cô phút chốc đã bị ngón tay của Lý Triết đâm vào tứa máu.

Lý Triết đổ mồ hôi như tắm, chiếc áo bệnh nhân dán sát trên làn da. Thực ra vừa rồi Cố Tiểu Khanh không gạt cô. Bây giờ trông cô khốn đốn thảm hại, nhưng lại cực kỳ xinh đẹp. Con người ta lúc đau đớn sẽ để lộ diện mạo chân thật nhất, và chính cái đẹp trong đau đớn, cái đẹp không đến từ vẻ bề ngoài ấy mới chạm đến tận nơi sâu thẳm của trái tim.

Trải qua hơn hai giờ vật lộn với cơn đau tột cùng, cuối cùng lúc xế chiều, Lý Triết đã sinh hạ một đôi long phượng. Nếu không tính bác sĩ, Cố Tiểu Khanh là người đầu tiên ôm hai đứa trẻ. Một nhóc nặng năm cân tư, một nhóc bốn cân sáu, cộng lại vừa vặn mười cân tròn trịa.

(*) 1 cân = 500gr.

Cố Tiểu Khanh bế hai đứa bé ra ngoài đợi người nhà Lý Triết. Chu Nghị vô cùng xúc động ôm ấp con mình trong vòng tay. Thấy khóe mắt anh long lanh nước mắt, cô không khỏi cảm thấy an lòng.

Lý Triết rời phòng sinh, chỉ nhìn con được mấy lần rồi liền ngủ một giấc thật say. Không bao lâu sau khi hai đứa trẻ chào đời, ba mẹ Lý Triết ở Tam Á đã đến bệnh viện. Hai gia đình vây quanh chăm sóc, ngắm nghía ba mẹ con. Cố Tiểu Khanh thấy không còn việc gì cho mình ở đây nên liền chào mọi người ra về.

Lúc cô bước chân ra khỏi bệnh viện, trời đã ngã về chiều. Cô ngoảnh lại nhìn tòa cao ốc đâm mình trong ánh hoàng hôn rắng đỏ, nụ cười hé nở trên gương mặt rạng ngời. Cô đã thấy con đường sau này của Lý Triết, chắc chắn sẽ chỉ còn hạnh phúc và mãn nguyện mà thôi.

Hết chương 32.

33. Chương 33

Nếu như vào một ngày giữa tháng mười hai, không đột ngột nhận được ‘Thư triệu hồi khẩn cấp’ với mệnh lệnh ‘Quay về thành phố C ngay lập tức’, thì có lẽ một tháng sau khi Lý Triết sinh em bé, Cố Tiểu Khanh sẽ vẫn tiếp tục sống những ngày yên ổn ở Hải Nam.

Thành phố C giữa tháng mười hai bước sang mùa rét mướt với cái lạnh gần 0 độ C. Cố Tiểu Khanh rời sân bay lúc trời nhập nhoạng tối. Trong khi cây cối ở phương Nam vẫn một màu xanh ngan ngát, thì ở vùng đất này bằng tuyết đã phủ bàn tay trắng toát lên mọi cảnh cây ngọn cỏ. Chưa đến năm giờ chiều, thể mà vạn vật đã vội chìm vào bóng đêm buốt giá và quạnh hiu.

Kéo sát vạt áo khoác, cô vội tay đón xe về nhà ba mẹ, trầm nghĩ, không biết cái tổ nhỏ bị mình bỏ rơi ba tháng trời bây giờ trông lem luốc bẩn thỉu tới mức độ nào rồi.

Vừa mở cửa nhà, cô đã được bao bọc trong hơi ấm thoải mái dễ chịu. Cuộc sống phương Bắc thú vị ở chỗ, mọi nhà đều có hệ thống sưởi ấm, thế nên cho dù cái lạnh ngoài kia có khắc nghiệt đến mấy, trong nhà luôn có sẵn ấm áp để chào đón người về.

Sức khỏe ba Cố rất tốt, khoảng thời gian này chỉ ở nhà nghỉ ngơi, tịnh dưỡng. Thấy con gái về, ông vui không thể tả. Nói nào ngay, lớn đến ngần này rồi nhưng đây là lần đầu tiên Cố Tiểu Khanh xa gia đình lâu như thế.

Thoáng nghe tiếng bước chân Cố Tiểu Khanh, ba mẹ cô liền ra đón rất nhanh. Ông Cố hăm hở đón lấy hành lý, dẫn cô vào phòng khách, ấn cô ngồi xuống ghế rồi liền ngồi sát bên hỏi han liên tục, hỏi xong câu này lại hỏi đến câu khác. Còn bà Cố, tuy rằng không luôn miệng hỏi chuyện con gái như chồng nhưng trong ánh mắt bà lại đọng đầy nét cười ấm áp.

Ăn cơm tối xong, Cố Tiểu Khanh lên giường ngủ sớm. Sau một đêm nghỉ ngơi hồi phục, buổi sáng thức dậy cô đến công ty trình diện như thường lệ.

Cố Tiểu Khanh thuộc mẫu người rất nguyên tắc và có ý thức trách nhiệm trong công việc. Trừ khi có chuyện gì đặc biệt, còn không thì giờ giấc đi làm của cô luôn cố định bất di bất dịch. Mỗi ngày cô đều có mặt ở công ty đúng mười phút trước khi chuông báo giờ làm reo vang, không quá sớm cũng không quá muộn so với những đồng nghiệp khác.

Ngày đầu tiên quay về công ty, Cố Tiểu Khanh vẫn xuất hiện ở đại sảnh tòa cao ốc tập đoàn Dụ Long rất đúng giờ giống như một chiếc máy được lập trình sẵn. Mọi thứ ở đây không hề thay đổi, vẫn là sự tương phản giữa đám đông nhốn nháo trước thang máy dành cho nhân viên và lác đác thưa vài người trước thang máy chuyên biệt dẫn đến tầng năm mươi hai. Nhưng khác là, hôm nay trong đám đông nhốn nháo kia có thêm bóng dáng gầy guộc và lặng lẽ của cô.

Chẳng rõ từ bao giờ, tiếng cười nói râm ran đột nhiên ngừng bật, hết thảy sự chú ý đều đổ dồn về phía vị tổng giám đốc tập đoàn và nhóm người hộ tống phía sau đang tiến vào từ cổng chính. Khoảnh khắc vừa đặt chân vào đại sảnh, chỉ bằng một cái liếc mắt, Âu Lâm Ngọc đã nhìn thấy Cố Tiểu Khanh. Cô đứng lặng im ở thang máy bên cạnh, mãi cúi đầu nhìn xuống chân không biết suy nghĩ điều gì.

Âu Lâm Ngọc sải bước đi về phía cô, nhưng bước chân anh không thể vượt qua hàng rào người dày đặc nên chỉ còn cách đứng nhìn cô từ xa. Tất cả mọi người đều rất ngạc nhiên và có chung một thắc mắc ‘Sao bỗng nhiên hôm nay tổng giám đốc lạnh lùng muốn thử lại quá bộ sang thang máy nhân viên thế nhỉ? Bình thường đến cả chớp mắt cũng không, đi thẳng vào thang máy chuyên biệt mà ta?’

Một tiếng chào bất chợt truyền đến từ đám đông, “Chào tổng giám đốc Âu.” Tiếng chào đó không được đáp lại. Bởi vì Âu Lâm Ngọc đang bận nhìn Cố Tiểu Khanh, nhìn hết sức chuyên chú.

Nghe tiếng, Cố Tiểu Khanh ngẩng đầu lên, tức thì chạm vào ánh mắt sâu thẳm của anh. Tuy nhiên, chỉ hai giây sau cô đã xoay mặt sang chỗ khác, khôi phục dáng vẻ bình thường như lúc ban đầu. Thang máy đến, cô mau chóng di chuyển theo dòng người, chẳng một lần ngoảnh lại.

Không lâu sau khi vào phòng Kiến trúc báo cáo tình hình công tác, Cố Tiểu Khanh biết được từ chỗ Trương Diệu Dương, việc gọi cô trở về từ Hải Nam là do Âu Lâm Ngọc trực tiếp chỉ đạo. Khi nói ra những lời này, ánh mắt Trương Diệu Dương không bỏ lỡ bất kỳ biểu hiện nào trên gương mặt cô. Dưới cái nhìn sắc bén đầy dọ xét của anh, Cố Tiểu Khanh không nói một lời, chỉ quay về chỗ ngồi chuyên tâm làm việc. Rồi sau đó, một ngày yên ổn lại trôi chóng vánh theo dòng cảm xúc phẳng lặng.

Nhưng đó là một ngày của Cố Tiểu Khanh. Còn một ngày của Âu Lâm Ngọc, trái lại, không yên ổn được như cô. Suốt từ sáng đến giờ anh luôn bị một thứ cảm xúc thiêu đốt. Thứ cảm xúc này không phải hôm nay mới hiện hữu, nó bắt đầu từ khi nào thì anh không nhớ rõ, chỉ biết rằng càng ngày anh càng không thiết về nhà, bởi lẽ mỗi khi về nhà anh lại không thể nào ngăn mình thôi kiếm tìm bóng hình thân quen ấy.

Từ khi Cố Tiểu Khanh ra đi, Âu Lâm Ngọc đã dự liệu được ngày tháng sau này sẽ không dễ chịu. Anh thừa nhận một phần cơ thể anh cần có cô, nhưng làm người không thể vô liêm sỉ đến mức chỉ vì ham muốn của bản thân mà làm lỡ làng cuộc đời người khác. Cho nên anh lựa chọn để cuộc sống của mình từng bước quay lại thời điểm ban đầu, thời điểm cô chưa từng hiện diện.

Âu Lâm Ngọc từng ném trải một quãng thời gian sa sút tinh thần trầm trọng. Anh không còn can dự vào cuộc sống của Ngô Nhạc Thanh, còn đối với chuyện Cố Tiểu Khanh đi Hải Nam rồi bắt vô âm tín thì đôi khi anh nghĩ: “Ừ vậy đi, đi rồi thì thôi, chẳng phải bấy lâu nay cũng chỉ có một mình mình hay sao? Dù gì cũng quen rồi, quãng đời còn lại cứ thế này mà sống thôi.”

Mãi cho đến một ngày, khi tắm xong quay người lại không thấy khăn tắm, anh liền gọi to không suy nghĩ: “Tiểu Khanh, lấy cho tôi khăn tắm.” Nhưng không ai trả lời, chỉ có dư âm tiếng nói của chính anh lẫn quẩn trong phòng tắm trống trải. Anh ướm sưng nước, đứng trơ trơ ngây dại, cảm giác như trái tim bị một thứ gì đó đập vào mãnh liệt. Chính thời khắc đó Âu Lâm Ngọc mới thật sự ý thức được rằng mình từng gắn bó với một người sâu sắc đến thế.

Cuộc đời này cho anh một cõi lòng hoang vu, rất nhiều cảm giác buốt lạnh và vô số nỗi cô liêu. Khi anh bước vào cái tuổi hiểu được tình yêu là gì, Ngô Nhạc Thanh là người gần gũi với anh nhất. Cô nhiệt tình, xinh đẹp, đầy sức sống và là người duy nhất có thể mở cánh cửa nội tâm khép kín của anh. Thứ tình cảm cô dành cho anh nếu không phải là tình mẹ con thì cũng là tình chị em. Ở cô, anh được cảm nhận sự dịu dàng ấm áp, cũng vì sự ấm áp này mà ngần ấy năm qua anh chấp nhất không muốn buông tay.

Ngoại trừ Ngô Nhạc Thanh, Âu Lâm Ngọc chưa bao giờ nghĩ sẽ đón nhận một người nào khác bước vào cuộc sống của anh. Ấy thế mà khi Cố Tiểu Khanh lặng lẽ xuất hiện, anh có thể đón nhận cô rất tự nhiên mà chẳng cảm thấy chút gì đột ngột. Từ trước đến nay anh hoàn toàn không đi sâu tìm hiểu con người và tình cảm của Cố Tiểu Khanh. Bởi vì anh xem cô như một sự tồn tại hiển nhiên. Bởi vì cô đã hào phóng cho anh rất nhiều cảm giác ấm áp mà chẳng đợi anh phải lên tiếng đòi hỏi. Chỉ có điều cảm giác ấm áp đó đến với anh quá thâm lặng, thâm lặng tới nỗi anh không trân trọng nó trong suốt một thời gian dài. Đến tận khi cô ra đi anh mới bàng hoàng hiểu được, hóa ra từng có một người sớm tối kề cận bên anh.

Âu Lâm Ngọc cố sức lái những ngày thường nhật theo quỹ đạo quen thuộc như trước: đi làm – tan tầm – xã giao – về nhà. Mọi thứ không thay đổi, rất vẹn nguyên, chẳng sút mẻ. Nhưng bản thân anh lại khó chịu. Anh cứ thấy thiếu mất nửa phần thân thể bên cạnh, cứ nhìn quanh quất tìm kiếm theo bản năng, để rồi trăm lần như một nhận lại nỗi trống vắng còn cao áp đến giày vò. Rồi cuộc vào cái lúc anh nghĩ mình sắp sụp đổ đến nơi, không thể chịu đựng thêm được nữa, anh quyết định dựa vào một tờ công văn để khiến cô quay về.

Trở lại công ty sau ba tháng, Cố Tiểu Khanh chưa thể hòa nhập ngay với công việc của phòng Kiến trúc. Kết thúc một ngày làm việc không mấy hối hả, cô ra về vào đúng giờ tan tầm quy định.

Cố Tiểu Khanh đã có thể ra về suôn sẻ, với điều kiện chiếc BMW màu đen không chặn ngang trước cổng chính tòa cao ốc ngay lúc này. Người dám nghênh ngang cho xe đậu tại vị trí mặt tiền như thế này, không cần nghĩ cô cũng biết là ai, huống chi cô từng lái chiếc xe này khá lâu.

Cố Tiểu Khanh không muốn bước về phía ấy. Ngặt nỗi chiếc xe đậu ngay dưới bậc thang, vì vậy dù cô có rẽ sang hướng nào đi nữa thì vẫn phải chạm trán với nó. Khi cô đến gần, cánh cửa sau xe bật mở, Âu Lâm Ngọc ngồi trên ghế sau mỉm môi im lặng nhìn cô đắm đắm.

Bên này, Cố Tiểu Khanh đứng cách một khoảng, nhìn đáp trả anh bằng ánh mắt thẳng thắn. Bên kia, Âu Lâm Ngọc tỏ rõ vẻ bướng bỉnh và cao ngạo. Không ai lên tiếng, không ai chịu nhường bước trước ai. Những người tan tằm đi ngang qua đều ngoái lại nhìn họ với vẻ hiếu kì và tự hỏi, không hiểu hai người kia đang diễn vở kịch gì.

Cố Tiểu Khanh không định tiêu tốn thời gian vào việc này. Cô không biết Âu Lâm Ngọc muốn làm gì mà lại chặn đường cô rồi nhất mực không chịu mở miệng. Nghĩ đi nghĩ lại, cô thấy mình chẳng nợ nần gì anh và chuyện hai người họ đứng ở đây làm mục tiêu cho những cặp mắt tò mò quả là ngớ ngẩn. Cô hắng giọng, chuyển hướng nhìn, quay người đi vòng ra trước xe. Đúng lúc đi tới đầu xe, vừa hay thấy xe Trương Diệu Dương đang chạy đến từ phía sau, cô liền giơ tay ngăn lại. Trương Diệu Dương đã nhìn thấy cô từ trước, hiểu ý dừng xe trước mặt cô.

Ngay lúc cô mở cửa xe toan bước lên, bỗng nghe Âu Lâm Ngọc lớn tiếng gọi sau lưng: “Cố Tiểu Khanh!”

Động tác lên xe của Cố Tiểu Khanh thoáng chững lại phút chốc. Đến cuối cùng cô vẫn không quay đầu, ngồi vào xe và đóng sầm cánh cửa.

Tấm kính chiếu hậu phản chiếu sơ sài gương mặt Âu Lâm Ngọc cùng dáng hình anh đứng sững tại chỗ mãi miết nhìn về chiếc xe sắp chuyển bánh rời đi.

Cố Tiểu Khanh thu mình ngồi trên ghế sau xe, từ ngữ tắc nghẽn chẳng thể nói nên lời. Trương Diệu Dương liếc nhìn cô qua kính chiếu hậu, hỏi: “Đi đâu?”

“Em về nhà.” Cô buồn rầu trả lời anh.

Đường về rất yên tĩnh. Trương Diệu Dương không đặt bất cứ câu hỏi nào liên quan đến chuyện vừa xảy ra. Họ không nói chuyện với nhau trên suốt chặng đường, cho đến khi Trương Diệu Dương dừng xe dưới nhà Cố Tiểu Khanh.

Cố Tiểu Khanh nói thật khê: “Cám ơn anh.” Nói xong liền đẩy cửa xuống xe, bước được hai bước thì Trương Diệu Dương cất tiếng gọi cô từ phía sau: “Tiểu Khanh.”

Cố Tiểu Khanh ngoảnh lại, Trương Diệu Dương nheo mắt nhìn cô nửa ngày và kết thúc cái nhìn tốn kém thời gian đó bằng câu nói: “Anh ta không phải là người thích hợp với em.”

Cố Tiểu Khanh đứng ngây ra tại chỗ, không tìm được câu từ gì để phản bác, cuối cùng chỉ lẳng lặng xoay người lên lầu.

Trở về ngôi nhà nhỏ, Cố Tiểu Khanh xắn tay áo quét dọn lau chùi đám bụi bặm giăng mắc. Loay hoay đến hơn chín giờ, cô ăn qua loa cho qua bữa, cơm nước xong lại dọn dẹp thêm một chút rồi mới lên giường nằm ngủ. Mọi thứ đều yên ả nép mình vào màn đêm thâm trầm, còn giấc ngủ của cô thì nhọc nhằn chẳng yên.

□□□

Sáng hôm sau ngoài trời tuyết bay lất phất, đêm qua đợt lạnh đột ngột tràn về thành phố khiến tiết trời càng thêm buốt giá. Buổi sáng Cố Tiểu Khanh khoác lên người chiếc áo thật dày, chen chúc trên tuyến xe buýt công cộng đông nghẹt người đến chỗ làm.

Thời gian chẳng sai lệch một giây so với hôm qua, đúng mười phút trước giờ làm, cô có mặt ở đại sảnh, gia nhập vào đám đông đứng trước thang máy nhân viên. Không những thế, cảnh tượng Âu Lâm Ngọc tìm kiếm bóng dáng Cố Tiểu Khanh giữa đám đông ngay trong giây đầu tiên anh đặt chân vào đại sảnh, cũng vô cùng giống hôm qua.

Trong lúc Cố Tiểu Khanh lọt thỏm trong tốp người, chẳng trông thấy được gì, thì Âu Lâm Ngọc lại dễ dàng tìm ra cô chỉ bằng một cái nhìn thoáng qua.

Hôm nay anh không còn doái hoài gì tới đám người cản trở trước mặt, bước xăm xăm về nơi cô đang đứng. Mọi người thấy vậy liền tự khắc tránh sang bên nhường lối.

Hôm nay cô vẫn lặng lẽ và cúi đầu khi đứng đợi thang máy, chỉ khác là trong lòng có chút bất an khó diễn đạt thành lời. Đến khi Âu Lâm Ngọc đi đến trước mặt, cô mới giật mình ngẩng đầu lên.

Sau phút ngỡ ngàng, cô chào anh với thái độ kính cẩn nghiêm túc như nhân viên chào lãnh đạo: “Chào buổi sáng, tổng giám đốc Âu.”

Anh mím môi thật chặt, trừng mắt nhìn cô, không hề giấu diếm cơn thịnh nộ đang bộc phát, rồi chẳng có một câu báo trước, thành linh lấy nắm tay cô lôi sang thang máy chuyên biệt.

Thân hình Cổ Tiểu Khanh nghiêng ngả theo tốc độ di cực nhanh của anh. Cô không phản kháng, càng không dám lớn tiếng kêu la, vì cô biết một màn này thôi đã đủ khiến tất cả những người có mặt ở đây kinh ngạc đến nín thở rồi, nếu bây giờ cô lại còn om sòm la lối thì chẳng khác nào kích ngòi nổ cho trí tưởng tượng phong phú của họ.

Cửa thang máy vừa khép, cô cố gắng rút tay mình ra khỏi tay anh. Song cô càng cố sức bao nhiêu, anh càng siết tay cô chặt bấy nhiêu. Rốt cuộc cô đành từ bỏ ý định giải thoát cho bàn tay của mình, dùng ý nghĩ cam chịu để tự thỏa hiệp: Anh ấy đã thích như vậy thì cứ kệ anh ấy đi.

Đây là thang máy nội bộ lên thẳng văn phòng làm việc của Âu Lâm Ngọc. Thang máy dừng lại, Âu Lâm Ngọc lầm lì dẫn Cổ Tiểu Khanh vào trong văn phòng. Có điều lần này anh khó có thể toại nguyện, bởi vì phía sau anh, Cổ Tiểu Khanh đang bất động tuyệt đối. Anh bèn tận dụng sức mạnh đàn ông để kéo cô đi. Mặc cho anh lôi kéo, cô vẫn bám một tay vào cánh cửa thang máy nhất quyết không nhúc nhích. Cuối cùng, giới hạn nhẫn nại bị phá vỡ, cô sốt ruột nói: “Tôi còn phải làm việc, sắp trễ giờ rồi.”

Anh nhìn xoáy vào cô, đột ngột buông tay, quay sang lạnh nhạt đáp trả: “Thang máy này không có vân tay của tôi thì không đi xuống được đâu.” Nói dứt câu, không buồn nhìn mặt cô, xoay lưng đi một mạch đến bàn làm việc rồi thả cặp tài liệu đang cầm lên trên bàn.

Cổ Tiểu Khanh cảm thấy buồn cười trước cái kiêu càn quấy gàn dở của anh. Cô bước ra khỏi thang máy đi đến đứng sau lưng anh, nói nhẹ nhàng: “Tổng giám đốc Âu, nếu ở đây không có việc gì thì tôi về phòng làm việc được không?”

Nghe cô một tiếng ‘tổng giám đốc Âu’ hai tiếng ‘tổng giám đốc Âu’, lửa giận trong anh phút chốc bùng phát. Anh quay ngoắt lại, tức tối trừng mắt với cô, rồi thoát cái lướt qua cô, đi về phía cửa văn phòng, đẩy cửa, gọi to ra bên ngoài: “Lưu Triều Huy!” Cửa phòng đối diện – trước đây là văn phòng của Ngô Nhạc Thanh – mở ra rất nhanh. Một người thanh niên dáng vẻ lịch sự xuất hiện, anh chàng có phần kinh ngạc nhưng vẫn bình tĩnh hỏi: “Tổng giám đốc Âu, anh gọi em ạ?”

“Đem máy tính vào đây cho tôi, ngay lập tức!” Ra lệnh xong, anh sập cửa thật mạnh. Sau đó anh tiếp tục phớt lờ Cổ Tiểu Khanh, trở về ngồi vào bàn làm việc, bắt đầu lật giở giấy tờ xoành xoạch không ngơi tay.

Cổ Tiểu Khanh không hiểu nổi vì sao anh trở nên ương ương chướng chướng quái gở như vậy. Chẳng có việc gì để làm, cô cứ thế đứng im phăng phắc bên cạnh đưa mắt nhìn quanh toàn bộ văn phòng.

Lưu Triều Huy – anh chàng trợ lý tổng giám đốc mới nhậm chức – mau mắn lanh lẹ, chưa đến mười phút đã trở lại với một dàn máy tính. Lưu Triều Huy khiêng thùng CPU đi trước, một anh bạn trẻ theo sau giúp anh chàng ôm mornitor. Lưu Triều Huy đi vào phòng, hỏi Âu Lâm Ngọc: “Tổng giám đốc Âu, máy tính chuẩn bị xong rồi, anh muốn đặt ở đâu ạ?”

Âu Lâm Ngọc ngẩng đầu nhìn xung quanh, sau cùng chỉ bàn salon: “Đề ở đó đi.”

Lưu Triều Huy nhìn một cái biết ngay hôm nay sắc mặt sếp tổng rất khác thường, đã thế trong văn phòng lại xuất hiện thêm một nhân vật là Cổ Tiểu Khanh, mặc dù trong lòng vô cùng tò mò khó hiểu nhưng anh chàng không dám biểu hiện lộ liễu. Sau khi cùng kỹ thuật viên cài đặt máy tính đâu vào đấy, Lưu Triều Huy nhanh chóng rút êm.

Trong phòng lại trở về sự yên tĩnh vừa rồi. Âu Lâm Ngọc vẫn không nhìn Cổ Tiểu Khanh, lấy một ổ đĩa cứng từ trong ngăn bàn, bước tới dàn máy tính mới chuyển đến, khởi động nguồn, kết nối với đĩa cứng rồi sao chép toàn bộ dữ liệu từ ổ đĩa sang máy tính. Quá trình hoàn tất trong vòng chưa đầy mười phút. Chuẩn bị tất cả ổn thỏa, anh quay sang nói với Cổ Tiểu Khanh: “Hôm nay em chỉ cần ở đây giúp tôi sửa chữa bản vẽ này là được.” Nói xong liền quay lại bàn làm việc tiếp, không thêm bận tâm tới phản ứng của cô.

Còn lại một mình, Cổ Tiểu Khanh đứng tại chỗ nén giận hít vài hơi thật sâu. Cô đi tới ngồi xuống trước máy tính, click mở thư mục bên trong, hiện lên trên màn hình là bản vẽ thiết kế kiến trúc tiểu khu được

chia thành nhiều phần lớn chiếm gần hết dung lượng máy tính. Nói tóm lại, khối lượng công việc khổng lồ này không thể hoàn thành trong một ngày.

Cô không nghĩ ra Âu Lâm Ngọc rốt cuộc muốn làm gì. Nhưng nhìn tình hình này thì cô biết, hôm nay đừng mơ tưởng tới chuyện trở lại phòng Kiến trúc làm việc. Không còn sự lựa chọn nào khác, Cố Tiểu Khanh chấp nhận thích ứng với hoàn cảnh, dần dần ổn định cảm xúc rồi bình tâm ngồi xuống xem bản vẽ. Ngồi khom lưng trên sofa một lát, cảm thấy mỏi nhừ, cô liền cởi giày ngồi bệt xuống sàn, dưới đất có hệ thống sưởi ấm nên cô cũng không sợ lạnh.

Cả buổi sáng hôm nay không ít các vị quản lý cao cấp ra ra vào vào phòng Âu Lâm Ngọc trao đổi công việc. Người nào vừa bước vào cũng không nén được sự ngạc nhiên xen lẫn hiếu kỳ khi thấy một cô gái dám để chân trần ngồi bệt trong phòng tổng giám đốc. Kỳ lạ hơn nữa là sếp tổng ‘cao cao tại thượng’ của bọn họ không nhìn ở đâu khác ngoài dán mắt chăm chăm vào màn hình máy tính, rồi còn thêm vẻ mặt lạnh băng nghiêm nghị không nở được lấy một nụ cười. Mọi người đều chứng kiến bầu không khí quái dị đó, nhưng chẳng ai đủ can đảm mở miệng hỏi chuyện.

Buổi trưa có người đến đưa cơm, hai người ngồi riêng hai phòng giải quyết bữa trưa, sự giao tiếp giữa họ vẫn dừng lại ở con số không. Ăn trưa xong, Cố Tiểu Khanh đi rửa tay, lúc quay về phòng, cô thấy Âu Lâm Ngọc ngồi trên ghế làm việc ngăn người nhìn ra cửa sổ sát đất. Cô không để ý tới anh, trở lại vị trí ngồi tiếp tục công việc.

Hết chương 33.

34. Chương 34

Cố Tiểu Khanh yên vị dưới đất, làm việc nghiêm túc và chăm chỉ. Quá trưa, văn phòng vắng lặng, không còn khách khứa lui tới, mà người ngồi ở bàn làm việc phía sau cô cũng không tạo ra bất cứ tiếng động nào. Từ sáng đến giờ cô vẫn gặt Âu Lâm Ngọc ra khỏi phạm vi suy nghĩ, chỉ để tâm vào những việc cần thiết để nhanh chóng hoàn thành bản vẽ.

Trong căn phòng yên ắng, chút âm thanh vụn vặt cũng khuếch đại thành rõ rệt. Có tiếng bước chân vang lên, một cốc nước được đặt nhẹ nhàng bên cạnh cô. Rồi cô thấy chiếc bóng dài đổ xuống ngay sau lưng mình, chứng tỏ ai đó đã ngồi vào chiếc ghế sofa cô bỏ trống.

Sau một thoáng trở mắt nhìn cốc nước, Cố Tiểu Khanh tiếp tục vùi đầu vào công việc. Trên chiếc ghế sofa phía sau, Âu Lâm Ngọc im hơi lặng tiếng nhìn chiếc gáy mảnh khảnh của cô mãi không rời mắt. Thật ra thì lòng anh đang chao đảo trong nỗi áy náy.

Âu Lâm Ngọc vốn là người thông minh nhạy bén, vậy mà trong tình cảm yêu đương anh chẳng khác nào cậu học trò lóng ngóng mãi cũng chưa qua nổi lớp vỡ lòng. Đã từng này tuổi, nhưng anh chưa bao giờ thật sự theo đuổi một người con gái. Lúc vừa nhìn thấy Cố Tiểu Khanh, anh hành động hoàn toàn theo tiếng gọi của bản năng. Gặp lại cô, dĩ nhiên anh rất vui mừng sung sướng, rất muốn chạy đến ôm chầm lấy cô. Thế nhưng niềm vui còn chưa kịp thể hiện, anh đã vụng về làm vỡ tan cả một ngày đáng lẽ sẽ lành lặn cho cả hai. Bây giờ cơn tức giận lắng xuống, còn lại nơi anh là sự xấu hổ mà không biết giải bày cùng ai.

Cho nên anh đành ngồi yên một chỗ, ngáy ngốc nhìn cô như vậy, không biết nói gì cho phải, lại càng không đủ can đảm chạm tay vào cô.

Cố Tiểu Khanh biết Âu Lâm Ngọc đang ngồi bất động sau lưng. Nhưng biết, không có nghĩa là cô sẽ ngoảnh lại nói chuyện với anh. Bởi vì cô không phải là người thích nhiều lời, những gì cần phải nói, cô đã nói tất cả.

Cố Tiểu Khanh đặt toàn bộ tâm tư vào bản vẽ trước mặt, không để hoàn cảnh xung quanh phiền nhiễu đến mình. Vì thế thời gian vụt qua nhanh như mũi tên bay về phía trước, chẳng mấy chốc bóng hoàng hôn đã đổ dài trên thành phố. Căn phòng được thiết kế đón ánh nắng tự nhiên, cửa sổ sát đất bằng thủy tinh

thay thế cho một trong bốn bức tường gạch đá, nên mỗi chiều chiều, những tia nắng cuối ngày lại ghé qua tô vàng không gian nơi đây.

Đến khi Cố Tiểu Khanh ngẩng đầu nhìn lên, nắng chiều đã nhuộm rực rỡ cả căn phòng và khoác lên người cô tấm áo vàng óng ánh. Bên ngoài khung cửa trong suốt, vầng dương đỏ tròn vành vạnh đem theo ánh sáng dịu mắt thủng thỉnh trôi về phía Tây. Cố Tiểu Khanh ngắm khung cảnh chiều tà trong giấy lát, bất chợt cảm thấy an lòng phần nào.

Ngồi suốt buổi nên thất lưng hơi mỏi, cô định đứng lên làm vài động tác thư giãn cho cơ thể, nhưng chỉ mới nhào người được đôi chút thì đã bị níu lại từ đằng sau.

Cô ngoảnh đầu nhìn lại, trên ghế sofa, Âu Lâm Ngọc đang nằm nghiêng, đôi chân chạm trên nền đất, một bàn tay duỗi ra ngoài ghế, còn tay kia đang nắm vạt áo lông sau lưng cô. Nằm trong tư thế lạ đời như vậy mà anh lại có thể nhắm mắt ngủ ngon lành.

Cố Tiểu Khanh vẫn giữ nguyên tư thế quay đầu, ngẩng ra nhìn Âu Lâm Ngọc. Mãi một lúc lâu sau, cô mới nhẹ nhàng kéo vạt áo ra khỏi tay anh và xoay người ra sau. Có lẽ lâu lắm rồi anh không có được giấc ngủ trọn vẹn, bây giờ anh ngủ rất say, nhịp thở đều đặn, đến cả gương mặt còn ửng hồng phơn phớt. Cố Tiểu Khanh khẽ thì thầm, giọng nói hàm chứa sự bất lực: “Lâm Ngọc, cuối cùng anh muốn thế nào đây?” rồi buông nhẹ tiếng thở dài.

Cô nhón chân đi lấy chiếc áo măng tô Âu Lâm Ngọc treo trên giá, rồi trở lại sofa giúp anh cởi giày và đặt hai chân anh lên ghế. Lúc cô đang loay hoay tới lui thì Âu Lâm Ngọc đột ngột giật mình mở choàng mắt. Khi thấy Cố Tiểu Khanh, vẻ đề phòng cảnh giác hiển hiện trong đôi mắt anh tức thì tắt lịm, sau đó anh thả lỏng cơ thể dõi theo từng cử động của cô.

Cố Tiểu Khanh nhìn lướt qua Âu Lâm Ngọc, đắp cho anh chiếc áo măng tô, xong xuôi cô trở về chỗ ngồi, dán mắt vào màn hình máy tính, từ đầu đến cuối không hề hé môi nói nửa lời. Đợi sau khi Cố Tiểu Khanh ngồi xuống, Âu Lâm Ngọc mới nhẹ nhàng trở người, và lại một lần nữa, anh với tay níu giữ vạt áo cô.

Cố Tiểu Khanh hơi khựng lại, nhưng rồi cũng chỉ im lặng chăm chú nhìn màn hình máy tính. Ở phía sau, Âu Lâm Ngọc nắm một góc áo của cô, từ từ khép mắt rồi vùi mình vào giấc ngủ.

Mùa đông ở thành phố C, ngày ngắn đêm dài, lúc này đất trời sâm sẩm tối nhưng thật ra chỉ vừa qua bốn giờ chiều.

Lưu Triều Huy đứng ngoài phòng gõ cửa rõ lâu vẫn không thấy ai trả lời, sau cùng anh chàng sốt ruột đẩy cửa bước vào. Nhìn sau bàn làm việc, chẳng thấy bóng dáng sếp đâu, anh chàng lại đảo mắt một vòng quanh phòng, vừa trông thấy Cố Tiểu Khanh thì ngay lập tức bị hình ảnh sau lưng cô làm cho bộ não ngừng hoạt động mất mấy giây.

Cố Tiểu Khanh không quay đầu lại, chỉ ngón tay cái ra sau, giọng nói rất thản nhiên: “Anh ấy đang ngủ.”

Lưu Triều Huy xấu hổ cười “ha ha” hai tiếng, lúng ta lúng túng nói: “Vậy để lát nữa em vào.” Nói xong liền xoay người đi ra ngoài, rón rén khép cửa lại.

Cố Tiểu Khanh cúi đầu tiếp tục công việc, không một chút bận tâm đến anh chàng. Trong khi ở ngoài kia, Lưu Triều Huy đang bút rút tò mò đến độ muốn cào tường vì một mối thắc mắc to tướng ‘Chị gái đó là ai?’.

Một ngày làm việc ở tập đoàn Dụ Long kết thúc vào lúc năm giờ chiều. Năm giờ kém năm, Cố Tiểu Khanh tắt máy tính, cẩn thận kéo vạt áo ra khỏi tay anh, nhẹ nhàng mang giày vào chân, lấy giỏ xách, ôm áo lông nhìn người đàn ông đang ngủ say lần cuối cùng, sau đó cất bước rời đi.

Ra đến bên ngoài, cô nhẹ nhàng khép cửa lại, tiếng “lạch cạch” khô khốc vọng lên rõ nét trong không gian trống vắng.

Và gần như chỉ trong tích tắc sau khi Cố Tiểu Khanh đóng cửa, Âu Lâm Ngọc đã bừng tỉnh. Anh nhìn bàn tay đang nắm lấy hư không, căn phòng mờ tối và bầu trời nhuộm đen ngoài cửa sổ, nỗi hoang mang lo sợ bất chợt dấy lên trong lòng. Anh lớn tiếng gọi theo quán tính: “Tiểu Khanh.” Trả lời anh là sự im lặng đáng sợ. Hơn hai giây sau, đầu óc anh mới về lại với thực tại, thế rồi ngay tức khắc anh cuống cuống giẫm lên giày lao đi.

Chạy ra hành lang bên ngoài văn phòng thì đúng lúc thấy Cố Tiểu Khanh bước vào thang máy, anh học tốc chạy tới, tiếc rằng cửa thang máy đã sớm đóng lại trước khi anh kịp về đến đích.

Anh buồn bực vung nắm đấm vào cánh cửa thép đóng cứng im ỉm, kế đó lập tức xoay người chạy về hướng phòng làm việc. Về tới phòng, anh vọt thẳng vào thang máy nội bộ, nhấn mạnh nút xuống tầng một.

Thang máy nhanh chóng dừng ở tầng một. Cửa thang máy mở, ánh đèn rực sáng của đại sảnh tràn vào mắt anh. Chưa đến một giây, anh đã nhìn thấy cô đi ra từ cổng chính. Anh khẩn trương đến quên cả gọi cô, chỉ còn biết vết toàn bộ sức lực cơ thể, dồn tất cả vào đôi chân, chạy đến cổng chính, chạy như lần cuối cùng được chạy.

Chưa bao giờ trong cuộc đời mình anh khát khao cháy bỏng đến thế, lo sợ điên cuồng đến thế. Giờ đây anh chỉ có một mục tiêu duy nhất, đó chính là bóng lưng người con gái ấy. Anh co chân chạy cật lực. Đến cửa, anh đâm sầm vào một nhân viên đang đi ngược lại làm người ta ngã sóng xoài. Đợi tới khi đứng được vững vàng, lao ra khỏi tòa cao ốc, thì anh chỉ kịp thấy bóng lưng Cố Tiểu Khanh biến mất trong chiếc xe màu xám bạc.

Anh đứng trên bậc thềm há miệng định gào to tên cô, nhưng một trận gió lạnh đột ngột bần bật thổi tới lấp đầy cổ họng anh bằng cái rét cắt da thịt, ngăn cản không cho anh có cơ hội lên tiếng.

Anh chôn chân tại chỗ thẳng thốt nhìn chiếc xe khuất dần trong tầm mắt. Dù những cơn gió rét lạnh đang thổi bạt lớp quần áo mỏng manh trên người anh, nhưng anh không hề cảm giác được gì, cứ đau đáu trông về một phương, mãi lâu sau vẫn không nhúc nhích.

❖ ❖ ❖

Trong xe Mã Nguyên Bư, điện thoại của Cố Tiểu Khanh vẫn ngoan cố đổ chuông. Hai người không nói chuyện, tiếng chuông được thể càng lúc càng vang vọng. Cố Tiểu Khanh nhìn điện thoại trong tay, ngón tay thần thờ dừng lại trên phím nghe, cuối cùng cô ngoảnh mặt sang bên, ấn mạnh nút tắt. Âm thanh đang lạnh lạnh réo rất phút chốc ngừng bật.

Khoang xe lại trở về yên tĩnh. Mã Nguyên Bư đang chuyên tâm lái xe chợt quay đầu nhìn lướt sang Cố Tiểu Khanh, thấy cô vẫn ngồi thừ người, anh chuyển tầm mắt về phía trước, nói một cách thoải mái: “Tiểu Khanh này, hôm nay tớ vô mách, đi ăn lẩu không? Nghe nói có một nhà hàng lẩu mới mở ở Phố đi bộ, ngon mà cũng đông khách lắm.”

Cố Tiểu Khanh quay sang nở nụ cười tươi tắn với Mã Nguyên Bư: “Được đó, cứ theo ý cậu đi.”

Mã Nguyên Bư nhìn cô cười cười, rồi quay lại nhìn con đường phía trước, không nói gì thêm. Cố Tiểu Khanh lại cúi đầu ngơ ngẩn nhìn hai chân.

Nhà hàng lẩu Mã Nguyên Bư đưa Cố Tiểu Khanh tới nằm trên tầng hai của một tòa cao ốc thương mại tọa lạc trên Phố đi bộ. Chỉ mới đứng trong thang máy họ đã cảm nhận được mùi thức ăn thơm lừng lan tỏa, ngập tràn cả sống mũi. Cửa thang máy mở, trong tầm mắt hai người là không gian rộng lớn thênh thang, tiếng người cười nói nhộn nhịp và cảnh tượng tấp nập hơn rất nhiều so với những nhà hàng lẩu thông thường khác.

Nhà hàng này không mấy sang trọng đắt đỏ, khách đến đây đa phần là những người trẻ tuổi. Xung quanh họ có không ít các cặp tình nhân trẻ đang cùng nhau ăn uống thân mật. Cố Tiểu Khanh quan sát bốn bề một chút, xong lại nhìn vào nồi lẩu bốc hơi nghi ngút trước mặt, nước lẩu đỏ au sôi cuộn trào thoáng chói làm cô thấy thèm ăn.

Cố Tiểu Khanh lơ đãng tìm kiếm trong nồi lẩu những món mình thích. Ngồi đối diện với cô, Mã Nguyên Bư im lặng thư thả dùng bữa. Mọi người quanh đó chuyện trò âm ỉ, chỉ có hai người họ yên tĩnh quá mức bình thường.

Không gì thích bằng ăn lẩu vào một ngày đông lạnh giá. Trước đây vốn dĩ Cố Tiểu Khanh rất hứng thú, nhưng hôm nay cô ăn vào chỉ cảm thấy mệt rũ chán chường. Ăn được một lúc, nhận ra bầu không khí giữa họ quá nặng nề, cô ngẩng đầu nhìn Mã Nguyên Bư, chọn ngẫu nhiên một đề tài nhằm xoa dịu tình hình: “Sao cậu biết tớ về lại thành phố C vậy?”

Mã Nguyên Bưư dừng múc đồ ăn, nhìn Cố Tiểu Khanh cười đáp: “Hôm qua tớ ghé chỗ cô chú.”

Cố Tiểu Khanh cười cười không nói gì. Mã Nguyên Bưư cúi đầu nói tiếp: “Tiểu Khanh, bình thường đi làm về cậu làm gì để tiêu khiển?”

Cố Tiểu Khanh ngẫm lại, quả thật thường ngày cô sống rất lặng lẽ, chẳng đặc biệt ham thích điều gì. Cô thuận miệng đáp: “Cũng không có gì, thì tớ lên mạng một chút, hay là làm vệ sinh dọn dẹp nhà cửa này kia, lâu lâu cuối tuần thì đi xem phim thôi.”

Cô trả lời qua loa, còn Mã Nguyên Bưư lại lắng nghe hết sức nghiêm túc. Cô vừa dứt lời, anh nhìn thẳng vào mắt cô, trịnh trọng nói: “Tiểu Khanh, hôm nào chúng ta đi xem phim nhé?”

Cô sững người một thoáng, rồi liền nói: “Ừm, đi.”

Khi họ rời nhà hàng lẩu, thời gian vẫn còn sớm, Phố đi bộ buổi tối rộn ràng náo nhiệt, rực rỡ muôn sắc đèn màu. Giữa dòng người chen vai qua lại như mắc cửi, Cố Tiểu Khanh và Mã Nguyên Bưư sóng bước chậm rãi đi về phía trước. Họ đi rất gần nhau, vai kề vai, cũng có khi hai bàn tay thì thoáng chạm nhẹ, nhưng suốt đoạn đường họ chưa từng nắm tay một lần.

Đi hết Phố đi bộ, Mã Nguyên Bưư lái xe đến đón Cố Tiểu Khanh. Mặc dù còn sớm nhưng thấy hôm nay cô không vui nên anh không đưa cô đi đâu khác mà chở cô về thẳng nhà.

Xe dừng dưới nhà Cố Tiểu Khanh, khi cô vừa dõm bước xuống xe thì anh dịu dàng nói: “Tiểu Khanh, cậu nhớ nghỉ ngơi cho khỏe nhé, mắt cậu thâm quầng hết rồi kia kìa.”

Cố Tiểu Khanh xoa nhẹ gương mặt mình, cười gượng gạo: “Ồ, tớ biết rồi.”

Cô nhìn cho đến khi xe anh khuất bóng, bao nhiêu cảm xúc giăng tơ chẳng chịt trong lòng, không khỏi nhớ đến cái câu ngày hôm qua Trương Diệu Dương nói với cô: “Anh ta không phải là người thích hợp với em.”

Mang theo tâm tình trĩu nặng, cô bước từng bước lên căn hộ ở tầng năm. Thái độ của Âu Lâm Ngọc đã khuấy đảo sự an tĩnh trong cô. Cô vốn định để mọi thứ bình lặng trôi đi theo thời gian, song thực tế lại không diễn ra như cô mong đợi.

Dãy nhà tầng năm sáng lờ mờ dưới ngọn đèn hiu hắt. Cố Tiểu Khanh dùng sức giậm chân một cái, đèn cảm ứng tức thời tỏa sáng. Tới lúc đưa mắt nhìn lên thấy bóng người trước cửa nhà mình, cả người cô như đóng băng.

Âu Lâm Ngọc đứng thẳng tắp dưới ánh đèn vàng nhạt, đôi môi tái đi vì lạnh, không biết anh đã đứng đây bao lâu.

Cố Tiểu Khanh thốt lên: “Lâm...” chưa dứt câu, cô bỗng im bặt, định thần lại, hỏi anh: “Tổng giám đốc Âu đến đây có việc gì không?”

Âu Lâm Ngọc thiếu não rữ mí mắt, tiếng nói rất nhỏ: “Em đi đâu vậy, tôi chờ em lâu lắm rồi.”

Cố Tiểu Khanh chợt thấy chua xót, cúi đầu lấy chìa khóa trong áo lông, đi tới mở cửa. Vào nhà, cô mở đèn lớn trước rồi mới quay lại nói với Âu Lâm Ngọc đang chần chờ bên ngoài: “Anh vào đi.”

Cô dẫn Âu Lâm Ngọc vào nhà, lại bảo anh ngồi trên ghế sofa, rồi thì đứng bên cạnh, nhất thời không biết nên làm gì tiếp theo. Ngay người một lúc, cô vào nhà bếp rót cốc nước ấm đưa cho anh.

Âu Lâm Ngọc đón lấy cốc nước, nâng niu trong tay, cúi mặt chẳng lên tiếng. Cố Tiểu Khanh nhẹ giọng hỏi: “Anh ăn cơm chưa?”

Âu Lâm Ngọc lắc đầu, nói khẽ: “Chưa.”

Cố Tiểu Khanh thở nhẹ một hơi, rồi trở lại nhà bếp chuẩn bị đồ ăn cho anh.

Âu Lâm Ngọc ử cốc nước trong tay, cảm nhận thân thể đang ấm lên từ từ. Tan giờ làm anh chạy ngay đến nhà cô, cộng thêm hơn hai tiếng đồng hồ đợi chờ ngoài gió rét, bởi vậy vừa rồi cơ thể anh thật sự tê cứng. Anh chậm rãi cử động tay chân, ngẩng mặt nhìn ngắm nhà Cố Tiểu Khanh, sạch sẽ giản dị như anh từng tưởng tượng, chỉ có một chút bày bừa nho nhỏ.

Cố Tiểu Khanh rất nhanh bê tô mì đi ra từ nhà bếp, đặt trước mặt Âu Lâm Ngọc, thấp giọng nói: “Anh ăn đi.”

Anh ăn rất ngon, rất nhanh, dù là vậy, vẫn không mất đi sự tao nhã. Cố Tiểu Khanh ngồi bên cạnh bình tĩnh trầm mặc nhìn anh, không biết đang nghĩ gì.

Âu Lâm Ngọc ăn xong, Cố Tiểu Khanh thản nhiên nhận lấy bát đĩa trong tay anh mang vào nhà bếp rửa. Âu Lâm Ngọc nhìn mãi theo cô, ánh nhìn chất chứa chờ mong, nhưng cô xoay lưng đi thẳng không nói một câu.

Trong nhà bếp, tiếng nước chảy xối xả không dứt, Cố Tiểu Khanh mất khá nhiều thời gian chỉ để rửa sạch một cái tô. Cuối cùng cô bình ổn cảm xúc, đưa tay tắt vòi nước, vẩy tô cho ráo rồi đặt lên tủ bếp. Làm xong quay người lại, cô thấy Âu Lâm Ngọc đã đứng ở cửa nhà bếp nhìn mình tự lúc nào.

Cố Tiểu Khanh cup mắt cúi đầu, sau đó ngược mặt lên, nói từng lời kiên quyết: “Tổng giám đốc Âu, đã muộn rồi, mời anh về cho.”

Anh vẫn đứng im ở cửa, khuôn mặt ẩn trong vầng tối chập choạng không sao nhìn ra biểu cảm. Sau sự trầm mặc kéo dài, bỗng anh bất ngờ sải chân bước đến trước mặt Cố Tiểu Khanh, rồi giang tay ôm siết cô vào lòng.

Hết chương 34.

35. Chương 35

Cố Tiểu Khanh phút chốc ngạt thở trong vòng ôm cứng cáp của anh. Anh giấu mặt vào cổ áo cô, giọng nói đượm buồn: “Tôi nhớ em.”

Cô vòng tay ra trước ôm lấy khoảng không sau bờ lưng anh, đã có lúc cô muốn ôm anh, nhưng sau những lưỡng lự, cuối cùng cô vẫn chậm rãi thu tay lại và gói ghém nỗi thương xót vào lòng. Còn anh, anh ngỡ như mình đang ôm ấp nguồn sưởi ấm nên cứ đứng đó giữ mãi cô trong vòm ngực.

Qua một hồi im lặng dai dẳng, Cố Tiểu Khanh vùng vẫy thoát khỏi anh, tự khắc lùi về sau một bước để ấn định khoảng cách giữa họ. Rồi cô ngược mặt lên, bình tĩnh nhìn Âu Lâm Ngọc ở phía đối diện, hỏi rành rọt: “Tóm lại anh muốn thế nào?”

Âu Lâm Ngọc ngơ ra trước câu hỏi chất vấn thẳng thắn đó. Anh muốn thế nào ư? Trong lòng anh chỉ có những ý niệm hết sức mơ hồ, rằng anh cần cô quay về với cuộc sống của anh, rằng anh muốn cô, muốn tới độ mỗi tấc da tấc thịt trên cơ thể từng giây từng khắc đều thét gào gọi tên cô, nhưng anh không tài nào sắp xếp được những suy nghĩ ngổn ngang trong đầu thành một câu trả lời hoàn chỉnh, cuối cùng đành phải đứng trơ người như khúc gỗ.

Cố Tiểu Khanh lướt qua vai Âu Lâm Ngọc, đi tới mở cửa nhà rồi quay lại nói: “Phiền tổng giám đốc Âu về giùm, tôi còn phải nghỉ ngơi.”

Anh bước chậm chậm đến bên cạnh Cố Tiểu Khanh. Không gian như đông kết lại khi họ đối diện với nhau. Về mặt cô bình thản, lạnh nhạt, tuy không thể hiện sự cự tuyệt kiên quyết nhưng đã không còn nét hiền dịu triu mến thuở nào. Dù thế, anh vẫn nhìn sâu vào mắt cô, những mong có thể tìm thấy ở đó bóng dáng một tia cảm xúc. Một cơn gió lạnh chợt lùa qua khung cửa khiến hai người khẽ rung mình.

Âu Lâm Ngọc nhẹ nhàng nắm tay Cố Tiểu Khanh, cúi đầu khấn khoản gọi tên cô: “Tiểu Khanh.”

Cô chuyển dời ánh mắt, buông câu nói nhẹ tênh: “Em thật sự đã cố gắng hết sức để sống yên ổn rồi, mong anh đừng đến quấy rầy em nữa.”

Cô ngừng lời chốc lát để cố nén cảm giác nắc nhen nơi cổ họng rồi tiếp tục: “Lâm Ngọc, em đã nỗ lực bằng tất cả những gì mình có.”

Giọng cô mong manh bé nhỏ như sợi tơ tằm, nhưng Âu Lâm Ngọc nghe xong lại như một người đang yên đang lành bị sét đánh thành ngây dại. Cố Tiểu Khanh từ từ rút tay mình ra khỏi tay anh, cất tiếng trong sự mệt mỏi đến vô cùng: “Xin anh, anh về ngay đi.”

Anh nín lặng bước ra khỏi cửa, dáng lưng khom khom, mất đi đôi phần thần thái của ngày xưa. Khi bóng anh mất hút sau ngã rẽ cầu thang, cô cương quyết khép chặt cánh cửa lại – Lâm Ngọc, anh đâu biết rằng suốt chín năm qua em đã dốc hết sức lực bản thân để phấn đấu vươn lên. Em đã trao trọn trái tim mình cho anh như thế đó, nhưng đến cuối cùng thì anh đặt em ở vị trí nào trong lòng anh?

Rời nhà Cố Tiểu Khanh, Âu Lâm Ngọc đứng trước phố phường tấp nập ồn ã. Dòng đường nườm nượp là thế, mà anh vẫn không đón được một chiếc taxi nào. Nhìn hàng hàng xe cộ lũ lượt ngược xuôi, bỗng nhiên anh chẳng muốn trở về ngôi nhà vắng vẻ hoang lạnh kia nữa. Anh dứt cánh tay đang đưa ra đón xe vào lại túi quần, quay người đi vô định về phía trước.

Anh miên man suy nghĩ về cô trong mỗi bước đi. Bao lâu nay anh luôn tin rằng Cố Tiểu Khanh là người trầm lặng ngoan hiền, chưa khi nào anh nghe cô nói một tiếng “Không”. Thế nhưng hôm nay anh mới phát hiện, thì ra anh không thật sự hiểu cô.

Những mảng hồi ức từ từ dần dặt anh về lại ngày đầu họ mới gặp nhau, về lại quãng thời gian họ chung sống dưới một mái nhà. Lúc ấy cô đã lặng lẽ đến bên anh, xuất hiện những khi anh cần nhất và đáp ứng mọi đòi hỏi của anh vô điều kiện. Nhớ về đoạn đường họ đã đi qua, anh hồ thẹn khi nhận ra, giữa họ, Cố Tiểu Khanh luôn là người im lặng chịu thiệt thòi, thế mà anh còn mặc định cô ở bên anh là chuyện hiển nhiên, không đặt cô ngang hàng với anh và trao cho cô sự tôn trọng tương xứng.

Trên phương diện tình cảm, Âu Lâm Ngọc hoàn toàn là gã ngốc. Vì vậy mãi tới giờ phút này anh mới lờ mờ hiểu được, Cố Tiểu Khanh không phải không có giới hạn cuối cùng, sở dĩ cô chưa bao giờ nói “Không” với anh, là bởi vì cô yêu anh. Nghĩ tới đây, một niềm hạnh phúc chợt âm ỉ trào lên trong anh.

Âu Lâm Ngọc không lập dị khác người như người ta vẫn tưởng, trái lại tận trong thâm tâm, anh vô cùng tin tưởng vào sự tồn tại của tình yêu. Anh nghiêm túc suy nghĩ, Cố Tiểu Khanh yêu anh, nhưng còn anh, tình cảm anh dành cho cô là gì? Chỉ là muốn thôi sao? Nếu quả thật chỉ là ham muốn bản năng, vậy thì vì sao cứ nhất định phải là cô chứ không thể là bất kỳ người phụ nữ nào khác? Anh ngây người đứng ở đầu đường, nghĩ đến xuất thần.

Ở phía bên kia con đường nơi Âu Lâm Ngọc đứng là một tiểu khu rất lớn, trời chưa muộn lắm nên các cửa hàng vẫn còn sáng đèn bán buôn, từng tốp người đi ngang qua thấy cảnh một người đàn ông điển trai lạ thường trong bộ trang phục sang trọng đẹp đẽ ngơ ngẩn đứng giữa lòng phố xá náo nhiệt, đều bất giác ngoái đầu nhìn lại với ánh mắt hiếu kỳ.

Sau một lúc lâu thần thờ, Âu Lâm Ngọc hồi phục lại tinh thần: Hẳn là yêu phải không? Không phải đơn giản là thích hay muốn. Tất cả chỉ vì tình cảm ấy quá êm đềm tĩnh lặng, không đánh thức được trái tim anh, nên đã bị chính anh xem thường.

Thấu suốt được rồi, anh cảm thấy nhẹ cả lòng – Thật tốt quá, vẫn còn kịp để mình hiểu ra mọi chuyện. Anh xoay người tiếp tục đi về phía trước, tựa như đã buông xuống được gánh nặng oằn vai từng ấy năm trời, bước chân cũng trở nên thanh thoi.

Mặc dù ngu ngơ trong chuyện tình cảm yêu đương, nhưng Âu Lâm Ngọc vốn là người đàn ông mạnh mẽ, một khi đã quyết ý thì sẽ kiên định tiến hành. Cứ cho rằng bây giờ Cố Tiểu Khanh không ngó ngang đến anh đi, nhưng làm gì thì làm cô vẫn là nhân viên dưới quyền của anh, cho nên gặp cô là chuyện nằm gọn trong lòng bàn tay anh.

□ □ □

Hôm sau đi làm, không thấy Âu Lâm Ngọc đứng ở cửa thang máy, Cố Tiểu Khanh thở phào nhẹ nhõm. Cô không biết rốt cuộc anh muốn gì, nhưng nếu như hằng ngày phải ở đại sảnh công ty làm đề tài bình luận cho bao nhiêu con người, thì cô thà nghĩ việc còn hơn.

Vào đến phòng làm việc, cô vừa đặt túi xách xuống, điện thoại trên bàn đã inh ỏi réo gọi. Linh cảm có chuyện không hay sắp xảy ra, cô tần ngần giây lát rồi mới nhấc máy. Quả nhiên, tiếng Âu Lâm Ngọc vọng

đến từ đầu dây bên kia: “Em chưa làm xong công việc hôm qua đâu đấy.” Anh nói bằng một giọng ung dung đều đều, chẳng có vẻ gì khẩn trương.

Cố Tiểu Khanh nhắm mắt, ổn định cảm xúc, ôn tồn nói: “Tổng giám đốc Âu, tôi đem bản vẽ về phòng Kiến trúc chỉnh sửa được không?”

“Không được, lên đây ngay!” Anh cứng rắn trả lời. Nói xong thì quyết tuyệt cúp máy, không cho phép cô có cơ hội viện cớ chối từ.

Cố Tiểu Khanh chống nạnh, trừng mắt nhìn điện thoại, cô rất muốn quăng phắt cái điện thoại cho hả cơn giận sôi trào, song sau cùng vẫn nhẫn nhịn, nhẹ nhàng gác lại ống nghe.

Thả người ngồi trở lại ghế, cô bất lực nghĩ: Tại sao chuyện này còn chưa kết thúc được nữa? Rồi uể oải ngồi mãi tại chỗ, không buồn cử động.

Chưa quá mười phút, anh chàng trợ lý tổng giám đốc mà cô mới gặp hôm qua đã đứng trước mặt cô, nở nụ cười nhã nhặn thân thiện và nói rất phải phép: “Chị Cố, tổng giám đốc Âu nói công trình vẫn còn trong giai đoạn đầu thâu nên bản vẽ cần được bảo mật tối đa, không thể mang ra khỏi phòng làm việc của anh ấy, cho nên đành làm phiền chị lên tầng trên thôi ạ.”

Cố Tiểu Khanh nhìn anh chàng nói năng lưu loát, lập luận chặt chẽ trước mặt mình, cái kính gờ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, định mở miệng mấy lần nhưng lại thôi, cuối cùng cô ngoảnh mặt sang bên, cầm túi, đứng lên nói với Lưu Triều Huy: “Đi thôi.”

Đến tầng năm mươi hai, Lưu Triều Huy nhường bước để cô vào phòng Âu Lâm Ngọc trước. Anh ngồi sau bàn làm việc nghiêm túc nhìn cô đi tới. Cố Tiểu Khanh ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn anh lấy một cái, bước một mạch đến chỗ ngồi hôm qua rồi cởi giày ngồi xếp bằng xuống sàn.

Anh thấy cái vẻ nổi giận đùng đùng của cô, khóe môi nở nụ cười tươi tắn, không biết rằng nụ cười này đã khiến anh chàng Lưu Triều Huy đứng ở cửa hoảng hồn tới mức suýt ngã nhào.

Bầu không khí giữa họ đã cứng nhắc như vậy cả buổi sáng. Văn phòng tổng giám đốc vẫn xôn xao người đến người đi, còn Cố Tiểu Khanh không đoái hoài gì đến mọi thứ xung quanh, im lặng bất động như ngồi thiền, thậm chí đầu cũng không ngẩng lên.

Sau mười giờ, sự yên tĩnh bao trùm cả phòng. Âu Lâm Ngọc ngả lưng ra ghế dựa, thở nhẹ một hơi, đưa mắt nhìn về phía cô gái đang ngồi quay lưng lại với anh. Hôm nay tiết trời âm u, căn phòng tuy lấy ánh sáng tốt, song vì thiếu đi ánh mặt trời nên vô hình chung khiến người ta thấy lạnh lẽo. Nhưng không hiểu vì sao, chỉ cần nhìn thấy Cố Tiểu Khanh thì lòng anh lại dâng lên cảm giác ấm áp khôn tả.

Anh đứng dậy đi tới ngồi xuống chiếc sofa phía sau cô, nhìn chiếc lưng cô từ khoảng cách rất gần. Cố Tiểu Khanh vẫn giữ nguyên tư thế, chăm chăm nhìn màn hình máy tính. Dù biết rõ Âu Lâm Ngọc đang ngồi sau lưng mình nhưng cô không màng quay đầu lại.

Thật lâu sau, Âu Lâm Ngọc lên tiếng, giọng anh nhỏ nhẹ tựa lời thì thầm bên tai cô: “Tiểu Khanh.” Cố Tiểu Khanh như không nghe không thấy, tiếp tục bất động. Âu Lâm Ngọc bỏ qua thái độ cự tuyệt của cô, dừng một chút rồi tiếp: “Anh xin lỗi.”

Cô thoáng khựng lại, sau đó lập tức khôi phục vẻ bình tĩnh vốn có, tay di chuột, mắt lăm lăm nhìn bản vẽ.

Đối với Âu Lâm Ngọc, tiếng “Xin lỗi” có khi chỉ là một kiểu cách xã giao sáo rỗng. Ở độ tuổi này, những lần anh nói “Xin lỗi” nhiều không biết bao nhiêu mà kể. Nhưng hai từ “Xin lỗi” anh nói với cô hôm nay, chưa bao giờ chân thành như bây giờ.

Khoảng thời gian còn lại của buổi sáng, Âu Lâm Ngọc vẫn ngồi sau nhìn Cố Tiểu Khanh, dáng ngồi thong dong, ngón giữa tay phải khều nhẹ vạt áo sau lưng cô. Họ ngồi giữa căn phòng tĩnh lặng và hơi u tối, không ai nói chuyện với ai.

Giữa trưa có người đến đưa cơm như thường lệ. Âu Lâm Ngọc đặt hai phần cơm cạnh nhau, Cố Tiểu Khanh liếc anh một cái, chẳng nói gì, chỉ ngồi xuống lặng lẽ ăn cơm.

Ăn xong, Âu Lâm Ngọc dùng khăn ăn lau miệng rồi lơ đãng nói: “Buổi chiều theo anh đi công trường được không?”

Cố Tiểu Khanh thoáng sửng sốt, rồi cúi đầu thu dọn bát đĩa, buồn bực đáp lời: “Tôi vẫn chưa làm xong việc của mình.”

“Việc này không cần gấp, em cứ từ từ mà làm.” Anh nói thản nhiên như không.

Cố Tiểu Khanh ngẩng đầu nhìn anh không biết nên phản bác thế nào, họ đã nói tất cả những gì cần nói, nhưng có gì anh cứ muốn dây dưa nhập nhằng như vậy? Vốn dĩ không phải là tuýp người ăn nói sắc sảo, nên khi lâm vào tình huống này, cô bí bách không biết đường nào để đối phó.

Thấy cô cứ cúi đầu đứng đó, không nói ‘được’ cũng chẳng nói ‘không’, Âu Lâm Ngọc liền mặc nhiên xem như cô đồng ý.

Sau khi dọn dẹp xong, Âu Lâm Ngọc không ngồi lâu, anh khoác vào áo măng tô, lại lấy áo lông của Cố Tiểu Khanh đưa cho cô. Hai người mặt đối mặt, mặc cho Cố Tiểu Khanh không đón lấy chiếc áo, cánh tay anh vẫn cố chấp đưa ra.

Cô nhìn ánh mắt không khoan nhượng trên gương mặt điềm tĩnh của anh, ngấm ngầm thở dài, nhận lấy áo mặc vào người. Đạt được mục đích, Âu Lâm Ngọc xoay người đi về phía thang máy, môi nở nụ cười kín đáo.

Dưới lầu đã có tài xế đợi sẵn trong xe, Âu Lâm Ngọc đi trước mở cửa sau, sau đó đứng sang bên cạnh đợi Cố Tiểu Khanh. Cô chán nản không muốn nhìn mặt anh, bước thẳng vào trong xe rồi ngồi tựa cửa ngoảnh mặt nhìn ra ngoài.

Âu Lâm Ngọc lên xe ra hiệu bảo tài xế lái đi, xong lại nhìn sang bên thấy vẻ miễn cưỡng của Cố Tiểu Khanh, sợ chọc giận cô, nên anh không hé môi nói câu nào.

Nơi họ sắp đến đối với Cố Tiểu Khanh là nỗi niềm hoài niệm khó phai. Công trường thi công nằm trên khu đất vốn từng là nơi tọa lạc của trung tâm thương mại Trung Hưng. Chín năm trước, Cố Tiểu Khanh là nhân viên bán hàng ở đây và cũng chính tại nơi này cô đã gặp Âu Lâm Ngọc lần đầu tiên.

Năm tháng qua đi, vật đổi sao dời, biển xanh nay đã hóa nương dâu. Trung tâm thương mại sang trọng hàng đầu của thành phố C năm nào cũng không thoát được qui luật thoái trào, hiện thời tập đoàn Dụ Long đang tiến hành dỡ bỏ nó để xây dựng tòa nhà văn phòng cho thuê.

Cố Tiểu Khanh xuống xe, ngược mắt nhìn tòa cao ốc sừng sững trước đây nay chỉ còn một nửa, bồi hồi nhớ đến những đồng nghiệp cũ, không biết bây giờ họ ở đâu? Chín năm ơi, sao đi quá vội vàng.

Cố Tiểu Khanh bước thoăn thoắt về phía công trường, không hề bận tâm tới anh. Âu Lâm Ngọc mau chóng theo sát cô. Trong khi đó ở phía sau, chú tài xế vòng ra sau cốp xe lấy hai chiếc mũ bảo hiểm, đến lúc cầm mũ trên tay thì chẳng thấy bóng dáng một ai.

Vào công trường, Âu Lâm Ngọc ngay lập tức bị bao quanh trong vòng vây của các công nhân và kỹ sư giám sát công trình. Cố Tiểu Khanh nhân cơ hội này lảng đi, không ngờ vừa đi được một đoạn, Âu Lâm Ngọc liền quay lại nói với cô trước mặt mọi người: “Tiểu Khanh, em đến đây.”

Ai nấy đều ngoảnh lại nhìn, Cố Tiểu Khanh không thể làm gì khác, đành vâng lời đi tới gần anh, cùng mọi người vào thang máy dẫn lên tầng trên của công trường.

Gần cửa thang máy có một bức tường cao quá đầu người đang thi công dang dở. Cố Tiểu Khanh thoáng nhìn đã thấy ngay nó không đạt quy định về thông số kỹ thuật, tường quá cao mà độ dày lại không đủ, như vậy rất dễ gây tai nạn. Cô không khỏi sẫm soi một lúc, nhưng mọi người xung quanh im lặng nên cô cũng không nói gì.

Đang tháng mười hai lạnh cóng mà đứng trong thang máy bốn bề gió lùa thật không mấy dễ chịu. Cố Tiểu Khanh kéo cổ áo lên trên, so vai đứng nép vào một góc. Âu Lâm Ngọc nhìn thấy vội bước lên đứng trước cô, giúp cô chắn gần hết mọi cơn gió thổi vào.

Công trình này Cố Tiểu Khanh không tham gia thiết kế, cô cũng không biết Âu Lâm Ngọc đến đây làm gì. Sau khi mọi người vào trong bàn việc, cô bèn tìm một góc ít gió để đứng đợi.

Âu Lâm Ngọc ở bên trong không bao lâu, lúc đi ra chỉ có một mình anh. Tìm được Cố Tiểu Khanh, anh bảo cô cùng xuống thang máy.

Hai người lặng lẽ đứng cạnh nhau, cô nhìn ra ngoài còn anh thì nhìn cô. Buồng thang máy từ từ hạ xuống, âm thanh ma sát của kim loại lan tràn trong sự im lặng bất tận. Chợt Âu Lâm Ngọc khẽ khàng nói: “Tiểu Khanh, trở về với anh nhé?” Một cơn gió bất ngờ ùa đến, thổi lời anh tan vào không khí.

Cố Tiểu Khanh không quay đầu lại, cô nén lòng, hít vào thật sâu rồi chậm rãi nói: “Lâm Ngọc, anh có biết chúng ta gặp nhau lần đầu tiên ở đâu không?”

Âu Lâm Ngọc không trả lời, bởi vì anh biết cô không cần câu trả lời của anh.

Thật sự là vậy, không đợi anh kịp trả lời, cô đã nói tiếp: “Chính tại nơi này, ngay dưới chân chúng ta. Chín năm trước, em làm nhân viên bán hàng ở đây. Năm đó em mười tám, sống u mê, không mục tiêu, không phương hướng. Cho tới ngày em gặp anh.” Nói đến đây, Cố Tiểu Khanh ngừng giây lát, mỉm cười rồi tiếp tục: “Chưa bao giờ trong đời em thấy một người như vậy, anh bước vào từ cổng chính, gương mặt đẹp đẽ, phong thái cao ngạo. Từ hôm đó em mới biết, hóa ra con người ta không ai giống ai.”

Cô bấm nút giữ cửa thang máy, quay sang nhìn anh: “Anh tin không? Em đã yêu anh từ chín năm trước. Từ sau ngày nhìn thấy anh, em về nhà liền quyết định đi học lại và đăng ký thi đại học một lần nữa. Trong ngần ấy năm, mỗi bước đi em đều ấp ủ hy vọng một ngày nào đó có thể đứng bên cạnh anh. Lâm Ngọc, anh đã cho em một giấc mộng sáng tươi đẹp đẽ. Dù chỉ là mộng, dù anh không hay biết gì, nhưng em đã luôn nỗ lực vì anh, hao mòn tâm trí vì anh. Lâm Ngọc, bây giờ em muốn sống cuộc sống của em, em không thể phí hoài cuộc đời mình mãi như vậy, anh hiểu không?”

Anh nghe từng câu từng chữ rành mạch, càng nghe càng kinh hoàng. Trong phút chốc anh không sao tiêu hóa nổi ý nghĩa trong lời nói của cô, chỉ biết ngập ngừng, thì thào một cách yếu ớt: “Tiểu Khanh, ý em là em muốn bỏ anh sao?”

Cố Tiểu Khanh không đáp, lách người đi lướt qua anh, mở cửa thang máy và bước ra ngoài – Lâm Ngọc, tất cả những gì sâu kín nhất em đều đã tỏ bày cùng anh. Với anh, xem như em đã trọn tình, giờ đây em chỉ muốn nói lời tạm biệt. Em đã dốc sức như vậy mà vẫn không thể nào bước vào trái tim anh. Lâm Ngọc, anh nói em bỏ anh, nhưng em làm gì có để mà bỏ hả anh?

Hết chương 35.

36. Chương 36

Có lẽ, cả đời Âu Lâm Ngọc chưa bao giờ cảm thấy kinh hoàng như lúc này. Anh thông minh tài giỏi, anh có khả năng nắm bắt rất nhanh thái độ của người khác đối với mình, nhưng trên hết, anh là người đàn ông sống với dòng máu lạnh chảy trong huyết quản. Bao năm qua, anh đã hóa đá trái tim mình để dần thân vào những đầu đá, sắt phạt, toan tính của chốn thương trường. Thế rồi cũng chính vì chứng kiến quá nhiều thứ xa hoa phù phiếm trong cuộc sống này, nên cái gọi là rung-động đối với anh trở nên quá khó khăn và xa vời.

Nhưng hôm nay, tất cả đã thay đổi khi anh biết có một người đã yêu anh từ chín năm trước dẫu anh chẳng hề hay biết. Đường nhiên tình cảm trong suốt giai đoạn đó chưa hẳn hoàn toàn là yêu, mà biết đâu còn hòa lẫn cả sự ngưỡng mộ đối với một người ở tầng lớp cao đầy ánh hào quang, nhưng cho dù có là tình yêu thuần túy hay không thì về bản chất, tình cảm ấy vẫn rất tinh khiết, quý giá và xứng đáng để người ta trân trọng nâng niu. Anh không biết trong khoảng thời gian dài vô ngần ấy Cố Tiểu Khanh phải vượt qua những khó khăn gì, nhưng chỉ cần một con số chín năm đã đủ khiến lớp băng giá trong anh rạn nứt rồi vỡ tan.

Cho đến khi Cố Tiểu Khanh đi lướt qua bên cạnh, anh mới lấy lại thần trí. Nhìn theo bóng lưng ấy, lần đầu tiên anh bị một thứ tình cảm lớn lao xâm nhập sâu vào tận đáy lòng. Hiện giờ anh vẫn chưa kịp nhận ra có một người như vậy yêu thương mình là hạnh phúc biết nhường nào, bởi khoảnh khắc này toàn bộ

những suy nghĩ trong đầu anh đều đồng thanh thúc giục: Nhanh lên! Hãy ôm chặt lấy cô ấy! Anh không biết nói những lời yêu đương nồng nàn, chỉ nghĩ được hai câu để nói với cô, hai câu xuất phát từ trái tim chân thành: ‘Anh yêu em.’, và nhất là, ‘Cám ơn em.’

Âu Lâm Ngọc bước nhanh ra khỏi thang máy đuổi theo Cố Tiểu Khanh. Nhưng khi chỉ còn hai cm nữa thôi là bàn tay anh có thể chạm vào cô, thì bất hạnh thành linh giáng xuống.

Đang đi ở phía trước, chợt Cố Tiểu Khanh linh tính có chuyện không hay, cả người liền bắt giắc rơi vào trạng thái cảnh giác. Lúc nghe thấy tiếng động rầm vang đổ dồn về phía mình, phản ứng đầu tiên của Cố Tiểu Khanh là dùng tay ôm lấy đầu, chính hành động này đã giúp cô tránh được những thương tổn không thể cứu vãn.

Tai ương đến từ bức tường xây không đạt tiêu chuẩn mà Cố Tiểu Khanh đã phát giắc ngay khi cô mới tiến vào công trường. Người ta đặt tạm nó trước cửa thang máy để chuẩn bị nâng lên tầng trên. Công nhân bốc xếp có lẽ là người mới, thiếu kinh nghiệm, nên sơ hở không để ý bức tường trước mặt quá mỏng manh, cuối cùng khi chiếc xe tải vận chuyển gạch nghiêng thùng xe để trút hàng ngàn viên gạch xuống đất, vách ngăn chông chênh đó tức khắc đổ sập như một hậu quả tất yếu.

Chuyện diễn ra sau đó khác xa với những tình tiết ‘anh hùng cứu mỹ nhân’ khoa trương giả tạo người ta thường thấy trên màn ảnh. Hai người họ chưa ai kịp cứu ai thì một trước một sau gần trong gang tấc đều đã ngã xuống. Vậy là cho đến tận phút chót, bàn tay Âu Lâm Ngọc vẫn chưa từng chạm vào Cố Tiểu Khanh.

Mọi người nghe tiếng động chạy tới, chỉ thấy thấp thoáng hai thân thể còn vẹn nguyên quần áo bị vùi lấp dưới những khe hở nhỏ hẹp. Khi từng tảng gạch nặng nề lần lượt được người ta dời đi, mặt đất nơi họ đang nằm đã thấm đẫm màu máu đỏ tươi. Dưới bầu trời mùa đông xám xịt, ảm đạm, cảnh tượng ấy trông bi thảm một cách cực kỳ đáng sợ.

□ □ □

Cố Tiểu Khanh tỉnh lại trong phòng cấp cứu của bệnh viện. Cô từ từ mở mắt giữa tiếng người ồn ào, cảm thấy mọi thứ trước mặt là những mảng màu nhòa nhạt, vô số bóng trắng lờ lờ qua lại xung quanh cô, và rồi một cơn đau đến điên cuồng người truyền đến từ cánh tay phải khiến hình ảnh trong mắt cô thoáng chốc sáng tỏ. Theo bản năng, cô toan cử động cánh tay phải.

“Đừng nhúc nhích!” Giọng nữ lạnh lùng ra lệnh vang lên bên tai cô.

Cố Tiểu Khanh ngoảnh nhìn về nơi phát ra tiếng nói, một cô gái đeo khẩu trang, mặc áo trắng đang cúi đầu làm gì đó với cánh tay cô.

Cô ấy ngẩng đầu nhìn cô nói: “Cánh tay bị gãy xương, tôi đang làm khử trùng cho chị trước khi vào phòng giải phẫu. Có thể hơi đau đấy, chị ráng chịu đau chút đi.” Nghe xong lời nói đó, ý thức dần dần trở về với Cố Tiểu Khanh, cô bắt đầu nhớ lại những chuyện đã xảy ra, rồi liền ngó nghiêng tìm kiếm, cuối cùng cũng tìm thấy người mà cô muốn tìm nằm trên giường bệnh cách đó không xa.

Âu Lâm Ngọc nhắm nghiền mắt nằm bất động trên giường, bộ Âu phục vốn tinh tươm phẳng phiu giờ bám đầy cát bụi, bả vai và cổ áo loang lổ những mảng máu rợn người, vết thương trên đầu lấp ló không rõ dưới mái tóc bết dính, vẻ trắng xanh nhợt nhạt và đôi môi tái xám thiếu sự sống hiện rõ trên gương mặt đã được lau rửa sạch sẽ. Dấu hiệu duy nhất làm Cố Tiểu Khanh thấy yên lòng đôi chút là lồng ngực vẫn còn phập phồng theo nhịp thở yếu ớt của anh.

Cửa phòng cấp cứu đột nhiên bật mạnh, vài bác nam mặc áo blouse trắng gấp gáp tiến vào. Đi đầu là vị bác sĩ trung niên, ông bước thẳng đến bên giường Âu Lâm Ngọc hỏi một bác sĩ khác trong phòng: “Tình trạng thế nào?”

Bác sĩ nọ đưa ra tấm chụp X-quang: “Theo chẩn đoán sơ bộ, bệnh nhân bị dập não, bên trong hộp sọ có nhiều vùng tụ máu, bây giờ vẫn chưa thể kết luận mức độ thương tổn cụ thể.”

Vị bác sĩ trung niên cầm tấm chụp X-quang soi dưới ánh đèn một lúc rất lâu rồi quay lại nói: “Lập tức đưa vào phòng giải phẫu.” Dứt lời ông liền rời đi, bước chân cũng gấp gáp như lúc đến.

Những gì bác sĩ nói, Cố Tiểu Khanh nghe không bỏ sót một chữ. Nhưng cô chỉ có thể bất lực trơ mắt nhìn Âu Lâm Ngọc bị người ta đẩy đi ngay bên cạnh. Cô muốn gọi anh, song cổ họng như có thứ gì chặn ngang khiến cô không thể thốt nên lời. Lúc Âu Lâm Ngọc khuất dạng sau cánh cửa, cô run rẩy giơ cánh tay trái về hướng cửa phòng, hai hàng nước mắt chảy tràn trên khóe mi. Cô y tá lại tưởng cô khóc vì đau nên thờ ơ nói: “Cố chịu đi, lát nữa tôi tiêm cho chị mũi thuốc tê.” Trong khi Cố Tiểu Khanh thì chết lặng nhìn cánh cửa phòng cấp cứu, bỏ mặc nước mắt trào mãi không dừng.

Thương tích của Cố Tiểu Khanh không nặng như Âu Lâm Ngọc, vì cô ngã xuống trong tư thế nằm nghiêng và có dùng tay bảo vệ đầu, do đó phần lớn thương tổn đều tập trung ở nửa thân thể bên phải. Cô bị gãy xương ống chân phải, cánh tay phải che đầu cũng bị gãy, xương đầu ngón tay phải bể nát, da tay trái xây xước khá nhiều. Nói chung, tình trạng tuy nghiêm trọng nhưng cũng không đến mức gây nguy hiểm đến tính mạng.

Cố Tiểu Khanh tỉnh lại rất nhanh sau ca mổ. Lúc này vạn vật bên ngoài cửa sổ bị bao trùm trong bóng đêm nặng nề, còn phòng bệnh đang chìm vào yên lặng. Quay mặt nhìn bốn phía xung quanh, cô bắt gặp ánh mắt vui sướng của ba mình.

Thấy con gái tỉnh, ông Cố lớn tiếng mừng rỡ: “Tiểu Khanh, tỉnh rồi hả con?” Bà Cố đang ngồi trên sofa, nghe tiếng chồng liền đứng bật dậy đi đến đứng sau lưng ông, vẻ mặt bà vẫn bình tĩnh nhưng đôi mắt thì đã ngân ngấn nước.

Cô thều thào gọi: “Ba, mẹ.”

Bà Cố đến bên giường sờ sờ trán cô, hỏi: “Con có đau lắm không?”

Cô lắc đầu, bà Cố bèn quay sang bên cạnh cầm cốc nước ấm lên, dịu dàng đỡ cô dậy, rồi cho cô uống từng chút một. Uống xong ly nước, Cố Tiểu Khanh cũng thấy cổ họng thông thoáng phần nào. Cô tựa vào đầu giường, nhẹ giọng hỏi mẹ: “Mẹ ơi, mẹ có biết tổng giám đốc Âu vào viện cùng lúc với con bây giờ thế nào rồi không?”

Mẹ cô ngoảnh lại nhìn cô thật lâu, cuối cùng vẫn nói cho cô biết: “Tình hình cụ thể mẹ không rõ cho lắm, lúc mẹ vào đến bệnh viện thì nghe nói cậu ta đang được cấp cứu.”

Ánh mắt Cố Tiểu Khanh tức thì ảm đạm. Bà Cố đỡ cô nằm xuống, vén gọn góc chăn, sau đó nhẹ nhàng nói: “Đừng nghĩ quẩn, mạng sống con người ta bền chắc vững vàng hơn con tưởng nhiều. Việc con cần nhất bây giờ là lo nghỉ dưỡng cho tốt, những chuyện khác để sau này hẵng nói.”

Cố Tiểu Khanh trải qua một đêm cực kỳ gian nan mệt nhọc. Bác sĩ có tiêm cho cô liều thuốc giảm đau, nhưng miệng vết thương dù đau đến mấy chẳng nữa cũng không thể nào giã vò được cô, bởi thứ thật sự dằn vặt cô chính là nỗi sợ hãi dồn dập nơi đáy lòng. Hình ảnh Âu Lâm Ngọc nằm im lìm trên giường cấp cứu không ngừng quanh quẩn trong tâm trí, hành hạ, dày dọa cô đến mức héo hon cả thể xác lẫn tinh thần.

Ba mẹ cô ngồi tựa vào nhau trên ghế sofa gần giường bệnh trông chừng cô, cô không dám xoay trở nhiều, sợ tiếng động làm ba mẹ mình giật mình. Cả đêm, cô mở mắt thao láo nhìn vùng tối sâu thẳm ngoài kia, cứ nhìn mãi như vậy cho đến tận khi trời hừng sáng.

Sáng hôm sau, người đầu tiên đến thăm cô là Trương Diệu Dương. Trước khi đến anh đã biết sơ qua tình hình của Cố Tiểu Khanh, cho nên lúc vào phòng bệnh vẻ mặt anh khá bình tĩnh, anh chào cô một tiếng đơn giản rồi lịch sự hỏi thăm bà Cố dăm ba câu khách sáo. Ông Cố đã ra ngoài mua đồ ăn sáng, bà Cố mời anh ngồi xuống rồi rót cho anh cốc nước.

Thấy Cố Tiểu Khanh không rời mắt khỏi Trương Diệu Dương, bà Cố biết cô có chuyện muốn hỏi liền tìm cơ ra ngoài. Bà vừa rời đi, phòng bệnh im ắng trở lại, Cố Tiểu Khanh gấp gáp hỏi ngay: “Anh ấy sao rồi anh?”

Trương Diệu Dương nhìn cô với ánh mắt phức tạp, sau cùng anh nói: “Anh cũng không biết, cấp trên đã phong tỏa toàn bộ tin tức, chẳng hỏi được chuyện gì.”

Cô thất vọng tựa trở lại vào đầu giường, cố gắng kiềm nén cảm xúc, không nói câu nào mà cũng chẳng còn tâm trí nghĩ đến việc trò chuyện với Trương Diệu Dương, chỉ dờ dẫm nhìn về phía hư vô. Trương Diệu Dương ngồi rất lâu nhưng vẫn không nói một lời an ủi cô. Họ đã quá hiểu nhau, hay nói đúng hơn, anh biết

quá rõ tính cách Cố Tiểu Khanh. Với những chuyện có nói gì cũng thừa thãi này, họ không cần ngôn từ lên tiếng. Cuối cùng anh nán lại một lát rồi im lặng rời khỏi.

Cả ngày hôm nay Cố Tiểu Khanh nằm dính trên giường, hai tay không cử động. Mẹ dứt cơm thì cô ăn, lau người cho cô thì cô ngoan ngoãn phối hợp, khoảng thời gian còn lại cô ngẩn người trông ra ngoài. Bà Cố thấy hai mắt Cố Tiểu Khanh đỏ ngầu liền bắt cô nằm xuống ngủ, cô cũng vâng lời mẹ nằm xuống, nhưng ngay khi mẹ quay lưng đi, hai hàng nước mắt lập tức trào ra từ đôi mi nhắm chặt, rơi lã chã trên gối.

Đợi đến khi bà Cố phát hiện con gái không hề ngủ, hai bên chiếc gối đã thấm ướt một mảng lớn. Bà khẽ thở dài, định đưa tay lau nước mắt cho cô, nhưng bàn tay chỉ đi được nửa đường rồi bỗng khựng lại giữa không trung. Bà nghiêng người đứng sững tại chỗ, bởi giờ phút này, sự xa cách rờn rã bao lâu nay giữa hai mẹ con đã đẩy bà vào tình thế ngượng ngùng không biết nên biểu lộ tình cảm ra sao.

Mã Nguyên Bưư đến lúc xế chiều. Có anh, phòng bệnh vui vẻ hơn hẳn. Anh nói chuyện với ông bà Cố một lúc rồi khuyên họ về nhà nghỉ ngơi. Sau khi ba mẹ Cố Tiểu Khanh đi khỏi, bầu không khí lại quay về tĩnh mịch. Cô biết Mã Nguyên Bưư đến nhưng luôn nhắm mắt nằm trên giường, vờ như đang ngủ.

Mã Nguyên Bưư chuyển ghế đến bên giường, ngồi xuống nói: “Nằm lâu đau thắt lưng đấy, cậu muốn ngồi dậy chút không?”

Biết không thể trốn tránh được nữa, Cố Tiểu Khanh đành mở mắt. Mã Nguyên Bưư giúp cô nâng đầu giường, lại lót thêm tấm đệm sau lưng để cô ngồi thoải mái. Cố Tiểu Khanh để anh tự do loay hoay, không nói một câu, mà thật sự là cô cũng không có gì để nói.

Sắp xếp chu đáo xong, Mã Nguyên Bưư ngồi lại vào ghế, chăm chú nhìn Cố Tiểu Khanh, dịu giọng hỏi: “Cậu thấy trong người thế nào?”

“Tổn.” Cô khàn khàn trả lời anh.

Mã Nguyên Bưư ngừng chốc lát rồi nói tiếp: “Cậu mà cứ như vậy thì sẽ làm cô chú lo lắng đấy.”

Cô nhìn anh qua đôi mắt giăng kín tơ máu, ừ ừ đáp: “Ừ, tớ sẽ giữ gìn sức khỏe cẩn thận.”

Mã Nguyên Bưư biết rõ cô là người cố chấp, có khuyên nhiều cũng chẳng thấm thía vào đâu. Sau đó anh đem cốc nước ấm đến bên giường giúp cô uống. Uống hết nước, Cố Tiểu Khanh nói với anh: “Cậu mở tivi giúp tớ được không?”

Anh đặt cốc nước xuống, vừa bấm remote mở tivi vừa quay đầu hỏi cô: “Cậu muốn xem kênh nào?”

Cô ơ hờ đáp: “Cậu cứ chọn kênh nào vui vui chút.”

Mã Nguyên Bưư chọn một tiết mục giải trí đang được phát lại, khung cảnh rộn ràng từng bừng trong tivi bỗng chốc trở trọi và lạc điệu trong căn phòng tĩnh lặng. Kỳ thực Cố Tiểu Khanh chẳng hề để tâm xem mà chỉ thờ người nhìn về phía tivi. Cô nhờ Mã Nguyên Bưư mở tivi chỉ vì muốn tìm một lý do để không nói chuyện với anh mà thôi. Làm sao mà Mã Nguyên Bưư không hiểu ý cô cơ chứ? Anh không khỏi thầm thở dài trong lòng. Anh biết được chuyện Cố Tiểu Khanh gặp tai nạn từ chỗ ba Cố, cũng biết người khiến cô ra nông nổi này là ai.

Anh ngồi chếch một bên nhìn người con gái đang gắng sức chịu đựng tới mức tiều tụy mà vẫn dửng dưng không mở cánh cửa lòng để đón nhận bất cứ ai. Anh hiểu một phần trái tim cô có lẽ cả đời này sẽ mãi mãi gắn liền với hình bóng người đàn ông khác. Và anh cũng hiểu người như Cố Tiểu Khanh, nếu đã đặt ai vào lòng thì ắt hẳn là một đời một kiếp. Khoảnh khắc này anh đã ngộ ra một điều: Tình cảm anh dành cho cô không bao giờ có kết quả.

Bà Cố đúng giờ mang cơm chiều vào. Mã Nguyên Bưư ở lại phòng bệnh ăn bữa cơm cùng cả nhà Cố Tiểu Khanh. Cơm nước xong, anh ngồi lại tán gẫu với bà Cố. Cố Tiểu Khanh ngồi ngay ngắn trên giường bệnh, không nói chuyện, không cử động, mắt nhìn chăm chăm vào tivi, nhưng hai người trong phòng đều biết tâm trí cô tuyệt đối không đặt ở đó.

Việc Cố Tiểu Khanh lẳng lặng không nói không rằng khiến phòng bệnh trở nên ngột ngạt, sau bữa cơm chiều bà Cố cơ hồ e ngại không khí nặng nề quá mức nên cứ tìm chuyện hỏi han Mã Nguyên Bưư. Mã Nguyên Bưư vì lo tình trạng Cố Tiểu Khanh như vậy, nếu chẳng may có chuyện gì mẹ cô không thể một

mình gánh vác nên anh cũng không vội vã chào tạm biệt ra về, tiếp tục ở lại hàn huyên với bà về tài nhà cửa. Nhờ tiếng tivi và tiếng hai người râm ran nên bầu không khí mới dễ thở hơn phần nào.

Hơn mười một giờ, cửa phòng bệnh đột ngột bị mở toang, Âu Lâm Tỷ xuất hiện trong bộ trang phục có phần xộc xệch, râu mọc lún phún trên chiếc cằm vốn luôn trơn láng, khuôn mặt bơ phờ, cặp mắt đỏ ửng. Anh nhìn chăm chặp Cố Tiểu Khanh đang ngồi trên giường bệnh, ánh mắt chứa đầy bao nỗi phức tạp đan xen.

Cố Tiểu Khanh nhìn thẳng vào anh bằng đôi mắt cũng đỏ không kém, nói trong hơi thở rời rạc: “Xin anh đấy, anh có thể nói với tôi anh ấy ra sao rồi không?”

Âu Lâm Tỷ mệt mỏi vuốt mặt: “Tình trạng anh ấy không tốt lắm, hôn mê sâu suốt từ hôm qua đến giờ, tối nay anh ấy đã được đưa đi Mỹ bằng máy bay riêng rồi.”

Cái tin đó làm Cố Tiểu Khanh bần thần mãi hồi lâu, thế rồi cô run rẩy cất lời: “Ít nhất, ít nhất anh ấy vẫn còn sống phải không?” Lời vừa nói ra, nước mắt đã vỡ òa. Cô kiệt sức ngã từ từ xuống giường, dùng cánh tay trái không bị thương kéo chăn đắp kín từ đầu đến chân.

Căn phòng im bật. Ba người nhìn cô cuộn mình trong chăn, thân thể dưới chăn rung nhẹ nhưng không hề có tiếng khóc nỉ non. Ai cũng đứng yên tại chỗ, không ai có thể bước đến nói lời an ủi cô. Bởi người khiến cô buồn khổ, khiến cô hạnh phúc, khiến cô mất ụt lệ nhòa, người ấy không còn ở nơi này.

Hết chương 36.

37. Chương 37

Cố Tiểu Khanh xuất viện nửa tháng sau đó. Trong khoảng thời gian nằm viện, cô ăn đúng bữa, ngủ đủ giấc, ngoan ngoãn dưỡng thương, không làm gì khiến người khác khó chịu. Sau khi ra viện, ba mẹ đưa cô về nhà chăm sóc hai tháng. Hai tháng này, mỗi ngày cô nhàn tản quần quanh trong nhà, hết ăn rồi lại ngủ. Sau những tháng ngày ăn no ngủ kỹ, qua Tết âm lịch, cô mập mạp trắng trẻo thấy rõ, ngoại trừ tinh thần không được tốt lắm, còn lại tất cả những mặt khác có vẻ như rất bình thường.

Hơn sáu mươi ngày, Cố Tiểu Khanh hoàn toàn bật tin Âu Lâm Ngọc, Âu Lâm Tỷ thì lặn không thấy tăm hơi, thậm chí cả các phương tiện truyền thông cũng không đưa bất kỳ tin tức gì về tai nạn của chủ tịch tập đoàn Dụ Long. Công ty vẫn hoạt động ổn định, sau này Trương Diệu Dương nói cho cô hay, không bao lâu sau khi Âu Lâm Ngọc gặp chuyện không may, vị chủ tịch hội đồng quản trị vốn nghỉ hưu an dưỡng tuổi xế chiều một thời gian dài đã trở lại điều hành tập đoàn.

Sang năm mới, Cố Tiểu Khanh vào công ty làm thủ tục thôi việc. Cánh tay phải bị thương đã để lại di chứng nặng nề. Kể từ đây, cô phải gắng sức mới có thể nhấc tay lên được, không những vậy, cô còn phải chấm dứt sự nghiệp vẽ đồ họa trên máy tính vì các đốt ngón tay đã mất tính linh hoạt, mà cô thì lại không sao điều khiển được chúng theo ý muốn của mình.

Đúng lý ra, Cố Tiểu Khanh không nhất thiết phải thôi việc, bởi vì trong trường hợp này công ty sẽ an bài cho cô một công việc khác phù hợp hơn. Thế nhưng cô dường như đã chẳng còn chút động lực, làm việc gì cũng cảm thấy nản lòng thoái chí, vì thế dù cho Trương Diệu Dương đã hết lời khuyên nhủ nhưng cô vẫn cương quyết từ bỏ.

Bước ra từ tòa nhà sau khi hoàn tất các thủ tục giấy tờ, trong mắt cô là đất trời một màu trắng xóa. Hai hôm trước bão tuyết vừa ghé ngang thành phố C, để lại trên vỉa hè ven đường rải rác vài mảnh băng chưa kịp tan đã bám đầy bụi bẩn, đây đó những khách bộ hành cóng róng co ro bước đi hối hả trong màn tuyết giăng giăng mịt mờ hiu quạnh.

Cố Tiểu Khanh giữ chặt khăn quàng cổ, nhìn xuống bậc thềm dưới chân. Còn nhớ một năm trước, cô đã đến đây với bao bồi hồi phấn khởi. Ngoảnh lại nhìn cánh cổng phía sau, giây phút này trái tim cô dâng lên vô vàn cảm xúc không thể gọi tên. Chuyến xe thời gian đã chở giấc mơ gần mười năm thanh xuân tươi đẹp

của cô đến với nơi này và đến với người ấy, để rồi ngày hôm nay, cô chỉ còn lại với khoảng trống mông lung hụt hẫng.

Một cơn gió lạnh bất chợt phả đến xô dạt những dòng suy tư của cô, rồi men theo cổ áo rót làn hơi rét buốt vào sâu trong tim. Kéo sát vạt áo ấm, Cố Tiểu Khanh thầm nghĩ, chắc có lẽ mùa đông này sẽ dài bất tận.

❖ ❖ ❖

Tháng năm, xuân về hoa nở trên thành phố C, cũng là lúc Cố Tiểu Khanh một mình đi Hải Nam. Cô là người có lối sống cứng nhắc rập khuôn, thiếu đi sự phóng khoáng cởi mở thường thấy ở phụ nữ thị thành. Hơn hai mươi năm qua, ngoài thành phố C, nơi cô từng sống lâu nhất chỉ có mỗi Hải Nam mà thôi. Bởi vậy cô luôn hun đúc ý nghĩ, nếu có một ngày cô không sống nổi ở thành phố phù hoa này, Hải Nam sẽ là chốn nương náu thứ hai của cô.

Cố Tiểu Khanh nghiêm túc hẹn gặp Mã Nguyên Bưư một lần trước khi ra đi. Thời gian vừa qua, Mã Nguyên Bưư thường ghé thăm gia đình cô, nhưng quan hệ giữa anh và cô vẫn chẳng có gì tiến triển. Mỗi lần anh đến, cô rất hiếm khi ra đón tiếp, thường thì cô trốn biệt trong phòng lên mạng hoặc ngồi chờ người trong phòng khách xem tivi. Với Cố Tiểu Khanh, Mã Nguyên Bưư chẳng nói được mấy câu, nhưng với ông Cố thì trái lại, hai người một già một trẻ tâm đầu ý hợp cứ như đôi bạn thân thiết lâu năm.

Cố Tiểu Khanh biết, nếu muốn tìm một bờ vai để gửi gắm bình yên ngày qua ngày, Mã Nguyên Bưư chắc chắn là sự lựa chọn thích hợp nhất. Quả thật cô cũng từng nghĩ như vậy, nhưng từ khi Âu Lâm Ngọc gặp tai nạn thì cô đã hiểu rõ, trên đời này tình cảm là thứ không thể miễn cưỡng, cũng như người ta không thể đè nén những đam mê thể xác khởi nguồn từ tình yêu chân chính.

Ngày trước, Âu Lâm Ngọc từng tồn tại trong lòng Cố Tiểu Khanh như biểu tượng của người đàn ông hoàn mỹ, sau này khi ở bên anh, thấu hiểu anh, sự ngưỡng vọng ban đầu đã hoàn toàn chuyển hóa thành tình yêu. Yêu anh, cô đương nhiên nhận ra anh không phải là bức tranh đẹp để không tỳ vết, nhưng thế giới cả tỷ con người này chỉ có anh mới có thể mang đến cho cô niềm hạnh phúc và an lành thật sự. Bởi đã đặt quá nhiều tin yêu vào anh, nên cô không thể mang theo trái tim khắc sâu hình ảnh anh để song hành cùng người đàn ông khác, vì làm như thế chẳng khác nào một sự dăi dẳng khiến cả hai phải khổ đau.

Cố Tiểu Khanh hẹn Mã Nguyên Bưư tại một quán cà phê yên tĩnh. Họ đến nơi cùng lúc, cùng bước vào quán và chọn ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ. Quán thiết kế rất ấm cúng, không gian quyện hương cà phê ngọt dịu đem đến cho lòng người cảm giác yên bình.

Cố Tiểu Khanh nhấp một ngụm cà phê, vị đắng đốt lần chua thanh lan tỏa trong khoang miệng, sau đó cô mở đầu buổi hẹn: “Cậu này, tớ phải đi rồi.”

Mã Nguyên Bưư cười rười rượi, hình như anh không lấy gì làm ngạc nhiên, chỉ nhẹ nhàng hỏi: “Cậu định đi xa sao?”

Cô gật đầu, khê khàng: “Về những gì cậu nói với tớ ở Hải Nam, thật lòng xin lỗi cậu, tớ không thể đồng ý được.”

Câu trả lời của Cố Tiểu Khanh không khiến Mã Nguyên Bưư chấn động, song vẻ mặt anh vẫn không ngăn được chút mất mát. Anh cúi đầu một lúc rồi ngẩng lên nhìn Cố Tiểu Khanh, hiền hòa nói: “Là vì tớ đến chậm, Tiểu Khanh à.”

Không biết tiếp lời thế nào, cô đành quay mặt về hướng cửa sổ để tránh phải đối diện với ánh mắt của anh. Mã Nguyên Bưư luôn dịu dàng như vậy, anh chỉ lặng lẽ đứng một nơi đợi chờ cô đến, thế nhưng cô vĩnh viễn không bao giờ có thể sánh bước bên anh.

Sau đó họ bị bủa vây trong trầm mặc, Mã Nguyên Bưư cũng không tìm ra đề tài để kéo giãn tình hình. Vì thế chiếc bàn nơi họ đang ngồi trong phút chốc trở thành nét chấm phá quái lạ trong quán nước nhỏ xinh xắn.

Cuối cùng Cố Tiểu Khanh đứng dậy trước, cô chào từ biệt Mã Nguyên Bưư, anh không theo cô ra ngoài mà chỉ đứng lên nhìn cô sâu lắng rồi cúi đầu nói: “Tiểu Khanh, cậu nhất định phải cố gắng sống thật hạnh phúc nhé.”

Cô cố nói với anh bằng giọng bình thường nhất: “Cậu nhớ nhé, cậu cũng nhất định phải hạnh phúc đấy.” Nói xong cô đi lướt qua vai anh, và rồi khi ấy, giọt nước mắt giấu trong khóe mi đã rơi rơi.

Rất lâu sau khi Cố Tiểu Khanh rời đi, Mã Nguyên Bưu vẫn ở lại ngồi đối diện với chiếc ghế không người cùng ly cà phê nguội lạnh. Anh nhớ mười năm trước, có một người con gái lạnh lùng đã bị mắc ghen hết sức buồn cười chỉ vì quá kinh hãi trước lời tỏ tình đường đột của anh, người con gái ấy đã rất tự nhiên đưa anh bữa ăn sáng những ngày đến trường, và cô ấy còn nói ‘Nếu cậu không chê bài ghi chép của tớ thì tớ sẽ cho cậu mượn.’ với vẻ mặt vô cảm lạ thường.

Anh ngoảnh đầu nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ, đường phố đầu xuân rộn rịp dòng người, ánh mặt trời đẹp tươi xuyên qua khung cửa chiếu lên áo anh vật nằng vàng ươm. Anh hít một hơi thật nhẹ, thầm thì với chính mình: “Cố Tiểu Khanh, chúc em hạnh phúc.”

□ □ □

Tháng sáu, thời tiết Hải Nam vào độ đẹp nhất, bầu trời trong veo quang đãng, muôn hoa cây cỏ nhiệt đới thi nhau khoe hương sắc khắp nơi.

Giữa tháng năm trước đó, Cố Tiểu Khanh một mình đến Tam Á – nơi được mệnh danh là thiên đường du lịch nổi tiếng nhất Hải Nam – và lưu lại đây bảy ngày. Sau này, thông qua sự giới thiệu của Lý Triết, cô đã mở một siêu thị tại ngôi làng du lịch xinh đẹp ở đây.

Siêu thị không lớn, tổng diện tích tầng trên và tầng dưới chưa đến hai trăm mét vuông. Tầng dưới cô dùng để bán hàng hóa, còn tầng trên dành cho sinh hoạt cá nhân. Quy mô siêu thị cũng khá khiêm tốn, Cố Tiểu Khanh chủ yếu kinh doanh vài mặt hàng nhu yếu phẩm, dăm loại thực phẩm và ít đồ lưu niệm linh tinh. Cô thuê ba nhân viên, mỗi ngày đúng giờ quy định lại có người giao hàng tận nơi, cho nên cô không cần phải lo toan gì nhiều, ngày lại ngày trôi qua nhẹ nhàng bình lặng.

Ở Tam Á một tháng, Cố Tiểu Khanh dần dần yêu mến thành phố này. Tam Á là nơi giao thoa của khí hậu bán nhiệt đới và nhiệt đới, bốn mùa đều ngập tràn nắng vàng rạng rỡ, chưa từng có một ngày đông rét mướt ẩm ương.

Làng du lịch nơi Cố Tiểu Khanh ở giáp với đại dương mênh mông, ra khỏi cổng chính, băng qua con đường lớn là đến bờ đê sóng tràn. Hàng ngày sau giấc ngủ trưa, cô lại thả bước dạo chơi trên bãi biển. Mới ở đây chưa được bao lâu, cô đã phơi làn da trắng hồng của mình thành ngăm đen, cô cũng biết vậy, nhưng vì quá say sưa với nắng vàng, biển xanh nên không thể từ bỏ thói quen này.

Trưa nay Cố Tiểu Khanh thức dậy sớm hơn mọi bữa. Biển bấy giờ gay gắt nắng, chỉ có lác đác vài du khách dạo chơi, xung quanh cô sóng vỗ từng tiếng rì rào làm dịu lòng người.

Cô giắt di trong chiếc áo sơ mi tay dài, quần thể thao và đôi dép lê, lát sau thấy dưới bàn chân cộm cộm cát biển, cô bèn cởi dép xách trên tay rồi để chân trần chậm rãi bước về phía trước.

Đi dưới nắng chói lát, người đã ươn ướt mồ hôi, cô bèn rẽ vào tàng cây cọ mọc ven dải cát để nghỉ mệt. Ngồi dưới gốc cây một chút, cô cảm thấy cả người mát mẻ dễ chịu hơn hẳn. Khí hậu miền biển vốn là thế, cho dầu nắng có nóng đến cháy da, thì chỉ cần một bóng râm cũng đủ xóa tan cái oi nồng.

Cố Tiểu Khanh hướng mặt ra biển, hít hà hơi nước ẩm ướt và hương muối mặn mặn đặc trưng của biển cả trong từng ngọn gió. Cô thư thả ngồi xếp bằng dưới tán lá cọ xanh mướt, dõi mắt về nơi xa xăm. Đây là thói quen thường ngày của cô, mỗi khi chân mỏi, cô sẽ tìm một chỗ ngồi xuống và cứ thế ngẩn ngơ nhìn biển xanh bao la, nghe sóng xô dạt dào, có nhiều lúc cô ngồi cho đến khi chiều muộn.

Hoàng hôn dần nghiêng nắng, biển cũng đông người hơn. Quanh cô bắt đầu có tiếng ồn ào xôn xao của không ít các đôi tình nhân mặc đồ tắm vui đùa âm ỉ, thì thoảng giữa những tràng cười giòn tan lại có tiếng cô gái trẻ hét lên phấn khích. Họ trẻ trung và hồn nhiên, vô tư đùa giỡn, vô tư cười thỏa thích. Cố Tiểu Khanh dừng mắt ở họ một lúc rồi quay mặt đi, ngẩn ngơ nhìn ra biển cả thăm thẳm.

Vì quá ngẩn ngơ nên bấp chân có chút ngửa ngửa nhón nhột mà cô cũng chẳng hề phát hiện, phải qua hồi lâu cô mới cảm giác được có đầu lưỡi nham nhám đang liếm láp bấp chân mình và giật thót nhìn lại. Sát bên cạnh cô, một chú chó chăn cừu Scotland đang nũng nịu cọ cọ cái đầu lớn hết cỡ vào bấp chân cô để lôi kéo sự chú ý.

Cô cười dịu dàng, đưa tay xoa đầu anh bạn bốn chân to gần bằng mình, cất giọng trìu mến: “William đây à?”

William ngược cặp mắt đen láy hiền khô lên nhìn rồi rướn cổ liếm mặt cô. Cố Tiểu Khanh cười khanh khách, để chú chó tự do biểu lộ sự mừng rỡ phấn khích bằng cái lưỡi ram rám của nó. Sau đó cô ôm cổ William tránh mặt sang bên, vừa vuốt ve bộ lông mềm như bông, vừa quay đầu nhìn con đường cát trắng trải dài. Dưới ánh rắng chiều đỏ hồng rạng rỡ, Âu Lâm Tỷ đang cười sáng ngời bước về phía cô.

Anh dừng lại trước mặt Cố Tiểu Khanh, ngồi xổm xuống đối diện với cô: “Tiểu Khanh, em khỏe không?”

Cố Tiểu Khanh mỉm cười gật đầu. Âu Lâm Tỷ vuốt tóc cô hai lần, đoạn xoay người ngồi xếp bằng cạnh bên, thở dài đánh sụt: “Anh biết mà, thể nào em cũng sống tốt thôi, cho dù có chuyện gì xảy ra thì em cũng dứt khoát không tìm đến cái chết.”

Cô ngoảnh sang nhìn anh, chẳng nói gì, thoáng chốc lại quay mặt trông ra biển. William nằm bên cạnh ngoan ngoãn kê đầu lên đùi cô, lim dim hưởng thụ những cái vuốt ve dịu dàng.

Âu Lâm Tỷ cũng phóng tầm mắt ra khoảng xanh mênh mông phía trước, nửa ngày vẫn không lên tiếng, chỉ có sắc mặt dần trở nên nghiêm túc. Mãi lâu sau anh mới lí nhí: “Anh của anh đã phẫu thuật thành công, tỉnh rồi, giờ đang trong giai đoạn hồi phục.”

Cô thoáng cứng người, nhưng liền lập tức thả lỏng, chỉ thả một tiếng “Ừ” nhẹ như gió thoảng.

Rồi sau đó, hai người ngồi im lặng suốt cả buổi chiều, chẳng ai nói với ai thêm một lời nào nữa. Cuối cùng, khi vầng dương tròn trĩnh từ từ chìm xuống mặt biển, Cố Tiểu Khanh đứng lên, phủi phủi cát dưới mông, nhìn Âu Lâm Tỷ nói: “Đi, đi về thôi.”

Âu Lâm Tỷ lặng thinh đứng lên bước đến sóng vai cùng Cố Tiểu Khanh. Hai người một chốc chậm rãi rảo bước trở về làng nghỉ mát trong bóng tịch dương.

Sự xuất hiện của Âu Lâm Tỷ làm siêu thị nhỏ bé trở nên rộn ràng không thể tả. Ba nhân viên Cố Tiểu Khanh thuê là hai cô gái một chàng trai đều đang ở độ tuổi đôi mươi tươi trẻ, hoạt bát, năng động, tuy nhiên vì cô chủ khá nghiêm nghị nên bình thường họ không dám đùa giỡn quá trớn. Ấy vậy mà Âu Lâm Tỷ chỉ mới ghé đến một ngày thôi đã dễ dàng thân thiết với họ, thậm chí anh còn thường xuyên pha trò làm hai cô gái trẻ cười ngất ngư.

Cả ba cô cậu nhân viên đều chắc như bấp rằng cô chủ và anh đẹp trai mới đến là một đôi. Mặc dù Cố Tiểu Khanh từng năm lần bảy lượt đường hoàng đính chính với họ rằng ‘Không có gì’, nhưng đáng tiếc, chẳng ai thêm tin lời cô.

Thật ra cũng không thể trách người ta hiểu lầm. Sau khi đến đây, Âu Lâm Tỷ trú ngụ trên tầng hai của siêu thị. Cố Tiểu Khanh dọn dẹp phòng chứa đồ bên cạnh phòng ngủ của cô để làm phòng ngủ tạm thời cho anh. Thời tiết Hải Nam nóng bức nên Âu Lâm Tỷ hay mặc quần short, để cánh tay trần, đi qua đi lại trên lầu. Và cái cảnh ấy đã bị ba người kia thu vào mắt không ít lần.

Có vẻ Âu Lâm Tỷ rất thích ở chỗ Cố Tiểu Khanh. Mỗi ngày anh đều ngủ tới khi mặt trời lên ba cây sào. Thức dậy, anh gom bữa sáng và bữa trưa vào ăn luôn một thể. Cơm nước no nê xong, anh xuống dưới lầu phụ giúp chút việc trong siêu thị. Tiếp đó, anh đợi Cố Tiểu Khanh ngủ trưa dậy rồi cùng cô ra bãi biển. Cô tắm bộ, anh bơi lội. Đến buổi tối thì anh mất tích. Ban đầu Cố Tiểu Khanh cũng không biết anh đi lúc nào, duy chỉ vài bữa trời vừa rạng sáng, nghe tiếng cộc cạch ở vách bên cạnh, cô mới biết anh đã trở lại.

Từ hôm đầu tiên Âu Lâm Tỷ tới đây cho đến những ngày sau này, cuộc sống thường nhật của Cố Tiểu Khanh vẫn đi theo một lộ trình quen thuộc, và trên lộ trình đó không xuất hiện bất cứ câu hỏi nào liên quan đến Âu Lâm Tỷ.

□ □ □

Cách mỗi cuối tuần thì Lý Triết lại đưa cặp song sinh về thăm nhà mẹ ruột, sẵn tiện ghé thăm Cố Tiểu Khanh. Hai đứa bé mới bảy tháng tuổi mà đã bụ bẫm rất đáng yêu. Âu Lâm Tỷ thấy trẻ con vui mừng hơn hờ ra mặt, anh xem bọn trẻ như ‘đồ chơi’ của mình, cứ hay chọc chúng méo máo khóc thét lên và dĩ nhiên thường khiến Lý Triết phải giậm chân tức tối. Lúc mới gặp Âu Lâm Tỷ, Lý Triết cũng hỏi qua Cố

Tiểu Khanh về quan hệ giữa hai người, nhưng cô chỉ cười nhạt đáp: “Chẳng là gì cả.” Từ đó về sau, Lý Triết không hỏi thêm lần nào nữa.

Chớp mắt đã đến cuối tuần, sáng nay Lý Triết vui vẻ đến chơi với Cố Tiểu Khanh. Cô nàng và Cố Tiểu Khanh ở trên lầu chuyện trò một thôi một hồi, lát sau thấy bọn trẻ thiu thiu buồn ngủ, Lý Triết bèn đặt con nằm ngay ngắn trên giường Cố Tiểu Khanh rồi cùng cô xuống tầng dưới.

Cô thu ngân Tiểu Đào sáng nay nghỉ phép, hiện tại siêu thị cũng không có khách hàng, Cố Tiểu Khanh ngồi sau quầy thu ngân, tán gẫu câu được câu không với Lý Triết.

Thình lình trên lầu dội lên tiếng khóc long trời lở đất, hai cô gái đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên, Cố Tiểu Khanh khẩn trương: “Thôi chết, Âu Lâm Tỷ ngủ trong phòng cách vách, giờ này chắc anh ấy rời giường rồi đấy.”

Lý Triết nghe vậy ba chân bốn cẳng chạy ngay lên tầng trên, quả nhiên không lâu sau bên trên vọng xuống tiếng Lý Triết giận dữ la mắng Âu Lâm Tỷ hòa cùng tiếng em bé rí rả khóc lóc rất náo nhiệt.

Cố Tiểu Khanh vừa nghe vừa cười tủm tỉm, đúng lúc này, điện thoại di động cô đặt bên cạnh đổ chuông. Từ sau tai nạn đó, cô mang theo chiếc điện thoại này bên mình mọi lúc mọi nơi và vẫn dùng sim của thành phố C. Đình ninh rằng nhà cung cấp hàng gọi điện đến, cô không hề nghĩ ngợi thuận tay ấn phím nghe.

Trong loa không có tiếng người nói, chỉ có những âm thanh hít thở thoát ra nặng nhọc. Nụ cười vẫn còn nở trên gương mặt, cô nhẹ nhàng lên tiếng: “Alô.”

Không ai đáp lại Cố Tiểu Khanh, người ở đầu dây bên kia lại càng thở dồn dập khổ sở. Cô đứng bật dậy, cả thân thể thoát trở cứng, cảm giác thời gian chờ đợi ấy như kéo dài vĩnh cửu. Cuối cùng điện thoại truyền ra một giọng nói: “Tiểu...Khanh.”

Thanh âm ấy vừa ngọt ngào như trẻ con lần đầu bập bẹ biết nói, vừa khô cứng trệu trạo như người gặp chướng ngại về ngôn ngữ. Dù là thế, nhưng cô vẫn nghe ra, đó là tiếng của Âu Lâm Ngọc. Khoảnh khắc hai từ “Tiểu Khanh” kia vang lên bên tai, nước mắt cô tức thì rơi ướt bờ mi.

Hết chương 37.

38. Chương 38

Cố Tiểu Khanh chết sững tại chỗ, nghẹn ngào không nói nên lời. Nhịp thở ở đầu bên kia điện thoại càng lúc càng vội vã. Cuối cùng, khi cô vừa mở miệng định nói chuyện thì bỗng từ trong điện thoại phát ra một tiếng vang rất lớn, và rồi đường dây bị ngắt chỉ trong tích tắc.

Cô cố trấn tĩnh giờ điện thoại ra trước mặt, vừa nhìn màn hình hiển thị vừa bấm số, thế nhưng đôi mắt ướt nhòe chẳng còn thấy rõ được gì còn những ngón tay thì lại mất khống chế run lẩy bẩy, bấm đi bấm lại mấy lần mà vẫn không bấm được một lần đúng trọn vẹn. Cô đưa tay mạnh mẽ gạt đi nước mắt, chuyển sang tìm kiếm trong nhật ký cuộc gọi, thấy số máy gọi từ nước ngoài, cô khôi phục bình tĩnh rồi nhấn nút gọi lại. Nhưng bây giờ, trả lời cô chỉ có những hồi ‘tút tut’ vô cảm.

Sau khi chờ dẫn cảm di động trong tay, giây kế tiếp, cô xoay người vọt chạy lên lầu, rồi xô cửa ào vào phòng mình. Tình hình bên trong vẫn chưa ngớt âm ỉ. Bọn trẻ vì không được ngủ trọn giấc nên trong người cầu bần khó chịu, gào khóc liên tu bất tận, Lý Triết phải dỗ một lúc hai đứa đến tối tăm mặt mũi. Trong lúc đó, Âu Lâm Tỷ đi lòng vòng xung quanh xem náo nhiệt, William thì ngoan ngoãn ngồi ở bậc cửa, hết dòm phải lại ngo trái mà cũng không hiểu chuyện gì xảy ra. Cố Tiểu Khanh đẩy cửa quá mạnh làm nó bật tung vào tường, gây ra một tiếng ‘rầm’ vang dội. Ngay lập tức, hai người lớn và một chú chó đều giật bắn quay lại nhìn cô.

Bỏ mặc tất cả, cô lao đến trước mặt Âu Lâm Tỷ, túm lấy áo anh, lớn tiếng hỏi dồn: “Âu Lâm Ngọc thế nào rồi, rốt cuộc anh ấy bây giờ thế nào?”

Âu Lâm Tỷ vẫn chưa phản ứng kịp, anh cúi đầu nhìn đôi mắt đỏ lựng đang cố nén dòng lệ của cô. Thu lại nụ cười trên gương mặt, anh nhẹ giọng hỏi: “Em sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao?”

“Anh mau nói đi!” Cố Tiểu Khanh hét vào mặt Âu Lâm Tỷ.

Đến lúc này thì Âu Lâm Tỷ không dám đùa nữa, anh ôn tồn trấn an cô: “Em đừng gấp, từ từ bình tĩnh đã nào, buông anh ra đi, anh nói liền đây.”

Cố Tiểu Khanh bỏ tay ra khỏi cổ áo Âu Lâm Tỷ, lui về sau một bước, nhìn anh chòng chọc. Âu Lâm Tỷ nhìn cô mãi một hồi rồi mới mở miệng: “Vì chấn thương do tác động từ bên ngoài và trong quá trình phẫu thuật, một phần não của anh ấy đã bị tổn hại. Sau khi tỉnh lại, anh ấy đã mất đi phần lớn trí nhớ và khả năng ngôn ngữ.” Đến đây, Âu Lâm Tỷ ngừng lại giây lát, dè dặt quan sát sắc mặt Cố Tiểu Khanh rồi nói liền một hơi: “Thêm nữa là hiện giờ trong đầu anh ấy còn máu bầm chưa tan, nửa người vẫn không thể cử động lại được.”

Cô lẳng lặng trừng mắt nhìn Âu Lâm Tỷ, anh cắt lời an ủi cô: “Em đừng nghĩ nhiều quá, lúc anh đi anh ấy hồi phục sức khỏe rất tốt, hơn nữa tình trạng cơ thể cũng bắt đầu có dấu hiệu khả quan rồi.”

Cố Tiểu Khanh không nói câu gì, nín thở xoay lưng đi ra ngoài.

Hôm ấy cô ở lại trên bãi biển rất lâu. Tối muộn, Âu Lâm Tỷ mang theo William đi tìm cô, anh thấy cô ngồi bệt dưới một góc cây cọ, thân thể cứng đờ không động đậy, ngược cổ thờ thẫn nhìn vùng sóng nước thăm sâu. Anh tự hỏi, không biết cô đã ngồi như thế bao lâu.

Anh không tiến tới mà chỉ đứng nhìn cô từ khoảng cách hơn mười mét xa xôi. Qua hồi lâu sau, anh tìm chỗ ngồi xuống, châm một điếu thuốc, rít sâu vào, rồi phả ra những làn khói uốn vòng vờn lượn và chóng vánh tan trong gió biển.

William chậm rãi bước đến bên Cố Tiểu Khanh, cọ đầu vào chân cô, miệng kêu những tiếng ư ử tựa như an ủi. Cô cúi xuống nhìn William, dịu dàng kéo đầu nó ôm vào lòng mình. Cơ thể William rất ấm áp, những sợi lông mềm trên cổ nó theo gió phất phơ quệt vào mặt cô, se se ngứa ngứa. Thế rồi chú chó đáng yêu cứ như vậy yên tĩnh chờ đợi suốt một lúc lâu trong vòng ôm của Cố Tiểu Khanh.

Đêm, khách dạo chơi trên biển chẳng còn một bóng, chỉ còn tiếng sóng xô bờ cát rạt rào trong không gian vắng lặng. William kêu hai tiếng, khe khẽ cựa quậy trong lòng cô. Cố Tiểu Khanh cúi đầu nhìn nó, hỏi: “William muốn về rồi, phải không?”

William đáp ‘gâu’ một tiếng, Cố Tiểu Khanh nhoen cười, đứng lên phủi phủi cát phía sau người rồi nói với William: “Đi nào, chúng mình về thôi.” William nghe thế tức thì vui mừng cuống quýt, hăm hở chạy phăng phăng theo hướng đường về nhà.

Cố Tiểu Khanh lững thững theo sau William, đến chỗ Âu Lâm Tỷ đang ngồi, cô dừng lại trước mặt anh. Thấy cô đến gần, Âu Lâm Tỷ đứng dậy vỗ vỗ cát trên người, không nhìn cô mà cũng không nói năng gì.

Cô nhìn những tàn thuốc và đầu thuốc rơi vãi trên mặt đất, thản nhiên nói: “Anh như vậy thật không tốt, đã không bảo vệ môi trường thì thôi đi, lại còn tăng thêm việc cho những người quét dọn vệ sinh nữa chứ.”

Âu Lâm Tỷ không đón lời Cố Tiểu Khanh, thay vào đó anh hỏi cô qua nụ cười: “Đi về nhé?”

“Ừ.” Cô gạt đầu rồi cùng anh sánh bước trên con đường về.

□ □ □

Sau cái hôm hỗn loạn đó, cuộc sống Cố Tiểu Khanh đã yên tĩnh trở lại. Ngày của cô vẫn diễn ra theo một trật tự định sẵn, lúc nên ăn thì ăn, khi cần ngủ thì ngủ. Cô không còn gạn hỏi Âu Lâm Tỷ về tình hình của Âu Lâm Ngọc, chỉ là thỉnh thoảng cô sẽ lấy chiếc di động sạc đầy pin luôn trong trạng thái mở ra nhìn một chặp, để rồi thất vọng nào nề thả lại vào túi áo.

Dòng chảy thời gian cứ thế trôi qua phẳng lặng. Nửa tháng sau, vào một ngày nọ, Cố Tiểu Khanh lại một lần nữa nhận được điện thoại của Âu Lâm Ngọc.

Khi ấy trời tờ mờ sáng, cô đang say ngủ thì bị tiếng chuông điện thoại dưới gối đánh thức. Cô mơ mơ màng màng cầm lên xem, thoáng thấy dãy số quốc tế dài thượt chớp nháy trên màn hình, cô hoảng hốt bật người ngồi dậy.

Cô nhấn phím nghe khi đã vội vàng nuốt khan. Trong điện thoại, giọng Âu Lâm Ngọc vẫn còn chút cứng nhắc, anh khẽ gọi tên cô bằng kiểu phát âm trúc trắc: “Tiểu Khanh?”

“Dạ.” Cố Tiểu Khanh cúi đầu đáp.

“Tiểu Khanh?”

“Dạ, em nghe.”

“Tiểu Khanh!”

“Em đây.”

Âu Lâm Ngọc gọi tên cô rất chậm, khoảng thời gian giữa mỗi lần gọi vô cùng dài, anh vừa như muốn xác nhận, vừa như lăm bắm trong vô thức. Dù chỉ như vậy, cô vẫn kiên nhẫn trả lời anh.

Sau lần gọi ‘Tiểu Khanh’ cuối cùng, anh dừng thật lâu rồi thành linh hỏi: “Cô là ai?” Câu này anh nói tương đối lưu loát. Cố Tiểu Khanh nghe xong, hàng mi đầm nước mắt.

Cô ngược mặt lên cho nước mắt thôi rơi, hắng giọng rồi bình tĩnh trả lời: “Em là Cố Tiểu Khanh.”

Ở bên kia điện thoại, Âu Lâm Ngọc trầm mặc rất lâu, sau đó anh nói: “Khi...tỉnh lại, tôi không nhớ gì cả, mà chỉ nhớ rằng có một điều rất quan trọng tôi phải nói với Tiểu Khanh, nhưng mà tôi cũng không nhớ được điều đó là gì.”

Một tay không cầm di động của Cố Tiểu Khanh nắm chặt ga trải giường. Lòng nhói buốt, cô cố hết sức để giọng nói mình nghe thật bình thường: “Không sao đâu, anh nhớ từ từ thôi, đợi khi nào nhớ được rồi thì hãy nói với em.”

“Ừ.” Âu Lâm Ngọc đáp, lát sau anh lại hỏi: “Tiểu Khanh, cô đang ở đâu?”

“Em ở Hải Nam.” Cố Tiểu Khanh ổn định cảm xúc, nhẹ nhàng đáp.

“Hải Nam?” Âu Lâm Ngọc nghi hoặc hỏi lại.

“Dạ, nơi này là thành phố nhiệt đới duy nhất của Trung Quốc có bốn mùa nắng ấm, bây giờ em sống ở miền biển, không khí trong lành lắm, buổi tối trên bãi biển cũng rất đông vui, có rất nhiều món nướng nữa, nếu anh đến đây em sẽ mời anh đi ăn.” Cô đều đều kể anh nghe mà lòng xót xa, chẳng lẽ họ phải nói chuyện với nhau như hai người xa lạ thế này ư?

Âu Lâm Ngọc lẳng lặng đợi cô nói xong rồi tiếp lời: “Tiểu Khanh, chờ tôi khỏe lại, tôi sẽ đi tìm cô.”

Cô nghẹn ngào giữa đôi dòng nước mắt ràn rụa: “Chỉ cần anh đến, em sẽ luôn ở nơi này chờ anh.”

Thì thoảng anh lại nghe được tiếng nấc nghẹn rời rạc của cô. Qua một quãng thình lặn kéo dài, anh khẽ thở ra, rồi nói dịu dàng mà trịnh trọng như lời thề ước: “Tiểu Khanh, em chờ tôi đi tìm em, sau này tôi sẽ không làm em thương tâm nữa.” Nghe xong câu này, Cố Tiểu Khanh phải gom hết sức lực mới ngăn được tiếng khóc thoát ra khỏi cổ họng mình.

Lát sau, cô thoáng trấn tĩnh lại để hỏi anh cái câu mà cô rất muốn hỏi: “Lâm Ngọc, anh có khỏe không?”

“Tôi khỏe lắm, em đừng lo.” Anh trả lời ngắn gọn, ngữ khí cũng rất thoải mái. Trong buổi trò chuyện hôm đó, Âu Lâm Ngọc nói năng càng lúc càng trôi chảy, phát âm cũng rõ hơn, tuy tốc độ nói vẫn rất chậm nhưng đã không còn cảm giác khô cứng như ban đầu.

Cuối cùng Âu Lâm Ngọc nói với Cố Tiểu Khanh câu tạm biệt trước. Cúp điện thoại, anh đưa mắt nhìn ra cửa sổ sát đất, bên ngoài nắng đẹp chan hòa, trời xanh biếc, hải âu tung cánh bay lượn trên mặt

biển lấp lánh bao la. Anh nhìn chiếc điện thoại vừa ngắt tín hiệu, thủ thỉ: “Tiểu Khanh.” Hai chữ này vừa phảng phất trên đầu lưỡi đã lập tức ngấm vào tim anh, mang theo cả vị ngọt lịm lẫn đắng cay chua xót.

Kể từ ngày ấy trở đi, mỗi ngày Cố Tiểu Khanh đều nhận được điện thoại của Âu Lâm Ngọc vào buổi sáng khi cô vừa rời giường và buổi tối khi cô sắp đi vào giấc ngủ. Lần nào gọi điện cho cô, anh cũng canh thời gian rất chính xác vừa vặn. Hai lần điện thoại đó chính là thời khắc vui vẻ nhất trong ngày của Cố Tiểu Khanh. Họ giống như đôi nam nữ đang độ tình yêu nồng thắm, tán gẫu băng quơ chút chuyện nhà, thậm chí cả những chuyện vô nghĩa không đầu không đuôi, nhưng Cố Tiểu Khanh cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Cố Tiểu Khanh nhận ra một điều, tuy rằng cô và Âu Lâm Ngọc ở bên nhau đã lâu nhưng có lẽ đến bây giờ họ mới có thể xem như thật sự yêu đương. Âu Lâm Ngọc không nói cho cô hay về tình hình sức khỏe của anh, mà Cố Tiểu Khanh cũng không hỏi, vì được như bây giờ là cô đã thấy hết sức thỏa nguyện. Cô tâm niệm, không cần biết sau này anh như thế nào, chỉ cần anh có thể trở về, cô sẽ mở rộng cửa chào đón anh.

Nhưng sự ngọt ngào này không duy trì được bao lâu. Sang tháng bảy, hai lần điện thoại mỗi ngày của Âu Lâm Ngọc đã bị gián đoạn đột ngột. Mấy ngày liền không nhận được cuộc gọi nào của anh, Cố Tiểu Khanh sốt ruột bất an đứng ngồi không yên, nhưng khi thấy Âu Lâm Tử ngày qua ngày vẫn ung dung tự tại, cô đã dần bình tĩnh trở lại. Đã mười năm trôi qua kể từ khi cô mười tám tuổi, thế giới của cô chỉ xoay quanh anh, bây giờ cô cũng không còn đủ can đảm để cẩn thận suy nghĩ đầu đuôi ngọn nguồn nữa rồi, bởi cứ hễ nghĩ đến là cô lại cảm thấy trái tim mình mệt rũ và cả người như chết lặng.

Và thế là cô lại trầm lặng trải qua cuộc sống của mình, thậm chí mỗi ngày có phần lười nhác, càng ngày ngủ càng nhiều hơn, thức giấc liền ra bãi biển ngồi đợi, đợi mãi cho đến khi đêm buông màn mới quay gót trở về.

□ □ □

Đến tháng chín, Lý Triết phát hiện Cố Tiểu Khanh mỗi ngày trôi qua càng thêm suy sụp, sợ bạn mình mãi như vậy chẳng chóng thì chày sẽ bị trầm cảm, cô nàng liền ba lần bốn lượt gọi điện năn nỉ rủ rê Cố Tiểu Khanh đến nhà mình chơi. Cố Tiểu Khanh thoái thác mấy lần không được đành chọn một ngày cuối tuần để ngồi xe đến nhà Lý Triết.

Cố Tiểu Khanh đến đúng vào thời điểm nhà Lý Triết dùng cơm chiều. Khi cô đi đến, hai vợ chồng Lý Triết đã dọn sẵn bàn ăn đợi cô.

Cô vào nhà liền ôm cặp song sinh hôn hít, Lý Triết chờ cho cô hôn thỏa thuê rồi đón lấy hai đứa bé, nói thẳng thừng: “Xem cậu kia, cả người bụi bặm không, đi rửa mặt nhanh lên.”

Cố Tiểu Khanh cười cười ngượng ngập, vào nhà vệ sinh mau chóng rửa mặt sạch sẽ, lúc đi ra thấy hai vợ chồng đã ngồi bên bàn cơm đợi cô.

Cô bước tới ngồi xuống ghế, mọi người đã quá thân quen, chẳng cần khách sáo mời mọc làm gì, chỉ chào một tiếng rồi liền động đũa. Hai đứa nhỏ cũng ăn chút thức ăn mềm, vợ chồng Lý Triết mỗi người ôm một đứa, ăn hai muỗng rồi cúi xuống đút cho con ăn một ít. Bữa cơm gia đình diễn ra trong tiếng trẻ con bị bỏ rất sinh động ầm ĩ.

Cơm nước xong, Chu Nghị vào nhà bếp rửa chén dọn dẹp, hai cô gái ngồi trên sofa vừa đùa với em bé vừa nói chuyện phiếm. Cố Tiểu Khanh miễn cưỡng ngồi tựa vào sofa, hầu hết thời gian đều chỉ có mình Lý Triết thao thao bất tuyệt, còn Cố Tiểu Khanh thì vừa chơi với em bé vừa hụ hợ theo cô nàng câu được câu chăng.

Hơn chín giờ, Cố Tiểu Khanh bắt đầu thấm mệt, cái ngáp nọ nối tiếp cái ngáp kia, Lý Triết thấy vậy bèn đứng dậy dẫn cô vào phòng dành cho khách nghỉ ngơi.

Vào trong phòng, Lý Triết xướng xúi giúp cô trải giường, Cố Tiểu Khanh đứng im một bên nhìn cô bạn loay hoay chạy từ đầu này qua đầu kia. Lý Triết chuẩn bị giường đệm chính tề xong, xoay người ngẩng đầu liếc nhìn Cố Tiểu Khanh, rồi ngồi xuống, nghiêm mặt: “Tiểu Khanh, tớ thấy cậu dạo này rất không ổn, rốt cuộc cậu sao vậy? Đừng nói với tớ là cậu đến Hải Nam để giải sầu nhé.” Cố Tiểu Khanh nhìn tư thế sẵn sàng cho một cuộc nói chuyện dài lê thê của Lý Triết, có chút nhúc nhích, cười cười đáp: “Thì tớ đến giải sầu mà, tớ bị thất tình, chuẩn bị tới nhà cậu thường trú sẵn tiện chữa thương luôn đây.”

Lý Triết ném cái gối về phía Cố Tiểu Khanh: “Cậu nói chuyện nghiêm chỉnh một chút được không?” Cố Tiểu Khanh chụp được, đi đến thả người xuống đầu giường bên kia, vùi mặt vào chăn, buồn bực ậm ừ: “Tớ nói thật mà, tất cả đều là sự thật.”

Lý Triết biết cô không muốn nói chuyện, bất lực thở dài một hơi rồi nhẹ giọng khuyên nhủ: “Tiểu Khanh, cậu đừng nên ép bản thân mình quá.”

Cố Tiểu Khanh trở người, kéo chăn đắp kín mặt, giọng nói buồn buồn: “Cậu đừng lo, lúc nào tớ cũng nỗ lực sống tốt hết.”

Lý Triết quay đầu nhìn Cố Tiểu Khanh đang vùi mình trong chăn, thầm thở dài: Cô bạn này cả đời khổ đau vất vả tâm tư vì một người, hình bóng người đó đã khắc chạm thành vết tích trong lòng cô, mà cảm xúc sâu kín trong tim thì lại không cách nào nói hết bằng lời, cuối cùng chỉ có thể trải lòng trong tiếng thở dài vào mỗi đêm một mình cô đơn. Sau cùng Lý Triết không hỏi han gì nữa, im lặng bước nhẹ ra khỏi phòng.

Hôm sau Lý Triết vốn định rủ Cố Tiểu Khanh đi bát phổ, nhưng Cố Tiểu Khanh không hiểu tại sao cứ thấy trong người lo lắng bồn chồn, chỉ muốn chạy ngay về Tam Á, chẳng còn tâm trí đâu để dạo chơi. Lý Triết nín kéo vài lần thấy không thể giữ Cố Tiểu Khanh ở lại, rốt cuộc đành để cô đi.

Giữa trưa, Cố Tiểu Khanh lòng như lửa đốt khởi hành trở lại Tam Á. Lúc cô đi, Lý Triết gói ghém cho cô một túi đồ ăn lớn, cô không từ chối, xách theo ra về.

Mặt trời mười hai giờ trưa nắng chói chang, bước xuống từ chuyến xe đường dài, người cô vã đầy mồ hôi. Về đến làng du lịch, từ xa xa cô đã thấy ngoài cửa siêu thị thấp thoáng một người đang đứng nhìn chăm chú vào bên trong.

Cố Tiểu Khanh nhìn bóng lưng ấy, trái tim chợt rung lên bần bật, càng bước tới gần, nhịp tim càng đập vồn vã như trống dồn. Rồi như có linh cảm, người ấy bất ngờ ngoảnh lại phía sau trước khi cô kịp đến bên cạnh. Cố Tiểu Khanh trân trối nhìn gương mặt tươi cười quen thuộc đó, túi xốp cầm trên tay cứ thế rơi hẫng xuống đất.

Hết chương 38.

39. Chương 39

“Tiểu Khanh.” Anh cười nhìn cô, ánh mắt thanh thản đến lạ, giống như vừa trở về nhà sau chặng đường dài xa xôi. “Hóa ra em ở đây.”

Dưới màu nắng hạ rực vàng chói bóng, cô nghiêng đầu nhìn anh, nước mắt dâng tràn rèm mi: “Anh...đến rồi.”

“Ừ, anh đây Tiểu Khanh. Không phải anh đã từng nói với em sao? Chờ anh khỏe hẳn anh sẽ đi tìm em ngay.” Nụ cười anh rất ấm áp, giọng nói anh rất bình tĩnh.

“Tất cả đều ổn rồi hả anh?” Cô ngấm anh từ đầu đến chân, anh khoác lên người bộ quần áo giản đơn, tuy gầy đi nhiều so với trước nhưng thần thái hồng hào tươi tỉnh, tay anh chống gậy, người hơi nghiêng về bên phải, bên cạnh anh là một chiếc vali cỡ vừa.

Anh thông dong cười, duỗi duỗi cây gậy trong tay: “Bây giờ anh là kẻ tàn tật đến nhờ em cứu mạng đây.”

Cô mím môi nhìn cây gậy của anh, lặng im không đáp. Anh miên man dõi theo cô, chẳng nói một lời. Cứ như vậy, họ đứng đối diện với nhau, để ánh mắt nói thay bao câu từ. Rốt cuộc Âu Lâm Ngọc không thể duy trì nụ cười trên gương mặt được nữa, anh chống gậy nhấc từng bước về phía cô.

“Tiểu Khanh?” Anh cúi đầu thủ thỉ.

Cô ngẩng lên, đôi mắt thỏn thức trong dòng lệ đắng cay.

“Anh thật lòng xin lỗi vì đã để em phải đợi lâu thế này.”

Cô vỡ òa nước mắt. Bên anh ngần ấy thời gian, nhưng đây là lần đầu tiên cô để xúc cảm của mình phơi bày trọn vẹn trước anh. Anh đưa một bàn tay nâng mặt cô lên, dùng ngón cái gạt những sợi nước mắt ngấn dài trên gò má nóng hổi với xiết bao dịu dàng, yêu thương, trân trọng và đau xót.

Giữa lúc Cổ Tiểu Khanh đang ngỡ ngàng, chợt tiếng Âu Lâm Tỷ lạnh lùng vọng đến từ phía sau Âu Lâm Ngọc: “Này, hai người đứng ngoài cửa làm gì vậy? Định diễn cảnh tình yêu lâm li bi đát sao?”

Âu Lâm Ngọc xoay người lại, Cổ Tiểu Khanh lau khô nước mắt rồi ngược mặt lên. Trên bậc thềm trước cửa vào siêu thị, Âu Lâm Tỷ đang khoanh tay đứng nhìn họ lăm lăm.

Âu Lâm Ngọc trở về dáng vẻ bình thường, lên tiếng gọi Âu Lâm Tỷ: “Lâm Tỷ.”

Âu Lâm Tỷ vẫn giữ tư thế cũ, nín thinh nhìn xoáy vào anh bằng vẻ mặt chẳng có chút sắc thái biểu cảm.

Anh mỉm cười, giọng nói điềm đạm và trầm ấm: “Lâm Tỷ, Tiểu Khanh yêu anh, chỉ anh mới có thể làm cho cô ấy hạnh phúc.”

Câu khẳng định ấy đã khiến Âu Lâm Tỷ chơi vơi, cả người anh gồng lên rồi thả lỏng. Nhếch môi cười bất lực, anh bước xuống thềm, đi đến trước mặt hai người họ. Đầu tiên anh nhìn Cổ Tiểu Khanh, kể đến quay sang đối mặt với Âu Lâm Ngọc, cuối cùng mở rộng hai tay ôm Âu Lâm Ngọc khi đã trút tiếng thở dài thườn thượt: “Anh, anh nhớ đối xử tốt với cô ấy.”, tiếp theo anh nói thật nhỏ, chỉ vừa đủ để Âu Lâm Ngọc nghe: “Nếu lần sau mà còn như vậy, em không ngại dùng sức mạnh với anh đâu đấy.”

Âu Lâm Ngọc vươn cánh tay không nắm gậy ôm Âu Lâm Tỷ: “Chắc chắn không có lần sau, cảm ơn em đã thay anh chăm sóc cô ấy.”

Âu Lâm Tỷ vỗ vỗ lưng Âu Lâm Ngọc, sau đó tách người ra và rồi đi lướt qua họ, không một lần nhìn lại. Cổ Tiểu Khanh nhìn theo bóng lưng anh, thốt lên: “Lâm Tỷ...”, có điều sau tiếng gọi lưng chừng đó thì cô chỉ đứng lặng một chỗ bởi không biết nên nói gì tiếp theo.

Bước chân Âu Lâm Tỷ có khựng lại trong thoáng chốc, nhưng anh vẫn không quay đầu, chỉ đưa lưng về phía hai người vậy vậy tay rồi uể oải lê dép đi về hướng bờ biển.

Đợi cậu em đi rồi, Âu Lâm Ngọc quay lại nhìn cô chằm chằm: “Sao đây, không định mời anh vào sao?”

Cô ngoảnh mặt sang anh, không hiểu vì nguyên cớ gì bây giờ cô lại thấy anh khác xưa, không thể nói chính xác là khác ở đâu, song rõ ràng cô cảm nhận được nhiều hơi thở ấm áp hơn từ anh.

Cô định thần lại, cúi xuống nhặt cái túi to nằm lăn lóc trên mặt đất, rồi nói: “Đi vào thôi anh.”

Cô đưa anh đi xuyên qua tầng dưới siêu thị, đến cầu thang dẫn lên tầng trên. Lúc ngang quầy thu ngân, Tiểu Đào cất tiếng chào: “Chị Tiểu Khanh về đấy ạ?”

“Ừ, không có việc gì nên chị về sớm.” Cô đáp.

Tiểu Đào vừa thoáng thấy Âu Lâm Ngọc, đèn pha trong mắt hoạt động ngay tức khắc: “Chị Tiểu Khanh, ai vậy chị?”

Cô không biết nên giới thiệu Âu Lâm Ngọc thế nào cho đúng, đành trả lời theo kiểu vô thưởng vô phạt: “À...đây là anh của Âu Lâm Tỷ.”

Tiểu Đào cười tươi rói tới độ mắt sáng lấp lánh: “Em chào anh Âu.”

Âu Lâm Ngọc cười khê, hòa nhã lên tiếng: “Chào em, sẵn đây anh muốn bổ sung giúp chị Tiểu Khanh của em một chút, mặc dù anh là anh của Âu Lâm Tỷ, nhưng ngoài ra anh còn là người đàn ông của chị ấy.”

Tiểu Đào há miệng to đến độ có thể nhét vừa một quả trứng gà, Cổ Tiểu Khanh thì không ngăn được vẻ khiếp đảm, tròn mắt nhìn anh bàng hoàng. Trước sự sững sốt của hai cô gái, anh vẫn thản nhiên nở môi cười và nụ cười ấy còn lan tỏa sâu vào tận đáy mắt. Đến giờ phút này thì Cổ Tiểu Khanh tin chắc rằng anh đã hoàn toàn thay đổi, bằng chứng rành rành là cái cụm từ “người đàn ông” đáng sợ như vậy mà anh cũng nói ra cho được.

Sau cùng, Cổ Tiểu Khanh thu hồi lại vẻ mặt khiếp sợ, xấu hổ ho khan một tiếng: “Đi thôi anh, lên lầu trước đã.”

Kiểu thiết kế của nhà Cổ Tiểu Khanh không được chỉnh chu cho lắm, ví dụ như, cầu thang không có tay vịn. Khi lên lầu, cô bất chợt quay ra sau nhìn Âu Lâm Ngọc, nhưng rồi thấy anh tay xách vali, bước đi vững vàng nên cô cũng đi tới không đỡ anh.

Đối diện nấc thang trên cùng là phòng chứa đồ – căn phòng thời gian qua đã được cô dọn dẹp làm phòng ngủ cho Âu Lâm Tỷ, sát vách là phòng ngủ của Cổ Tiểu Khanh – trông lớn hơn một chút vì được xây thông với phòng tắm, riêng nhà bếp và phòng vệ sinh thì nằm ở cuối hành lang.

Cổ Tiểu Khanh đi đến cửa phòng của mình, lấy chìa khóa ra mở cửa, bước vào trước rồi xoay người nhìn Âu Lâm Ngọc nói: “Vào đi anh.”

Anh kéo vali đi vào, sau đó đứng giữa phòng quan sát một lượt. Căn phòng chỉ rộng khoảng hơn chục mét vuông, cách bài trí vật dụng cũng mộc mạc giản dị. Vừa vào cửa anh đã thấy ngay chiếc giường đôi, đối diện giường là bàn trang điểm sạch sẽ và hầu như trống trơn chẳng có thứ gì. Cạnh đó là chiếc ghế sofa bằng vải bố, trên ghế có vài bộ quần áo bẩn của Cổ Tiểu Khanh và cuối cùng là tủ tivi kê sát vào bức tường trước ghế sofa. Căn phòng nhỏ hẹp như vậy, thế nên chủ nhân sở hữu vật gì chỉ cần liếc mắt nhìn sơ là đã dễ dàng nhận ra.

Cổ Tiểu Khanh bước tới sofa, khom người đẩy quần áo bẩn sang hai bên để chừa ra một khoảng trống, xong xuôi cô quay lại nói: “Anh ngồi đi.” Giờ đã hết ngưỡng ngừng nên cô nói chuyện cũng tự nhiên hơn.

Anh chống gậy đi đến ngồi vào ghế. Thấy anh ngồi có phần khó nhọc, một chân của anh thẳng đuột, cứng còng, ngồi được rồi còn phải dùng tay nắn nhẹ vài cái, cô không kìm được hỏi: “Chân bị tổn thương nghiêm trọng hả anh?”

Anh ngược nhìn người đứng bên cạnh, vẻ mặt thoát nghiêm túc: “Cực kỳ nghiêm trọng, anh sẽ bị như vậy từ giờ cho đến già.”

Cổ Tiểu Khanh ngơ ngác ngồi xồm xuống, kéo ống quần Âu Lâm Ngọc lên, sờ vào bắp chân của anh: “Đi lâu chắc anh đau lắm phải không?”

Âu Lâm Ngọc xoa đầu cô: “Anh đùa với em đấy, chỉ cần kiên trì tập luyện thì sẽ phục hồi lại như cũ thôi.”

Cổ Tiểu Khanh thở phào nhẹ nhõm, ỉu xìu ngồi bệt xuống đất, xong lại ngẩng lên nhìn Âu Lâm Ngọc vẫn còn mãi cười tủm tỉm: “Vậy bây giờ có phải anh không thấy đau không?”

Âu Lâm Ngọc thôi cười, vô số trạng thái cảm xúc hiện lên trong ánh nhìn sâu hun hút: “Tiểu Khanh, anh xin lỗi em, sau này anh sẽ không làm em buồn nữa.” Dứt lời, anh khề khàng mơn man gương mặt cô, ngón tay lưu luyến bịn rịn không nỡ rời.

Anh nói không đầu không đuôi, tuy thế cô vẫn hiểu, hiểu hết. Thông thường người đang yêu không khi nào thiếu thốn những câu thề thốt ngọt ngào bóng bẩy mà độ tin cậy của chúng lại chẳng được bao nhiêu, nhưng chính anh nói thì cô tin tưởng không chút băn khoăn. Cô vùi mặt vào đầu gối anh, một lát sau anh thấy ống quần mình ướt ướt. Anh cúi đầu trầm lặng nhìn chiếc gáy thon nhỏ, vuốt ve mái tóc ngắn cùn cùn của cô: Tiểu Khanh, anh đã về.

Họ im lặng bên nhau như vậy một lúc lâu, bỗng Âu Lâm Ngọc nói: “Tiểu Khanh, em có ăn trưa không? Anh đói quá.”

Cổ Tiểu Khanh đứng dậy đi lấy túi đồ ăn to đem từ nhà Lý Triết về, đưa tới trước mặt anh: “Anh đợi em chút nhé.”

Vào bếp, Cổ Tiểu Khanh lui cui bận bịu không ngừng tay. Cô vo gạo nấu cơm, lấy đồ ăn trong túi bày ra hết trên bàn rồi mang đi hấp nóng. Thu xếp xong hết thấy, cô đứng nghệt mặt ra nhìn cái nồi bốc hơi nghi ngút. Anh đến quá đột ngột, phút chần động ban đầu rồi cũng nguôi ngoai, bây giờ cô vừa cảm thấy mệt mỏi sau ngày tháng chờ đợi mòn mỏi vừa cảm thấy mọi thứ hoang đường như một giấc mơ không tưởng.

Không biết qua bao lâu, tiếng Âu Lâm Ngọc chợt nhẹ nhàng truyền đến từ sau lưng cô: “Tiểu Khanh.”

Cô quay mặt lại thì thấy anh đứng ở cửa phòng bếp từ khi nào. Anh nhỏ nhẹ lên tiếng nhắc nhở: “Nồi sắp cạn nước rồi.”

Cô đột ngột sực tỉnh, luống cuống khóa gas, mở nắp nồi và dùng tay không nhắc cái mâm đặt bên trong.

Ở phía sau Âu Lâm Ngọc hoảng hốt la lớn: “Tiểu Khanh!” Nhưng Cố Tiểu Khanh đã chạm vào cái mâm nóng bỏng rất và rút tay trở lại trước khi kịp nhận ra tiếng nhắc nhở hơi muộn màng đó.

Anh sải bước nhanh đến trước mặt Cố Tiểu Khanh, cầm tay cô lên xem, ngón giữa và ngón trỏ đỏ bừng. Rồi anh xoay người lấy hộp đựng muối, đoạn quay lại với nắm muối nhỏ, rảy rảy vào ngón tay cô. Làm xong, anh thở phào yên tâm: “Như vậy em sẽ không bị nổi bóng nước.”

Cô thu tay về, giơ lên trước mặt nhìn một chút rồi thôi, không hé môi nói câu gì. Anh lại tiếp tục quay đi tìm tấm khăn bằng vải bố, quần vào tay rồi vòng trở về nhắc mâm thức ăn từ trong nồi ra, không quên ngoảnh đầu bảo cô: “Em ra ngoài đợi đi, để đó anh làm.”

Nghe anh bảo vậy, cô cũng không đòi co gì thêm, ra ngoài ngồi xuống sofa yên lặng chờ đợi. Kim đồng hồ nhích chưa được bao lâu, anh đã trở lại với hai đĩa đồ ăn trên tay. Lần này cô phát hiện được thêm một điều mới mẻ là, dù có hay không có cây gậy, cũng không ảnh hưởng đến chuyện đi đứng của anh – ‘kẻ tàn tật’ như anh quả thật lợi hại.

Họ dùng bữa bên bàn trà trong bầu không khí yên tĩnh. Cố Tiểu Khanh ăn mà trong lòng ngổn ngang xáo trộn, cứ ăn được chút ít là cô lại thất thần ngồi thờ người ra. Âu Lâm Ngọc thấy rõ cô không tập trung, nhưng cũng chẳng nói năng gì.

Đang ăn nửa chừng, Cố Tiểu Khanh hỏi anh: “Anh đặt khách sạn chưa?”

Miệng vẫn còn chút cơm chưa kịp nuốt xuống, anh thoáng sững sốt, hỏi lại: “Anh có thể ở lại đây không?”

Cô và vài đĩa cơm, không trả lời anh.

Sau bữa ăn trưa, Cố Tiểu Khanh vào nhà bếp rửa bát đĩa. Lúc thu dọn xong đi ra, thấy Âu Lâm Ngọc đang lau nhà, cô đứng sững ở cửa bếp một hồi rồi đi tới ngồi vào sofa, cởi dép lê đặt vào ô vuông dưới bàn trà, co chân tựa cằm lên gối nhìn theo bóng lưng anh.

Âu Lâm Ngọc lau nhà xong, lại gom quần áo bẩn Cố Tiểu Khanh vất trên sofa cho hết vào rổ giặt đồ, đi thẳng vào nhà tắm. Anh làm mọi chuyện rất tự nhiên, Cố Tiểu Khanh nhìn anh mãi miết mà anh cũng không có phản ứng gì. Thật ra trước đây khi họ sống chung, phần lớn việc nhà đều do một tay anh lo liệu, nhưng bây giờ cô thấy anh khác với hồi ấy nhiều lắm.

Vào nhà tắm được một lát, anh lại cầm mảnh giẻ lau đi tới kéo tấm màn dày bên cửa sổ. Ánh nắng mặt trời túc thì ủa vào soi rọi những hạt bụi nhỏ li ti bay lơ lửng và cả cây đàn ghi-ta đặt ngang trên bậu cửa.

Tay khẽ nhẹ sợi dây đàn, anh bồi hồi nhớ về thời gian đầu họ mới quen, cô đã vì anh mà hát bài “Đậu đỏ”. Anh cong môi cười, quay lại hỏi cô: “Tiểu Khanh, bây giờ em còn đàn ghi-ta không?”

Cô nhìn theo anh không rời mắt, tới khi nghe anh hỏi thì cô lại làm ra vẻ không quan tâm, phát phát tay nói: “Em chỉ biết đàn lung tung vớ vẩn thôi, mà lâu lắm rồi em cũng không chơi nữa, đây là của Âu Lâm Tỷ, chẳng biết anh ấy để đó từ bao giờ.”

Ánh mắt anh dừng lại bên người Cố Tiểu Khanh, nơi ấy, cô đang che giấu bàn tay phải của mình, rồi anh cứ nhìn chăm chăm mãi như thế, thật lâu sau mới quay lưng bước đi một cách cứng nhắc.

Suốt cả buổi trưa, Cố Tiểu Khanh ngồi trên sofa xem Âu Lâm Ngọc tất bật dọn dẹp căn phòng của cô sạch sẽ bóng loáng.

Lau chùi nhà tắm rồi, Âu Lâm Ngọc đi tới cuối hành lang trên ban công để phơi quần áo vừa giặt xong của Cố Tiểu Khanh. Mọi việc xong đâu vào đấy, anh vào nhà bếp rửa tay rồi trở ra hỏi cô: “Trước đây không phải em hứa khi nào anh đến sẽ mời anh đi biển ăn đồ nướng sao? Bây giờ lời hứa đó còn hiệu lực không?”

Cô ngược mặt nhìn anh, gật đầu: “Còn chứ.”

Anh rút tờ giấy ăn trên bàn trà, lau tay rồi nói: “Vậy mình đi thôi.”

Cô mất chữ A miệng chữ O, ngạc nhiên hỏi: “Mới đó anh đã đói bụng rồi sao?”

Anh nói thanh thoi: “Đói thì không đói, chúng ta ra ngoài tản bộ trước một lúc đi, trên đường đi anh thấy biển nơi này đẹp quá.”

Cô không phản đối, xỏ dép rồi cùng anh xuống lầu, thả bộ ra biển.

Hoàng hôn xuống, biển đẹp nên thơ và vắng vẻ. Vàng trời đỏ rực và đại dương xanh thẳm giao nhau trên rặng mây hồng dịu dàng, từng cơn gió biển lành mang thổi vào bờ, thổi mát cả lòng người.

Anh mặc bộ quần áo giản dị, áo sơ mi cổ bẻ kẻ sọc xanh trắng kết hợp cùng chiếc quần màu kem và đôi giày da bò. Với gương mặt điển trai lạ thường và cây gậy chống trong tay, anh đã thu hút rất nhiều sự chú ý của những người đi ngang qua, đặc biệt là các cô gái trẻ.

Cố Tiểu Khanh rút tay vào túi quần, vừa đi vừa nhìn chân anh, vẫn lơ đãng suy nghĩ vì sao anh mang giày da đi trên cát mà vẫn không hề hấn gì.

Họ dạo bước trên bờ cát mịn màng, không ai nói chuyện với ai. Khi trời chuyển màu xanh thẫm, chẳng cần hẹn trước, hai người vẫn cùng lúc quay mặt về hướng biển, sóng vai nhìn hoàng hôn từ từ lặn dần nơi đường chân trời cho đến khi vệt nắng cuối cùng tắt lịm.

Khi bốn bề đã chìm hẳn vào bóng tối, Cố Tiểu Khanh dẫn Âu Lâm Ngọc ra đường cái. Đối diện bên đường là dãy hàng quán vỉa hè, lúc này đã vào giờ ăn chiều nên khách khứa rất đông đúc tấp nập, mỗi quán đều phải kê bàn ghế lấn ra ngoài lòng đường mới có đủ chỗ ngồi cho khách.

Cô đưa anh vào quán ăn mà cô thường xuyên ghé đến, tìm một bàn còn trống. Kỳ thực nơi này vệ sinh không được tốt lắm, ghế thì miễn cưỡng có thể mắt nhắm mắt mở cho qua, nhưng lớp dầu mỡ béo ngậy dính trên bàn thì không giấu vào đâu được. Biết tính anh thích sạch sẽ, cô cố ý liếc nhìn anh dè chừng, nhưng thấy anh vẫn tĩnh lặng, không có biểu hiện gì khác thường. Sau khi họ ngồi vào chỗ, cô lấy mảnh giấy ăn kém chất lượng quán để sẵn lau qua bàn ăn một lần.

Lúc gọi món, cô tùy ý chọn mấy món hải sản nướng mình thích ăn, xong cô đưa tờ thực đơn bẩn bẩn nhợt nhạt qua cho anh, ngẩng đầu hỏi: “Anh muốn ăn gì? Ở đây ngoài bán món nướng còn có mấy món khác nữa.”

Âu Lâm Ngọc mỉm cười: “Tùy em quyết định.” Cô trả lại thực đơn cho bồi bàn, không gọi thêm món nào.

Hải sản là món ăn rất dễ đánh lừa thị giác, nhìn thì nhiều như một đại đội chứ thật ra chẳng thấm tháp vào đâu. Cố Tiểu Khanh gọi đủ thứ món linh tinh, chỉ trong chốc lát trên bàn đã đầy ắp các loại vỏ sò vỏ ốc.

Xung quanh tiếng nói câu cười ồn ã huyền ảo, khói trắng từ cái lò nướng đặt trên lề đường theo gió biển bay cuộn cuộn vào trong quán, bầu không khí chẳng có chút gì gọi là lãng mạn. Cách ăn của anh vẫn từ tốn, tao nhã như vậy. Cô còn nhớ hơn một năm trước, lần đầu tiên anh mời cô đi ăn món Tây ở Kim Ngưu Giác Vương, anh ngày ấy kiêu ngạo lạnh lùng như quý tộc, còn anh bây giờ ngồi trong hàng quán bình dân tầm thường, dù rằng cử chỉ điệu bộ vẫn còn nét cao quý cổ hữu nhưng rõ ràng anh đã khác đi rất nhiều.

Thanh toán xong, họ cất bước rời đi. Trên đoạn đường đêm yên tĩnh, anh đột nhiên kéo bàn tay phải cô mãi giấu trong túi quần ra ngoài và nắm lấy trong tay mình. Cô giật mình muốn giãy tay tránh đi, nhưng anh càng siết chặt hơn, không cho phép cô giãy giụa.

Vùng vẫy hai lần không được, biết không có cơ hội thành công, nên cô đành chịu, để tay mình nằm yên trong tay anh. Đợi cô thôi quấy quả, ngón tay anh bắt đầu di chuyển từ bàn tay cô lên đến cánh tay, rồi khẽ vuốt nhẹ vết sẹo giải phẫu còn hằn nguyên trên đó, hết lần này đến lần khác.

Trở về siêu thị, cô bảo anh lên lầu trước. Sau khi nhân viên ra về, cô kéo cửa cuốn, tắt đèn, thu xếp gọn gàng rồi cũng lên lầu. Vào phòng, thấy anh đang khom người đổi chăn và ga giường, cô nghiêng vai tựa vào cửa, chờ anh làm xong mới hỏi: “Anh định ở lại đây thật à?”

Âu Lâm Ngọc quay lại nhìn Cố Tiểu Khanh đứng bên cửa, gương mặt cô ẩn trong vùng tối nên anh không thể nào đọc được biểu cảm. Sau đó anh bước đến đứng trước cô, nhìn cô tha thiết rất lâu rồi thành linh vòng tay ra sau đầu Cố Tiểu Khanh, ấn đầu cô vào ngực mình.

Một tay anh đặt sau gáy cô, tay còn lại ôm chặt eo cô. Anh dùng lực quá mạnh khiến Cố Tiểu Khanh suýt không thở nổi. Giọng nói anh trầm ấm rót vào tai cô: “Tiểu Khanh, anh về rồi. Hãy tin anh, từ nay trở về sau, anh sẽ không bao giờ xa em thêm một lần nào nữa.”

Cô đứng im lìm không động đậy, mãi lâu sau mới cất lên giọng nói nghèn nghẹn từ vòm ngực anh: “Có thật là sau này mình sẽ không xa nhau không anh?”

Anh thở dài, trả lời vô cùng kiên định: “Anh cam đoan, cả đời này anh tuyệt đối không bao giờ rời bỏ em.”

Hết chương 39.

40. Chương 40

Âu Lâm Ngọc nắm tay Cố Tiểu Khanh kéo vào phòng, đóng cánh cửa phía sau rồi cúi đầu nhìn cô: “Em giúp anh tắm nhé.” Cách anh nói rất nghiêm chỉnh đứng đắn, chẳng hề che giấu ý định gì mờ ám bên trong.

Cố Tiểu Khanh cúi mặt nhìn xuống chân anh, gật đầu không do dự.

Trong gian phòng tắm nhỏ hẹp, hai thân thể kề cận bên nhau. Anh vô tư thoải mái cởi sạch trơn quần áo, còn cô thì thấy chân kia của anh cử động bất tiện, sợ anh ngã úp mặt xuống đất, nên luôn ở sát bên dìu anh.

Cởi xong phần mình, anh lại quay sang vén vạt áo sơ mi của Cố Tiểu Khanh, ra chiều muốn cởi quần áo cô. Lúc đầu cô có hơi kháng cự đôi chút, nhưng sau đó liền nghiêng người sang bên, thuận theo ý anh.

Mỗi động tác của anh đều mang theo sự thận trọng và cả sự dè dặt trước đây chưa bao giờ có. Cố Tiểu Khanh cúi nhìn người đàn ông đang khom vai cởi quần cho mình, tấm lưng anh trắng ngần với cơ bắp săn chắc ở hai bên thắt lưng. Lúc quần Cố Tiểu Khanh xuống đến gót chân, anh khẽ vỗ vào đùi cô, nhỏ nhẹ bảo: “Em nâng chân lên đi.” Ký ức xưa cũ từ nơi đâu chợt bỗng hiện về. Cô nhớ, lần đầu tiên của họ đã diễn ra trong phòng tắm, và nhớ, đôi mắt mình đã ướt lệ nhạt nhòa vào chính khoảnh khắc định mệnh ấy.

Một thoáng sau, họ đứng trước nhau không gì che đậy. Cố Tiểu Khanh nhìn một Âu Lâm Ngọc toàn-vẹn, bỗng phát hiện anh thật sự gầy đi rất nhiều, đoạn cổ thắt dài xoay người mở vòi sen. Dưới dòng nước ấm tuôn trào trắng xóa, họ mê mải nhìn vào mắt nhau. Anh cười thật hiền, đưa tay ấn đầu Cố Tiểu Khanh thấp xuống để nước chảy tràn vào tóc cô.

Cố Tiểu Khanh áp má lên bờ ngực anh, buồn buồn tủi tủi không nói lời nào. Anh tỉ mỉ gội đầu cho cô, ngón tay mềm mại đan vào mái tóc huyền. Cô lặng lẽ, chậm rãi vòng tay ôm sát eo anh. Sau khi đã tắm cẩn thận kỹ lưỡng cho cô xong, anh quần cô vào khăn rồi bảo cô rời nhà tắm trước. Ra ngoài, cô lấy khăn tắm lau đầu tóc qua loa sơ sài rồi lên giường, để mình trần cuồn trong ga trải giường.

Không bao lâu sau thì Âu Lâm Ngọc đi ra từ nhà tắm, anh vừa lau tóc vừa bước về phía giường. Ở đằng kia, Cố Tiểu Khanh đang tựa vào đầu giường nhìn anh. Anh đến ngồi vào một bên giường, lau tóc cho khô rồi quay người vỗ nhẹ vào hông cô, ý bảo cô nhích sang bên. Cô liền hơi dịch người vào trong, chừa lại nửa phần giường cho anh. Âu Lâm Ngọc tức thì nằm xuống, chui vào ga trải giường vươn tay ôm gọn Cố Tiểu Khanh trong lòng anh. Cô nhu mì ngoan ngoãn, để cơ thể mình thả lỏng, dán trên da thịt anh.

Trong căn phòng yên ắng, họ kề sát vào nhau dưới chăn. Âu Lâm Ngọc vừa vuốt ve vừa vỗ về tấm lưng mảnh mai của cô, khoảng cách giữa hai đôi môi gần như không tồn tại, thế nhưng bầu không khí lại chẳng mang chút nhục dục. Bàn tay ấm áp và hơi ẩm nước của anh lướt nhẹ trên cơ thể cô, tựa như đang cảm nhận một món bảo vật quý giá nhất trên thế gian này.

Lát sau, cô trở người, đưa lưng về phía anh, nhắm mắt chuẩn bị ngủ. Anh luồn một tay từ sau cổ cô ra trước, phủ lên bầu ngực êm ái, tay kia thì mơn man từ bờ vai đến bắp đùi cô.

Cô nghe anh thầm thì trong đêm: “Mệt hả?”

“Dạ.”

“Ngủ đi.” Giọng anh êm dịu và trầm ấm. Cô an tâm nhắm mắt ngủ, thôi không ngo ngoáy nữa.

Giữa đêm khuya, Cố Tiểu Khanh đột nhiên choàng tỉnh. Cô thầm lặng nhìn vách tường trước mặt rất lâu, sau đó khẽ nắm lấy bàn tay anh đang đặt trước ngực mình và yên lòng nhắm mắt tiếp tục giấc ngủ chưa trọn.

Sáng sớm thức dậy, Cố Tiểu Khanh phát hiện nửa giường bên kia trống không. Cô choàng vội quần áo, mở cửa phòng bước nhanh ra hành lang. Thoáng thấy anh đang bận rộn trong nhà bếp, cô âm thầm thở nhẹ một hơi, rồi đi tới đứng bên cửa bếp ngắm nhìn dáng hình anh tất bật nấu nướng.

Âu Lâm Ngọc quay lại thấy Cố Tiểu Khanh, cười tươi nói: “Em ngủ ngon lắm phải không?” Anh đã mặc quần áo ngay ngắn chỉnh tề, gương mặt anh tuấn khôi ngô ngời sáng trong ánh nắng mai.

”Dạ.” Cô khe khẽ đáp.

Anh bước đến bên cô, gơ tay vuốt gọn mái đầu ngắn ngắn bù xù tán loạn của cô: “Em rửa mặt đi, lát mình ăn sáng.” Cô gật đầu, rồi liền qua phòng vệ sinh bên cạnh nhà bếp.

Hôm nay, giây đầu tiên đặt chân vào phòng vệ sinh, cô đã cảm thấy có điều gì đó khác với mọi ngày. Thế nhưng mãi cho tới khi vệ sinh buổi sáng xong xuôi và mở cửa bước ra ngoài, cô mới chợt ngoảnh đầu lại – quả nhiên, đồ dùng rửa mặt Âu Lâm Tỷ thường hay đặt trên bồn rửa tay giờ đã biến mất chẳng thấy bóng dáng. Rồi thì sau vài giây ngẩn ngừ đứng thẩn thờ trong tư thế xoay nửa người ra sau, cô quay lưng cất bước và khép cửa lại.

Trên đường trở ra, tuy trong lòng còn đôi chút ngần ngừ nhưng Cố Tiểu Khanh vẫn đi đến trước phòng Âu Lâm Tỷ, rồi nhẹ nhàng đẩy cửa.

Căn phòng trống rỗng đúng như cô dự liệu. Cửa tủ đồ mở tung, bên trong trước đây treo đầy quần áo Âu Lâm Tỷ thì nay không còn sót lại một thứ gì. Dưới mặt đất, đôi dép lê nằm xiêu vẹo, vắt vẻo. Trên bàn trà, chiếc gạt tàn chất vô số đầu thuốc lụi tàn dang dở. Làn gió hây hây lùa qua cánh cửa sổ toang hoang, thổi bức rèm bay chập chờn phát phơ.

Cô vào trong phòng, cúi xuống nhặt lên đôi dép lê bị vứt mỗi chiếc mỗi nơi, để chúng ngay ngắn dưới gầm giường, sau đó nhìn quanh căn phòng nhỏ bé một lần nữa, cuối cùng chậm rãi bước ra ngoài và đóng kín cánh cửa sau lưng mình.

Cố Tiểu Khanh quay về phòng tắm của mình rửa mặt, lúc ra ngoài, Âu Lâm Ngọc đã dọn xong bữa ăn sáng. Cô bước tới ngồi xuống ghế sofa bên cạnh bàn trà, anh múc thêm một chén cháo đưa cho cô, cô đón lấy, húp một ngụm cháo rồi lặng lẽ nói: “Lâm Tỷ đi rồi.”

Anh cười thư thả, đưa tay xoa nhẹ tóc cô: “Anh biết, sáng nay cậu ấy lên máy bay, em đừng lo nghĩ nhiều, ai trong chúng ta rồi cũng sẽ có cuộc sống riêng của mình.”

Cô ngẩng đầu cười với anh: “Em không nghĩ gì nhiều đâu anh.”

Âu Lâm Ngọc bóc vỏ quả trứng luộc đưa cho cô, không nói gì thêm.

Xong bữa ăn sáng, Âu Lâm Ngọc vào bếp rửa bát đĩa, Cố Tiểu Khanh xuống lầu mở cửa siêu thị, bắt đầu một ngày làm việc mới. Chẳng mấy chốc đồng hồ đã điểm chín giờ, ba cô cậu nhân viên lục tục kéo đến. Siêu thị nhỏ xíu, chỉ cần ba người họ là đã có thể đảm đương hết mọi việc, Cố Tiểu Khanh không có việc gì làm, ngồi ở tầng dưới đợi một chút rồi liền đi lên lầu.

Lúc này Âu Lâm Ngọc đang ngồi trên sofa, laptop đặt trên đùi, ánh mắt chuyên chú nhìn vào màn hình. Biết anh đang tập trung làm việc nên Cố Tiểu Khanh cũng không quấy rầy, cô đi qua ngồi xuống bên cạnh, cầm điều khiển từ xa mở tivi rồi xem với vẻ nhàm chán.

Không rõ thời gian trôi được bao lâu, Âu Lâm Ngọc ngẩng đầu lên, dụi dụi mắt, đặt laptop trên đùi sang bên, sau đó vòng tay ôm chặt lấy Cố Tiểu Khanh. Cô thuận thế gối đầu lên đùi anh, tay cầm điều khiển từ xa, mắt hướng về phía tivi.

Tivi đang phát bộ phim truyền hình nhiều tập, Cố Tiểu Khanh vừa uể oải xem vừa ngáp liên tục. Giọng anh vang lên trên đầu cô: “Mệt rồi sao? Em mới rời giường chưa bao lâu đấy.”

Cô xoa mắt, ngẩng mặt nhìn anh, đột nhiên hỏi: “Anh định ở lại đây bao lâu?” Anh vuốt dọc sợi tóc cô, mỉm cười: “Anh đợi đến khi em bằng lòng trở về cùng anh.”

Cố Tiểu Khanh nghe thế không những không nói gì mà còn quay đầu nhìn tivi chăm chú hơn nữa. Âu Lâm Ngọc thấy cô như vậy cũng im lặng, chỉ nhẹ nhàng vuốt tóc cô. Và một lúc lâu sau, anh cất tiếng: “Tiểu Khanh, chúng ta kết hôn nhé.” Ngữ điệu của anh nghe rất phẳng lặng bình ổn nhưng dịu dàng đến vô cùng.

Bộ phim truyền hình đã tới đoạn nhạc kết thúc, cô không nói không rằng suốt cả buổi, Âu Lâm Ngọc cũng chẳng hề lộ vẻ nôn nóng mà vẫn bình tĩnh, lưu luyến vuốt ve vết sẹo trên cánh tay cô.

Thật lâu sau cô mới ảo não trả lời anh: “Không biết mẹ em có đồng ý cho chúng mình kết hôn không.”

Anh bỗng chốc cười rạng rỡ: “Không sao hết, nếu mẹ em thật sự không đồng ý thì em cứ nói với mẹ là em có thai rồi, gạo nấu thành cơm cả rồi, mẹ em vì giữ thể diện chắc chắn sẽ chấp thuận ngay.”

Cô quay phắt lại, kinh ngạc nhìn anh: “Âu Lâm Ngọc, anh trở nên hư hỏng như thế này từ bao giờ vậy?”

Anh cười phá lên: “Anh có trở nên hư hỏng đâu nào, tại em cứ hay nghĩ tốt về anh thôi.”

Cô ra về xem thường, lườm anh một cái rồi ngoảnh mặt đi, không thèm để ý. Nhưng nháy mắt, tay anh bỗng trượt vào vạt áo sơ mi của cô rồi len lỏi lên trên nắm lấy đôi gò bồng đảo mềm mại.

Cô hoảng hốt, cách lớp vải chặn bàn tay anh lại, tròn tròn mắt hỏi: “Anh làm gì đó?”

Anh cong khoe môi, trưng ra nụ cười có phần vô lại: “Giúp em biến lời nói dối thành sự thật chứ làm gì, đến lúc đó em có nói cũng không thấy áy náy, đúng không?”

“Em mặc kệ!” Cô vùng vằng muốn ngồi dậy. Dĩ nhiên anh không cho cô cơ hội trốn thoát, loáng cái đã bế bổng cô đặt xuống giường, ép cả thân thể mình lên người cô, nhìn sâu vào mắt cô và nói một cách nghiêm túc: “Em đừng mặc kệ, năm nay em đã hai mươi tám tuổi, hai năm nữa là ba mươi rồi, để lớn tuổi như vậy sinh con rất nguy hiểm. Ngoan, nghe lời anh.” Anh nói mà tay cũng không quên ‘làm việc’, rất nhanh đã cởi sạch sẽ quần áo cô.

Cô tức nghẹn, không biết làm sao để phản bác lại anh, sau cùng đành lên tiếng kháng nghị trong uất ức: “Bây giờ là ban ngày ban mặt đấy!”

“Chuyện này thì liên quan gì đến ngày hay đêm?” Vừa dứt lời, anh cúi xuống hôn cô mãnh liệt – đến giây phút này thì anh không còn đủ kiên nhẫn để cởi quần áo mình và để nghe cô nói thêm bất kỳ một câu vô nghĩa nào nữa!

Đã lâu không gần gũi, nụ hôn của anh lại bỗng nhiên ập đến bất thành linh như thế, trong tích tắc đầu óc cô choáng váng, rồi cứ thế, cô vòng tay ôm thân thể anh, cùng anh đắm say bằng bình trong ngọn sóng tình yêu.

□ □ □

Từ ngày đó trở đi, Âu Lâm Ngọc yên tâm ở lại chỗ Cố Tiểu Khanh, anh làm hết việc trong nhà và chăm sóc cô chu đáo từng li từng tí. Hàng ngày anh rời giường từ sáng sớm tinh sương để đến chợ bên mua hạt dẻ, Cố Tiểu Khanh thì nằm nướng tới khi mặt trời lên đến đỉnh đầu, thức dậy cô sẽ ăn luôn một lượt cả bữa sáng lẫn bữa trưa anh đã chuẩn bị sẵn, sau đó xuống dưới siêu thị ngồi một chút, đợi Âu Lâm Ngọc làm việc xong rồi cùng anh ra ngoài đi dạo biển. Hai người loanh quanh ở bãi biển đến khi trời tối mới trở về. Về đến nhà, Cố Tiểu Khanh đóng cửa siêu thị, Âu Lâm Ngọc lên lầu nấu nướng, thế là một ngày êm ả, bình yên lại trôi qua.

Âu Lâm Ngọc chưa bao giờ nhắc đến chuyện trở về, Cố Tiểu Khanh cũng không hỏi anh, chỉ là trong phòng cô số lượng đồ dùng văn phòng càng ngày càng tăng, ban đầu là máy tính, sau lại đến máy fax, máy đánh chữ, máy photocopy, nhiều tới mức sau này phòng Cố Tiểu Khanh không đủ chỗ trống, phải chuyển tất cả sang phòng chứa đồ kế bên.

Một tháng sau, vào một ngày nọ, nửa đêm Cổ Tiểu Khanh giật mình tỉnh giấc, thấy giường bên không có anh, cô bèn đứng dậy mở cửa bước ra hành lang.

Cách một cánh cửa, cô nghe thấy giọng anh truyền đến, anh nói bằng tiếng Anh, cô biết anh đang bàn việc công ty với phía nước ngoài. Cô đứng ngoài phòng chứa đồ mãi hồi lâu, cuối cùng quay lưng trở về phòng mình, nằm trên giường mở mắt nhìn trần nhà, bất động suốt mấy tiếng đồng hồ.

Trời chập choạng sáng, cửa phòng cô bị đẩy nhẹ. Cô cố nhắm nghiền mắt, thoảng chốc giường bên cạnh hơi lún xuống, bàn tay cô đặt bên người được anh nhẹ nhàng nắm lấy, rồi rất chóng vánh tiếng ngáy đều đều rất nhỏ của anh vang lên bên tai cô.

Tăng sáng, Âu Lâm Ngọc tỉnh dậy theo đúng giờ đồng hồ sinh học. Anh vừa mở mắt liền phát hiện Cổ Tiểu Khanh đã đi đâu mất, bình thường vào giờ này cô còn đang ngủ say bên anh. Nghe tiếng nước chảy trong nhà tắm, anh quay đầu nhìn về phía đó, cũng vừa đúng lúc Cổ Tiểu Khanh đi ra, cô mới rửa mặt xong nên trên cằm còn vương vài giọt nước.

Anh nhồm người ngồi dậy, mỉm cười hỏi cô: “Hôm nay sao em dậy sớm vậy?”

Cô đứng tựa vào cửa phòng tắm, lặng lẽ nhìn anh không nói câu gì. Bị cô nhìn chăm chăm như thế, anh cảm thấy khó hiểu, không kìm được hỏi: “Sao vậy em?”

Cổ Tiểu Khanh nói: “Lâm Ngọc, chúng ta trở về đi.”

Anh thoảng sững sốt, sau đó liền nở nụ cười: “Ừ!”

□ □ □

Tháng mười, Cổ Tiểu Khanh đóng cửa siêu thị, nhờ Lý Triết giúp cô lo việc chuyển nhượng mặt bằng, thu xếp hành lý giản tiện rồi cùng Âu Lâm Ngọc trở về thành phố C.

Thành phố C những ngày đầu tháng mười, tiết trời chưa trở lạnh, không cần phải mặc nhiều lớp quần áo để giữ ấm. Trên máy bay hai người bàn tính với nhau, Cổ Tiểu Khanh về nhà Âu Lâm Ngọc trước, rồi họ sẽ dành ra ngày đầu tiên để thu xếp mọi việc kỹ càng, sang ngày thứ hai mới đi gặp gỡ, thưa chuyện với ba mẹ Cổ Tiểu Khanh.

Ngày thứ hai trở lại thành phố C, họ đến nhà Cổ Tiểu Khanh lúc bảy giờ tối. Sở dĩ chọn đến vào giờ này vì đây là thời điểm ba mẹ cô đều ở nhà, vả lại cũng đã qua giờ cơm chiều và còn cách giờ ngủ một đoạn thời gian không dài không ngắn, đến chào hỏi bảy giờ chắc chắn thích hợp, hơn nữa nếu ba mẹ Cổ Tiểu Khanh không muốn gặp Âu Lâm Ngọc thì anh chỉ cần ngồi lại một lúc là đã có lý do để chào từ biệt ra về.

Cổ Tiểu Khanh đứng trước cửa nhà mình, chần chừ không dám gõ cửa. Suy cho cùng, cô đi lâu như vậy, bây giờ lại trở về cùng với một người đàn ông mà có thể ba mẹ cô không thích, nên không tránh khỏi cảm thấy có lỗi.

Âu Lâm Ngọc ở bên cạnh thấy cô đứng tần ngần do dự, liền nâng tay gõ nhẹ cửa hai lần, rồi quay đầu mỉm cười trấn an: “Không có việc gì đâu, đã có anh ở đây.” Nói đoạn anh nắm chặt tay cô.

Bà Cố ra mở cửa, trông thấy hai người đứng bên ngoài tay trong tay không một kẻ hở, mới đầu bà hơi sững lại, sau thì bất mãn nhíu chặt chân mày.

Cổ Tiểu Khanh chột dạ, lí nhí gọi “Mẹ.” một tiếng, Âu Lâm Ngọc cũng lên tiếng chào: “Chào bác gái.”

Bà Cố im phăng phắc không màng ừ hử, thậm chí còn đứng chặn cửa tỏ vẻ không cho họ vào nhà, Âu Lâm Ngọc và Cổ Tiểu Khanh cũng đứng yên bên ngoài không dám hó hé. Qua hồi lâu sau, tiếng ông Cố từ trong nhà vọng ra: “Là ai thế? Sao bà không cho người ta vào?”

Bà Cố quay đầu nhìn thoảng qua, cuối cùng thở dài một hơi rồi đứng tránh sang bên: “Vào đi.”

Tình huống vừa rồi đối với Âu Lâm Ngọc có chút ngoài ý muốn. Hai người bước vào nhà, ông Cố thấy con gái mình về cùng Âu Lâm Ngọc – người mà gia đình ông đã gặp qua đôi lần trước kia – ban đầu hơi sững sốt, kể đó liền lịch sự mời Âu Lâm Ngọc ngồi xuống. Trong lòng Cổ Tiểu Khanh vẫn còn sợ mẹ, nhưng sau khi nhìn thấy ba, cô đã thấy an tâm hơn phần nào. Đợi cô và Âu Lâm Ngọc ngồi vào chính giữa ghế sofa rồi, ba cô cũng ngồi chéo sang bên.

Mẹ cô thì ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế đơn đối diện, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Hai anh chị định bao giờ thì cưới?” Câu này đương nhiên bà hỏi cả hai người, nhưng ánh mắt bà chỉ nhìn Âu Lâm Ngọc.

Âu Lâm Ngọc đáp với vẻ trầm tĩnh: “Nếu bác trai bác gái không phản đối, tụi con định đi đăng ký kết hôn trước, sau đó sẽ cử hành hôn lễ.”

Bà Cố nghe xong thoáng thả lỏng nét nghiêm nghị, lát sau lại hỏi anh: “Còn nhà cậu thì sao? Chuyện hôn sự cậu tự mình quyết định được chứ?”

Âu Lâm Ngọc trả lời kiên định: “Dạ được, thưa bác.”

Cuối cùng sắc mặt của bà Cố đã tươi vui hơn, bà không hỏi thêm gì nữa, đứng lên đi thẳng vào nhà bếp. Mẹ đi rồi Cố Tiểu Khanh mới hết thấp thỏm, cô ngẩng đầu nhìn ba mình, bấy giờ mới sợ hãi thốt lên một tiếng “Ba.” đầu tiên kể từ khi vào nhà.

Ông Cố mỉm cười, gơ bàn tay to rộng xoa đầu con gái, bất đắc dĩ cảm thán: “Con gái à!”

Việc trong nhà Cố Tiểu Khanh đều do mẹ cô định đoạt, nếu bà Cố không phản đối cuộc hôn nhân của họ thì mọi chuyện xem như đã định.

Hôn lễ của họ diễn ra vào ngày cuối cùng của năm, thêm một năm này nữa là vừa tròn mười năm kể từ ngày đầu tiên Cố Tiểu Khanh gặp Âu Lâm Ngọc.

Một ngày trước hôn lễ, Cố Tiểu Khanh nhận được một món quà cưới gửi đến từ bên kia bờ đại dương, đó là bộ váy cưới bằng lụa vô cùng xinh đẹp. Cô lấy nó ra khỏi rương, cầm lên trước mặt ngắm nghía. Váy cưới thiết kế theo kiểu cổ điển, phần thân trên được điểm xuyết bởi hàng trăm hạt trân châu mượt mà, chân váy kiêu sa với nhiều tầng ren có hoa văn sang trọng, không chỉ vậy, trong rương còn có thêm tấm voan và đôi bao tay bằng lụa mỏng.

Một tấm thiệp màu vàng nhạt được đặt trên tấm voan trắng tinh khiết, Cố Tiểu Khanh mở ra xem, hàng chữ tiếng Hoa méo mó lệch lạc, nhưng vẫn nhìn ra được người viết rất có lòng, vì rằng từng chữ tuy rất khó coi song mỗi nét bút đều sạch sẽ gọn gàng. Thiệp viết: Mặc nó trong đám cưới đi, em trông xấu quá, nó có thể giúp em đẹp hơn chút đấy. Phía dưới là chữ ký của Âu Lâm Tỷ – chữ Tỷ () còn thiếu một nét xỏ ngang phía dưới để có nghĩa là ngọc tỷ. Cố Tiểu Khanh cười khẽ, nhìn ra ngoài cửa sổ, ngoài trời bông tuyết như muôn vàn sợi lông ngỗng trắng thuần khiết bay dập diu lơ lửng giữa không gian, thế giới trong mắt cô bây giờ đẹp đến nao lòng.

Ngày thành hôn, Cố Tiểu Khanh mặc chiếc váy cưới ấy, choàng tay ba mình bước đi trong giáo đường giữa tiếng nhạc ngân vang thánh thót. Ông Cố đưa con gái đến bên cạnh Âu Lâm Ngọc, trao tay con mình vào tay anh, trịnh trọng nói: “Lâm Ngọc, ba giao con gái của ba cho con, con hãy quan tâm chăm sóc con bé nhé. Ba chúc hai con hạnh phúc.”

Âu Lâm Ngọc điềm tĩnh gật đầu với ông Cố, rồi anh quay sang nhìn vào mắt Cố Tiểu Khanh, hai bàn tay anh nắm lấy hai bàn tay cô, giọng nói anh trầm ấm và chứa chan xúc động: “Tiểu Khanh, cảm ơn em đã chờ đợi anh suốt mười năm mà chưa bao giờ buông tay.”

Dưới ánh đèn rực rỡ, anh lịch lãm trong bộ lễ phục đen tuyền, khuôn mặt đẹp tinh xảo, đôi mắt ngấn nước. Cô nhớ lần đầu gặp anh vào buổi trưa mùa hạ mười năm về trước, và rồi nước mắt cũng hoe mi.

Hết chương 40.

41. Chương 41

Năm năm sau.

Từ bầu trời cao xanh vời vợi, ánh nắng giữa trưa hè rải xuống thành phố C, rồi lại lượn quanh phố lớn ngõ nhỏ để đến tầng ngấm cảnh của một ngôi nhà nằm sâu bên trong tiểu khu xa hoa nổi tiếng tọa lạc bên bờ sông Gia Dự, cuối cùng xuyên qua hai khung cửa sổ sát đất rơi vào phòng khách.

Ngôi nhà này so với năm năm trước đã hoàn toàn thay da đổi thịt. Không gian vẫn rộng lớn như thế, nhưng cả cách trang hoàng lẫn màu sắc bây giờ đều rất khác xưa – bức màn bằng lụa vàng nhạt thanh thoát, thảm trải sàn Thổ Nhĩ Kỳ với họa tiết hai màu trắng đỏ đan xen, bộ sofa vải màu vàng chanh, đầu đó ở góc ghế và gần tủ tivi còn có rải rác vài món đồ chơi em bé – cái vẽ sạch loáng và hơi hướng lạnh lẽo từng tồn tại bao nhiêu năm đã ra đi không để lại vết tích, thay vào đây, là cảm giác ấm cúng vui tươi và một chút bừa bộn cún con.

Cánh cửa liên thông giữa thư phòng và phòng khách bật mở, Cố Tiểu Khanh kéo máy hút bụi từ trong đi ra. Năm nay cô ba mươi ba tuổi, vóc dáng không còn mảnh mai như trước mà đã hơi đậm người, tướng đi cũng có chút khệnh khạng, nhìn thất lừng có thể nhận ra cô đang mang thai.

Mùa thu năm thứ hai sau khi kết hôn, Cố Tiểu Khanh và Âu Lâm Ngọc chào đón cô con gái đầu lòng. Ông cố đặt tên cho cháu là Âu Minh Tuệ, với mong muốn cô bé sẽ thông minh trí tuệ, tương lai tươi sáng rạng rỡ.

Ba năm qua đi, bé Minh Tuệ nay đã ba tuổi. Cố Tiểu Khanh vốn không định sinh thêm, nào ngờ lại mang thai ngoài ý muốn. Đứa con thứ hai này đến quá đột ngột, thế nhưng khi tất cả những bồn chồn và lo âu lắng xuống, cô rất nhanh đã bình thần trở lại. Cô nhủ lòng, tuy bây giờ cô là sản phụ cao tuổi, nhưng con cái là món quà quý giá nhất mà ông Trời ban cho cô, chính vì vậy nếu cô chú ý giữ gìn sức khỏe thật tốt thì chẳng có lý do gì họ phải bỏ lỡ đứa trẻ.

Hôm nay lại là một ngày nóng bức, mặc dù trong nhà có điều hòa mát mẻ, nhưng quét dọn xong cả căn phòng, người Cố Tiểu Khanh vẫn mướt mồ hôi.

Cô cất máy hút bụi vào lại phòng chứa đồ, xong lại trở ra phòng khách, khom người nhặt mấy món đồ chơi rớt bên cạnh tủ tivi, giờ cô đã mang thai bảy tháng, cúi xuống đứng lên tương đối khó khăn. Nhặt xong, cô vịn tủ tivi đứng dậy, cầm gấu bông bước từ từ đến phòng con gái.

Cửa phòng mở ra, khắp các vách tường đều sơn phết màu xanh lam; trên tường dán đầy áp tranh hoạt hình, mặt trăng, bầu trời; vật dụng trong phòng là loại dành riêng cho trẻ con và có cùng một màu hồng tươi tắn. Âu Lâm Ngọc rất thương con, lúc vừa mới biết giới tính của con qua siêu âm, anh đã hăng hái bắt tay vào chuẩn bị phòng cho con ngay, thậm chí còn đổi bồn vệ sinh, bồn rửa tay và vài thứ đồ trong nhà tắm sang kích cỡ nhỏ hơn để phù hợp với cô con gái còn chưa kịp chào đời.

Cô tiện tay cất con gấu bông, rồi đi tới bên giường nhìn hai đứa trẻ đang ngủ say sưa. Đứa lớn là Nhan Hỉ, cậu bé giờ đã sắp mười tuổi, mẹ Nhan Hỉ vì bận theo giúp ba cậu lo việc triển lãm tranh nên đưa cậu bé về nước trong mấy tháng nghỉ hè này.

Nhan Hỉ vẫn gầy tong teo, tay chân khẳng khiu chẳng có chút thịt, cậu có khuôn mặt nhỏ nhắn, ngũ quan thừa hưởng vẻ xinh đẹp, sắc sảo của ba mẹ. Lúc này cậu bé nhắm mắt ngủ rất sâu, nằm nghiêng người cong lưng, như thể đang bảo vệ che chắn cho thân thể bé nhỏ trong lòng mình.

Minh Tuệ dúi đầu vào bụng Nhan Hỉ, mặt ngửa lên trời, giang tay giang chân loạn xạ, hai tay giơ lên cao giống như đầu hàng, cô nhóc mặc quần áo nhỏ xíu ngắn ngủn, áo may ô xéch lên đến ngực làm hở ra cái bụng nhỏ ngấn ngấn thịt.

Cố Tiểu Khanh ôm Minh Tuệ ra khỏi bụng Nhan Hỉ, đặt nhóc con đang ngủ say mềm lên cái gối bên cạnh. Nhưng khi vừa mới quay đầu lại, toan đắp chăn cho bọn trẻ, thì cô đã thấy Nhan Hỉ đang mở to mắt nhìn cô với vẻ cảnh giác. Thấy rõ là Cố Tiểu Khanh, cậu bé liền quay mặt sang bên, phát hiện Minh Tuệ vẫn còn ở đó, cậu lập tức trở người quàng một tay lên bụng Minh Tuệ rồi nhắm mắt ngủ tiếp.

Cố Tiểu Khanh hơi ngẩn ra, nhíu mày nhìn cánh tay nhỏ bé của Nhan Hỉ vắt ngang người Minh Tuệ. Một lát sau, cô vẫn đắp chăn cho chúng rồi quay gót rời phòng.

Trở lại phòng khách, Cố Tiểu Khanh khệ nệ ngồi xuống sofa. Căn phòng rất yên tĩnh và sáng sủa, cô ngả lưng tựa vào ghế, lúc này tới lui làm việc nhà, nên giờ cô thấy hơi mệt. Thuận tay mở tivi lên xem bộ phim

truyền hình giữa trưa, xem một chặp thì mắt không mở nổi, lại lười lê thân hình nặng nề vào phòng ngủ, thế là cô vui mình trên sofa nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Trời về chiều, Cố Tiểu Khanh bị đánh thức bởi thứ gì đó động đậy trong lòng cô. Cô mở mắt ra, thấy con gái đang ngồi bên mép ghế, nhoài người áp đầu vào ngực mình. Phát hiện mẹ đã tỉnh, cô nhóc ngẩng lên nhìn rồi lại ngã đầu xuống, cất giọng non nớt ngây thơ gọi: “Mẹ.”

Cố Tiểu Khanh nằm im không nhúc nhích, vuốt tóc con gái hỏi: “Dậy rồi à?”

“Dạ.”

“Ngủ ngon không?”

“Dạ ngon.”

Hai mẹ con cô vẫn thường một người hỏi một người đáp như vậy. Minh Tuệ trông rất ngoan ngoãn hiền lành, nhưng Cố Tiểu Khanh biết, chỉ những khi mới ngủ dậy, còn chưa tỉnh hẳn thì con bé mới ngoan đến thế.

Cô hỏi tiếp: “Chú Nhan Hỉ của con đâu rồi?”

“Rửa mặt ạ.”

Chẳng mấy chốc, tiếng Nhan Hỉ vọng ra từ nhà tắm: “Minh Tuệ ơi, rửa mặt.”

Cố Tiểu Khanh liền vỗ vỗ con gái: “Nào, dậy đi rửa mặt nào.”

Minh Tuệ không hề cử động. Thực ra Cố Tiểu Khanh biết, một đứa trẻ ở độ tuổi Minh Tuệ sẽ khó mà hiểu hết được ngôn ngữ đối thoại hàng ngày của người lớn, có đôi khi con bé cũng hiểu đấy nhưng nếu gặp lúc nó mất hứng thì ai nói gì nó cũng làm ngơ. Cố Tiểu Khanh rất thường thủ thủ nhỏ to với con gái, vì cô nhóc này càng ngày càng thích lý sự và hay hỏi quanh co ý nghĩa một số từ ngữ cũng như vài chuyện liên quan đến cuộc sống xung quanh mình.

Quả thật không lâu sau đó, Nhan Hỉ cầm khăn lông bước ra từ nhà tắm, cậu bé đi thẳng đến bên Cố Tiểu Khanh, khom lưng, nâng khuôn mặt nho nhỏ của Minh Tuệ lên rồi tỉ mỉ lau mặt cho cô nhóc, Minh Tuệ cũng ngoan ngoãn nhắm mắt để cậu lau.

Lau mặt Minh Tuệ xong, Nhan Hỉ quay trở lại vào nhà tắm. Cố Tiểu Khanh nhìn theo bóng dáng cậu, vì trời nóng, Nhan Hỉ mặc quần đùi và áo may ô, tay chân cậu dài lêu nghêu mà tắm lưng thì lại mỏng mảnh, nhưng dáng đi của cậu bé rất thẳng, bước chân khoan thai không nhanh không chậm, Cố Tiểu Khanh vừa nhìn đã cảm nhận được nét trầm ổn và điềm tĩnh nơi cậu. Chợt nhớ lại cái cảnh hai đứa trẻ cùng ngủ trưa khi nãy, cô cúi đầu nhìn nhóc con đang vui đùa trong lòng mình, thầm nghĩ: Liệu có phải mình suy nghĩ quá nhiều hay không?

Sau khi được lau mặt sạch sẽ thơm tho, Minh Tuệ tỉnh rụi như sáo, cô nhóc nhảy cẫng ra khỏi lòng mẹ rồi chạy lồm cồm về phía nhà tắm. Chỉ chốc lát, tiếng nói chuyện của cô bé đã truyền ra ngoài, Cố Tiểu Khanh không nghe thấy Nhan Hỉ nói gì mà chỉ nghe thấy Minh Tuệ riu rít chẳng ngừng.

Cô rời ghế sofa, vào nhà tắm trong phòng ngủ rửa mặt. Lúc đi ra, cô thấy hai đứa trẻ đều ngồi trên thảm trong phòng khách, Nhan Hỉ đang chơi ghép hình, bộ ghép hình khổng lồ ấy được cậu bé mang từ Mỹ về, có hơn năm nghìn mảnh ghép khác nhau, phải nói rằng, rất hiếm đứa trẻ mười tuổi nào có thể kiên nhẫn ngồi ghép hình như cậu. Cố Tiểu Khanh để ý thấy mỗi ngày cậu bé đều ghép một chút rồi lại gỡ hết ra, chưa bao giờ hoàn tất, toàn bộ bức hình cậu chỉ ghép đến phân nửa rồi dừng lại, vì vậy cô cũng không nhìn ra được đó là hình gì.

Minh Tuệ ghé vào lưng Nhan Hỉ, cọ tới cọ lui, không một giây yên tĩnh. Vậy mà Nhan Hỉ chỉ ngồi xếp bằng một chỗ, im lặng để mặc cho cô nhóc phá bình.

Cố Tiểu Khanh đứng nhìn bọn trẻ một lúc rồi đi vào nhà bếp. Đã gần năm giờ chiều, từ ngày cô mang thai Âu Lâm Ngọc mỗi ngày đều tan làm sớm, giờ này hẳn anh cũng sắp về.

Cô lấy thức ăn trong tủ lạnh ra để chuẩn bị làm bữa tối, vừa ngâm thịt vào nước cho rã đông thì nghe thấy tiếng reo khe khẽ của Minh Tuệ trong phòng khách: “Ba ba.”

Cố Tiểu Khanh ngừng tay, bước ra khỏi bếp, quả nhiên thấy anh đang đứng ở cửa đổi giày, còn Minh Tuệ thì đã nhào đến từ bao giờ, hai tay bé con ôm bắp đùi ba mình cứng ngắc.

Cố Tiểu Khanh đi tới đón cặp tài liệu trong tay anh, đem vào thư phòng cất kỹ. Lúc cô bước ra, anh đã ôm Minh Tuệ ngồi xuống bên cạnh Nhan Hỉ, nhướn đầu nhìn cậu ghép hình, tay anh nhẹ nhàng xoa đầu cậu bé, cậu chỉ hơi nhúc nhích đầu chứ không ngẩng lên.

Cố Tiểu Khanh vào bếp rót ly nước mang ra đưa anh. Anh ôm con gái, ngẩng đầu nhìn cô cười, cầm ly nước và uống một hơi cạn sạch. Cô đón lấy ly nước anh đưa trở lại, rồi liền quay về bếp làm bữa tối.

Cô vào bếp không bao lâu thì anh cũng vào theo, bấy giờ anh đã cởi bỏ cravat và xắn cao hai ống tay áo. Anh đi đến phía sau Cố Tiểu Khanh, ôm eo cô, hôn nhẹ một cái vào thùy tai cô rồi ân cần hỏi: “Hôm nay em có mệt không?”

“Không, em khỏe.” Cố Tiểu Khanh lắc đầu.

Âu Lâm Ngọc lại hôn cô một chút, rồi xoay người bắt đầu thái đồ ăn. Cố Tiểu Khanh đi qua mở cửa tủ lạnh nhìn nhìn, nói với Âu Lâm Ngọc đứng phía sau: “Tủ lạnh sắp trống rồi, lát mình đi siêu thị nhé?”

Anh đang bận tay, chỉ đáp “Ừ” một tiếng, không ngoảnh lại nhìn.

Cố Tiểu Khanh vo gạo, bắt nồi cơm điện xong thì rời nhà bếp. Trở lại phòng khách, cô tắt điều hòa, mở cửa sổ để trong phòng có không khí tự nhiên, buổi chiều thời tiết đã dễ chịu hơn, cho dù không có máy lạnh cũng không làm căn phòng trở nên nóng bức.

Mở cửa xong quay người lại, cô thấy con gái đang ngồi trên sofa xem bộ phim hoạt hình cô thích nhất – “Cừu Trắng và Sói Xám” – cô nhóc mở to cặp mắt xoe tròn, xem vô cùng say mê. Đây cũng là thời điểm yên tĩnh hiếm hoi trong ngày của cô nhóc.

Cô đi qua ngồi xuống cạnh con gái, từ chỗ cô ngồi có thể nhìn thấy bóng lưng bận rộn của Âu Lâm Ngọc trong bếp. Trong phòng khách ngoài tiếng tivi, không có tiếng người nói chuyện. Minh Tuệ đang xem tivi, Nhan Hỉ đang tập trung vào bộ ghép hình của cậu, và Cố Tiểu Khanh thì đang nhìn Âu Lâm Ngọc – mỗi người trong họ đều có một đối tượng để chuyên tâm chú ý.

Cố Tiểu Khanh chăm chú nhìn người đàn ông đang luôn tay nấu nướng của mình, dù cô đã nhìn rất nhiều năm, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy tràn ngập ấm áp và ngọt ngào như phút ban đầu.

Thoảng chốc, cả nhà đã ăn xong bữa cơm chiều cơm lành canh ngọt. Nhân lúc Âu Lâm Ngọc vào nhà bếp thu dọn, Cố Tiểu Khanh bế Minh Tuệ vào nhà tắm tắm rửa. Tắm xong đi ra, cô diện cho cô nhóc bộ váy xinh đẹp như một cô công chúa nhỏ rồi bảo cô bé đi tìm Nhan Hỉ.

Đến lúc Cố Tiểu Khanh thay quần áo, Âu Lâm Ngọc cũng vừa tắm gội sạch sẽ xong và quần khăn tắm đi vào phòng ngủ. Mặc xong quần áo mình, quay lại thấy anh đang mặc áo sơmi, cô bèn đi qua giúp anh cài nút áo, anh liền buông xuôi tay, đứng yên để cô làm. Cài đến nút áo cuối cùng, cô ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt thoáng hiện vẻ sững sờ.

Anh nhìn vào mắt cô, hỏi: “Sao vậy?”

Cô chạm tay vào thái dương của anh: “Lâm Ngọc, anh có tóc bạc rồi.”

Anh giật mình, cười bảo: “Em nhớ cho anh đi.”

Cô đưa tay nhỏ sợi tóc bạc, rồi tựa đầu vào lồng ngực anh, thật lâu chẳng nói câu gì: Người đàn ông của mình rồi cũng sẽ già đi.

Mấy năm nay, họ luôn ở bên nhau, anh đã thực hiện lời hứa trước kia, chưa bao giờ rời xa cô dù chỉ một ngày, ngay cả khi đi công tác cũng đưa cô theo cùng. Thời gian trôi qua, cô thấy đuôi mắt anh đã dần xuất hiện nếp nhăn, khóe môi anh bắt đầu có đường vân và kích cỡ quần áo cũng lớn hơn một số – dấu ấn tháng năm xuất hiện càng lúc càng nhiều trên dáng hình anh.

Anh đẩy nhẹ cô ra, cười thông dong: “Thế nào? Em chê anh già à?”

Cô cười mỉm: “Em cũng già đi mà.”

Anh vuốt ve vành tai của cô, nhẹ nhàng nói: “Đây không phải là chuyện tốt nhất sao? Hai chúng ta đều cùng nhau già đi.”

Cô nhìn vẻ hiền hòa, trù mẩn trên gương mặt anh, không trả lời, lòng thầm nghĩ: Đúng vậy, cùng nhau già đi nhất định là chuyện tốt nhất.

Sửa soạn xong xuôi, cả nhà bốn người cùng nhau đi siêu thị. Âu Lâm Ngọc đã quyết tâm học lái xe vào ba năm trước, lúc Minh Tuệ sắp ra đời. Tuy rằng quá trình học lái xe rất vất vả, nhưng sau khi anh vượt qua được chương ngại tâm lý, mọi việc đã kết thúc trong êm đẹp.

Cả nhà ngồi vào xe, Cố Tiểu Khanh ngồi cạnh Âu Lâm Ngọc, bọn trẻ ngồi phía sau. Nhan Hỉ vừa lên xe liền ấn nút khóa cửa, đặt Minh Tuệ ngồi ngay ngắn bên cạnh cậu.

Minh Tuệ ngồi yên được một lúc thì bắt đầu nhao nhao ngo ngoáy, đứng nhảy từng từng trên ghế. Nhan Hỉ phải nắm lần bảy lượt kéo cô nhóc xuống, may mắn là Minh Tuệ rất ngoan, dù nghịch ngợm hiếu động nhưng chưa bao giờ cãi lời, vô lễ, hai người lớn cũng làm ra vẻ không hay biết gì, để cô nhóc tùy ý đùa nghịch ở phía sau.

Vào siêu thị, hai vợ chồng đẩy xe phía trước mua thịt tươi, rau củ, hai đứa bé theo sau. Trong khi Nhan Hỉ im lặng, bước đi trầm tĩnh như ông cụ non, thì cô nhóc Minh Tuệ lại lăng xăng nhảy nhót như con khỉ nhỏ. Nhan Hỉ đã sớm biết Minh Tuệ có ý đồ ‘rời hàng ngũ’, cho nên khi cô nhóc vừa dậm bước chạy đi, cậu tức thì kéo cô nhóc trở về. Vợ chồng Cố Tiểu Khanh đi trước căn bản đều không quay đầu nhìn phía sau, chỉ biết rằng Nhan Hỉ trông chừng Minh Tuệ rất cẩn thận.

Đến khu bán đồ ăn vặt, Minh Tuệ rốt cuộc cũng thôi chạy lung tung, thế nhưng lại bắt đầu chọn lấy đồ ăn vặt mình thích rồi ném tất cả vào giỏ xe. Âu Lâm Ngọc vốn luôn nuông chiều con, những chuyện thế này anh chưa từng lên tiếng ngăn cản. Có lần Cố Tiểu Khanh ý kiến, thì anh nói: “Nuôi con gái thì phải tốn kém hơn chứ, em cứ kệ con bé đi.” Từ đó về sau Cố Tiểu Khanh liền để cô nhóc muốn làm gì thì làm.

Ra khỏi siêu thị với mấy túi đồ lớn, thành phố bên ngoài đã nhộn nhịp người xe và lung linh ánh đèn. Âu Lâm Ngọc dẫn hai đứa nhỏ đi lấy xe, Cố Tiểu Khanh đứng trước cửa siêu thị vừa đợi họ vừa canh chừng đồ đạc.

Đứng đợi chưa bao lâu, Cố Tiểu Khanh đã thấy xe Âu Lâm Ngọc chạy đến từ đằng xa. Cô mới vừa nhắc túi đồ to lên thì anh đã mở cửa, sải bước nhanh tới bên cô, đón lấy túi đồ và nói: “Để anh, em vào xe ngồi chờ đi.”

Cô ngồi vào xe, quay đầu nhìn anh chất những túi đồ trên mặt đất vào cốp sau, gương mặt anh hơi mờ nhạt trong ánh đèn đường, người qua lại cũng chẳng mấy ai chú ý, thời gian đã lấy đi bớt vẻ đẹp rạng rỡ, chói ngời của anh và thêm vào đó nét dung dị, đời thường của bao người.

Âu Lâm Ngọc lên xe thấy Cố Tiểu Khanh cứ mở to đôi mắt đen láy, nhìn anh không chớp. Anh không bận tâm đến ánh mắt của người khác, nhào người đặt nụ hôn lên môi cô rồi lại nắm tay cô thật chặt một lúc, sau đó mới buông tay để khởi động xe.

Dưới ngọn đèn đường tỏa sáng, chiếc xe rẽ vào khúc quanh, nhanh chóng hòa vào dòng xe cộ ngược xuôi rồi khuất dạng trên con phố dài.

Hết chương 41.

42. Chương Ngoại Truyện

Câu chuyện về cô nàng Tiểu Khanh gốc gốc đến đây là hết rồi, rất rất cảm ơn Mẹ Cún, bạn Jenny, bạn RỒNG và bạn Leyna đã luôn ở bên mình trên suốt chặng đường vừa qua *ôm mỗi người một cái*.

Ngoại Truyện

Nhan Hỉ là một cậu bé đặc biệt, dĩ nhiên là ban đầu bản thân cậu không hề nhận ra điều này. Cho đến năm chín tuổi, cậu mới ý thức được rằng, mình khác với mọi người.

Lần đầu tiên Nhan Hỉ gặp Minh Tuệ là vào năm cậu chín tuổi. Lúc bấy giờ cô nhóc Minh Tuệ chỉ mới ba tuổi, bé con con như một hạt đậu, ngay cả trí não còn chưa phát triển hoàn thiện. Thế nhưng nhờ cô nhóc ba tuổi này mà cậu mới biết được mình khác với mọi người. Khoảnh khắc đầu tiên cậu trông thấy Minh Tuệ, toàn thân cô bé tỏa ra một màu hồng rực rỡ. Tất nhiên cậu không biết màu sắc ấy là màu hồng, bởi trước chín tuổi, thế giới trong mắt cậu từ lâu đã được mặc định không có màu sắc, vì rằng tất cả những thứ cậu nhìn thấy hơn tám năm qua chỉ gói gọn trong ba màu: đen, trắng và tro tàn.

Nhan Hỉ cảm thấy Minh Tuệ trông thật hay ho, còn cái màu hồng tươi roi rói trên người cô bé nữa, sao mà cuốn hút đến thế. Thế là cả mùa hè năm đó, ánh mắt cậu luôn theo sát không rời hạt đậu hồng chuyên nghịch ngợm phá phách kia. Nếu nói rằng câu chuyện của họ đã thành hình từ những năm tháng ấu thơ hồn nhiên và non trẻ, quả thật không sai.

Theo thời gian, mối quan hệ giữa Nhan Hỉ và Minh Tuệ đã phát triển thành tình yêu một cách rất tự nhiên, mà con đường tình yêu của họ cũng vô cùng bình yên thuận lợi, không bị cản trở bởi bất cứ chướng ngại tâm lý nào.

Từ nhỏ Minh Tuệ đã cực kỳ thông minh hiểu động, cô sinh ra trong một gia đình giàu có sung túc, ba mẹ cô lại thoải mái dễ chịu, chẳng hề quản thúc hay ép buộc con gái phải vào khuôn khổ, vì thế từ khi còn là một cô bé con cho đến khi lớn lên thành thiếu nữ, cuộc sống của Minh Tuệ luôn đầy ắp tự do và vui vẻ.

Lẽ đương nhiên, quá trình lớn lên của Minh Tuệ không thể thiếu sự hiện diện của Nhan Hỉ. Tuy rằng hàng năm họ chỉ gặp nhau vào kỳ nghỉ hè và nghỉ đông, nhưng Nhan Hỉ luôn có mặt trong từng giai đoạn trưởng thành của cô.

Minh Tuệ có tính cách phóng khoáng sôi nổi, tình yêu đối với Nhan Hỉ hình thành trong lòng cô tựa như hạt giống ngày qua ngày nảy mầm rồi đơm hoa kết quả. Ngay từ nhỏ, hai người đã dính với nhau như hình với bóng. Lúc Minh Tuệ ba, bốn tuổi, Nhan Hỉ luôn ở sát bên trông chừng cô. Bất kể Minh Tuệ ngang bướng, gây sự hay làm chuyện xấu, cậu chưa bao giờ lớn tiếng rầy la, thậm chí cậu còn dung túng, mặc cho cô quậy phá, chỉ khi nào cô làm điều gì gây nguy hiểm cho bản thân thì cậu mới ngăn cản.

Rồi Minh Tuệ cũng đến tuổi đi học, cô bé bắt đầu có bạn bè của mình, nhưng với cô, Nhan Hỉ vẫn là số một. Hồi ấy có nhiều việc Minh Tuệ chưa hiểu, cô bé chỉ biết, Nhan Hỉ là một người rất đặc biệt đối với mình. Trên danh nghĩa, Nhan Hỉ là chú cô bé, nhưng tuổi tác hai người không cách biệt mấy, hơn nữa cậu cũng chưa từng ra vẻ răn dạy cô như người lớn. Có những ngày cậu im hơi lặng tiếng chẳng nói câu gì, nhưng vẫn lơ dờ theo cô không rời một bước, không chỉ có vậy, thi thoảng cậu còn góp một tay giúp cô phá phách. Về sau Minh Tuệ lớn thêm một chút và hiểu được ít chuyện tốt xấu, vị trí của Nhan Hỉ trong lòng cô bé dần dà cũng cao đến mức không ai có thể sánh bằng. Bởi vì trong thế giới của một cô bé con khi đó, nếu so sánh giữa cậu thiếu niên trông lúc nào cũng xinh đẹp sạch sẽ và lũ bạn cả ngày thò lò nước mũi xung quanh mình, thì cậu chắc chắn phải đặc biệt hơn lũ bạn ấy gấp mấy lần.

Khi Minh Tuệ đến cái tuổi biết ‘rưng rình’, người cô bé thích đương nhiên là Nhan Hỉ. Thời niên thiếu, mỗi năm cô bé chỉ gặp Nhan Hỉ vài tháng mùa đông và mùa hè rồi lại phải chia xa. Sau này trong những năm tháng chờ đợi mỗi mòn, quãng thời gian gặp gỡ rồi chia lìa ấy đã trở thành kỷ ức quý giá nhất đối với Minh Tuệ.

Năm Minh Huệ bảy tuổi, cô bé chính thức có được kỳ nghỉ hè đầu tiên trong cuộc đời mình. Trong bộ đồ đồng phục màu trắng hơi nhàu nhĩ có vài dấu tay nhỏ xíu bẩn bẩn trên vai áo, cùng với chiếc cặp sách lụm lụp không mấy sạch sẽ đeo xiên xiên trên lưng, cô học trò nhỏ lớp một lớp kích động gào thét rồi cầm đầu cầm cổ chạy như bay ra khỏi cổng trường. Cô bé con bùng bùng sức sống ấy, chẳng biết ngăn ngại e dè là gì.

Ở bên kia đường, cách cổng trường khoảng ba mét, có một cậu thiếu niên đã đợi sẵn từ lâu. Cậu mặc áo sơ mi và quần thể dục đơn giản, mái tóc cắt ngắn gọn gàng, vóc người cao gầy dong dong còn đang trong giai đoạn dậy thì. Mặc cho ánh mặt trời chói rọi, mặc cho trước cổng trường đầy lũ nhóc con huyền ảo như

bầy chim vỗ tổ, cậu vẫn đứng đó với gương mặt phẳng lặng cùng dáng vẻ lạnh lùng xa cách rất hiếm gặp ở một cậu con trai đang tuổi ăn tuổi lớn.

Cô nhóc tinh quái ranh mãnh vừa lao ra khỏi cổng trường chỉ liếc mắt một cái là đã nhìn thấy cậu. Cô bé dừng lại hai giây, sau đó gân cổ, lấy hơi hét một tiếng thật vang dội rồi phóng vù vù về hướng cậu bằng tốc độ tương đương với viên đạn bay khỏi nòng súng.

“Nhan Hỉ!” Cô nhóc vọt tới, dùng cả hai tay hai chân để nhảy lên, đu bám trên người cậu, còn cậu thì không làm gì khác ngoài việc giữ cơ thể thăng bằng và nở nụ cười mỉm chi nhẹ nhàng trên môi.

Cô nhóc tuột xuống khỏi người cậu, chống nạnh ra lệnh rất oai: “Nhan Hỉ, công em về!”

Cậu thiếu niên cười hiền lành, rồi liền xoay người khom lưng làm theo ‘mệnh lệnh’.

Ở nơi con phố nhỏ tràn nắng trong lòng thành phố, một cậu thiếu niên công cô bé con trên lưng, bước từng bước trầm ổn, cô nhóc kia không những nghênh ngang chiếm trọn tầm lưng cậu mà còn nghịch ngợm ngo ngoài quay trái quay phải, chẳng chịu ngồi yên một giây. Những khi ấy, nụ cười hồn nhiên tươi vui luôn bừng sáng trên hai gương mặt thơ trẻ. Ngày ngày trôi qua, cậu vẫn thường xuyên công Minh Tuệ như thế, thường xuyên đến độ chuyện này đã trở thành dấu ấn sâu đậm xuyên suốt quãng đời ấu thơ và niên thiếu của cô bé.

Thế nhưng trong những trang hoài niệm của Minh Tuệ, ngày tháng thơ ấu và niên thiếu lung linh sắc màu đã thật sự khép lại vào năm cô tròn mười lăm tuổi. Bởi vì năm ấy, Nhan Hỉ rời xa cô.

Mỗi năm Nhan Hỉ đều về nước vào dịp Tết Dương Lịch, lúc đó ở Mỹ cậu đã học đến đại học. Thật ra kỳ nghỉ đông và nghỉ hè ở nước ngoài không trùng thời điểm với trong nước, nhưng không biết Nhan Hỉ làm cách nào mà hằng năm ngay khi Minh Tuệ bắt đầu nghỉ hè và nghỉ đông, cô luôn trông thấy cậu đứng trước cổng trường chờ mình.

Thế rồi mùa đến mùa đi, cuối cùng vào một mùa đông năm nọ, họ đã lớn. Nhan Hỉ trở thành chàng trai hai mươi mốt tuổi, cậu kế thừa tất cả những ưu điểm về ngoại hình của ba mẹ, tuy dáng dấp trông vẫn còn gầy gò nhưng cơ thể đã phát triển toàn diện, vóc người cao ráo hài hòa, gương mặt đẹp sắc nét tinh xảo luôn phẳng phất vẻ u buồn trầm mặc.

Còn Minh Tuệ thì đã là cô thiếu nữ tuổi trăng rằm với trái tim biết xao xuyến. Năm ấy trông thấy Nhan Hỉ trước cổng trường, cô nàng không còn gào thét như điên rồi co giò chạy thực mạng đến nữa mà đã biết làm duyên làm dáng, e ấp thẹn thùng.

Cô nàng bước yếu điệu đến bên cạnh Nhan Hỉ rồi cười e thẹn, Nhan Hỉ vẫn không có gì thay đổi, nụ cười của cậu vẫn ấm áp tươi tắn như ngày còn thơ. Cậu giúp cô chỉnh trang cổ áo, sau đó chẳng nói một lời, bình thản xoay người ngồi thấp xuống, đưa lưng về phía cô.

Đợi hồi lâu thấy trên lưng vẫn nhẹ tênh, Nhan Hỉ nghi hoặc ngoảnh đầu lại nhìn, chỉ thấy cô bé phía sau mặt mũi đã đỏ hồng, cúi gầm ngượng ngịu nhìn ngón chân. Ô, hóa ra là vậy, cô bé con lém lỉnh tinh nghịch năm nào nay đã lớn rồi. Cậu vẫn không nói gì, quay lại bước đến nắm tay cô dẫn về nhà.

Từ tầng mây cao diệu vợi, muôn triệu bông tuyết khê khàng bay xuống trần gian, điểm xuyết những chấm nhỏ trắng tinh lên bờ vai đôi lứa. Họ tươi cười hạnh phúc, tay trong tay sánh bước bên nhau suốt chặng đường về. Mùa tuyết rơi ấy tưởng chừng như chỉ có tốt đẹp.

Một cô bé mới dậy thì đối với chuyện ‘người lớn’ thường hay có sự hiếu kỳ. Mùa đông đó, họ đã mang theo tình yêu đầu đời son trẻ vào những lần tò mò vụng dại tìm hiểu thân thể của nhau. Minh Tuệ là người sống hết lòng mình, cô yêu, ái mộ Nhan Hỉ và tự nguyện trao đi tất cả, bao gồm cả tấm thân thiếu nữ. Hai cô cậu lên người lớn vụng trộm, mạo hiểm hết lần này đến lần khác. So với một Minh Tuệ ngây thơ không biết gì, Nhan Hỉ thấu suốt hơn rất nhiều, nhưng cho dù ngọn lửa khao khát có thiêu đốt cậu thì vào thời khắc máu chót, cậu vẫn thờ hờn hờn rời khỏi thân thể cô.

Hai người đã có với nhau những phút lén lút hồi hộp pha lẫn ngọt ngào phần khích trong những ngày gió tuyết lạnh lẽo, nhưng nói gì đi nữa thì họ vẫn chỉ hai cô cậu trẻ người non dạ, giấu diếm thành công được vài lần rồi cuối cùng cũng bị người lớn phát giác.

Năm Nhan Hỉ hai mươi mốt tuổi, Minh Tuệ mười lăm tuổi, Âu Lâm Ngọc đã nói chuyện với Nhan Hỉ rất lâu và cũng chính lần nói chuyện này đã lấy đi của đôi trẻ tám năm thanh xuân.

Ngày chia tay cận kề, Nhan Hỉ nhấn nhủ Minh Tuệ: “Minh Tuệ, anh phải đi một thời gian, em ở nhà nhớ ngoan ngoãn nhé. Đợi anh, khi nào trở về anh sẽ cưới em.” Bấy giờ Minh Tuệ không hề có ý định kết hôn, một cô bé mới mười lăm tuổi đâu làm sao có thể suy nghĩ nghiêm túc về một việc hệ trọng như vậy. Nhưng về sau, khi hiểu ra rằng sắp tới sẽ không được gặp Nhan Hỉ trong thời gian rất dài, cô khóc lóc âm ỉ, náo loạn cả nhà, rồi còn giận lẫy Nhan Hỉ, chỉ là lần này ai cũng để mặc cô.

Giây phút máy bay đưa Nhan Hỉ lên bầu trời cao, Minh Tuệ khóc điên cuồng, tiếng khóc của cô thậm chí còn kinh động đến bảo vệ sân bay, nhưng Minh Tuệ cảm thấy, cho dù cô có khóc ra máu chẳng nữa thì Nhan Hỉ cũng không mềm lòng, bởi vì cái con người vô cảm mặt lạnh như tiền kia đã quay lưng đi mất dạng. Trong lòng Minh Tuệ bắt đầu oán hận Nhan Hỉ kể từ đó.

Nhan Hỉ nói đi, là đi biệt tám năm. Tám năm ấy, Minh Tuệ không có bất kỳ tin tức gì về cậu. Ban đầu cô còn hờn dỗi, cố tình không thèm đếm xỉa đến những chuyện liên quan đến cậu, đến lúc cô không kìm lòng được muốn hỏi han thì lại chẳng hỏi được thông tin gì có giá trị.

Mười lăm tuổi đến hai mươi ba tuổi, Minh Tuệ lên cấp ba, vào đại học, tốt nghiệp ra trường được giữ lại làm trợ giảng. Cuộc sống của cô trong từng ấy năm đã trôi qua bình yên và trọn vẹn, mảnh ghép thiếu sót duy nhất chính là hình ảnh một cậu thiếu niên hàng năm vẫn xuất hiện trước cổng trường đợi cô. Theo năm tháng trưởng thành, cái tên Nhan Hỉ cũng dần phai nhạt trong ký ức, nhưng dù cô có quên bằng đi hơi thở của chàng trai ấy thì vẫn không thể phủ nhận một sự thật: những dấu vết cậu để lại trong trái tim đã ảnh hưởng sâu sắc đến cuộc sống sau này của cô.

Thời sinh viên, Minh Tuệ cũng từng trải qua vài mảnh tình vụn vặt, có điều những anh bạn đó không mang lại cho cô cảm giác gì ngoài cảm giác nhạt nhẽo vô vị. Ai ai cô cũng mang ra so sánh, anh A thì không có bả vai dày rộng như Nhan Hỉ; anh B lại hay phì phèo thuốc lá, không có hơi thở thơm mát như Nhan Hỉ; anh C thì suốt ngày mồm miệng liên thoảng, không có sự trầm tĩnh điềm đạm như Nhan Hỉ; cuối cùng là anh D, có bả vai dày rộng, không hút thuốc, không nói nhiều, nhưng tại sao gương mặt anh ta lại không đáng yêu như Nhan Hỉ cơ chứ?

Sau nhiều lần không ngừng tự đưa mình vào tình cảnh rối rắm, Minh Tuệ cảm thấy mình sắp điên đến nơi, đồng thời nổi oán hận đối với cái người tên Nhan Hỉ càng lúc càng thêm sâu nặng.

Tám năm đã biến một thiếu nữ non nớt trở thành người con gái thực thụ. Đóa hoa hai mươi ba tuổi đã giũ bỏ dáng vẻ ngây ngô của thiếu nữ, những suy nghĩ ngô ngược của trẻ con và khoác lên mình vẻ trưởng thành cùng sự sâu sắc chín chắn, để bước vào thời kỳ xinh đẹp nhất trong cuộc đời người con gái.

Bản thân là cô gái đương độ xuân thì quyến rũ nhưng Minh Tuệ lại cảm thấy lòng mình đang dần già cỗi. Sau tám năm thì cô đã hiểu, thật ra không phải cô muốn chờ đợi, mà chính là vì ngay từ đầu trong lòng cô Nhan Hỉ đã như một thành trì kiên cố vững chắc không ai có thể vượt qua, kể cả cô.

Suốt gần ấy năm qua Minh Tuệ bị tra tấn trong đớn đau khổ sở, mà sự tra tấn ấy vào những ngày trường cho nghỉ hè và nghỉ đông lại càng lên đến đỉnh điểm, tất cả chỉ vì những hy vọng, trông mong người ấy quay về càng lúc càng rời xa cô.

Hôm nay Minh Tuệ chào đón kỳ nghỉ hè đầu tiên của cuộc đời làm trợ giảng. Đại học nơi Minh Tuệ giảng dạy là một trường chính quy loại hai rất bề thế. Ngày cuối cùng trước khi bước vào kỳ nghỉ, cổng trường nườm nượp người đến người đi.

Bước ra từ cổng trường trong nắng chiều nghiêng nghiêng, Minh Tuệ không hiểu vì sao sau tám năm cô vẫn có thể liếc mắt một cái đã nhìn thấy bóng dáng anh giữa bao người tấp nập. Anh vẫn như xưa, vĩnh viễn không giống như những người bình thường khác – quần áo kiểu dáng đơn giản, vóc người cao gầy vững chãi, khuôn mặt đẹp đẽ nhưng lạnh lùng bằng giá, cả con người anh toát lên vẻ xa cách với thế giới xung quanh, nhưng ngoài những điều đó ra cô còn cảm nhận được ở anh hương vị trong lành, dịu mát, sạch sẽ không ai có thể có được.

Trong phút chốc trăm ngàn nỗi đau ào ạt kéo đến giày xéo trái tim cô. Bao nhiêu năm chờ đợi rỗng rã, cô đã từng ảo tưởng vô số lần về những gì cô sẽ làm nếu mai này gặp lại, có lẽ cô sẽ làm ngơ như không thấy

anh, hoặc có lẽ cô sẽ nhào đến ôm chặt lấy anh rồi đánh anh một trận ra trò. Nhưng giờ phút này, tất cả những đáp án đó đều vô dụng và cô chỉ biết ôm trái tim đang bị tra tấn thảm thương xoay người ngồi sụp xuống đất.

Một đôi chân chợt xuất hiện giữa làn nước mắt mơ hồ. Chủ nhân của đôi chân ấy mang đôi giày da màu cà phê, đơn giản, thanh lịch và sang trọng, phủ lên trên đôi giày là ống quần màu vàng nhạt xếp ly thẳng tắp được may từ chất liệu vải mềm mại.

Chủ nhân của đôi chân đó dừng lại trước mặt cô hai giây, rồi quay người ngồi xổm xuống. Minh Tuệ nhìn dáng dấp phía sau của người ấy, vẫn như trong ký ức ngày còn bé – tấm lưng vừa rộng vừa dày, áo sơ mi trắng tinh sạch sẽ, mái tóc cắt ngắn đến tận gáy gọn gàng tinh tươm. Cô òa khóc như một đứa trẻ, nước mắt tuôn rơi tựa suối trào.

Trải qua một lúc lâu đợi chờ, trên người cuối cùng cũng cảm giác được sức nặng, chàng trai đứng lên, mang theo cô gái trên tấm lưng trưởng thành cứng cỏi của mình, bước từng bước rời đi, mỗi bước chân vẫn trầm ổn như năm xưa.

Cảnh các đôi tình nhân công nhau tình tứ rất thường diễn ra trên con đường đại học này. Vì lẽ đó, khi Nhan Hỉ công Minh Tuệ trên lưng, hình ảnh ấy cũng không khiến người ta kinh ngạc, có chăng chỉ là những ánh mắt tò mò ngưỡng mộ nhìn về phía họ. Nhưng không ai trong số những người ngoài đầu nhìn lại có thể biết được rằng, đôi nam nữ nhìn như bao nhiêu cặp tình nhân bình thường khác ấy đã trải qua ngày tháng chờ đợi trong niềm đau đằng đẳng từ lúc còn là cô bé cậu con trai đại khờ, cho đến tận bây giờ, khi đã là chàng trai cô gái trưởng thành.

Cô gái ghé đầu vào vai chàng trai, nước mắt thấm ướt đầu vai anh. Trong làn gió thoang thoảng mùi thơm dịu ngọt, chẳng ai nói một lời. Họ luôn lặng im như thế và mãi mãi hạnh phúc như thế.

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-khanh-ngoc-nghech>